

ДАНИЕЛ СТИЙЛ СЪПРУГА НА КОНЦИ

Превод от английски: Таня Виронова, 2005

chitanka.info

На моите прекрасни деца, които са отговор на молитвите ми — Беатрис, Тревор, Тод, Саманта, Виктория, Ванеса, Макс и Зара, както и на Ник, който не само бе отговорът на моите молитви, а и молитвата ми сега. Той е в сърцето ми и винаги ще бъде.

Обичам ви всички, с цялото си сърце и душа.

Мама

1.

Фейт Мадисън беше дребна жена, изглеждаше сериозна и стилна, докато подреждаше масата за вечеря. Тя постави купата със салатата и погледна във фурната, където беше пилето, което печеше. Беше облечена с черен, добре скроен костюм и на четиридесет и седем години беше все още толкова тънка и стройна, колкото и когато се омъжи за Алекс Мадисън преди двадесет и шест години. Приличаше на балерина на Дега със зелените си очи и дългата, права руса коса, която бе завила на спретнат стегнат възел. Тя въздъхна тихо и седна на един от кухненските столове.

Малката елегантна градска къща от кафяв камък на Източна Седемдесет и четвърта улица в Ню Йорк беше мъртвешки тиха и единственият звук, който се чуваше, бе тиктакането на часовника. Докато чакаше Алекс да се върне от работа, Фейт затвори за миг очи, мислейки за мястото, където бе днес следобед. А когато отново ги отвори, външната врата се хлопна. Нямаше никакви други звуци, нямаше стъпки в коридора, нито извикано „Здравей, аз се прибрах“. Мъжът ѝ винаги влизаше по този начин. Той заключи вратата, остави куфарчето си на масичката, окачи палтото си на закачалката и прегледа пощата. След малко щеше да я потърси. Първо щеше да провери в малкия ѝ кабинет. А после щеше да погледне и в кухнята.

Алекс Мадисън бе на петдесет и две години. Срещнаха се, когато тя бе в колежа „Бърнард“, а той в икономическия факултет на Колумбийския университет. Тогава нещата бяха други. Той беше очарован от открития начин, по който Фейт приемаше живота, от широко скроения ѝ характер, от нейната топлина, енергия и дух. Алекс винаги е бил спокоен, сдържан тип, много внимателен в начина си на изразяване, който бе повече от обмислен. Ожениха се веднага след като тя се дипломира, а той взе своята магистърска степен. Оттогава до ден-дневен Алекс Мадисън работеше като banker в една инвестиционна фирма. След дипломирането си от колежа Фейт поработи една година като помощник-редактор във „Вог“ и работата много ѝ харесваше, но

напусна, когато се записа да учи в правния факултет, където остана една година. Напусна и него, защото се роди първото ѝ дете — Елоиз. Тя току-що бе навършила двадесет и четири години и бе заминала за Лондон в началото на септември. Работеше в прочутата къща за търгове „Кристи“ и знаеше много за античните предмети. Другата дъщеря на Фейт — Зоуи, бе на осемнадесет и бе първокурсничка в „Браун“. След двадесет и четири години, отдадени изцяло на майчинството, от два месеца насам Фейт нямаше никаква работа. Птичките бяха отлетели от гнездото. Поеха, всяка по своя път, и двамата с Алекс неочаквано се оказаха сами.

— Здравсти, как беше? — попита той, когато влезе в кухнята.

Изглеждаше уморен. Погледна я бегло и седна. Беше работил здравата по два случая на обществени поръчки. Дори не му мина през ума да я целуне или прегърне. През повечето време говореше с нея от другия край на стаята. Не го правеше от злоба, но от години не беше се сещал, когато се върне от работа, да я прегърне. Тя дори не си спомняше откога бе престанал. Беше толкова заета с дъщерите си, че не бе забелязала, докато един ден не осъзна, че мъжът ѝ вече не я докосва. Обикновено винаги бе заета с някаква домакинска работа или къпеше някое от децата, когато той се прибираше късно вечер. Но много, много отдавна беше минало времето, когато го привличаше като жена. Много повече, отколкото някой от двамата си спомняше. Сега помежду им зееше бездна и докато му наливаше чаша вино, Фейт имаше чувството, че гледа към него от огромно разстояние.

— Всичко мина добре. И тъжно — отговори, докато той преглеждаше вестника, а тя изваждаше билето от фурната. Мъжът ѝ предпочиташе риба, но днес нямаше време да купи на път за вкъщи. — Той изглеждаше толкова мъничък. — Фейт говореше за втория си баща — Чарлс Армстронг. Беше се споминал преди два дни на осемдесет и четири годишна възраст. Опелото и поклонението бяха днес и ковчегът беше отворен, за да може Чарлс да бъде „изпратен“ от семейството и приятелите си.

— Той беше стар, Фейт, а и болен от дълго време. — Това сякаш не само обясняваше всичко, но също така го и омаловажаваше. Да, според Алекс беше точно така. Той караше нещата да изглеждат незначителни, пренебрегваше ги, не им обръщаше внимание. Както пренебрегваше и нея от години.

Напоследък Фейт имаше странно чувство, че е изпълнила своята роля, цел, предназначение. Свършила си е работата и от нея повече няма нужда. Задълженията ѝ не само към децата, но и към съпруга са приключили. Сега дъщерите им имаха собствен живот, откакто напуснаха дома. А Алекс сякаш обитаваше свят, който не я включваше, освен в редките случаи, когато очакваше от нея да забавлява клиентите му на домашно парти или да го придружи на някой задължителен коктейл. През останалото време за него бе съвсем естествено тя да се забавлява сама. От време на време Фейт се виждаше със старите си приятелки, но повечето от тях все още бяха заети с децата си вкъщи и нямаха време. През последните няколко месеца, откакто Зоуи отиде в колежа, Фейт прекарваше повечето време съвсем сама, опитвайки се да измисли какво да прави с остатъка от живота си.

А Алекс живееше собствения си живот с пълна сила и на бързи обороти. Сякаш бяха минали векове откакто седяха часове наред вечер, за да си говорят за нещата, които бяха важни и за двамата. От години не бяха излизали на разходка през уикендите, както някога, или да отидат на кино, или да си държат ръцете. Почти не си спомняше какво значи да бъде с него. Той рядко я докосваше и още по-рядко говореше с нея. Въпреки това Фейт знаеше, че я обича, или поне си мислеше така, но мъжът ѝ очевидно нямаше никаква нужда да общува с нея. Рядко си разменяха думи, изречени почти стенографски, и мълчанието му бе по-присъщо, както и тази вечер. Тя седна срещу него, отмахвайки един кичур от челото си. Алекс сякаш въобще не я забелязваше. Беше се потопил във вестника, който четеше. Мина много време, преди да отговори на внимателно зададения ѝ въпрос:

— Ще дойдеш ли утре? — Погребението на пастрока ѝ беше на следващия ден.

Съпругът ѝ поклати глава, като вдигна очи към нея.

— Не мога. Отивам в Чикаго. Уредил съм си срещи с „Унипам“.

Имаше проблеми с някаква важна фирма. За него бизнесът беше с предимство, пред всичко, и така бе открай време. Алекс беше преуспял човек. Работата му им осигури къщата в града, образованието на дъщерите, неочаквания лукс, към който Фейт въобще не се бе стремил. За нея имаше и други неща в живота, които означаваха много повече. Топлината, смехът, близостта, общуването. Понякога имаше чувството, че вече не се смее, че от дълго време не го

е правила, освен когато бе с момичетата. Не защото Алекс се отнасяше зле с нея. Всъщност в известен смисъл отношението му можеше да се определи като безразличие. В ума му имаше други неща и той не правеше никакви опити да ги сподели с нея. Дългото му мълчание ѝ подсказа, че предпочита да не разговарят.

— Би било хубаво, ако можеше да дойдеш — промълви равнодушно тя, докато седеше срещу него.

Алекс беше хубав мъж, такъв си беше от младини. На петдесет и две години беше остарял забележително красиво, косата му бе еднакво и равно сива. Имаше сини очи и атлетична фигура. Единият от родителите му бе починал неочаквано преди две години от инфаркт и оттогава Алекс спазваше диета и ходеше на фитнес. Което обясняваше предпочитанието му към рибата пред всичко останало и причината да побутва с недоволство пиленето в чинията, която Фейт постави пред него. Но днес тя нямаше време да измисли нищо друго за вечеря. Беше останала в погребалната зала заедно с доведената си сестра Алисън през целия следобед, докато хората идваха да засвидетелстват уважението си. Двете жени не бяха се виждали от погребението на майката на Фейт преди година, а и цели десет години преди това не бяха поддържали връзка. Алисън не бе дошла на погребението на брат ѝ Джак две години преди смъртта на майка им. Напоследък се бяха събрали прекалено много погребения. Майка ѝ, Джак, а сега и Чарлс. Твърде много хора изчезнаха от живота ѝ. И въпреки че с втория си баща Фейт не бе особено близка, тя го уважаваше и тъгуваше, защото си бе отишъл от този свят. Имаше чувството, че всички познати жалони, определящи посоката, се бяха изпарили от живота ѝ.

— Утре трябва да бъда на срещата в Чикаго — повтори Алекс, взирайки се съсредоточено в чинията си. Само беше боцнал пиленето, но не се оплака.

— Други хора ще предпочетат погребението — отвърна спокойно Фейт.

Не беше ядосана, нито рязка. Не спореше с него, не водеше битки. Рядко бе несъгласна. Всъщност нямаше смисъл. Алекс имаше навика да се оттегля. Правеше онова, което си иска, обикновено, без да се консултира с нея, без да го обсъжда, и така беше от години. През цялото време действаше сякаш е сам и единственото, което го мотивираше, беше бизнесът и изискванията, които произтичаха от

него, а не желанията на Фейт. Тя знаеше всичко това, познаваше начина му на мислене и действие. Беше ѝ трудно да се промъкне зад стените, които той бе издигнал около себе си. Никога не бе напълно сигурна дали ги бе издигнал за защита, или просто с тях се чувстваше по-удобно. Когато бяха млади, беше различно, но от години нещата се развиваха по този начин. Да бъде омъжена за него беше все едно да живее на самотен остров, но вече бе свикнала. Просто сега, след като момичетата заминаха, го усещаше по-осезателно. През всички изминали години децата ѝ бяха давали топлината, от която се нуждаеше. Сега чувстваше точно тяхното отсъствие, а не неговото. Беше се отчуждила много от приятелите си. Времето и животът, бракът и децата някак си бяха взели своята дан.

Зоуи замина преди два месеца за „Браун“. Явно беше щастлива там, тъй като си дойде само веднъж къщи, макар че Провидънс бе съвсем наблизо. Но сега бе заета с приятелите си, със своя живот, със задълженията си в училище. Така както Елоиз беше щастлива в Лондон със своята работа. Фейт имаше чувството, че дъщерите ѝ водеха много по-пълноценен живот от нея самата, и беше объркана какво да направи със своя. Мислеше да се хване на работа, но нямаше никаква идея какво би могла да върши. Откакто бе работила във „Вог“, отпреди да се роди Елоиз, бяха минали двадесет и пет години. Казваше си също така, че би било хубаво да се върне и да продължи да учи право. Дори бе го споменала на няколко пъти пред Алекс. Той обаче сметна, че на нейната възраст идеята е направо смешна, и я отхвърли, без да се замисли.

— На твоите години? Ти чуваш ли се какво говориш? Да започнеш отново да учиш право на четиридесет и седем?! Ще бъдеш почти на петдесет, когато се дипломираш и получиш адвокатски права. — Каза всичко това напълно убедено и въпреки че от време на време тя все още се връщаше на тази своя идея, повече не му я спомена. Алекс смяташе, че би трябвало да продължи с благотворителните дейности, с които се бе занимавала години наред, и да излиза на обеди с приятелките си. Но на Фейт всичко това бе започнало да изглежда безсмислено, особено сега, когато момичетата ги нямаше. Мечтаеше си за нещо по-съществено, с което да запълни живота си, то трябваше да я удовлетворява, да има значение за нея, а и да успее да убеди съпруга си, че си струва.

— На никого няма да липсвам на погребението на Чарлс — рече в заключение Алекс, когато Фейт вдигна чиниите и му поднесе сладолед, който той отказа. Много внимаваше за теглото си и наистина бе много стегнат, в отлична форма. Няколко пъти в седмицата играеше скуош, а през уикендите, стига времето в Ню Йорк да позволяваше — тенис. Когато момичетата бяха малки, вземаха под наем вила в Кънектикът, но не бяха го правили от доста години.

Фейт искаше да му каже, че на нея ще ѝ липсва. Но знаеше, че няма никакъв смисъл. След като веднъж Алекс си наумеше нещо, нищо не можеше да го разубеди. Нито да го накара да промени решението си. Изобщо не му хрумваше, че може да липсва точно на нея. Не се сещаше, че тя може да има нужда от него. А и взаимоотношенията им бяха такива, че Фейт никога досега не беше се представяла в подобна светлина. Нито веднъж не потърси опора в него, дори когато децата им бяха малки. Вземаше сама правилните решения и бе уверена в себе си. Беше идеалната съпруга за Алекс. Никога не се огъна, никога не „хленчеше“, както обичаше да казва той. Нямаше да хленчи и сега. Но беше разочарована, че съпругът ѝ не иска да я подкрепи, че не може да се насили да направи този жест за нея. Напоследък разочарованието бе станало част от живота ѝ. Алекс почти винаги бе зает, когато имаше нужда от него. Беше отговорен, интелигентен, вдъхваше уважение, печелеше много добри пари и казваше, че го прави за тях. Но сякаш всичките му емоции се бяха изпарили във въздуха още преди години. Между двамата съществуваше същата връзка, каквато имаха родителите му. Когато на времето Фейт се запозна с тях, беше направо изумена да открие колко са студени, отчуждени един от друг, неспособни да изразят чувствата и привързаността си. Особено баща му, който бе необщителен, затворен и саможив, държеше се по същия начин, по който сега го правеше и Алекс, макар Фейт никога да не му каза колко много прилича на баща си. Алекс не обичаше да изважда емоциите си на показ и всъщност се чувстваше ужасно неловко, когато другите правеха това, особено Зоуи и Фейт. Постоянните им прояви на привързаност винаги го караха да изпитва неудобство, поради което може би ставаше още по-критичен и отчужден.

От двете момичета Зоуи приличаше повече на майка си. Беше по-сърдечна, привързана, по-добра по душа, немирна, палава, истинско копие на Фейт на младини. Освен това бе отлична студентка и много

умно момиче. А Елоиз бе по-близка с баща си. Между тях съществуваше онзи вид мълчалива връзка, която той харесваше. Тя бе далеч по-мълчалива от сестра си и, също като Алекс, често пъти доста критична към майка си. Вероятно защото и Алекс беше такъв. Зоуи винаги заставаше на страната на майка си, в нейна защита. Тя дори изяви желание да дойде на погребението на Чарлс, макар че не бяха близки. Старецът никога не бе проявявал какъвто и да е интерес към момичетата. Но обстоятелствата се стекоха така, че ѝ насрочиха изпити и не можеше да отсъства. Нямаше причина Елоиз да бие път чак от Лондон за погребението на втория си дядо, след като той никога не беше ѝ обръщал и капка внимание. Фейт не очакваше подобни жестове от децата си, но щеше да се чувства по-добре, ако поне Алекс я бе придружил. Въпреки това тя не каза нищо повече, не го упрекна, нито се опита да го склони.

Както постъпваше с много други въпроси и много други пъти, остави нещата на течението, просто така. Знаеше, че няма да спечели нищо от евентуален спор. Мъжът ѝ намираше за редно да отиде сама на погребението. Значи щеше да отиде сама. Всъщност на Алекс, както и на дъщерите им, бе известно, че двамата с Чарлс не бяха особено близки. За нея тази загуба бе по-скоро символична. Истината обаче, която така и не сподели със съпруга си, бе, че тази загуба бе болезнена, защото ѝ напомняше за другите ѝ близки хора, които вече си бяха отишли. Майка ѝ, брат ѝ Джак, чиято смърт съсипа Фейт, когато самолетът му се разби на път за Мартас Винярд преди три години. Джак бе на четиридесет и шест години. Беше отличен пилот, но самолетът му бе обхванат от огън и избухна във въздуха. За нея тази загуба беше истински шок, от който тъкмо бе започнала да се възстановява. Двамата с брат ѝ бяха сродни души и истински близки приятели. Той беше нейната емоционална подкрепа, източник на сила и утеха и през детството, и като възрастна. Винаги ѝ прощаваше, никога не я критикуваше и бе безкрайно верен и лоялен. Разликата помежду им бе две години, бяха израснали заедно и майка ѝ не преставаше да повтаря, че са неразделни като близнаци. Особено след като баща им неочаквано умря от инфаркт, тогава Фейт бе на десет, а Джак на дванадесет години.

Отношенията на Фейт с баща ѝ бяха трудни. В действителност бяха истински кошмар. Тя никога не говореше за това. Миналото бе

съсипало доста голяма част от живота ѝ като възрастна в опитите ѝ да го преодолее. Години наред посещаваше психотерапевт, за да постигне спокойствие и мир, доколкото това изобщо можеше да се постигне.

Най-ранните спомени за баща ѝ бяха за един мъж, който я закача. Той бе психично неуравновесен и бе започнал да злоупотребява сексуално с нея, откакто бе на четири или пет години. Фейт не смееше да се оплаче на майка си, защото баща ѝ я бе заплашил, че ще я убие, а също и брат ѝ, ако си отвори устата. Дълбоката ѝ любов към Джак я накара да запази мълчание, докато брат ѝ сам не откри какво става, когато стана на единадесет, а тя на девет. Тогава между баща и син се разрази страхотна кавга. Баща им заплаши и него, че ще убие Фейт, ако някой от тях го издаде. Очевидно бе много болен човек. Преживяването на сексуалното насилие бе така травматизиращо, че никога не говореха за това, чак докато не пораснаха и Фейт не тръгна на терапия. Но тази мрачна тайна оформи една силна, неразрушима, кръвна връзка помежду им, една любов, родена от състраданието и дълбоката скръб, загнездила се у всеки от тях. Джак беше измъчван от факта, че не е могъл да защити и предпази сестра си от кошмара, на който я бе подложил баща им физически и емоционално. Това го терзаеше, той се разкъсваше от безсилието да знае какво става и да не е в състояние да се намеси. Но по онова време Джак също бе само дете. За него тази агония продължи дванадесет месеца, после баща им неочаквано почина.

След години, когато вече бе започнала терапията, Фейт се опита да разкаже на майка си, но тя не пожела да повярва и постоянно отхвърляше фактите. Отказваше да я изслуша, не можеше дори да го допусне, не искаше да я разбере, а упорито настояваше, че твърденията на Фейт са само злобна лъжа, измислена, за да опозори и оклевети баща ѝ и да нарани всички. Точно както се бе страхувала, майка ѝ я обвини, затвори си очите пред истината, отхвърли всичко, което Фейт каза, и заяви, че е плод на фантазията ѝ. Според нея бащата на Фейт бил добър, прекрасен, любящ човек, който обожавал семейството си и благоговееел пред съпругата си. Беше успяла някак си да го превърне в светец, след като умря. Това остави Фейт огорчена, самотна и измъчвана от болезнените спомени. Нямаше при кого да отиде, освен при Джак, както правеше винаги. Брат ѝ я придружаваше на сеансите

по психотерапия и преживяваше мъчителните и за двамата спомени заедно с нея. Фейт с часове плачеше в прегръдките му.

Най-накрая любовта и поддръжката на Джак ѝ помогнаха да преодолее миналото и да остави призраците на мира. Споменът за баща ѝ бе като за чудовище, посегнало на невинността и светостта в живота ѝ. На Джак също му бяха необходими години, за да се пребори с болката, че не бе могъл да предотврати случилото се. Дватамата споделяха една болезнена връзка и трябваше да се борят храбро, за да се излекуват. Ако Фейт най-накрая бе успяла да намери спокойствие, най-голяма заслуга за това имаше Джак.

Но белезите останаха и без съмнение бяха взели огромна цена. В крайна сметка, като възрастни и двамата сякаш нарочно се стремяха към трудни лични връзки с хора, които бяха студени и безчувствени. Сякаш търсеха студенината и безразличието на майка си у своите партньори и си намериха съпрузи, които ги обвиняваха за всичко. Жената на Джак бе невротична и с тежък характер, напускаше го периодично поради причини, които никой не разбра. А Алекс държеше Фейт на разстояние от себе си години наред, обвинявайки я за всеки възникнал проблем. Дватамата с Джак често обсъждаха своя избор и въпреки че разбираха какво бяха направили, никой не бе в състояние да поправи нещата. Сякаш нарочно бяха избрали партньори и ситуации, които да възпроизведат нещастното им детство, с крехката надежда, че този път ще спечелят и ще променят лошия край. Но и двамата бяха попаднали на хора, с които не можеха да се разбират, резултатът бе почти толкова разочароващ, колкото и детството им, макар и не чак дотам травмиращ.

Джак се справяше със ситуацията, като се примиряваше и приемаше почти всичко, което съпругата му сервираше, в това число и честите ѝ забежки и отсъствия, за да не я ядоса или загуби. Фейт до голяма степен правеше същото. Тя много рядко, ако ли не никога, спореше с Алекс, рядко го предизвикваше. Уроците на баща ѝ бяха пуснали дълбоки корени. Знаеше, че за случилото се той обвиняваше нея. Грехът беше неин, не негов, грешката беше нейна. Баща ѝ я обвиняваше за всичко. Последното му наказание бе да ги напусне, да умре. Тя усещаше или по-скоро се страхуваше, че я обвиняват и за смъртта му, и това я караше да внимава много, за да не извърши нещо погрешно в брака си, което да накара Алекс да я изостави.

Подсъзнателно Фейт живееше, опитвайки се да бъде идеалното малко момиченце, да изкупи греховете, за които никой, освен брат ѝ, не знаеше. Беше възнамерявала да разкаже на Алекс за детството си, но така и не го направи. Някъде дълбоко, на едно подсъзнателно ниво тя се страхуваше, че ако мъжът ѝ узнае какво е сторил баща ѝ с нея, няма да я обича повече.

Напоследък обаче започваше да се чуди дали въобще някога я е обичал. Вероятно я обичаше по свой собствен начин, но тази любов бе основана на нейното поведение — винаги да се съобразява с неговите желания и да не клати лодката. Фейт чувстваше, че той няма да понесе разказа за онова, което баща ѝ бе сторил. Нейната мрачна тайна си оставаше споделена само с Джак и неговата любов беше единствената безрезервна и истинска обич, която някога бе познавала. Тя бе взаимна. Фейт също го обичаше изцяло и безусловно, което бе причината така тежко да преживее загубата му. Смъртта му бе непоносима за нея, особено в светлината на онова, което нямаше и не получаваше в семейството си.

Когато майка им се омъжи втори път за Чарлс, и за двамата беше трудно. Фейт бе на дванадесет, а Джак на четиринадесет години. Фейт се отнасяше с подозрение към новия си баща и очакваше от него да се държи също като баща ѝ. Вместо това обаче получи пълно пренебрежение, което бе истинска благословия и щастие за нея. Чарлс не се чувстваше удобно с жени или момиченца. Дори собствената му дъщеря беше чужда и непозната за него. Той бе военен и се отнасяше сурово с Джак, но поне показваше някакво отношение, докато към Фейт нямаше дори и това. Единственото, което правеше за нея, бе да подписва бележника ѝ в училище и да ѝ се кара за ниските оценки, вероятно смяташе, че подобно нещо се очаква от него като пастрок. И с това се изчерпваше ролята му в живота ѝ. За него Фейт сякаш не съществуваше, но безразличието му напълно я устройваше. В началото беше учудена, че не ѝ посегна, както очакваше, и бе удивена, че не проявява никакъв интерес. Облекчението, което изпита, бе удовлетворително обезщетение за студенината, която Чарлс показваше към нея, както и към всички останали. Но това поне ѝ бе познато и тя не страдаше от хладното му отношение.

Чарлс в известен смисъл спечели Джак на своя страна, защото се отнасяше с него като с мъж, докато на Фейт той така и не обърна

никакво внимание, просто защото беше момиче. За него тя не съществуваше. Джак беше нейният единствен модел за мъж и единствената нормална връзка с мъжкия свят. И за разлика от майка ѝ и Чарлс, Джак беше добър и любящ, мил и сърдечен, точно каквато бе и Фейт. Жената, за която се ожени брат ѝ, приличаше на майка им — апатична, безчувствена, равнодушна и студена. Като че ли не бе в състояние да почувства нищо. Не излъчваше никаква топлинка, не проявяваше никакви чувства. Те се разделяха на няколко пъти и за петнадесет години брак нямаха деца, защото Деби не можеше дори да понесе идеята за тях. Фейт така и не успя да разбере с какво тази жена привлича брат ѝ. Той я боготвореше въпреки тежкия ѝ характер, винаги ѝ прощаваше и съзираше в нея неща, които никой друг не можеше да види. На погребението му Деби стоя с каменно лице, без да пророни дори една сълза. Шест месеца по-късно се омъжи повторно и се премести в Палм Бийч. Оттогава Фейт нямаше вести от нея. Дори коледна картичка не бе получила. В известен смисъл това бе още една загуба, защото за Фейт Деби бе последното оцеляло парченце от Джак, което също бе изчезнало.

Всъщност сега си нямаше никого, освен Алекс и двете си момичета. Струваше ѝ се, че с всеки изминал ден собственият ѝ свят става все по-малък и по-малък. Хората, които бе познавала и обичала, и за които я бе грижа, си отиваха един след един. Ако не друго, бяха ѝ достатъчно близки, като Чарлс, бяха част от живота ѝ в една или друга степен. В края на краищата трезвомислието и благоразумието на пастрока ѝ, макар равнодушни и безразлични, ѝ бяха осигурили безопасно и спокойно съществуване в детството. А сега всички си бяха отишли. Родителите ѝ, Джак, Чарлс. Това превръщаше Алекс и момичетата в още по-важни и ценни за нея.

Ужасяваше се от погребението утре. Знаеше, че то ще ѝ напомни за погребението на брат ѝ, ако не с друго, поне с това, че само по себе си щеше да бъде достатъчно тежко. Мислеше за тези неща, когато влезе в кабинета, където Алекс обичаше да чете нощем. Той бе разхвърлял около себе си разни документи и дори не я погледна, когато тя застана на прага. Имаше безпогрешен начин да изолира другите от себе си, като даваше на хората да разберат, че не иска да го разсейват или да нарушават уединението му. Това го правеше недостижим, нищо че седеше точно пред нея. Огромната бездна, която бе зейнала между

тях през годините, не можеше да бъде прескочена. Нямаше мост над нея. Също като два ледени блока те се бяха движили незабележимо, като всеки се бе отдалечавал бавно от другия, докато сега единственото, което можеха да направят, бе да се гледат от разстояние. Нямаше начин да се приблизят. Алекс успешно се изолираше, макар че живееха под един и същи покрив.

Фейт отдавна се бе предала. Просто бе приела нещата и бе започнала да живее своя собствен живот. Но празнотата, завладяла я сега, когато дъщерите ѝ бяха напуснали дома, беше смазваща. Все още не можеше да намери начин да я запълни и се чудеше дали някога изобщо ще успее да го направи, докато наблюдаваше как Алекс подрежда документите си, без да ѝ каже нито дума. След това се отдалечи мълчаливо към стълбите.

След половин час той се присъедини към нея в спалнята им. Тя вече бе в леглото и четеше книгата, която Зоуи ѝ бе препоръчала. Беше забавен роман и Фейт се подсмиваше, когато Алекс прекоси стаята. Изглеждаше уморен, но бе свършил повечето от задачите, които си бе набелязал за срещата в Чикаго на другия ден. Погледна я безразлично и отиде да се съблече, а след няколко минути се мушна в леглото при нея. Сякаш по средата на спалнята им бе издигната невидима бариера. Сякаш бе линията „Мажино“, която никой от двамата не нарушаваше, не преминаваше, освен в неотложните случаи веднъж на няколко седмици, понякога дори веднъж на месец. Да правят любов, винаги бе нещо, което я караше да го чувства по-близък, но дори и то бе ефимерно. Приличаше повече на възстановка на нещо, което някога са споделяли, преди всеки да поеме по своя път. Нещо, което вече не споделяха. Любенето им бе кратко и повърхностно, макар и приятно понякога. Беше отражение на действителността, а не реализация на мечтите им, които някога бяха общи. Просто бе физическо съвкупление и нищо повече.

Благодарение на добрата терапия Фейт нямаше проблеми със секса, въпреки щетите, които баща ѝ бе нанесъл върху психиката ѝ в най-ранна детска възраст. Но поради липсата на комуникация и топлина между нея и Алекс, понякога липсата на сексуална връзка бе истинско облекчение за нея.

И тази вечер, след като си легна, Алекс се обърна на една страна и я загърби. Това беше сигнал, че тази нощ няма желание за секс. Бяха

вечеряли заедно, беше я уведомил къде смята да ходи на другия ден, той знаеше къде ще бъде тя. Какво повече! Освен това я бе предупредил, че вечерта след погребението трябва да го придружи на една бизнес вечеря. Какво друго бе необходимо да знае?

Когато се нуждаеше от някакъв жест на близост и топлина в живота си, трябваше да го потърси при момичетата. И Фейт си го знаеше. Това я караше още по-болезнено да чувства тяхното отсъствие и липсата на Джак. При браковете, които бяха сключили, двамата с брат ѝ се нуждаеха един от друг, за да получат топлина, близост и утеха.

Фейт безгранично и всеотдайно обичаше брат си и когато той умря, си мислеше, че тя също ще умре. Това, естествено, не стана, но след този ден част от нея си отиде като загубена душа, прогонена от дома си. Не можеше да разкаже на дъщерите си, нито на който и да е друг за болезнените и трудно заздравели рани, които носеха и споделяха с Джак. В живота ѝ нямаше и никога не бе имало друг толкова близък човек. Той нито веднъж не я разочарова, не я предаде, винаги беше до нея. Не забравяше да я размива, винаги ѝ казваше колко много я обича. Тя му отвърщаше със същото. Брат ѝ беше светлината в живота ѝ, нейният слънчев лъч, топлината, който извираше от сърцето ѝ, защитникът на разума ѝ. И сега, когато Алекс хъркаше до нея, а момичетата ѝ си бяха отишли всяка по своя път, Фейт тихо загаси светлината и се почувства като безсловесна вълна, безцелно носеща се в морето от самота.

2.

Когато на другия ден Фейт се събуди от звъна на будилника в осем, Алекс вече бе тръгнал за Чикаго. Погребението беше в девет и тя бе обещала на своята доведена сестра да я вземе с наетата лимузина. Алисън бе с четиринадесет години по-голяма от Фейт — вече на шестдесет и една, но изглеждаше на хиляда. Имаше деца, които бяха почти на възрастта на Фейт. Най-големият ѝ син бе на четиридесет, но Фейт ги познаваше съвсем бегло. Всички те живееха в Канада, на север от Квебек. Алисън никога не бе поддържала особено близка връзка с доведената си майка, нито с Фейт. Когато баща ѝ се ожени за майката на Фейт, тя вече бе омъжена и имаше деца. А доведените ѝ роднини — Джак и Фейт, не представляваха никакъв интерес за нея.

Алисън и баща ѝ не бяха близки по същата причина, поради която той не бе близък и с Фейт. Чарлс Армстронг изобщо не знаеше как да се държи с момичетата. Бе завършил Уест Пойнт и бе направил кариера в армията. Когато се ожени за майката на Фейт, бе на четиридесет и девет и току-що се бе уволнил. И се отнасяше към своите доведени деца като към кадети от армията. Проверяваше стаите им, издаваше команди, разпореждания, налагаше наказания — дори остави една нощ Джак навън под дъжда заради това, че се бе провалил на един изпит в училище. Фейт тайно го пусна да влезе през нейния прозорец и го скри под леглото си, а на сутринта хвърли отгоре му кофа вода, така че дрехите му да бъдат мокри, и той се промъкна обратно навън, докато изгрее слънцето. Чарлс не ги хвана, но ако беше усетил измамата, сигурно щяха да си платят скъпо за номера.

Майка им никога не се месеше, нито ги защитаваше, така както не правеше това и в предния си брак. Избягваше противоречията и конфронтациите на всяка цена. Единственото, което искаше, беше спокоен живот. Първият ѝ брак бе труден, лишен от емоции. Последваха две години на големи финансови проблеми, след като мъжът ѝ умря и я остави затънала в дългове. Затова беше благодарна на Чарлс, който я бе измъкнал от бъркотията и бе поел ангажимент да

се грижи за нея и децата ѝ. Не я интересува, че той рядко говори с нея и издава заповеди с лаещ глас. Като че ли всичко, което новият ѝ съпруг искаше от нея, бе да му бъде подръка и да чисти къщата му. А Джак и Фейт трябваше безпрекословно да изпълняват заповедите му, да получават добри оценки и да не му се пречат пред очите. Точно това подготви почвата и двамата да се оженият за хора, които бяха също толкова равнодушни, студени и безчувствени, колкото Чарлс и майка им, а такъв бе и баща им.

Фейт и Джак дълго бяха обсъждали този въпрос в периода, когато за пореден път Деби го бе напуснала и се виждаха по-често. Дватама си даваха ясна сметка за приликата между родителите им и партньорите, които бяха избрали. Бяха се събрали със студени, безсърдечни хора, които не притежаваха топлота и не изпитваха привързаност. Въпреки че в началото Алекс ѝ бе изглеждал доста по-емоционален. Но скоро след раждането на Елоиз той видимо охладня. А след това отчуждението се задълбочи и ускори. Просто такъв му беше характерът. Фейт престана да се възмущава или обижда от поведението му. Прие нещата такива, каквито бяха.

Освен това Алекс бе по-задълбочен и по-умен от Чарлс. Пастрокт ѝ беше откровено груб, суров мъжкар, възпитаник на военната академия Уест Пойнт от глава до пети. Но с годините малко по малко и Алекс бе заприличал на Чарлс. Едва сега Фейт си даде сметка, че майка ѝ сигурно бе страдала. Начинът, който бе избрала за защита, бе да стои на разстояние от него. Бе съумяла да скрие от децата си, че подобен живот я отвращава, разочарова и измъчва, и без да каже нито дума, бе правила всичко, което се очакваше от нея. Остана омъжена за Чарлс цели тридесет и четири години, до деня на смъртта си. Нямаше вид на щастлива, и децата ѝ го виждаха. Това не бе бракът, който Фейт би искала за себе си, и все пак, по някакво странно стечение на обстоятелствата, беше точно бракът, който имаше сега. Чудеше се защо не бе прозряла това, когато се омъжи за Алекс. Деби, съпругата на Джак, беше също толкова студена и безчувствена като собствения ѝ съпруг.

Всичко това накара Фейт да проявява открито привързаността си към Зоуи и Елоиз. Държеше се по същия начин и с Алекс. Но той бе дал ясно да се разбере, че проявата на чувства е нещо, което не само го кара да се чувства неудобно, но и не се нуждае от него. Той искаше

обикновен живот, успешна кариера, хубава къща и жена, която да го чака в нея, да удовлетворява желанията му, докато той самият се бори в света на бизнеса. Но не изпитваше никаква необходимост от малките вълнения и топлината, които Фейт с удоволствие му предлагаше. Затова цялата любов, която напираше да излезе от нея, тя прехвърли върху брат си и момичетата.

Когато Фейт излезе в десет и петнадесет, лимузината чакаше пред къщата. Беше облечена с черна рокля и палто, черни чорапи и черни кожени обувки с високи токчета. Русата ѝ коса бе събрана на тила в малък спретнат кок, също както и предишния ден, и единственото бижу, което носеше, бяха две перлени обици на майка ѝ, които Чарлс ѝ бе дал след смъртта ѝ. Изглеждаше спокойна и смирена, притихнала и достойна, красива и въпреки строгото облекло, по-млада от годините си. В лицето ѝ имаше нещо открито и мило, усмивката ѝ бе приятна и нежна, излъчваща топлина. Когато носеше сини джинси и пуснеше косата си, изглеждаше почти колкото дъщерите си. Каквито страдания и скърби да бе преживяла, те очевидно не бяха се изписали върху лицето ѝ. Когато се мушна на задната седалка на лимузината, тя мислеше за Джак. Беше сигурна, че ако брат ѝ беше тук, щеше по някакъв начин да я ободри, дори и в ден като този. Щеше да направи нещата по-лесни, като измисли някаква детинщина, нещо лекомислено или абсурдно, което да прошепне в ухото ѝ. Само мисълта за това я накара да се усмихне, докато пътуваше към хотела на Алисън. Джак винаги бе изпълнен с непокорство и игрива закачка до деня на неочакваната си и ненавременна смърт.

Брат ѝ беше адвокат в една правна кантора на Уолстрийт и бе обичан от своите колеги и приятели. Единствено Алекс го намираще лекомислен, дързък и неуважителен и постоянно водеше спорове с него. Двамата бяха на противоположни мнения почти по всички въпроси, а Джак смяташе зет си за досаден и отегчителен човек, макар че рядко се изказваше по този въпрос от уважение към Фейт. Знаеше, че няма смисъл да споделя мнението си. Фейт също не харесваше неговата съпруга и ако си говореха за това, просто щяха да направят контакта между семействата си по-труден. През повечето време съпрузите им бяха забранена тема. Табу, което те пренебрегваха само в редки случаи и по взаимно съгласие. Но Джак бе достатъчно мъдър и не критикуваше Алекс, главно от любов към сестра си.

Алисън и съпругът ѝ я чакаха пред хотела. Те изглеждаха солидна и почтена възрастна двойка. Имаха голяма и преуспяваща ферма в Канада от цели четиридесет години. Тримата им синове помагаша във фермата и не бяха дошли за погребението, а дъщеря им си бе останала вкъщи поради болест. Алисън и съпругът ѝ Бертран явно се чувстваха неловко с Фейт. Тя беше елегантна и имаше лъскав градски вид. Макар че Алисън я познаваше още от дете, двете се виждаха много рядко като възрастни. Животът им течеше в различни измерения, в съвсем различни светове.

Когато попитаха за Алекс, Фейт обясни, че се налага да лети за Чикаго. Алисън кимна, беше го срещала само няколко пъти и за нея той бе като жител на друга планета. Никога не бяха проявявали интерес към него, нито пък той бе направил някакви усилия за сближаване по време на мимолетните им срещи, както когато се видяха на погребението на майката на Фейт. Алекс знаеше, че Алисън не означава нищо за съпругата му. Фактически двете жени бяха абсолютно непознати една за друга, макар че бяха свързани с роднински връзки цели три десетилетия. Докато пътуваха към църквата, Фейт не можеше да не си зададе въпроса дали след днешния ден някога изобщо щяха да се видят отново. В действителност не изпитваше никаква привързаност към доведената си сестра, макар да усещаше, че това увеличава още повече чувството ѝ за загуба. Все пак тази жена беше още един човек, който щеше да изчезне от живота ѝ. Сякаш цялото ѝ съществуване представляваше някакъв процес на обелване и изхвърляне. В живота ѝ вече никой не влизаше, всички излизаха. Джак, майка ѝ, Чарлс, дъщерите ѝ... а сега и Алисън... През последните месеци усещането, че непрекъснато губи, ставаше все по-натрапчиво. Смъртта на Чарлс, макар и не ненадейна, защото от дълго време беше болен, и съвсем навременна, защото бе на осемдесет и четири години, ѝ изглеждаше като още един порив на вятъра. Още едно отбрулено листо. Още едно заминаване. Още едно сбогом. Още един човек се разделяше с нея.

По пътя към църквата говориха съвсем малко. Алисън изглеждаше спокойна и твърда. Дватамата с баща ѝ се виждаха рядко и не бяха близки. Тя уведоми Фейт, че иска да покани присъстващите на погребението да дойдат след церемонията в хотела, така че може да включи някой, когото би искала. Беше наела голяма трапезария и бе

поръчала бюфет, което според Фейт бе много мил жест. Беше трогната, когато ѝ предложи. Щеше да бъде хубаво по отношение на приятелите на родителите ѝ.

— Не съм сигурна, че познавам много хора — отвърна искрено тя.

В некролога, който бяха дали за публикуване във вестника, бе оповестено кога и къде ще бъде погребението, а самата тя се бе обадила на някои приятели и познати на родителите ѝ. Но повечето от старите им приятели бяха починали или бяха в старчески домове. Чарлс и майка ѝ живееха в Кънектикът от дълги години и имаха много близки семейства, но след смъртта на майка си Фейт премести Чарлс в града, за да ѝ бъде по-лесно да се грижи за него, тъй като през цялата последна година той боледуваше. Смъртта му не бе изненада за никого. Но беше трудно да се каже колко души щяха да дойдат на погребението. Фейт подозираше, че едва ли ще са много. Веднага след службата в църквата щяха да отидат на гробището. Двете с Алисън смятаха, че най-вероятно, когато се върнат в хотела, ще минава един и половина. Възнамеряваха да приемат хората през остатъка от следобед, така че Алисън и Бертран да успеят да отлетят за Канада още същата вечер в осем. А Фейт и Алекс щяха да отидат на бизнес вечерята, която щеше да бъде полезно разнообразие след потискащия следобед.

И тримата бяха силно изненадани, когато влязоха през страничната врата в църквата и видяха колко много хора бяха дошли и вече седяха по пейките. Чарлс бе уважаван член на обществото в малкото градче в Кънектикът, където живееха. Макар и със суров нрав, хората го ценяха и го смятаха за почтен човек, забележителен и дори интересен. През младостта си той бе живял на няколко доста екзотични места по света и често разказваше забавни истории, макар да не бе споделял много от тях с жена си и доведените си деца. Но хората от неговия кръг го смятаха за интересен събеседник и имаха добро мнение за него. С тях той не бе толкова студен, колкото у дома си, и правеше значително повече усилия, което винаги бе изглеждало изключително странно в очите на Фейт. Особено след като рядко обменяше повече от няколко думи с майка ѝ, нея и Джак. Фейт въобще не можеше да разбере, нито да проумее какво е харесала майка ѝ в

него, освен че бе солиден гражданин и някога е бил хубав мъж. Според нея вторият ѝ баща беше напълно и безвъзвратно лишен от чар.

Службата започна точно в единадесет. Бяха избрали музиката един ден по-рано. Ковчегът стоеше на няколко крачки от тях, отрупан с цяла камара бели цветя. Фейт използва услугите на собствения си цветар, който достави и подреди цветята в църквата, а тя пое разноските, при което Алисън въздъхна с облекчение. Самата служба беше семпла и кратка. Чарлс принадлежеше към презвитерианската църква, макар че майка ѝ бе католичка и се бе венчала за него в католическа черква. Но никой от тях не бе прекалено усърден във вярата си, макар че самата Фейт и брат ѝ често ходеха заедно на литургии почти до деня на смъртта му.

Проповедта беше кратка и безпристрастна, изглеждаше съвсем подходяща за човек като Чарлс. Той не бе от хората, за които ще се пеят химни, ще се четат стихове или ще се разказват анекдоти. Свещеникът изброи качествата му, говори за образованието му в Уест Пойнт и за военната му кариера, като се обърна към Алисън и Фейт. Той доста се смути, понеже сбърка и обяви и двете за дъщери на Чарлс, но Алисън не обърна внимание. Накрая всички изпяха псалма „Удивителна милост“, а докато произнасяше думите, Фейт почувства как по бузите ѝ се стичат сълзи. По неизвестна причина неочаквано си спомни Чарлс като млад, когато с Джак бяха още деца и той ги взе веднъж със себе си на езерото, за да научи брат ѝ да лови риба. Джак имаше големи светли очи и гледаше Чарлс с любов, което се случваше изключително рядко — когато пастрокът им не го ругаеше или наказваше. Сега в спомена си виждаше как Чарлс се е навел над брат ѝ и му показва как да държи въдицата, а Джак се е ухилил от ухо до ухо... Това я накара да страда още повече за брат си, затвори очи и почувства топлината на слънцето от онзи августовски ден да докосва лицето ѝ. Сърцето я заболя, докато си спомняше онова време. Сега всичко си бе отишло, всичко бе свършило. Част от живота ѝ представляваше само спомени.

Фейт не можеше да спре сълзите, които продължаваха да се стичат по лицето ѝ, а в гърлото ѝ заседна ридание, докато носачите от погребалния дом бавно изнесоха ковчега, точно както бяха направили и с Джак преди три години. Тогава приятелите му поеха ковчега, а той имаше много приятели. На неговото погребение дойдоха стотици хора,

но за Фейт споменът беше замазан и неясен. Този ден тя бе толкова объркана и шокирана, че не можеше да си спомни почти нищо, което впоследствие се оказа истинска милост. Но докато наблюдаваше как ковчегът на Чарлс минава по средната алея, мъчителните спомени за погребението на Джак се събудиха. Последва Алисън и Бертран навън. Тримата застанаха във вестибюла, където носачите поставиха ковчега в катафалката, а те — живите роднини на починалия, изчакаха, за да стиснат ръцете на приятелите му.

Покрай тях бяха минали почти половината от присъстващите, когато Фейт дочу зад себе си един толкова познат глас, че единственото, което можеше да направи, бе да зяпне от изненада. Тъкмо стискаше ръката на една жена, приятелка на майка ѝ, когато чу как мъжът произнесе една дума.

— Фред.

На лицето ѝ цъфна широка усмивка въпреки тъжните обстоятелства и тя цялата засия, като се обърна. На света имаше само един човек, който я наричаше така, освен Джак. Всъщност той беше измислил това име, а брат ѝ го бе възприел. Това беше нейният детски прякор. Той винаги казваше, че Фейт е глупаво име, име за момиче, и я нарече Фред.

Сега Фейт се обърна и го погледна. Не можеше да повярва, че е тук. Не беше се променил с годините, макар че бе на една и съща възраст с Джак. На четиридесет и девет Брад Патерсън все още изглеждаше като момче, когато се усмихнеше. Имаше зелени очи със същия цвят като нейните, върлинещо слабо тяло, което винаги е било прекалено мършаво, но сега изглеждаше малко по-приемливо. Когато бяха деца, тя винаги му се подиграваше, че има крака като на паяк. Усмивката на лицето му бе сияйна, имаше трапчинка на брадичката и цял облак тъмна коса, която все още не бе започнала да посивява. Брад бе най-добрият приятел на брат ѝ още от времето, когато бяха на десет. Фейт бе на осем години, когато за пръв път го видя, тогава той боядиса косата ѝ зелена за деня на Свети Патрик. Тя, Джак и Брад смятаха това за страхотна идея, но майка ѝ никак, ама никак не бе въодушевена.

Брад винаги имаше милион и един планове и заговори в главата. Двамата с Джак бяха заедно във всичко и неразделни дванадесет години. Двамата учеха заедно в „Пен Стейт“ и се разделиха чак когато трябваше да продължат във факултетите по право. Брад отиде да учи в

„Боалт“, Бъркли, а Джак — в „Дюк“. На Западния бряг Брад се влюби в едно момиче и остана там. Тогава срещите им се разрешиха. Ожени се и имаше близнаци, които бяха на възрастта на Елоиз. Времето минаваше, а Джак летеше на всеки няколко години, за да се видят. Но Брад престана да идва в Източните щати. Минаха много години преди Фейт да го види отново — това стана на погребението на брат ѝ. И двамата бяха неутешими и прекараха дълги часове да говорят за него, сякаш като си разказаха всичко, което си спомняха за Джак, щяха да го върнат обратно при живите. Брад гостува в къщата ѝ и се запозна със Зоуи и Елоиз. Тогава момичетата бяха на петнадесет и двадесет и една. Алекс никак не бе впечатлен от него, държеше се пренебрежително и смяташе, че гостът им е придобил манталитета на жителите на Западния бряг, но Фейт подозираше, че отношението му се дължи главно на факта, че е приятел на Джак. Не обърна внимание на поведението на съпруга си, защото искаше да има Брад до себе си, да се облекне на него. Двамата си писаха около година, но после отново прекъснаха връзка. Явно нейният живот не го интересуваше. Не беше го виждала от погребението на Джак, не бяха се чували почти две години. Така че, когато го видя да стои пред нея, направо онемя и не можеше да проумее защо се е озовал тук.

— Какво правиш в Ню Йорк? — Усмивките им можеха да осветят цялата църква.

— Дошъл съм на една конференция и вчера случайно видях некролога във вестника. Помислих си, че трябва да дойда. — Усмиваше ѝ се също както преди четиридесет години. Все още ѝ приличаше на момчето, което беше някога, и в сърцето ѝ винаги щеше да си остане такъв, без значение колко е остарял. Пред очите ѝ оживяваше тяхната младост. Брад бе единият от тримата мускетари. Фейт му беше благодарна, че е дошъл. Неочаквано ѝ стана по-леко, представи си, че Джак също е някъде тук, из тълпата от хора. — Пък и знаех, че ще те видя. Изглеждаш прекрасно, Фред.

Когато бяха деца той постоянно и безмилостно я дразнеше, а по-късно, след като навърши тринадесет, тя се влюби в него и страдаше силно от това, че не ѝ обръща внимание и я подиграва. Три години по-късно, когато той отиде в колежа, Фейт вече бе преодоляла увлечението си и се срещаше с момчета на нейната възраст. Брад обаче си остана един от най-добрите ѝ приятели. Съжаляваше, че са

загубили връзка, но наистина бе трудно да се поддържат близки отношения от разстояние. Все пак бе запазила спомените и естественото емоционално привличане, което все още чувстваше към него. И двамата безкрайно ценяха годините от детството, които бяха прекарвали заедно.

Фейт го покани след погребението в хотела и той охотно се съгласи. Очите му сякаш я изпиваха. Личеше колко е развълнуван да я види. Не по-малко бе и нейното вълнение.

— Ще дойда — увери я Брад. Беше я видял да плаче, докато пееше „Удивителна милост“. И той самият се разплака. Не можеше да чуе този химн, без да си спомни погребението на Джак преди три години. Това бе един от най-черните дни в живота му.

— Би било много мило от твоя страна — отвърна Фейт, усмихвайки му се, докато хората минаваха покрай нея, за да стиснат ръката на Алисън и Бертран.

— Чарли беше готин — каза мило Брад. Наистина той имаше похубави спомени за него, много по-приятни от тези на Фейт. Двете момчета бяха правили с Чарлс неща, на които Фейт изобщо не бе поканена, понеже беше момиче — като лов на сърни или риболов в езерото. Старецът беше много добър учител в подобни дейности, но никога не му мина през ума да вземе и Фейт.

— Освен това — добави Брад — исках да те видя. Как са момичетата? — попита и тя се усмихна отново.

— Страхотно. Но безвъзвратно отлетяха. Елоиз е в Лондон, а Зоуи е първа година в „Браун“. А твоите близнаци?

— Надявам се, добре. За една година са в Африка, преследват лъвовете. През юни завършиха университета в Лос Анджелис и заминаха веднага след това. Ще ми се да отида да ги видя, но нямам никакво време.

Фейт знаеше, че преди няколко години Брад създаде собствена фирма. Освен това се занимаваше с обществена дейност — защита на непълнолетни, обвинени в престъпления. Джак я бе осведомявал за живота на приятеля си, а и с Брад си бяха поговорили на неговото погребение. Но сега нямаше време да продължават разговора, Алисън ѝ даваше знаци, че трябва да тръгват към гробището. Фейт кимна и го погледна отново.

— Трябва да вървя. Значи ще дойдеш след това в хотела, нали? „Уолдорф“.

Приличаше отново на момиченцето, което си спомняше, и той ѝ се усмихна. Искаше да я прегърне през рамо и да я притисне към себе си. Нещо в очите ѝ му подсказваше, че преживява тежки времена. Не беше сигурен дали е заради Джак, или причината е друга, но в дълбините им се спотайваше печал, която трогна сърцето му и то се сви, както когато бяха деца и тя страдаше за нещо. Винаги се бе смятал за неин покровител. И все още се чувстваше такъв.

— Ще бъда там.

Фейт кимна, в същия момент ги разделиха двама души, които изказаха съболезнованията си и стиснаха ръката ѝ.

Брад ѝ махна за довиждане и се отдалечи. Имаше да свърши някои неща, преди да отиде в хотела. Не идваше често в Ню Йорк и искаше да посети някои от любимите си места, а също и няколко магазина, които харесваше. Нямахше нищо против да отиде на гробището заедно с нея, но не искаше да се натрапва. Знаеше, че ще ѝ бъде тежко, главно заради Джак. Гробищата и погребенията вече ѝ бяха до болка познати. Докато я гледаше как се качва в лимузината, която пое след катафалката, той осъзна, че не видя съпруга ѝ до нея. Зачуди се дали помежду им не се е случило нещо — може би са се разделили? И дали това не бе причината за тъгата в очите ѝ? С Джак си бяха говорили след брака ѝ с Алекс и никой от двамата не бе особено въодушевен. Още тогава Алекс им изглеждаше прекалено сериозен, студен и затворен човек, но Фейт с ентузиазма на влюбена настояваше пред брат си, че е чудесен, страхотен мъж и че е много по-мил, отколкото изглежда. А Брад не бе достатъчно близък с нея, за да я пита как вървят нещата. Все пак му се стори странно, че Алекс не присъства на погребението.

Краткото опело на гробищата бе повърхностно и мрачно. Свещеникът прочете няколко молитви, Алисън каза няколко думи, докато съпругът ѝ стоеше мълчаливо до нея. Сетне всеки от тях остави по една роза върху ковчега и се отдалечиха мълчаливо. Бяха решили да не останат, когато полагат ковчега в земята. Гледката бе прекалено тежка и тъжна. На гроба бяха дошли само шепа хора, така че час и половина по-късно всички бяха на път към града. Октомврийският ден беше прекрасен и слънчев. Фейт бе благодарна, че поне времето бе на

тяхна страна и не валеше. На погребението на Джак валеше като из ведро, което направи нещата още по-потискащи. Не че ако имаше слънце, щеше да бъде различно. Нищо не би могло да върне Джак. Това без съмнение бе най-ужасният ден в целия ѝ живот.

Погребението на Чарлс беше различно. Наистина бе тихо и тъжно. Накара я да се замисли за майка си, за брака ѝ с Чарлс, за годините, които двамата с Джак прекараха с тях. Попарена и ужасена от собствения си баща, първоначално Фейт се страхуваше от Чарлс. Не бе сигурна какво ще ѝ се случи, не знаеше какво да очаква. Беше безкрайно облекчена да открие, че той не проявява никакъв сексуален интерес към нея. По нрав бе неотстъпчив и суров. Често викаше и се караше, наказваше ги сурово. Когато го направи за пръв път, тя се заплака, но само Джак хвана ръката ѝ за утеха. Майка ѝ замълча и не каза нищо в тяхна защита. Избягваше да възбужда спорове и не закриляше децата си, което в очите на Фейт бе истинско предателство. Майка ѝ искаше нещата да вървят тихо и кротко, без значение какво щеше да струва това, дори бе готова да пожертва Фейт и Джак, ако трябва. Тя отстъпваше за всяко нещо на Чарлс и се съгласяваше безропотно с него, дори когато ставаше дума за собствените ѝ деца. Единствено Джак защитаваше Фейт по всякакви начини. Той беше нейният герой през целия ѝ живот до деня, в който загина. Това я накара да се сети за Брад и колко бе доволна, че е тук. Очакваше с нетърпение да го види в хотела. Опита се да пренастрои мислите си и да се откъсне от болезнените спомени. Бяха прекалено тежки и прекалено много.

Колата спря пред хотела и Фейт освободи шофьора на лимузината. Или щеше да се върне пеша, или да вземе такси, а Алисън и Бертран щяха да си поръчат такси до летището в шест часа. Оставаше им да прекарат няколко часа с приятелите на Чарлс. Когато влязоха вътре, Алисън все още държеше в ръце сгънатото знаме, което взе от ковчега на баща си. С него прилича на вдовица от войната, помисли си Фейт, докато прекосяваха фойето и се качиха в асансьора.

Стаята, която Алисън бе наела за следобеда, беше елегантна и семпла. В единия ъгъл имаше голямо пиано и бюфет, покрит със сандвичи, сладкиши и кейкове. Имаше кафе, а сервитьорите предлагаша на хората напитки и вино. Яденето бе просто, но вкусно. Първите гости започнаха да пристигат почти веднага след като Фейт

свали палтото си. Тя с облекчение видя, че третият човек, който влезе в стаята, беше Брад.

Гледаше го и му се усмихваше цяла минута, докато той прекосяваше помещението. Това я накара да си спомни как изглеждаше като дете. Винаги стърчеше над нея, а когато тя наистина бе съвсем малка, обикновено я хвърляше във въздуха или я люлееше на люлката. Винаги бе около нея през детството и юношеството.

— Как мина? — попита Брад, докато сервитьорът му поднесе чаша бяло вино и той отпи една глътка.

— Добре. Не искам повече да организирам погребения. Не искам да ходя на гробища. Мразя ги. Но нямаше как да избягам — рече тя, като се намръщи леко. И двамата знаеха причината.

— Да, аз също не ги обичам. Къде е Алекс, впрочем? — Очите им се срещнаха и неговите питаха повече от произнесените думи.

Фейт въздъхна и се усмихна.

— Трябваше да отиде в Чикаго, за да се срещне с клиенти. Ще се върне тази вечер. — В тона ѝ нямаше укор, но Брад си помисли, че съпругът ѝ би трябвало да е тук заради нея. Беше изненадан и дори малко раздразнен от отсъствието му, но едновременно беше и доволен. Това му даваше възможността да бъде само с Фейт, да говори с нея. Беше изминало твърде много време откакто говориха за последен път.

— Много лошо. Че е в Чикаго, искам да кажа. Как върви животът ти? — Той се настани на облегалката на един стол и сега бе почти на същата височина с Фейт, която стоеше права срещу него.

— Добре, предполагам. Не мога да свикна, че и двете ми момичета ги няма. Не знам какво да правя сама. Продължавам да си повтарям, че трябва да се хвана на работа, но нямам никакви специални таланти. Мислех да се върна в правния факултет, но Алекс ме смята за луда. Казва, че съм била прекалено стара да се връщам в училище или да се явявам на изпити.

— На твоята възраст стара? Много хора го правят. Защо не и ти?

— Алекс казва, че когато получа адвокатски права, ще съм на толкова години, че никой няма да пожелае да ме наеме.

Това вече го ядоса. Всъщност никога не бе харесвал съпруга ѝ.

— Но това са пълни глупости! От теб ще излезе страхотен адвокат, Фред. Мисля, че трябва да го направиш. — Тя му се усмихна в

отговор и не се опита да му обясни, че е невъзможно да убеди Алекс. Мъжът ѝ бе упорит и неотстъпчив човек.

— Алекс смята, че трябва да си стоя вкъщи и да си почивам, да вземам уроци по бридж или да се отдам на други светски занимания за запълване на свободното време. — Звучеше ѝ ужасно и Брад бе съгласен с нея. Докато я гледаше, си спомни как се стелеше дългата ѝ руса коса, и му се прииска да извади фибите от кока ѝ и да я разпусне, в името на старото време. Винаги бе харесвал косата ѝ, имаше цвят на бял лен.

— Ще се отегчиш до смърт. Мисля, че правният факултет е добра идея. Трябва да опиташ поне. — Същото щеше да каже и брат ѝ, ако беше жив. Това отново запали ентусиазма ѝ, но в този момент в стаята влезе нова група хора и тя отиде да ги посрещне. Разпозна няколко лица и им благодари за посещението, а след малко се върна при Брад.

— А какво прави Пам напоследък? Заедно ли работите? — И двамата бяха адвокати. Пам беше момичето, което бе срещнал в колежа, макар че бе завършила една година преди него. Джак бе кумувал на сватбата им, но Фейт я бе срещала само веднъж. Тогава ѝ се видя твърда като кремък и това малко я плашеше, но със сигурност беше много интелигентна. В нейно лице Брад определено бе срещнал своята половинка.

— Не, и слава богу — усмихна се той. — Тя все още работи във фирмата на баща си. Тъст ми продължава да заплашва, че ще се оттегли, но вече е на седемдесет и девет и все още не се е пенсионирал, което ме кара да мисля, че никога няма да го направи. Тя е литигатор^[1] и ме мисли за ненормален заради онова, което избрах да върша.

— Защо? — Според Фейт неговата работа беше интересна и благородна. Беше ѝ разказал, когато се видяха за последен път, че защитава най-различни малолетни хлапета, обвинени в доста сериозни престъпления.

— Едната причина е, че не печеля много пари. В повечето случаи ме назначава съдът, а в други или изобщо не ми плащат, или хонорарът е недостатъчен според нея. Работя денем, нощем и през почивните дни. Пам смята, че съм изоставил добре платената и удобна работа в кантората на баща ѝ, за да вися по разни щатски затвори заради

купища бедни хлапета, които със сигурност са неспасяеми. Всъщност някои от тях действително успяват да преобразят живота си, ако успеят да получат помощ. Работата ми е интересна. И ми действа добре. Ще те взема да практикуваш едно лято при мен, ако започнеш да учиш право — пошегува се той. — Но ще трябва да работиш безплатно, дори можеш да ми плащаш. Нямам нищо против.

Двамата се разсмяха и се отправиха към бюфета, където Алисън ги запозна с една двойка, която Фейт не бе срещала. Тълпата започна да оредява, но Алисън смяташе, че трябва да останат поне до пет от учтивост, в случай че някои хора закъснеят. Това даваше на Фейт възможност да прекара повече време със стария си приятел.

— Тъй. Какво друго, Фред? — попита я, когато седнаха, за да изядат по един сандвич с яйчена салата и кресон, малко ягоди и петифури. — Имаш ли някакви простъпки? Провинения? Глоби за неправилно паркиране? Углавни престъпления? Кражби? Можеш да ми се довериш, аз съм напълно дискретен — продължи Брад, а тя се разсмя. Смехът ѝ го накара да осъзнае колко много му е липсвала през последните няколко години. Беше лесно да се отдалечат един от друг заради разстоянието, времето и прекалената заетост, особено неговата. И все пак в момента в който отново бяха заедно, все едно нищо не беше се променило. Ако не друго, отсъствието на Джек ги бе сближило още повече и бе създавало още по-здрава връзка помежду им.

— Е, какво става с теб? — настоя той.

— Нищо — отвърна Фейт, кръстосвайки крака, докато го гледаше право в лицето. Брад все още бе невероятно красив мъж, осъзна тя, докато го наблюдаваше. Всички момичета бяха луди по него, макар че Джек в крайна сметка сваляше най-готините мадами. Брат ѝ имаше чар, на който никой не можеше да устои, и същевременно бе някак срамежлив, стеснителен и нежен. Фейт много го бе обичала заради тази негова черта. — Ще бъдеш силно разочарован. Нямам никакви простъпки, нарушения на закона или углавни престъпления. Водя абсолютно скучен живот. Точно затова искам да се върна в колежа. Нямам какво да правя откакто Зоуи отиде в „Браун“. Животът ми е скучен и празен — просто съм „аут“. Алекс през цялото време е зает. Ели е в Лондон. Това е. Как ти се струва? Ужасно, нали? От време на време се включвам в някоя и друга благотворителна дейност,

организирам събиране на фондове за бедни или сираци. Но мога да правя това и докато спя.

— А любовта? Какво ще кажеш за любовта, Фред? Женена си от сто години. Не ми казвай, че през цялото време си се държала прилично! — Така правеше и когато бяха деца. Винаги успяваше да изтръгне всичките ѝ тайни с поведението си на по-голям брат, а след това я дразнеше и закачаше заради тях. Но този път тя наистина нямаше какво да му каже.

— Казах ти, вода съвсем скучен живот. И щом толкова се интересуваш, ще ти се изповядам — не, нямам никакви любовни приключения. Не мисля, че ми стиска, нямам достатъчно кураж за това. Прекалено е сложно, пък и не съм срещнала принца, когото искам. Бях непрекъснато заета с момичетата. Звучи ужасяващо досадно, нали? — Тя се разсмя и той също се усмихна. Зелените му очи бяха приковани в нея.

— Сигурно си лудо влюбена в Алекс — рече, а тя погледна замислено настрани и после отново се взря в очите му. Беше странно. Старата интимност все още съществуваше помежду им под прахта на изминалите години. Фейт му вярваше. Вярваше на момчето, което бе някога, и на мъжа, който бе сега. Той в известен смисъл заместваше Джак. Понякога дори го чувстваше по-близък, отколкото брат си. Може би защото тя и Брад бяха еднакви. Приличаха си. Джак винаги ги бе превъзхождал и имаше моменти, когато бе по-жесток, по-безмилостен. Можеше да обижда. А Фейт и Брад имаха много общи черти. В миналото тя му бе разказвала неща, които не бе посмяла да сподели с брат си.

— Не — отвърна честно и този път. — Не съм влюбена в него. Не и „лудо“, както казваш. Обичам го, той е добър човек, добър баща, добър съпруг. Мисля, че сме приятели. Всъщност не съм сигурна какво сме. Работата е първата му любов и той не се нуждае от някого, който да му е близък. Никога не е имал нужда и не е искал такъв човек до себе си. Живеем в една и съща къща, имаме деца, излизаме заедно на бизнес вечери и от време на време се виждаме с приятели. През повечето време всеки живее своя собствен живот. Понякога нямаме какво да си кажем.

Брад внезапно осъзна, че това бе причината за тъгата в очите ѝ.

— Значи си много самотна, Фред — рече тихо, макар че собственият му живот не бе нито по-добър, нито по-различен от нейния. Години наред той и Пам рядко бяха нещо повече от обикновени познати. Нещата помежду им не вървяха добре, откакто се отдели и започна самостоятелната си работа, и жена му все още не можеше да му прости, че е напуснал фирмата на баща ѝ. Приемаше го като предателство, лична обида. Бе взела много присърце нещата и така и не успя да разбере, че той бе избрал тази работа за свое добро. Онова, което вършеше, според него бе по-пълноценно и стойностно. Но то бе диаметрално противоположно на всичко, което съпругата му искаше и в което вярваше. За нея правенето на пари, при това на много пари, бе далеч по-важно от някакви си малолетни престъпници, справедливи каузи или нещастни деца и сираци.

— Понякога наистина съм самотна. — Фейт не искаше да признае, че всъщност през цялото време е така. Не ѝ изглеждаше особено почтено по отношение на Алекс, а би прозвучало някак си жалко, ако го признаеше пред Брад. Сякаш се оплакваше. — Той е много затворен човек, пък и имаме различни интереси. Аз обичам хората, обичам децата, приятно ми е да се виждам с приятели, да ходя на кино, да излизаме заедно през уикендите. Отдавна обаче не правим всичко това. Алекс не вижда никакъв смисъл да върши неща, които не са свързани с работата му. — Дори играта на голф с клиенти или познанствата с хора, с които искаше евентуално да прави бизнес, бяха подчинени на това негово виждане за живота.

— Господи! — промърмори Брад, като прокара ръка през косата си и седна на стола с объркан поглед. Никак не му харесваше, че тя живее по този начин. Фейт заслужаваше повече, много повече, както винаги казваше Джак, и Брад бе напълно съгласен с това. — Имам чувството, че ми говориш за Пам. Единственото, за което мисли тя, е как да спечели повече пари. А аз, честно казано, Скарлет — той се усмихна свенливо, — пет пари не давам за това^[2]. Разбира се, че не бих искал да стигнем дотам да умираме от глад, но не вярвам това някога да се случи. Тя печели цяло състояние във фирмата на баща си, клиентите ѝ са много и наистина са важни. А баща ѝ смята да остави всичко на нея, когато се оттегли или умре, или каквото там му се случи. Имаме повече от достатъчно. Къщата ни е огромна и много хубава. Двете ни деца са прекрасни. Какво, по дяволите, можем да

искаме? Колко трябва да спечелим? Най-хубавото е, че мога да си позволя всичко, което искам, и няма нужда да мамя клиенти или да върша някаква досадна работа. Обичам това, което правя. То означава много за мен. Мисля, че Пам се дразни, защото не печеля парите, които според нея бих могъл. Но в края на краищата на кого му пука за това, освен на Чичо Сам на 15 април^[3]? Имаме повече от достатъчно, което да оставим на децата си и пак да живеем комфортно. Ето защо аз реших, че е дошло време да връщам. Все някой трябва да го направи.

— Струва ми се разумно — съгласи се замислено Фейт. Струваше й се, че той е взел правилното решение, поне за себе си. Но също така подозираше, че то е създадо голямо напрежение и е издигнало бариера между него и жена му.

— За Пам положението в обществото и престижът са над всичко. А това, както знаеш, е какво мислят другите за теб, в кои клубове ходиш, на какви партита и вечери те канят. Не знам, може би съм остарял или полудявам, но предпочитам да остана в една тясна затворническа килия с някое уплашено хлапе, вместо да отида на отегчителна официална вечеря и да седя до някоя стара кранта, която цял живот не е работила и няма какво да ми каже. — Той доста се разпали, докато говореше, и Фейт му се усмихна.

— Имам чувството, че това са моите думи. Подсказа ми най-добрата причина да се върна във факултета по право.

— Може би е — заяви въодушевено Брад. — Знаем ли. Знаем само, че трябва да направя нещо по-добро с живота си, а не само да планирам инвестициите на богати клиенти — какво да се купи, къде е по-добре да се вложат парите, какво имущество да се придобие, или да слушам хленченето и оплакването на разни хора от данъците и да се опитвам да им помогна, за да запазят състоянието си за глезените си синчета, за които е по-добре да започнат да печелят сами, но това вероятно никога няма да стане. Струваше ми се, че ще убия някого, ако остана във фирмата на баща й. — От години мразеше и ненавиждаше работата си в нея и копнееше да избяга оттам.

— А аз съм доста отегчена, че нямам какво да правя по цял ден — призна Фейт. — Измъчва ме чувството, че пропилявам живота си. Момичетата вече си имат свой път, Алекс си има своята работа. Сега, когато няма нужда да се грижа за тях, не знам с какво да запълня

времето си. Единственото ми задължение е да готвя вечеря. Мога да ходя по музеи и да обядвам с някоя от малобройните ми приятелки.

— Ти определено трябва да се върнеш в правния факултет — подчерта твърдо той. — Освен ако не предпочиташ да тръгнеш на работа.

— И на каква работа? Какво мога да правя? Не съм работила откакто се роди Ели, а и преди това само възхвалявах плисираните полички. Можеш да правиш това на двадесет и две, но не и на моята възраст. Няма смисъл. Бедата е там, че не съм сигурна какво въобще мога да върша. Но Алекс ще получи удар, ако се върна обратно да уча.

— Това може би го плаши — предположи Брад. Фейт мислеше същото. — Може би повече му харесва да нямаш професия и да зависиш от него. Знаеш ли, това май важи и за Пам. Допадаше ѝ, че работя за тях. Винаги ѝ бях пред очите, можеше да ме наглежда. Това ме караше да се чувствам под похлупак. Хиляда пъти повече предпочитам да се чупя и да пътувам с метрото със собствените си пари.

— Едва ли ще се случи — отвърна убедено Фейт. — Струва ми се, че се справяш добре, и със сигурност си се захванал с правилното нещо. Пък и парите наистина не са проблем за някой от вас. — В известен смисъл това бе успокоително. Нямах да го мисли дали има какво да яде.

— Парите са основен проблем за жена ми. Тя се оценява по този начин, според успеха и парите, които може да спечели. Докато за мен нямат никакъв смисъл в крайна сметка. Когато дойде краят ми, искам да знам, че съм направил добро, че съм подал ръка на някого, че съм променил един или два живота, че съм спасил едно дете или съм помогнал на някого да не разбие бъдещето си. Няма да мога да кажа това, ако спестявам данъците на хора, които така или иначе имат прекалено много пари.

— Струва ми се, че Алекс и Пам са близнаци — усмихна се Фейт.

Високо ценеше неговото мнение, още откакто бяха деца. И изпита силно съжаление, когато Алисън ѝ напомни, че в пет часа трябва да освободят стаята, за да може да тръгнат в шест за летището.

— Всичко мина много добре — сподели тя с Фейт. — Всички присъстващи изглеждаха изморени, но повечето от старите приятели

на Чарлс дойдоха, за да засвидетелстват своето уважение и добри чувства.

— Ти свърши отлична работа — похвали я Фейт, чудейки се дали изобщо някога ще се видят отново, и въпреки че никога не станаха приятелки, беше изпълнена с тъга. — Чарлс щеше да бъде доволен.

— И аз така мисля — рече Алисън и двете жени си взеха палтата, а Бертран подписа чека. Той настоя те да платят сметката. Фейт беше купила цветята в църквата, които възлизаха на почти същата сума.

Брад отиде с тях до асансьора. Алисън и Бертран щяха да се качат нагоре, за да вземат багажа си, а Фейт щеше да слезе заедно с него долу, за да си поръча такси.

— Кога си тръгваш за Сан Франциско? — попита го тя, докато чакаха.

— Утре сутринта — отговори той.

Асансьорът дойде, Фейт и Алисън се прегърнаха, докато Бертран държеше вратата отворена.

— Пази се, Фейт — рече Алисън. Оценяваше високо всичко, което доведената ѝ сестра бе направила през последните два дни. И тя имаше чувството, че пътищата им повече няма да се пресекат.

— Ти също. Обаждай ми се понякога. — Прощални думи на хора, които нямат какво да си кажат, но споделят частици обща история.

Влязоха в асансьора и Фейт маха с ръка, докато вратата му се затвори, сетне се обърна към Брад. В очите ѝ имаше сълзи.

— Изморих се да губя близки хора... Да казвам сбогом... Изморих се любимите ми хора да напускат моя живот и никога повече да не се връщат.

Той кимна и взе ръката ѝ в своята, а когато асансьорът спря, двамата излязоха мълчаливо.

— Бързаш ли да се прибиращ? — попита Брад, докато прекосяваха фойето към вратата на Парк авеню.

— Не особено. Ще излизаме тази вечер, но чак в осем. Имам време.

— Искаш ли да пийнем някъде по нещо? — попита, въпреки че бяха прекарвали целия следобед в ядене и пиене.

— А какво ще кажеш да ме изпратиш до нас? — Беше на двадесет и четири преки отгук. Можеха да се разходят, искаше ѝ се да подиша малко свеж въздух.

Брад хареса идеята и двамата тръгнаха по Парк авеню ръка за ръка.

Помълчаха известно време и изведнъж заговориха едновременно.

— Какво смяташ да правиш сега? Какво ще правиш, като се върнеш?

Разсмяха се и той отговори пръв.

— Опитвам се да измъкна едно хлапе, обвинено, че случайно е застреляло най-добрия си приятел. Вероятно не е толкова случайно, щом се е случило. И двамата били влюбени в едно и също момиче. Той е на шестнадесет и е обвинен в предумишлено убийство първа степен. Случаят е труден, заплетен, а момчето е добросърдечно и мило. — Подобни истории често се срещаха в практиката му.

— Не мога да си съпернича с теб, нито да се похваля с подобно предизвикателство — каза Фейт, докато вървяха в синхрон, въпреки дългите му крака. Брад просто си спомни, че трябва да нагоди широката си крачка към нейната. В миналото, в доброто старо време, често се бяха разхождали заедно. — Всъщност, нямам какво да правя.

— Напротив — отвърна той, а тя го погледна изненадано. — Имаш, и то много. Първо ще се обадиш в Колумбийския или Нюйоркския университет, или който друг си харесаш, и ще поискаш да ти пратят каталозите и молбите за кандидатстване в правния факултет. Трябва да проучиш какви изпити са необходими и да се подготвиш. Е, виждаш ли?

— Значи ми намери работа? — Изглеждаше развеселена, но трябваше да се съгласи, че идеята ѝ харесва.

— Ще ти се обадя другата седмица, за да видя какво си свършила и докъде си стигнала. И ако изтървеш топката, ще ти дърпам ушите. Стегни се, Фред. Време е.

Бе се вързал отново в живота ѝ като заместник на по-големия ѝ брат. Баткото. Точно както някога. Тя бе съгласна с него, но все още нямаше представа как ще се справи с Алекс, как ще му каже и дали въобще ще може. И също така не знаеше дали ще бъде достатъчно смела, за да престане да му се подчинява. Идеята не ѝ харесваше, а

мисълта да го предизвика я плашеше до смърт. Спомените от детството, остатъците от страха, който изпитваше от баща си, предателствата, които бяха извършени спрямо нея, я бяха направили несигурна по отношение на мъжете. Тя се колебаеше и се страхуваше да се противопостави. Подозираше, че някъде дълбоко в главата ѝ, на едно тайно и скрито място, се е загнездил този страх. Единствените мъже, от които не се плашеше, бяха Джак и, разбира се, Брад.

— Имаш ли електронна поща? — попита той, докато вървяха по Шестдесета улица. Притъмня и тротоарите се изпълниха с тълпи. Парк авеню бе ярко осветено, хората се прибираха от работа.

— Да, имам. Съвсем наскоро си купих портативен компютър, за да мога да си пиша със Зоуи. Вече съм много добра.

— Какъв е адресът ти?

— Фейтмама@aol.com.

— Трябва да го промениш на Фредмама — посъветва я усмихнат той. — Ще ти пиша веднага, като се върна в Сан Франциско.

— Ще се радвам, Брад — отвърна тя. Щеше да бъде чудесно да поддържа връзка с него. Надяваше се, че двамата могат да си кореспондират, стига той да намереше време. Неговият живот бе много по-натоварен от нейния, бе зает човек. — Благодаря ти, че дойде днес. Направи нещата по-лесни за мен.

— Имам някои хубави спомени с Чарлс от едно време. Реших, че му дължа уважение. — Фейт не мислеше за втория си баща по този начин, но ѝ беше съвсем ясно, че той е бил много по-забавен и интересен за Джак и Брад, отколкото за нея самата или за Алисън. — Освен това исках да те видя. — Гласът му стана нежен. Бяха изминали почти половината път до дома ѝ. — Как се справяш без него?

И двамата знаеха за кого говори. За брат ѝ.

— Понякога не особено успешно — отвърна Фейт, като не откъсваше очи от паважа и мислеше за Джак. Той беше толкова необикновен човек! На света нямаше и никога не бе имало друг като него. И никога повече нямаше да има в живота ѝ. — Друг път по-добре. А понякога е странно. Месеци наред се чувствам добре и посред нощ, изведнъж, най-неочаквано нещо ме удря. Може би винаги ще бъде така.

Откакто умря брат ѝ, беше прекарала много време в уединение, борейки се със скръбта. Това бе една от причините да се изолира от

приятелите си. Скръбта е най-самотното място на света. Фейт често ходеше в църквата сама, за да се помоли за душата му. Действаше ѝ успокоително. Опитваше се да говори с Алекс, да сподели колко много ѝ липсва брат ѝ, но той винаги се дразнеше и явно не желаше да обсъжда тази тема. Веднъж отиде при психоаналитик, но Алекс бе абсолютно против и ѝ забрани да го посещава повече. Каза, че било пълна лудост, а психиатърът се бил възползвал от нея. Всъщност на Фейт сеансът ѝ бе харесал. Тя дори още два пъти отиде при психоаналитика, без да каже на Алекс. А сега, докато вървяха, сподели с Брад. Той не бе напълно убеден в ползата от подобни сеанси, но не виждаше и никаква вреда, стига те да я караха да се чувства по-добре. За него нямаше нищо лошо или неправилно в психоанализата.

— Той ми липсва много, Фред — рече тихо Брад. — Не мога да повярвам, че си е отишъл. Странно е да мисля за това. Понякога отивам до телефона, за да му се обадя, вземам слушалката, когато се е случило нещо забавно или когато съм разстроен, или когато се нуждая от съвет... и изведнъж си спомням. Изглежда ми невъзможно. Как може някой като Джак да изчезне? Той е от онези момчета, които трябва да живеят вечно. Чувала ли си Деби?

Жената на Джак бе изчезнала поради причини, които бяха известни само на нея. Не поддържаше никакъв контакт със семейството му. Фейт дори не знаеше къде се намира, освен че е някъде в Палм Бийч. Поне това беше мястото, където бе отишла след смъртта на Джак, а после изчезна.

— Не съм чула нищо за нея. И не мисля, че някога ще чуя. Деби усещаше, че никога не съм я харесвала, макар че опитвах, ей богу, заради Джак. Тя много го измъчваше. Редовно го заплашваше, че ще го напусне, двамата непрекъснато се разделяха и тя така и не оцени какъв човек е той. — Това много ядосваше Фейт, макар че Джак постоянно защитаваше жена си. — Винаги съм мислела, че връзката им не е здрава. Не знам защо той толкова държеше на нея. На погребението му Деби не ми каза дори две думи, а две седмици по-късно напусна града, без дори да се сбогува. Адвокатът на Джак ми съобщи, че се била омъжила повторно. Използвала парите от застраховката му, за да си купи къща, и сетне сключила брак. Мисля, че смъртта на Джак се оказа печеливша карта за нея.

— И аз си мисля същото. Жалко, че нямаха деца.

— Вероятно нямаше да ми позволи да ги виждам — каза нещастно Фейт и вдигна очи към Брад. Беше толкова хубаво, че можеше да си говори с него — за Джак, за живота, за миналото. — Ти наистина ли ще ми пишеш? — попита плахо.

Отново изглеждаше съвсем млада и му се прииска да я накара да пусне косата си, за да заприлича на Фейт, която познаваше и винаги бе обичал. Тя беше неговата малка сестричка, сестричката, която никога не бе имал. В известен смисъл наистина му напомняше на дете и той се чувстваше длъжен да я защитава и пази.

— Казах, че ще ти пиша. А щом кажа нещо, знаеш, че го изпълнявам. — Сложи ръката си на рамото ѝ и я придърпа към себе си. Почти бяха стигнали до къщата ѝ.

— Няма да изчезнеш отново, нали? Липсваш ми, когато не чувам нищо за теб. От детството не ми остана никой друг, само ти.

— Ще ти се обаждам, Фейт, обещавам. Но искам да направиш проучване и да потърсиш факултет. Светът се нуждае от повече адвокати като теб. — Дватамата се разсмяха.

Няколко минути по-късно стояха пред дома ѝ. Къщата изглеждаше елегантна и заможна, с наскоро боядисани прозорци, тухлени стени и скосен наклонен покрив с козирка отпред.

— Благодаря ти, че дойде днес, Брад. Странно е да го кажа, но това наистина ще завърши като един прекрасен ден за мен. Нелепо е да се говори така за погребение. — Но да прекара известно време с него, за нея означаваше много. Беше щастлива, отдавна не беше се чувствала така. Беше спокойна, в безопасност, обичана, почти както когато бе малко момиченце и скиташе с Джак и Брад. Те бяха единственото нещо от детството, което обичаше.

— Мисля, че Чарли щеше да бъде доволен, ако можеше да ни види отнякъде. Радвам се, че дойдох. Много време мина от последната ни среща. Пази се. Тревожа се за теб. — Погледна я загрижено, а тя му отвърна с храбра усмивка.

— Не се безпокой, всичко ще бъде наред. Пожелавам ти лек полет до Калифорния и да не се напъваш много.

— Напъването особено ми харесва — призна ѝ той. Освен синовете, това бе единственото нещо, което имаше значение за него в живота. Нямаше много общи допирни точки с Пам и вече не беше сигурен дали въобще някога бе имал.

Брад я прегърна силно, махна на едно такси и отпътува. Махаше ѝ през прозореца, докато колата зави зад ъгъла. Фейт не бе сигурна, че отново ще го види. Беше изчезвал от живота ѝ вече няколко пъти. След завършването на висшето си образование, после след погребението на Джак. Но поне бяха прекарали заедно този прекрасен ден. И по някакъв необясним начин ѝ се струваше, че го е прекарала не само с Брад, но и с брат си. Все още се усмихваше, когато завъртя ключа в ключалката и влезе в къщата.

Чу, че Алекс се движи на горния етаж. Закачи палтото си и бавно се изкачи по стълбите, като не спираше да мисли за Брад.

— Е, как мина? — попита я мъжът ѝ, когато влезе в спалнята.

Фейт го погледна с тъжна усмивка.

— Хубаво. Всичко беше чудесно. Алисън нае стая в „Уолдорф“ и след погребението дойдоха много хора. Много негови приятели, и на мама също. И Брад Патерсън. Не бях го виждала от... от дълго време.

— Кой беше пък този? — Алекс изглеждаше разсеян. Телевизорът беше включен и той гледаше новините. Стоеше прав, по боксерки и чорапи, и закопчаваше снежнобялата си риза. След това завърза и вратовръзката си.

— Приятел на Джак. Всъщност най-добрият му приятел. Израснахме заедно. Ти го видя на погребението. Живее в Сан Франциско. Сигурно не си го спомняш. — Имаше толкова много хора него ден, а Алекс не обръщаше внимание на никого, ако по негова преценка не може да му бъде полезен. Брад очевидно влизаше в тази категория.

— Наистина не си спомням. Ще успееш ли да се приготвиш навреме? — Изглеждаше угрижен. Предстоящата вечеря беше важна за него. Даваше се от един от старшите партньори във фирмата за нов клиент, с когото бяха сключили договор. Алекс не искаше да закъснява. Но Фейт така или иначе рядко закъсняваше.

— Ще бъда готова след половин час. Ще си взема един бърз душ и ще си направя косата. Как мина в Чикаго?

— Уморително. Досадно. Но необходимо. Мина добре. — Не я попита нищо повече за погребението, но тя не се изненада от неговата незаинтересованост. След като бе решил, че няма да присъства, беше изтрил събитието от паметта си.

Фейт отиде в банята и както обеща, се появи след половин час, облечена в черна вечерна рокля, с наниз перли, лек грим и коса, спусната по гърба ѝ. Приличаше повече на една от дъщерите му, отколкото на съпруга. И двете момичета имаха нейната руса коса. Алекс я огледа преценяващо и кимна, но не каза нищо. Щеше да ѝ бъде приятно да чуе от устата му комплимент, да ѝ каже, че е хубава, но той не беше го правил от много дълго време.

Пет минути по-късно двамата напуснаха къщата и взеха такси на улицата. Вечерята бе на десет преки от тях на Парк авеню. Алекс не продума нито дума, докато пътуваха към центъра на града. Тя обаче дори не забеляза това. Умът ѝ бе на хиляди мили разстояние оттук. Мислеше за Брад. Беше толкова хубаво, че си поговориха този следобед. Не беше се чувствала така уверена от много дълго време. От последния път, когато говори с него, от деня, в който умря Джек. Срещата им я накара да почувства, че на света все още има някой, който се интересува от живота ѝ, от нея самата, от грижите и страховете ѝ, от нещата, които имаха значение за нея. В Брад тя виждаше семейството, за което копнееше и което чувстваше, че е загубила през последните няколко години. Срещата с него ѝ напомни за нещо, което бе забравила — че има на света някой, който все още я обича и се тревожи за нея. Че е обичана.

[1] Страна в съда. — Б.пр. ↑

[2] Прави се алюзия с реплика на Рет Бътлър от „Отнесени от вихъра“. — Б.пр. ↑

[3] 15 април е краят на финансовата година, това е крайният срок за плащане на данъци. — Б.пр. ↑

3.

Следващата седмица Алекс замина за Чикаго, но изненадващо за всички направи усилие да прекара известно време с Фейт през уикенда. В събота отидоха на разходка в Сентръл Парк, а в неделя вечеряха рано в един ресторант. Алекс прекара целия неделен ден в своя офис, но я изненада, като ѝ предложи да я изведе, след като тя се върна от църква. Двата рядко прекарваха уикендите заедно и Фейт направо бе трогната от жеста му. Той планираше да бъде в Чикаго цялата следваща седмица.

В понеделник вечерта Фейт се обади на Зоуи да я попита дали има малко свободно време. Дъщеря ѝ много ѝ липсваше, затова предложи да ѝ отиде на гости. Зоуи беше очарована и силно развълнувана. Двете с майка ѝ бяха много близки. Момичето изяви желание да остане в хотела с нея, макар че имаше две съквартирантки, с които добре се разбираше. Фейт се усмихваше, когато затвори телефона и резервира стая.

В сряда вечерта се качи на самолета, после в Провидънс взе такси и се регистрира в хотела. Зоуи пристигна един час по-късно с малка чанта багаж. Двете приличаха повече на сестри, отколкото на майка и дъщеря, докато си говореха, прегръщаха и смееха в уютната стая. Сетне отидоха на вечеря и Фейт ѝ разказа за погребението на Чарлс и за срещата си с Брад. Беше разказвала и на двете си дъщери безкрайно много истории от детството си с него и Джак, и Зоуи веднага забеляза колко е щастлива, че се е видяла със стария си приятел.

— Говорих с него, че имам намерение да се върна да уча право — сподели с дъщеря си Фейт по време на десерта.

Тя и Зоуи бяха обсъждали тази идея, преди дъщеря ѝ да отиде в „Браун“, и момичето я смяташе за чудесна. Но оттогава нищо повече не бе споменавано по този въпрос, затова се радваше, че майка ѝ не бе изоставила напълно този си проект. Според Зоуи тя трябваше да прави нещо в живота си.

— Мисля, че идеята е страхотна, мамо — окуражи я Зоуи. Знаеше колко е самотна майка ѝ откакто тя и Ели напуснаха дома. — Направила ли си вече нещо по въпроса?

— Мислех да получа каталози и да проверя какви изпити трябва да държа. Необходимо е да се подготвя за теста по LSAT^[1]. Дори не съм сигурна, че ще успея да го взема, камо ли да се върна в правния. — Изглеждаше нервна, но и възбудена, и Зоуи се развълнува и трогна дълбоко. Майка ѝ бе по-щастлива и по-оживена, не беше я виждала такава от месеци наред. — Бих могла да взема няколко основни правни курса в Нюйоркския университет от програмата за продължаване на образованието и подготвителния курс за LSAT, който ще ми е необходим. Не съм решила все още, но ще бъде забавно и много по-интересно от уроците по бридж, които баща ти ми предлага да вземам. — Тя се усмихна печално на Зоуи.

— Браво, мамо. — След това хубавата блондинка, която бе копие на майка си се намръщи. Бе наясно с всички препятствия, с които Фейт щеше да се сблъска. И Фейт ги знаеше. — Каза ли вече на татко?

— Все още не. Говорихме преди време. Той не бе особено очарован.

Това бе съвсем меко казано, половинчато представяне на фактите. Зоуи беше повече от сигурна.

— Не ме изненадва, мамо, дори никак. Човекът с леденото сърце не харесва идеята да бъдеш независима. Желанието му е да си стоиш вкъщи и да се грижиш за него.

— Не е хубаво да говориш така за баща си — укори я Фейт, но и двете знаеха, че момичето казва истината. — Той ми предложи да се занимавам с благотворителна дейност. Харесва му, когато съм заета с нещо.

— Само доколкото това не го застрашава. — Дъщеря ѝ бе удивително проникателна. — А и ти си свършила достатъчно благотворителна работа. Грижеше се за нас цели двадесет и пет години. Сега трябва да направиш нещо и за себе си.

Зоуи винаги и без колебание заставаше на страната на майка си и през годините бе водила не една и две битки с баща си. Напълно бе наясно, че единственото, което интересува баща ѝ, е работата му. Доколкото бе запозната със ситуацията в семейството, той през по-голяма част от живота ѝ не присъстваше в него. Със сигурност майка ѝ

бе човекът, който винаги се грижеше за тях. Двете с по-голямата ѝ сестра не представляваха особен интерес за баща им и често се горещяха на тази тема. Елоиз винаги разпалено защитаваше Алекс, макар че обичаше и майка си. Но Зоуи безпощадно критикуваше емоционалната бедност и неспособност за обич у баща им и според нея на майка им никак не ѝ беше лесно.

— Наистина трябва да го направиш, мамо. Ще те ръчкам и ще ти досаждам, няма да те оставя на мира, докато не опиташ.

— С Брад ставате двама — усмихна се Фейт. — А какво ще стане, ако не издържа изпитите? Може да не успея да вляза. Ти имаш повече вяра в мен, отколкото аз самата. Ще видим. — Все пак трябваше да говори и с Алекс. Това беше важен момент. От него зависеха много неща.

— Това са само извинения, мамо. Ще влезеш. Мисля, че от теб ще излезе страхотен адвокат. И не позволявай на татко да те разубеди. Ако се настроиш на тази вълна и твърдо решиш да учиш, той не може да те спре. Просто ще трябва да се съгласи и да се приспособи.

— Май е по-добре да те оставя ти да спориш с него — подкачи я Фейт. Но беше благодарна на дъщеря си за подкрепата и за това, че вярва в нея. Зоуи винаги беше нейният най-яръстен защитник в семейството.

След това Фейт я разпита за училище, за лекциите, за приятелите ѝ. Напуснаха ресторанта последни и се върнаха в хотела, където говориха още часове наред. Тази нощ двете спаха заедно в огромното легло и Фейт се усмихваше, докато потъна в сън с мисълта колко щастлив човек е. Дъщерите ѝ бяха най-големият подарък, който Алекс ѝ бе направил. Надяваше се скоро да отиде в Лондон, за да се види и с Елоиз. Момичето бе обещало да се върне за Деня на благодарността и Фейт планираше да ѝ гостува за няколко дни след празника. Сега беше свободна и имаше време колкото си иска. Но това щеше да се промени, ако наистина се върнеше да учи в университета.

На следващата сутрин Зоуи си тръгна в девет. Имаха време колкото да изядат бърканите яйца и английските понички и да пият по чаша чай, преди да се разделят с прегръдка и целувка, защото момичето имаше лекции. В десет Фейт вече пътуваше към летището, потънала в мислите си. В Ню Йорк на път за вкъщи помоли шофьора на таксито да мине покрай Нюйоркския университет. Там отиде в

юридическия факултет и излезе от него, натоварена с листовки и каталози, както и с информация за изпитните тестове, които трябваше да положи. След това се отби и в колежа за продължаване на образованието и взе брошури и оттам. А когато се прибра у дома, се обади в Колумбийския университет.

Пръсна всичката литература, която донесе, върху бюрото си и седна загледана в нея със страхопочитание. Едно беше да събереш каталозите, а съвсем друго да отидеш на училище, при това тя все още нямаше идея как ще убеди Алекс. Зоуи смяташе, че трябва да го постави пред свършен факт, но Фейт намираше подобен подход за непочтен и груб. Мъжът ѝ също имаше право на глас. Тя се залавяше с нещо наистина голямо, особено ако отидеше да учи редовно следващата есен. Щеше да има домашни задания и изпити, трябваше да седи над книгите с часове. Едва ли имаше същия потенциал и способности за помнене както преди и знаеше, че щеше да ѝ отнема повече време, което автоматично означаваше, че няма да отделя толкова за Алекс, с което той трябваше да се примири. Все още мислеше по въпроса, когато погледна портативния си компютър и видя, че има поща. Предположи, че е от Зоуи, отвори я и бе приятно изненадана да види, че е от Брад.

Здрасти, Фред. Как си? Какво ново? Взе ли каталозите? Ако не си, вдигай си задника и веднага излизай от къщи. Не искам да чувам, че все още не си проучила как стоят нещата. Няма време за губене. Можеш да започнеш да ходиш на лекции още през януари. Побързай!

Иначе как си? Беше прекрасно, че те видях миналата седмица. Изглеждаш по-добре от всякога. Косата ти все още ли е толкова дълга, както преди? Ще ми бъде забавно някой път да я боядисам зелена, ако искаш, за деня на Свети Патрик. Или предпочиташ друг цвят? Може би розова за Свети Валентин? Или в червено и зелено за Коледа? Според мен зеленото ти прилича най-много, ако паметта не ме лъже.

Откакто се върнах от Ню Йорк съм затънал до гуша в работа. Работя по случая, за който ти разказах. Бедното

хлапе е уплашено до смърт. Трябва да го измъкна. Нямам право на никакъв провал. Между другото, какъв вид право те интересува? Мисля, че можеш да станеш прекрасен детски адвокат, освен ако не искаш да се занимаваш с едрите риби и да печелиш големи мангизи. В такъв случай ще трябва да говориш с Пам. Корпоративното право е интересно, макар че не е моята любима специалност, но може пък да се окаже твоята.

Трябва да се връщам на работа... А ти върви на училище! Пази се. Дръж ме в течение.

С обич, Брад.

Фейт се усмихна, загледана в екрана, и моментално натисна бутона за отговор. Беше много горда от себе си, че вече бе взела брошурите и каталога от Нюйоркския университет и можеше да му отговори веднага. Чувстваше се като дете, получило шестица, докато печаташе съобщението.

Здрасти, Брад, току-що се върнах от Провидънс. Бях при Зоуи и снощи прекарахме чудесно — вечеряхме, говорихме, смяхме се, кикотихме се и се прегръцахме. Тя подкрепя напълно твоята идея. На връщане спрях в Нюйоркския — можеш да бъдеш горд с мен! И взех всичко, което намерих — хиляди брошури, каталози и цялата информация, от която се нуждая. Обадих се и в Колумбийския и ги помолих да ми изпратят тяхната. Не съм сигурна дали ще мога да кандидатствам в повече училища. Във всеки случай ще прочета внимателно каталозите тази седмица. Алекс е в Чикаго. Все още не съм му казала. Не съм сигурна как ще реагира, всъщност напълно сигурна съм. Ще подскочи чак до тавана! Ама не от радост. Най-вероятно ще заеме твърда позиция. Тогаво какво? Не си струва да започваме трета световна война заради моята адвокатска кариера. Това може да сложи край на всичко. Ще видим.

Харесва ми идеята ти за детско наказателно право. Не съм сигурна какво означава, но звучи чудесно. Аз винаги съм имала слабост към децата. В този случай май слагаме коня зад каруцата. Първо трябва да се преборя с Алекс. Сетне изпитите, кандидатстването... дали ще вляза? А какво ще стане, ако не ме приемат? Чувствам се отново като ученичка.

Миналата година, когато Зоуи кандидатстваше, беше преживяла истинска агония, докато чакаше да дойде резултатът от първия избран от дъщеря ѝ колеж. „Браун“ беше най-предпочитаният от всички и тя бе силно развълнувана, когато я приеха в него. Алекс настояваше дъщеря му да отиде в „Принстън“, „Харвард“ или „Йейл“, и бе много ядосан, когато тя подаде документите си в „Браун“. Той бе завършил „Принстън“ и искаше дъщеря му да учи там, но Зоуи бе непреклонна, а когато нарече „Браун“ „училище на хипита“, момичето само се изсмя. Според нея този колеж трябваше да бъде „първият избор на всеки нормален човек“.

Друго нищо ново — продължи да пише тя. — Нямам никакви новини от Елоиз. Предполагам, че е добре. Тя харесва и обича Лондон. Смятам да отида да я видя, когато имам време. Сигурно ще бъда сериозно заета и изморена, ако започна училище.

Когато говореше с него и Зоуи за плановете си, те ѝ изглеждаха осъществими.

Ако отново дойдеш в Ню Йорк, обади ми се. А през другото време ми е много приятно да си пишем. Изпрати ми пак имейл, когато имаш време. Знаем колко си зает, така че не се притеснявай. Когато можеш. Много любов, Фред.

Усмихна се, когато написа името, с което той я наричаше.

Тъкмо се бе заровила в един от каталозите, когато компютърът се обади и събщи, че има поща. Фейт се усмихна и веднага натисна иконката. Сигурно бе седял на бюрото си, когато бе получил нейния имейл, защото веднага отговори.

Браво, добро момиче! Сега си чети каталозите и се запиши на лекции в колежа за продължение на образованието през следващия семестър. Няма да ти навреди и ще те държи в настроение. Майната му на Алекс! Фред, той не може да взема решения вместо теб. Няма никакво право да те спира, ако наистина искаш това, а доколкото разбирам, случаят е точно такъв. Не може само да седиш затворена вкъщи и да се разхождаш безцелно, очаквайки съпруга си да се върне! Ти също имаш нужда и право на живот! Той си има своя. Сега е твой ред! Направи завоя! Колкото по-скоро, толкова по-добре. Запиши се. Бъди послушна.

С обич, Брад.

Беше ѝ приятно да получава писма от него и да му пише. Но все пак изтри кореспонденцията, особено онова „Майната му на Алекс“, което ѝ звучеше все едно брат ѝ беше жив и го бе написал. Прекара остатъка от следобеда в четенето на каталога. Но когато Алекс ѝ се обади от Чикаго същата вечер, не му каза нищо. Нещо толкова деликатно като намерението да се върне обратно в университета, трябваше да бъде споделено очи в очи. Не беше разговор за телефона. Когато обаче той се върна от Чикаго в петък през нощта, изглеждаше изтощен.

Фейт трябваше да се регистрира, ако иска да учи в правния факултет, до първи декември. Молбата ѝ трябваше да бъде изпратена до първи февруари. Отговорът щеше да дойде чак през април. Тя попълни формулярите за два основни курса през януари и подготвителния курс за LSAT, който започваше съвсем скоро и продължаваше осем седмици — след Коледа трябваше да се яви на теста. Но все още не бе изпратила заявлението си в университета.

Наистина искаше първо да говори с Алекс. Но когато се прибра у дома, той не бе в настроение, хапна набързо и си легна. В събота отиде в офиса си и остана там до късно през нощта. Едва в неделя Фейт намери удобен момент, за да обсъди въпроса с него. Мъжът ѝ четеше неделния „Таймс“, по телевизията предаваха футболен мач, а тя му поднесе чаша супа и сандвич за обяд. Той дори не вдигна очи от вестника, нито продума, когато Фейт седна насреща му и нервно запрелиства „Бук Ривю“ и списанието към вестника.

— Тази седмица се видях със Зоуи — започна тя, когато той намали звука на телевизора. — Изглежда чудесно и много ѝ харесва там — допълни, опитвайки се да чуе гласа си.

— Знам, нали ми каза. Как е с оценките? — отговори, без да я погледне той.

— Добре. Скоро има междинни изпити.

— Надявам се, че си гледа уроците и не се размотава.

Дъщеря ѝ винаги бе отлична ученичка и Фейт изобщо не се тревожеше за нея. Търсеше пролука да започне разговор за собственото си образование, но не бе толкова лесно да се вмъкне между телевизора и вестника. Алекс изглежда бе омагьосан и от двете, а до него стоеше цяла купчина документи за четене. Налагаше се да скочи с главата надолу в дълбокото и да зачекне направо предмета, който я вълнуваше, защото мъжът ѝ нямаше да ѝ обърне никакво внимание, ако не го накараше насила. Тя изчака около пет минути и най-сетне се реши.

— Искам да обсъдя нещо с теб — рече привидно спокойно Фейт. Чувстваше, че дланите ѝ са мокри от напрежение и само се молеше да я изслуша и да прояви поне малко благоразумие. Понякога не бе никак лесно да се говори с Алекс и тя започваше да се чуди дали не би трябвало да изчака, когато той най-сетне ѝ обърна внимание и отпи голяма глътка от супата.

— Чудесна супа.

— Благодаря. Говорих със Зоуи за Нюйоркския университет. — Ето на! Направи скока и ѝ се стори, че е паднала в яма с втвърдил се цимент. Можеше да разбере защо Зоуи го нарече леден човек. Понякога наистина приличаше на такъв, дори и на нея. Фейт винаги го оправдаваше, като казваше на себе си и на момичетата, че той има много по-важни неща на главата си. Никоя от тях нямаше достъп до

него, освен може би Елоиз, която умееше да го прикотка. Но сега Фейт подозираше, че ще ѝ бъде много трудно да го убеди. Никой не можеше да направи това.

— Защо? Да не би да иска да се мести? — Алекс изглеждаше изненадан. — Нали ѝ беше приятно там? Казвах ѝ аз, че трябва да отиде в „Принстън“ или „Йейл“.

— Не — отвърна спокойно Фейт. — Не става дума за нея, а за мен.

— Какво за теб? — Очевидно не разбираше.

Неочаквано тя почувства как Брад и Зоуи застават до нея и ѝ казват, че трябва да го направи.

— Бих искала да посещавам няколко курса в Нюйоркския. — Все едно хвърли бомба върху него.

— Какво? Какви курсове? — Изглежда я подозрително.

— Няколко основни курса по право в колежа за продължаване на образованието. Изглеждат ми интересни — добави. Чувстваше, че цялата се тресе от нерви.

Той продължи да я гледа и беше всичко друго, но не и доволен.

— Но това е смешно, Фейт! Няма нужда да учиш право. Какво ще правиш с него? Защо не отидеш да слушаш лекции в „Метрополитън“? Ще ти бъде много по-интересно.

Опитваше се да я отклони, преди още да му е казала всичко, което мисли. Но трябваше да продължи. Молеше се наум той да се съгласи. Бракът им бе построен върху тази основа. За двадесет и шест години той имаше право на вето върху всичките ѝ действия. Сега бе прекалено късно нещо да бъде променено. Това бе започнало като негласно споразумение и след толкова години за всички беше ясно, че Алекс е диктаторът. В края на краищата последната дума бе негова и той диктуваше правилата. Поради нейната собствена психологична травма в миналото Фейт безропотно бе приела този начин на поведение.

— Слушах достатъчно лекции в Мет^[2], Алекс. Искам да правя нещо по-интересно. — Току-що дръпна предпазителя на ръчната граната. Единственото, което ѝ оставаше да направи, бе да я хвърли върху него.

— И какво? Какъв е смисълът от това, Фейт? — Той знаеше отговора, преди тя да го изрече, но искаше да го чуе от нея.

— Искам да се запиша отново в правния факултет наесен. — Изрече го със спокойна увереност и без извинителни нотки, като задържа дъха си.

— Това е абсурд. Водили сме този разговор и преди. Жена на твоята възраст не може да ходи в университета. Никой няма да те наеме, след като се дипломираш. Ще бъдеш прекалено стара.

— Въпреки това искам да го направя. Мисля, че ще бъде забележително. А може пък някой да ме наеме. Не съм толкова стара, в края на краищата — отвърна Фейт, преследвайки упорито целта, която най-сетне си бе поставила.

— Възрастта ти е само част от проблема. Имаш ли представа колко много работа ще ти се струпа? През следващите три години ще трябва да се затвориш вкъщи и да учиш. А после какво? Ще се хванеш на работа и ще бачкаш по четиринадесет часа на ден? Няма да си в състояние да пътуваш, няма да можеш да излизаш вечер. Ще ми казваш, че не можем да се забавляваме, нито да отидем някъде, защото имаш изпити. Ако си искала да учиш, трябвало е да помислиш за това, преди да се родят децата. Можеше да завършиш факултета, когато го започна на времето, но ти не го направи. Сега вече е прекалено късно. Просто трябва да приемеш фактите.

— Изобщо не е късно. Момичетата вече не са тук, Алекс. Нямам какво да правя. Мога да преценя и да избира курсовете си така, че пак да можем да излизаме вечер. Така или иначе никога не пътуваме заедно, освен за няколко седмици през лятото, когато не е проблем да се освободя. Обещавам ти, че ще направя всичко, което зависи от мен, да подредя така нещата, че да не ти пречат. — Гледаше го умолително, но без полза.

— Това е невъзможно! — избухна накрая Алекс. — Няма смисъл да си омъжена, ако смяташ да се затвориш през следващите три години! Със същия успех можеш да отидеш в затвора или в медицинско училище! Не мога да повярвам, че си толкова неразумна и че въобще можеш да си позволиш да ми говориш за подобни неща? Какво ти става?

— Отегчена съм до смърт — отвърна тихо тя. — Ти си имаш своята работа и своя живот, Алекс — продължи, като без да иска, цитира думите на Брад. — И аз искам да имам моя. Старите ми приятелки или работят, или все още гледат децата си вкъщи. Всички те

са заети, а аз не желая да вземам уроци по бридж, нито да се занимавам с благотворителност или да ходя на лекции в Мет. Имам нужда да върша нещо истинско и полезно. Вече съм учила една година право. Ако ми я признаят, ще спечеля цяла година.

— Късно е за всичко това — излая той, като тресна празната чаша от супата до себе си.

Изглеждаше видимо уплашен от предложението ѝ. Вероятно осъзнаваше, че то ще доведе до личен живот за Фейт и повече няма да може да упражнява контрол над нея.

— Не е. Аз съм на четиридесет и седем. Ще бъда на петдесет, когато ще получа адвокатски права.

— Ако изобщо ги получиш. Не е лесно да стигнеш до дипломиране, нито да вземеш изпита, знаеш това.

Намекваше, че не е способна, че е некадърна, което бе още една форма на контролиране. Обидата, която се съдържаше в думите му, ѝ бе позната и я нараняваше. Но тя се насили да остане спокойна. Знаеше, че този път трябва да спечели.

— Алекс, за мен е важно. — Начинът, по който го произнесе, го накара да млъкне, но не за дълго.

— Ще си помисля, Фейт. Но отсега мога да ти кажа, че е безсмислено. — Изглеждаше безмерно ядосан. Увеличи звука на телевизора до такава степен, че бе невъзможно да продължат разговора.

Но поне му бе казала какво иска и знаеше, че сега трябва да го остави да помисли. Какво щеше да реши той, беше друг въпрос. Вероятно щеше да се наложи да спори с него. Пък и Зоуи смяташе да поговори с баща си. Искаше да подкрепи майка си, след като за нея беше толкова важно Алекс да се съгласи.

Фейт се оттегли тихо в своята стая и включи електронната поща.

Бюлетин от Хирошима — започна да пише на Брад.
— Хвърлих бомбата. Казах на Алекс. Той е бесен. Убеден е, че няма да ме приемат, че няма да си взема изпитите и няма да получа права. Твърди, че ще бъде пълна загуба на време и ще му причини големи неудобства. Досега не съм спечелила нито един спор с него. Мисля, че и този път

няма да се съгласи. Все още искам да уча, но вероятно няма да успея, ако той е против. Да настоявам, няма да е честно към него. В края на краищата сме женени и той има право да очаква нещо от мен. Твърди, че ще бъда прекалено заета с учене и няма да можем да излизаме вечер, нито да пътувам с него, което, трябва да призная, е съвсем разумен аргумент, особено що се отнася до правния факултет. Там непрекъснато се зубри. Както и да е, ще видим. Може най-накрая да се запиша на уроци по бридж. Най-вероятно ще стане точно така. Надявам се, че при теб всичко е наред.

С обич, Фред

Същия следобед провери компютъра си, но до късно през нощта не получи никакъв отговор. Алекс не ѝ продума през целия ден и двамата седнаха да вечерят в ледено мълчание. Скоро след това той си легна, без да промълви нито дума. В четири сутринта излезе от къщи, за да пътува за Маями, където щеше да остане три дни. Според него Фейт бе нарушила правилата, беше прекрачила линията и трябваше да ѝ бъде ясно колко е сърдит. Трябваше да бъде наказана.

В Ню Йорк беше почти полунощ, когато пристигна имейл от Брад.

Скъпа Фред, няма значение кое е честно и кое не за него. Важно е кое е честно за теб. Това не са средните векове... или може би са? Той си прилича с Пам и по всички нейни аргументи, когато реших да се оттегля от фирмата на баща ѝ, за да започна самостоятелно, като две капки вода. Имаш правото да преследваш мечтите си. От негова страна не е честно да застава на пътя ти. Разбирам причините за несъгласието му, но съм убеден, че ти ще успееш да се справиш. И въпреки че няма да си го признае, съм сигурен, че и той мисли същото. Но вероятно се чувства заплашен. Така че давай! Не се предавай! Като твой самообявил се по-голям брат ти забранявам да вземаш

уроци по бридж! Върви на училище като всяко добро момиче! Горе главата!

Аз съм в офиса си, ще работя до късно. Утре има изслушване на ново дело. Петнайсетгодишен ученик е обвинен в изнасилване на осемгодишно момиченце. Мразя такива случаи. Съдийският състав вече е назначен. Хлапето изглежда добро, но очевидно има сериозни проблеми в семейството. Тежко детство. Децата правят онова, което са видели вкъщи или което им е било сторено. Ще ти се обадя през седмицата, можем да говорим как вървят нещата при теб.

До скоро.

С обич, Брад

Разбира се, че беше прав. Фейт го знаеше много добре. Но на него му беше лесно да го каже, а тя трябваше да живее с това. Нали се бе омъжила за Алекс в края на краищата! Той все още беше видимо сърдит, когато на другия ден стана още в три за пътуването си. Фейт също стана, както винаги, когато мъжът ѝ напускаше града, и му направи кафе и препечена филийка. Но дали заради ранния час, или заради техния разговор предишния ден, той не каза нито дума. Само я изгледа сърдито, преди да излезе в четири. Нямаха време да обсъждат нейните академични планове, но Алекс ѝ даде ясно да разбере, че е приел желанието ѝ като военен акт, обявяване на война. Цялата сутрин бе разстроена от този факт и затова следобед се обади на Брад в офиса му. Беше ѝ приятно да чуе гласа му. Той тъкмо се бе върнал от съда.

— Радвам се, че се обади — каза, опитвайки се да не личи колко бърза. Имаше хиляди неща за вършене, но не му беше безразлично какво става с нея и искаше да я подкрепи. — Тревожих се за теб през целия ден.

— Като знам какво ти е на главата, се чувствам виновна, че ти звъня. — Но бе неочаквано благодарна, че отново се е завърнал в живота ѝ. По същия начин щеше да се обади на брат си, ако беше жив. Искаше да сподели мислите и чувствата си с него и да чуе неговото мнение.

— Той е неразумен и деспотичен човек, Фред, и ти го знаеш толкова добре, колкото и аз. Как си му позволила да отиде толкова далеч през всички тези години? Ти не си му роб, за бога! Той не те притежава! Само си омъжена за него. Алекс е длъжен да се съобрази с онова, което искаш.

— Никой не му е казал досега подобно нещо — отвърна, усмихвайки се горчиво, Фейт, докато го слушаше.

— В такъв случай ти ще му го кажеш. Не познавам друга жена, която да е толкова отстъпчива. Пам ще ме убие, ако ѝ нареждам какво да прави. И ние имахме доста гадни спорове и бяхме сърдити месеци наред, когато напуснах фирмата на баща ѝ. Но тя все пак уважи правото ми да върша онова, което смятам за необходимо. Може да не ѝ харесва, но знае, че накрая ще трябва да го преглътне и да живее с него. Не бива да му позволиш да ти диктува какво да правиш.

— Но той винаги е постъпвал така! Затова и този път очаква същото — обясни тя и се засрами от признанието си.

— Тогава му напомни, че живеем в двадесет и първи век, Фред! Това е твое право. Може да не му е приятно да го чуе, но с робството отдавна е свършено.

— Не и за него. — В този момент почувства неочаквана вина заради думите, които изрече. — Не трябваше да го казвам. Алекс просто е свикнал да командва и да ръководи нещата в офиса, затова очаква да прави същото и вкъщи.

— Виж какво, и аз бих искал да бъда крал на Калифорния, или може би президент на САЩ, ако това не бе толкова гадна работа, но няма вероятност да ми се случи. Всички бихме искали да ръководим света, ако имахме този шанс. Но не можем да ръководим другия. Какъв ще бъде животът ти, ако не направиш това, което си намислила? Какво смяташ да правиш през следващите четиридесет години? Ще си стоиш у дома и ще гледаш телевизия?

— Алекс точно това иска, доколкото разбирам. — Беше обезкуражена и знаеше, че Брад е прав. Но той не познаваше мъжа ѝ. Алекс щеше да направи живота ѝ непоносим, ако не му играеше по свирката. Винаги го правеше.

— Не, той не може да ти стори това. Нито пък ти ще му позволиш. Знаеш ли, мисля, че доход на погребението на Чарлс

неслучайно. Струва ми се, че Джак ме изпрати, за да те сритам по задника.

— Е, сега имаш пълно право и добра възможност — отвърна, смеейки се, Фейт. — Може би си прав.

— Помисли какво щеше да каже Джак, ако му бе разказала всичко това! — попита Брад.

Това бе интересен въпрос и той знаеше отговора, преди Фейт да е казала и една дума.

— Щеше да бъде бесен. Джак не обичаше Алекс, дори го мразеше. А и Алекс не изпитваше особено топли чувства към него. Двамата винаги се хващаха за гушите.

— И напълно разбираемо, ако мъжът ти се е държал така с теб, когато Джак беше жив. Но ти не отговори на въпроса ми. Какво щеше да каже Джак? — Искаше тя да помисли. Знаеше, че брат ѝ дори щеше да я мъмри още повече, отколкото Брад.

— Щеше да ми каже същите неща — да вървя да уча.

— Случаят е приключен.

— На теб не ти се налага да живееш с Алекс.

— Може би и на теб също. Ако той не се държи цивилизовано, като човешко същество, значи не те заслужава. Сигурен съм, че Джак щеше да ти каже същото.

— Вероятно. Но само си спомни той с кого живееше! Пред Деби Алекс е направо цвете! Тя бе много по-ужасна от него.

— Виж какво, искам само да си щастлива. Когато те видях, не ми изглеждаше такава. Беше отегчена, тъжна и самотна. Ако искаш промяна, направи я. Повече от всичко друго се нуждаеш от мечта. Всички ние се нуждаем. Мога да ти го кажа от опит. Никога не съм бил по-щастлив в живота си, отколкото когато отворих собствена кантора.

Единственият проблем бе, че все още се налагаше да се прибира вечер вкъщи, но не го каза на Фейт. Ако можеше и да спи в офиса, да избягва срещите си с Пам, щеше да го направи с удоволствие. Напоследък нещата бяха стигнали почти до непоносимост. Той и Пам бяха станали като куче и котка. Това не бе добра комбинация, но неговите родители бяха имали грозен развод, когато той бе в пубертета, и Брад не искаше да повтаря същото. Ето защо се бе примирил с различията, които имаха с Пам. Тя вечно се заяждаше, оплакваше се от всичко, което той вършеше, и се сърдеше, че никога

не си е вкъщи. Беше права, разбира се, защото направо не му се искаше да се прибира. Но същевременно нямаше намерение да я напусне, смяташе, че никога няма да го направи. По този начин му беше по-лесно.

— Толкова ли зле изглеждам? — попита стреснато Фейт. — Не съм нещастна, Брад. Просто с Алекс имаме различия по отношение на някои неща.

— И освен това той никога не си е вкъщи. Сама ми го каза. Дори не дойде с теб на погребението на Чарли. За какво е всичко това? — Знаеше повече от всеки друг за брачните неудачи.

— Казах ти, трябваше да бъде в Чикаго. Имаше среща в „Унипам“.

— Така ли? От фирмата можеха да изчакат един ден. Погребението на човек се случва само веднъж, не знаеш ли? Всичко друго може да почака. Не му ли хрумна, че случайно може да се нуждаеш от подкрепата му?

— Всичко беше наред. И освен това ти беше там.

— Радвам се, че бях. Слушай! Не осъждам, нито критикувам брака ти. Нямам право. Моят собствен не е цвете и не мога да се похваля с него. Всъщност ти казвам, че ако Алекс не е с теб през цялото време, то поне ти дължи известна свобода. Не може да има всичко наведнъж! Не е справедливо да гледа само своята си работа и да очаква ти да стоиш вкъщи и да му слугуваш. След като той си има свой живот, ти също имаш право на такъв.

— Алекс не гледа на нещата по този начин — отново защити съпруга си Фейт, но в гласа ѝ се прокрадна отчаяние.

— Ще му се наложи, ако откажеш да му се подчиняваш. Уверявам те, че ще го направи. Трябва да се бориш за своето право.

— Не е толкова лесно — промълви нещастно тя. Алекс имаше желязна воля и щеше да я измъчва, докато се предаде, както бе правил и преди.

— Знаем, че е трудно, Фред, но си заслужава. Нямах друг избор. Ако сега не заредиш пушката и не стреляш, животът ти ще бъде нещастен и скоро ще се почувстваш стара и депресирана. Мисля, че твоето психично здраве и физическо съществуване са поставени на карта.

— Направи го да звучи като въпрос на живот и смърт — усмихна се тя, докато седеше в малкия си кабинет и мислеше за него. Той наистина беше страхотен приятел.

— В известен смисъл е точно така. Искам да си помислиш сериозно по въпроса.

— Обещавам. — Всичко, което ѝ каза, имаше смисъл. Но тя просто не знаеше как ще успее да убеди Алекс. Може би Брад беше прав, може би с повече енергия и воля щеше да успее. Струваше си поне да опита. — При теб всичко наред ли е?

— Много съм зает. Направо съм полудял. Имам пет-шест нови дела и всички са сложни. Затънал съм до ушите.

— Радвам се да го чуя. Щастливец! Звучи ми като приказка — отвърна със завист тя.

— Та то си е приказка!

Говориха още няколко минути и той затвори, но преди това обеща да ѝ напише имейл и да ѝ се обади скоро. Фейт знаеше, че ще изпълни обещанието си. Този мъж ѝ бе страхотно необходим през последните две седмици. Беше ѝ дал перспектива и напътствия, както и любов, и подкрепа. На подобна комбинация никой не можеше да устои и тя му бе благодарна от дъното на душата си. И още нещо. Той ѝ вдъхваше сили, като я окуражаваше да се пребори с Алекс. И може би да спечели.

[1] LSAT — Law School Admission Test — тест за допускане до следване на право. — Б.пр. ↑

[2] Мет — съкратено от „Метрополитън“. — Б.пр. ↑

4.

Алекс се върна от Маями в ужасно лошо настроение. Фейт го познаваше отлично, затова не си позволи да попита защо. Очевидно срещата бе минала зле. Пригответи вечерята в пълно мълчание, но веднага след като приключи с последната хапка, той стана, качи се горе, взе си душ и си легна. Докато вечеряха, не й каза нито дума. Чак на другата сутрин на закуска се сети да я попита как е.

— Добре — отвърна тя, като му напълни чашата с кафе. Беше приготвила омлет, плодове и понички и той като че ли беше в малко по-добро настроение. — Тежко ли беше пътуването?

Алекс кимна, но не я удостои с повече подробности. Такъв беше винаги. Когато нещата не вървяха добре, тоест по начина, който бе планирал, не говореше много. Ако пък се развиваха добре, което тя можеше да види по настроението му, пак запазваше новините за себе си.

— Говорих с Елоиз в Лондон — рече Фейт, докато Алекс взе „Уолстрийт Джърнъл“. Сякаш не чу какво му каза и проговори след цели пет минути иззад вестника.

— И как е тя?

— Добре. — Фейт беше свикнала с този начин на общуване и знаеше какво се съдържа във въпроса му. — Ще се върне за Деня на благодарността и ще остане през целия уикенд.

— Добре. — Той остави вестника и стана, като погледна първо часовника, а сетне и жена си. — Нямам време да обсъждам с теб оня въпрос, Фейт. Но искам да знаеш, че много мислих по него.

— За какво?

— За онази твоя приумица да учиш право. Трябва да ти заявя съвсем ясно, че няма да се съглася. Налага се да си намериш някакво друго занимание. — Дори не изчака отговор, а се обърна рязко и излезе от стаята.

Поведението му силно я ядоса. В миналото щеше да бъде съкрушена. Но този път по някаква неизвестна причина беше по-скоро

вбесена, затова го последва в коридора. Той обличаше шлифера си, защото навън валеше.

— Не може така да ми заповядваш, нито да пренебрегваш желанията ми, Алекс! Това не е приумица, а нещо съвсем разумно, което искам да направя. Искам да си намеря работа и да я върша. Като всеки човек.

Алекс я изгледа ледено, нещо, което години наред я бе натирвало в ъгъла като наказано малко момиченце.

— А аз не искам. Нямам намерение да живея със студентка, заета по цял ден с лекции и уроци, и с всички глупости и неприятности, произтичащи от това. Ти си моя жена. Имаш задължения, които трябва да изпълняваш.

— И ти също — отвърна смело тя. — Това не е честно. Защо не ме уважаваш като човек и не проумееш, че и аз може да имам нужда от нещо в този живот? Нещо интелигентно, нещо смислено, което да върша сега, когато момичетата ги няма?

— Иди на психиатър, ако имаш проблеми с това, че момичетата напуснаха дома ни. Не ставай смешна, опитвайки да си върнеш младостта. Истината е, че не можеш.

— Отнасяш се с мен, все едно че съм на сто години. Не съм!

— Отлично знам на колко си, Фейт. Не си дете, така че не се дръж като такова. Това, което си намислила, е детинско и инфантилно. Мисли и се дръж като възрастен човек. Дъщерите ти ги няма. Ти си омъжена. Имаш отговорности към мен. Не можеш да ги изпълняваш, ако започнеш да учиш.

Всичко бе заради него. Всичко винаги бе заради него.

— Ти за какво се притесняваш по-точно? Че няма да мога да организирам обикновено вечерно парти, защото ще уча ли? За бога, няма да ходя на Луната! Ще си бъда тук. Казах ти, мога да се справя. — Звучеше отчаяно и почти щеше да се разплаче. Никога преди той не е бил толкова неотстъпчив и упорит. Но пък тя също никога досега не беше го предизвиквала до такава степен.

— Дори нямаш представа за какво говориш, Фейт. Когато учиш право, цялото ти време ще бъде заето. Няма да имаш време за нищо друго. И аз също имам право на глас.

— А аз?

— Не и в този случай. Това е. Точка по въпроса. Намери си някакво друго занимание. — С тези думи, преди тя да успее да каже каквото и да е, той отвори предната врата и излезе навън в дъжда, като остави Фейт онемяла на мястото ѝ.

Човекът с леденото сърце. Да, Зоуи беше права.

Алекс затръшна вратата зад себе си, а Фейт се върна в своята уютна, прекрасно обзаведена кухня и седна. Чиниите от закуската все още стояха на масата, но тя можеше само да плаче. Това бяха неутешими, горчиви, сърцераздирателни сълзи. Чувстваше се сякаш я бяха хвърлили в затвора. Съпругът ѝ се държеше така, все едно тя беше негова собственост. Сякаш беше робиня и нейните желания и чувства нямат абсолютно никакво значение. Никога в живота си не беше се чувствала по-безсилна. Все още плачеше, когато най-сетне стана, сложи чиниите в съдомиялната машина, а после се качи горе в спалнята.

Стоя дълго време, загледана в дъжда през прозореца. Беше страхотно потисната и нямаше желание за нищо. Когато Брад ѝ написа писмо следобед, тя не му отговори. Чувстваше се така, сякаш бе предала и него. Той очакваше повече от нея, но не познаваше Алекс. Никой не го познаваше така, както тя. Другите хора си мислеха, че е разумен и интелигентен, умен и грижовен. Никой, освен Фейт и децата, не знаеше, че е студен като леден блок. Той настояваше да има всичко, и то по начина, който той диктуваше. Зоуи бе водила безкрайни спорове и кавги с баща си и накрая се бе отказала да обсъжда каквото и да е с него. Просто го изключи. Само Елоиз все още сякаш бе в състояние да говори с него. Алекс гледаше на техния свят като на своя собственост и Фейт се чувстваше робиня в него. Брад беше прав.

През следващите два дни тя бе тъжна и депресирана, почти не си говореха с Алекс на вечеря и закуска. Накрая, два дни след като мъжът ѝ постави своя ултиматум, Брад ѝ изпрати още един имейл.

Хей, добре ли си? Нещо съвсем изчезна от хоризонта.
Да не се е случило нещо лошо? Тревожа се за теб. Обади се, че си жива.

С обич, Брад

С дълга въздишка, Фейт започна да трака по клавиатурата, но нямаше какво толкова да му каже.

Загубих войната. Алекс заяви, че отиването ми да уча не подлежи на обсъждане. Според него то ще влезе в конфликт със задълженията ми вкъщи. Не ми говори вече цяла седмица. Просто произнесе присъдата и това беше. Нямам право на обжалване. Сега съм отчаяна. Освен това тук вали през цялото време. Чувствам се нещастна и унижена. Предполагам, че ще трябва да преглътна оскърблението. И сега? Какво ще правя през остатъка от живота си?

С обич, Фред

Отговорът дойде почти мигновено, защото той бе на бюрото си, когато пристигна нейното писмо. След като го прочете, беше толкова разстроен, че си помисли да ѝ позвъни, но после реши, че може би е по-добре да ѝ пише.

Лошо, много лошо. Но я горе главата, Фред! Депресирана си, защото ти се струва, че си загубила контрола върху живота си. Имаш причини да се чувстваш така. Но трябва да се пребориш. Не ти казвам какво да правиш. Ти сама ще решиш. Но ако му позволиш да ти се качи на главата, да ти заповядва и поставя ултиматуми, наистина ще бъдеш депресирана. И то много. Имаш ли чувството, че можеш да направиш нещо, за да си възвърнеш част от предишната сила? Нещо, с което да се почувстваш по-добре? Ти ще решиш какво и как. Но трябва да направиш нещо. Не може да се отнасят с теб като с дете. Още по-лошо, като с вещ. Той трябва да уважава твоите желания и нужди. А ако не може, ще трябва да го накараш. Ще платиш много висока цена, ако не го направиш. Знам, че рискът да предизвикваш по този начин някои хора,

особено като него и Пам, е голям. Но ако не го направиш, ще загубиш себе си. А това е много лошо.

Помисли си от какво имаш нужда, за да се чувстваш по-добре и по-уверена, или какво предпочиташ да правиш най-много. Сетне стисни очи и зъби и скачай. Струва си. Аз ще ти държа ръката. А сега вземи чадъра и излез на разходка. Мисля, че се нуждаеш от чист въздух. Аз съм насреща, ако имаш нужда от мен. И искам да те уверя, че ако го убиеш, ще те защитавам. Ще пледирам за убийство при самозащита. Дори няма да има дело.

С обич, Брад

Тя се усмихна, докато четеше писмото му и го изтри веднага, така че никой да не види какво ѝ е написал. Частта за убийството на Алекс можеше да разстрои момичетата, най-меко казано. Сетне реши да послуша съвета му. Обу ботуши, облече дъждобран и излезе от къщи. Брад беше прав, нуждаеше се от въздух. А и разходката ѝ даде време да помисли. Слезе по Лексингтън авеню и се върна по Пето, покрай парка. Докато вървеше, нямаше представа за времето, но се оказа, че е вървяла два часа и това ѝ бе помогнало. Брад беше абсолютно прав. Трябваше да възвърне част от самоконтрола си. Алекс се отнасяше с нея сякаш я притежава, сякаш бе негова собственост или предмет, който си е купил. Но тя вече не желаше и нямаше да му позволи да се държи така. Трябваше да направи голямата промяна. Беше се надявала да бъде разумен и да се съгласи, но след като той не го направи, Фейт бе сигурна, че тя трябва да го стори. Щеше да изпрати молбите си в колежа за продължаване на образованието и в подготвителния курс за LSAT. Това беше за начало. По-късно щеше да реши какво иска да прави и как да постъпи във факултета по право. Така щеше да има избор. Курсът за LSAT започваше другата седмица и нямаше нужда Алекс да знае. Имаше цели три месеца да го убеди, да вземе изпита, да попълни молбата си за приемане и да реши дали ще учи, или не. Кандидатстването за правния факултет щеше да ѝ даде избор, а решението да отиде в колежа за продължаване на образованието ѝ даваше чувството, че контролира нещата.

Същия следобед Фейт изпрати по пощата формулярите. Смееше се, когато пликовете паднаха в кутията, а тя остана под дъжда. В стомаха ѝ бе завързан стегнат възел, но в същото време на сърцето ѝ бе по-леко, а главата ѝ бе по-ясна. Знаеше, че е постъпила правилно. Върна се вкъщи на бегом и се обади на Брад. Той отговори на вътрешната линия.

— Направих го! — извика възторжено тя и той знаеше точно за какво говори.

Фейт се чувстваше като дете, което току-що е спечелило първата си награда в училище.

— И какво си направила? — попита с усмивка Брад, като се облегна на стола и сложи краката си на масата.

— Ти беше прав, Брад. Излязох да се разходя под дъжда. Направих си една дълга разходка. А когато се прибрах вкъщи, грабнах формулярите и ги изпратих по пощата. Току-що ги пуснах в кутията на ъгъла и сега се чувствам великолепно. Курсът за LSAT започва другата седмица. Няма да казвам нищо на Алекс, просто ще отида.

Чувстваше, че постъпва малко нечестно към него, но беше доволна. Усещаше се по-силна и по-уверена в себе си.

— Поне направих нещо, с което да възвърна самоуважението си. Сега отново се чувствам човек. — Дори беше удивена колко бързо действията ѝ подобриха настроението ѝ и ѝ донесоха облекчение след опустошителната депресия, в която бе изпаднала.

— Радвам се, Фейт. Наистина се тревожех за теб. Звучеше направо ужасно. — Всъщност звучеше много по-зле. — Знаеш ли колко съм горд с теб?

— Чувствах се като лайно през цялото време. Ти как си? Съжалявам, че говоря само за себе си. Прости ми. Но цялата седмица беше непоносима.

— Не се изненадвам. Неговата малка реч тъкмо това е целяла. Това го знам, преживял съм го с Пам, когато изоставих бащината ѝ фирма. Заплахи, ултиматуми, вина, самообвинения — мислех, че ще ме изостави, ако напусна. Но накрая се убедих, че трябва да поема риска. Ако не го направех, щях да загубя самоуважението си и целият ми живот щеше да изтече като мръсна вода през канализацията.

— Ти си по-смел от мен — рече тя, впечатлена от онова, което бе направил. Пам очевидно беше костелив орех.

— Ти също ще се справиш. Пиши си оценка шест за днес. Наистина съм много горд с теб, Фред.

— Благодаря. Аз също се гордея със себе си. Ако не ми беше казал какво да направя, щях все още да седя тук, обляна в сълзи. — Той не искаше да чува подобни неща и да си представя колко е отчаяна. Беше щастлив, че е успял да ѝ помогне. — Благодаря ти, Брад. — Не бе направила нищо по-решително, че да се опълчи срещу Алекс, но поне бе разперила крилете си, макар и мъничко. Все пак достатъчно, за да възвърне самочувствието си.

— Няма защо — отвърна той. Почувства се полезен и важен. Чувството беше хубаво и го накара да я усети още по-близка.

— Как е работата? — Гласът ѝ наистина звучеше бодро, отново изпълнен с живот и заинтересованост. Жив.

— Пълна лудница както винаги. Другата седмица отиваме на дело за момчето с обвинение в убийство първа степен. Имам много материал да подготвя.

— Мислиш ли, че ще спечелиш?

— Надявам се. Хлапето разчита на мен. Ще бъде трудно. Той е добро дете, заслужава да му бъде дадена възможност. Не е било предумишлено убийство, но в мига, в който сложиш оръжие в ръцете на едно дете, всъщност в ръцете на който и да е човек, стават грешки и някой може да пострада. Просто така се случва. Както и да е, не ме карай да ти разказвам. По-добре ми кажи какво ще правиш сега, Фред? Надявам се, че нямаш намерение да признаеш на Алекс, че си изпратила формулярите.

— Все още не — отвърна честно тя. Не ѝ харесваше, че ще го лъже за курса LSAT, но нямаше друг избор. Просто щеше да изчезва всяка сутрин за три часа, а той нямаше да знае. Алекс рядко ѝ се обаждаше денем, освен ако се налагаше да я предупреди за някаква промяна в плановете си. А около обед тя щеше да си бъде вкъщи. — Няма смисъл да се карам и бия с него. Така само се подлудяваме един друг. Може би курсът ще се окаже толкова труден за мен, че сама ще се откажа. Ще видя какво ще бъде усещането ми, след като започна да уча.

— Ще се справиш отлично — увери я той и наистина го мислеше. Фейт беше една от най-умните жени, които познаваше, и

винаги е била отличничка в училище, както и във факултета по право по времето, когато учеше там.

Но и двамата знаеха, че ще има големи неприятности с Алекс, а за Брад нямаше съмнение, че ще бъде приета да следва. И тогава щеше да се наложи да вземе решението. Сама не можеше да повярва колко добре се почувства, след като изпрати молбите за курсовете. Това изцяло преобърна и изтри депресията, която я бе налегнала. Повече не се чувстваше безсилна и беззащитна.

— Ти постъпи правилно, Фред — похвали я с уважение Брад. — Трябва да се връщам на работа. — Произнесе го със съжаление. — Предпочитам да си говоря с теб, но дългът ме зове.

— Благодаря ти, Брад. Ще ти се обадя скоро — обеща Фейт.

През остатъка от следобеда се помота из къщата и бе в изненадващо добро настроение, дори и Алекс забеляза това, когато се върна от работа. Пееше си, докато приготвяше вечерята.

Той не пропусна да го отбележи веднага след като влезе в кухнята.

— Защо си в толкова добро настроение? Какво си правила днес? — попита уж безразлично, а тя му се усмихна. Беше очаквал още по-голямо напрежение от онова, което тежеше помежду им тази сутрин. А вместо това я намираще спокойна и слънчева.

— Нищо особено. Излязох на дълга разходка и свърших няколко дреболии — отвърна разсеяно и неясно тя. Не обичаше да го лъже, но в момента нямаше друг избор.

— Цял ден валя — отвърна подозрително той, сякаш не й вярваше.

— Знам, разходих се под дъжда — обясни Фейт, докато сервираше вечерята на масата. Не му каза нищо за разговора си с Брад. Нямаше смисъл. Той се бе превърнал в нейния таен приятел и защитник на каузата ѝ, точно както когато бяха деца. Беше безвредно, безобидно. А и Алекс едва ли щеше да се интересува от това. Той никога не проявяваше интерес към нейните приятелки, освен ако съпрузите им не бяха важни за него. Близките ѝ не го интересуваха. Нито пък Брад, който бе единственият приятел от детството на Джек.

Алекс не я разпитва повече относно причината за доброто ѝ настроение. Вместо това вечеря мълчаливо, а тя го попита как вървят работите с „Унипам“. Той сякаш бе доволен от въпроса ѝ и разказа

накратко за развитието на проекта. Беше един от редките случаи, когато си говореха като близки хора. В края на вечерта тя дори му прости за отношението към желанието ѝ да учи. Все още хранеше надежди, че ще успее да го убеди през следващите няколко месеца. Тази нощ двамата си легнаха рано и след като той се държа така открито и мило с нея, Фейт се сгуши в него. Любиха се и любовта им, както винаги, бе предсказуема и без каквито и да е прояви на изобретателност, но успокояваща, позната и задоволителна. Това би трябвало да му подсказва, ако се замислеше, че когато се държи по-мило и топло с нея, тя ще му отвърне с радост. А с малко повече усилия двамата действително можеха да се наслаждават един на друг. Но тяхната връзка не бе нещо, за което Алекс мислеше или отделяше време, всъщност никога не беше го правил. Бракът им просто бе нещо, което той приемаше като сигурно и гарантирано, също както приемаше и Фейт.

Фейт започна подготвителния клас по LSAT в понеделник. Беше вълнуващо и същевременно успокояващо. Изобщо не се чувстваше нервна. Имаше невероятен по обем материал, който трябваше да усвои. Не си представяше как ще успее да се справи за тези осем седмици. Всеки ден след училище тя се връщаше вкъщи преди един часа.

Седмиците преди Деня на благодарността преминаха без каквито и да е инциденти между нея и Алекс. Заслугата беше нейна. Тя наистина внимаваше да не го дразни или ядосва, а той бе доволен и убеден, че най-сетне е поумняла и помъдряла. Наистина беше така, но не точно в посоката, в която Алекс си въобразяваше. А и той беше много зает. Летеше до Бостън и Атланта и пътува още веднъж до Чикаго. Фейт си учеше уроците. Другите два курса, за които се записа, нямаше да започнат преди януари. Освен това бе заета с организацията на празненството за Деня на благодарността и очакваше с нетърпение да види Зоуи и Елоиз. Говори с Брад веднъж или два пъти, иначе непрекъснато си разменяха имейли. Беше затънал до уши и тя рядко го чуваше по телефона, докато делото не приключи два дни преди Деня на благодарността. За голямо нейно удоволствие и негово облекчение клиентът му бе оправдан по обвинението в убийство първа степен. Беше признат за виновен в непредумишлено убийство и присъдата бе три години, като се приспаднат седемте месеца, които бе излежал в щатския затвор преди делото. Това бе истинска победа за Брад.

— Беше много труден процес — призна ѝ той, когато се обади за пръв път след присъдата. — Съдебните заседатели умуваха цели шест дни. Майка му бе изпаднала в истерия, а момчето бе изплашено до смърт. Също и аз. Трудно бе да се предвиди какво ще решат. Имаше много аргументи в защита и на двете страни. Но всичко е добре, когато завършва добре. Те ще празнуват и ще прекарат един много хубав Ден на благодарността. — Беше наистина облекчен и доволен. — А ти? Как е при теб?

— Момичетата си идват утре. Нямам търпение да ги видя. Ще обядваме вкъщи, само четиримата. — Те нямаха голямо семейство. Родителите на Алекс бяха починали преди години, а сега и от нейните роднини не бе останал никой.

— А ти какво правиш, Брад? — попита Фейт, беше щастлива да го чуе. Не бяха говорили от няколко дни. През последния месец разговорите им ѝ бяха станали навик, който ценеше високо. Беше ѝ трудно да повярва, че бе изчезнал от живота ѝ толкова много години. Сега ѝ се струваше, че е открила своя отдавна загубен брат. Споделяше всичко с него, а той ѝ даваше съвети и ѝ вдъхваше усещането, че е жива, че съществува и животът ѝ има смисъл. Той, заедно с децата ѝ, стоеше на едно от първите места в списъка ѝ от неща, за които щеше да благодари на този Ден на благодарността.

— Пам дава пищен обяд — отговори на въпроса ѝ Брад. Сякаш беше изморен. Бе преживял две изтощителни седмици по време на процеса и в очакване на присъдата, без да се споменават часовете, прекарани в подготовка на защитата. — Мисля, че е поканила тридесет или четиридесет души, загубих им бройката. Поканила е куп хора от нейния офис. Баща ѝ, разбира се, също ще присъства, втората ѝ майка, техните деца, някои стари приятели. И още една тумба хора, които никога не съм виждал, вероятно от бордовете и комитетите, в които участва. Пам обича да се заобикаля с много хора около себе си.

— А ти? — попита меко и със съчувствие Фейт.

Гласът ѝ винаги го бе успокоявал. Тя бе от онези, които даваха на другите успокоение, мир и предлагаха комфорт. Имаше нещо майчинско в нея, което винаги го бе трогвало дълбоко, но в същото време и една детинска женственост, която я правеше да изглежда помлада, отколкото бе.

— Честно ли? Предпочитам да прекарам празника на спокойствие с няколко души, които истински обичам. Но Пам ще се чувства едва ли не ограбена или измамена, ако не може да го превърне в голямо събитие. Тя просто си е такава. Аз обаче ще отида още сутринта в офиса си. Имам много да наваксам, след като се зарових в процеса и нещата изостанаха.

— На празника? Не можеш ли да си вземеш почивка? Струваш ми се изтощен.

Той се усмихна.

— Наистина съм изтощен, Фред. Изморен съм толкова много, че чак костите ме болят. Но има други деца, които разчитат на мен и ме очакват. Не мога да оставя техните случаи заради моята почивка. Ще използвам времето, за да наваксам.

— А как са момчетата? Ще се върнат ли у дома?

— Прекалено са далеч, за да се връщат. Джейсън и Дилан ще останат в Замбия. Не ги обвинявам. Смятам да отида да ги видя след първи януари, ако нещата се наредят подходящо. Ще бъде страхотно. Те ще бъдат наистина доволни. Ходила ли си в Африка?

— Не. Алекс е ходил. Отиде на сафари с цяла тумба приятели преди няколко години и аз исках да го придружа. Щеше да ми бъде интересно. Но никоя от жените на приятелите му не пътуваше. Така че в замяна на това направих едно пътуване до Бермудските острови с приятелки.

— Е, там е доста по-цивилизовано — усмихна се Брад. — По кое време ще празнувате Деня на благодарността? — попита той, прозявайки се. Не защото тя го отегчаваше, а защото бе изморен и направо заспиваше след процеса. Очакването винаги бе страшно изморително, а натоварването — огромно. Единственото, което желаше, бе да се прибере къщи, да си вземе душ и да се мушне в леглото. Но първо искаше да говори с Фейт и да отпразнува своята победа с нея. Много странно, напоследък се хващаше, че се тревожи, ако не говорят или не си пишат няколко дни.

— Ние обикновено сядаме в ранния следобед, около три. Това е доста странен час, но на момчетата им харесва. Така след пет или шест имаме време да отидем на кино или те да излязат с приятели. А вие?

— Ние вечеряме в седем. Ядем до осем. Ще ти се обадя, преди да напусна офиса. Вие вероятно вече ще сте приключили, преди да се прибера у дома, да се заредя с търпение и да посрещна онези досадници — приятелите на Пам. — Каза го така, сякаш беше гост или чужденец в собствения си дом, но напоследък се чувстваше точно така. — Как върви училището, впрочем? — Тя му бе писала няколко пъти и от писмата ѝ личеше, че е въодушевена и прекарва чудесно.

— Супер. Но да си призная, доста е страшно. Не съм се концентрирала така от години. Трябва много да внимавам.

Когато Алекс не беше вкъщи, тя учеше и у дома.

— Гордея се с теб, Фред — повтори той, както често правеше напоследък.

Наистина го мислеше.

Те затвориха след няколко минути. Фейт оправи стаята на момичетата и сложи във вази свежи цветя. Искаше всичко да бъде перфектно за тяхното пристигане и се чувстваше щастлива и спокойна, когато се върна в собствената си стая. Започна да говори нещо на Алекс, когато забеляза, че е заспал с книга в ръце. Остави я внимателно на нощното шкафче до леглото и изключи светлината. Той изглеждаше спокоен и хубав и тя не успя да потисне въпроса защо понякога бе толкова груб с нея и толкова суров с момичетата. Тогава неочаквано си спомни за Чарлс Армстронг. В известен смисъл Алекс виждаше света като него. Той също очакваше много от децата си, искаше от тях да работят упорито, да имат хубави оценки и да преуспяват. Точно това изискваше и Чарлс от Джак, въпреки че от нея очакваше доста по-малко, просто защото тя бе само момиче. Алекс имаше същите старомодни идеи, макар че ги бе модифицирал леко, тъй като имаше дъщери, а не синове, но въпреки това амбициите му за тях бяха такива, каквито би имал и за синовете си. Третираше Фейт до голяма степен по същия начин, по който Чарлс се отнасяше с майка ѝ. Сякаш тя не съществуваше през част от времето и нямаше да разбере какво е правил през деня, сякаш бе по-малко компетентна и не толкова умна като него. Това бе една невидима форма на пренебрежение, което силно я възмущаваше, когато бе дете. Ядосваше се и на майка си, че позволява на Чарлс да се държи по този начин с нея. А сега осъзнаваше, че тя самата постъпва така. Допускаше Алекс да я унижава, да я критикува, да я подценява и пренебрегва. Ако му

позволяше да ѝ забрани да учи, щеше да бъде същата като майка си. Когато си легна до него, докато той тихо похъркваше, тя се закле да не допусне това. Време беше приливът да започне да се обръща.

Не можеше да не си зададе въпроса дали се бе омъжила за Алекс, защото той приличаше на Чарлс. Мълчанието и отчуждението ѝ бяха добре познати от детството, въпреки че не бяха така забележими в началото. Но нещо в него трябва да е задействало механизма, да е опънало струната. Онова, което я плашеше, бе, че тя самата започваше да прилича на майка си, нещо, което не искаше. Наистина майка ѝ хленчеше и постоянно се оплакваше, а накрая се превърна в една тъжна и многострадална бабичка. Това бе последното, което Фейт искаше да се случи с нея. Майка ѝ изглеждаше безпомощна пред доминиращия Чарлс и неговите похвати, а този пример Фейт не искаше да дава на своите дъщери. Тя смяташе, че трябва да моделира и да възпита у тях сила, общителност и достойнство. Но за това трябваше да води истинска битка. Битка, която Алекс трудно би позволил да бъде спечелена от жена му. Помежду им от години се водеше мълчалива война. Човекът с леденото сърце, както го нарече Зоуи. Тъжното бе, че той не бе изцяло такъв. Дълбоко вътре в него, неизвестно къде, имаше едно топло зрънце. Сърцевината, която Фейт знаеше, че съществува, и която обичаше в началото на брака им. Но това горещо зрънце бе покрито с пластове лед и с годините той ставаше все по-дебел. Беше трудно да се стигне до него и само от време на време можеше да зърне част от него.

Докато потъваше тази нощ в сън, Фейт се надяваше да прекарат хубав празник. Нямаше причини да не е така, особено след като и децата щяха да си бъдат вкъщи. Тя неочаквано се почувства отново полезна. Дъщерите ѝ се нуждаеха от нея, макар и само за няколко дни. Мисълта, че ще си бъдат у дома, я правеше щастлива и спокойна. Обичана. Фактът, че присъствието на Алекс вече не я караше да се чувства така, я натъжи. Единствената радост, която ѝ бе останала на този свят, бяха нейните момичета.

5.

Фейт направо се сепна, когато видя Елоиз и Зоуи. За двата месеца, през които бяха разделени, те бяха пораснали и станали независими млади жени. Елоиз замина за Лондон през септември, а Зоуи отиде в „Браун“ през август, но и двете се бяха променили забележително. Елоиз неочаквано бе станала стилна и неузнаваемо вглъбена. Беше отслабнала и си бе купила напълно нов гардероб от малките магазинчета и бутици в Лондон. Също така бе очевидно, че е луда по работата си. Беше срещнала много интересни хора, имаше нов приятел, млад англичанин, който също работел в „Кристи“. И въпреки че бе щастлива да види колко е добре дъщеря ѝ и как процъфтява, Фейт усети как сърцето ѝ се свива, когато осъзна колко празно всъщност е гнездото ѝ. И занапред щеше да си остане такава. Елоиз сподели, че иска да остане в Лондон две или три години или малко по-дълго, а след това планира да си потърси работа в Париж или Флоренция. Тя обичаше да учи, харесваше и хората, с които работеше. В нейния свят всичко беше наред.

Зоуи пък бе абсолютно влюбена в „Браун“. Там имало всичко, което очаквала да намери. Учеше изящни изкуства и като втора специалност икономика. Искаше някой ден да притежава художествена галерия или антиквариат, като обслужва важни клиенти и колекционери на антики. Вече си бе определила целите, макар да бе само на осемнадесет.

Фейт бе напълно опиянена от вълнението децата ѝ да си бъдат у дома. Къщата отново се напълни с шум и смях, вратите се блъскаха, момичетата тичаха по стълбите и тя ги чуваше как до късно си говорят в кухнята първата нощ. Алекс отдавна беше заспал. Той и Елоиз имаха дълъг тих разговор в неговата библиотека, докато Фейт и Зоуи си бърбеха в кухнята. Фейт тихичко слезе на пръсти, за да се присъедини към момичетата.

— Здравсти, мамо. — Зоуи я посрещна с широка усмивка.

Тя седеше на плота и гребеше с лъжица сладолед направо от кутията, а Елоиз се бе настанила на стола и пиеше чай.

— Сигурна съм, че няма по-хубаво нещо от това да ви видя тук, момичета — усмихна им се Фейт. — Без вас къщата е като гробница.

Зоуи ѝ предложи лъжица сладолед, тя я взе и целуна момичето по дългата руса коса, която стигаше чак до кръста ѝ. Елоиз беше подстригала своята късо и новата прическа много ѝ приличаше.

— Какво ще правите през уикенда? — попита ги Фейт, докато сядаше край масата при Елоиз.

Дъщеря ѝ беше истинска красавица, малко по-висока от сестра си. И двете приличаха на Алекс, имаха неговия ръст, дългите му кости, а от майка си бяха наследили перфектната фигура и лицето като камей. И на двете бе предлагано да станат модели, но никоя от тях не се заинтересува за огромно облекчение на Фейт. Тя смяташе света на моделите за опасен, пълен с хора, които ще експлоатират момиченцата ѝ. Свят, в който ще ги дебнат различни опасности — най-вече мъже и наркотици.

— Ще се видя с приятелки — отговори на въпроса ѝ Зоуи. — Всички са се прибрали вкъщи.

— Аз също — отвърна по-голямата ѝ сестра. — Има купища хора, които искам да видя.

Макар че някои от приятелите ѝ работеха в други градове или продължаваха висшето си образование, много все още бяха в Ню Йорк. Тя бе работила за „Кристи“ в Ню Йорк две години преди да се премести в Лондон. Изглежда това беше идеалната работа за нея. Беше си намерила призванието.

— Бих искала да останете по-дълго — замислено рече Фейт. — Толкова е хубаво да сте у дома. Не знам какво да правя сама без вас.

— Трябва да си намериш някаква работа, мамо — практично я посъветва Ели, ала Фейт не ѝ призна, че е започнала да учи и се подготвя да вземе теста LSAT след няколко седмици. В същото време Зоуи говореше по телефона и не чу разговора им.

— Може би ще го направя — отвърна уклончиво майка ѝ. — Татко ти смята, че трябва да се занимавам с благотворителност или да вземам уроци по бридж.

— Чудесна идея — съгласи се Ели, като отпи от чая си.

Никога не се противопоставяше на онова, което е казал баща ѝ. Обикновено поддържаше мнението му по принцип, понякога без да се замисли. Винаги го правеше. Смяташе, че слънцето изгрява и залязва с него. За разлика от нея Зоуи непрекъснато го критикуваше. Смяташе, че баща им никога не проявява особено внимание към тях, че не присъства в живота им, докато за Ели той беше идеален. Елоиз бе далеч по-критична към Фейт и се караше ожесточено с нея през тийнейджърските си години. Зоуи се разбираше добре с майка си още от малка и все още беше така. Въпреки че на външен вид си приличаха, двете момичета бяха коренно различни като характери и гледните им точки по отношение почти на всичко силно се различаваха.

Трите седяха в кухнята почти цял час. Говориха си разни неща, докато накрая Фейт сложи съдовете в мивката, угаси светлината и всеки се качи в своята стая. Фейт легна до Алекс и заспа като дете. Тази нощ спа непробудно, щастлива, че децата ѝ си бяха у дома. Стана още призори, за да приготви сосовете, салатите и гарнитурите и да сложи пуйката във фурната. Всичко беше готово много преди останалите от семейството да слязат за закуска.

Закусваха до късно, седяха по пижами и четяха вестници, докато Фейт проверяваше докъде е стигнало печенето на пуйката. Сетне също седна при тях в трапезарията. Зоуи ѝ предложи помощ, Ели се заговори с баща си. Беше приятно, атмосферата бе празнична и всички бяха доволни и щастливи. Дори Алекс изглеждаше щастлив да прекара времето си с тях. Беше почти обяд, когато се качиха по стайте си, за да се облекат. Обикновено на този ден се събираха в два часа във всекидневната и обядваха в три.

Момичетата слязоха долу, преоблечени и нагласени, и седнаха до баща си, за да гледат заедно мач. Бяха много красиви. Ели бе истински запаянко и съобщи, че е ходила на няколко мача по ръग्би с приятели в Англия, но не било същото. Зоуи отиде в кухнята да помогне на майка си. В три часа трапезата бе подредена, свещите — запалени, и всички бяха готови да седнат на масата. Това не бе нито обяд, нито вечеря. Ако някой огладнееше през нощта, си вземаше от останалото огромно количество храна, която Фейт бе приготвила. Това бе традиционен празник и трапезата приличаше на снимка от списание. Пуйката бе меденозлатиста с кафява коричка, за гарнитура имаше

сладки картофи, спанак, грах, пюре от картофи, пълнеж, сос от боровинки, пюре от кестени и тиква и ябълков пай за десерт. Това бе любимата храна на всички.

Фейт каза молитвата, Алекс разряза пуйката. Всички говореха едновременно. Тя малко се натъжи, като си спомни за годините, през които празнуваха заедно с Джак и Деби, а също и с Чарли и майка ѝ. Беше странно, дори неестествено, че всички тези хора вече ги няма и единственото семейство, което ѝ бе останало, е създаденото от нея, но тя се опита да не мисли за тези неща, докато говореше с Алекс и момичетата. Разговорът бе разпокъсан. Говореха си за всичко — за бизнес и политика, за училище. И тъкмо бяха стигнали до десерта, когато Алекс погледна Фейт и с подигравателен тон ни в клин, ни в ръкав изтърси, че майка им смята отново да ходи на училище. Каза го така, сякаш бе нещо изключително глупаво и приумицата ѝ го разсмива и развеселява.

— За щастие обаче тя се опомни и акълът ѝ дойде в главата. Имаше щурата идея да учи право, докато не ѝ напомних, че е малко стара за това. Представяте ли си? Догодина на Деня на благодарността ще ядем сандвичи с фъстъчено масло, защото тя ще учи за изпити — додаде той, при което Ели се разсмя.

Фейт изглеждаше обидена, а Зоуи го изгледа втренчено. Баща ѝ винаги постъпваше така и тя го мразеше за това му поведение. Не ѝ харесваше, че обижда майка ѝ, че ѝ се подиграва и я поставя в неловко положение, нещо, което правеше доста често.

— Не мисля идеята за глупава, татко — възрази доста рязко тя, гледайки го право в очите с войнствен поглед. Искаше да прегърне майка си и да я защити от него. Направо беше бясна, че ѝ се присмива. Той често се държеше по този начин и със самата нея. — Мисля дори, че е страхотна. — Тя се обърна към майка си, която изглеждаше разстроена. — Надявам се, че все още смяташ да осъществиш плановете си, мамо. — Бяха говорили няколко пъти и тя искаше баща ѝ да знае, че ги одобрява. Той очевидно се раздражни, но това нямаше значение за нея. Не се страхуваше от него. Имаше свои идеи и виждания за света.

— Ще видим, миличка. Баща ти смята, че няма да съм в състояние да изпълнявам домашните си задължения към него, макар че аз съм убедена в обратното. Ще говорим пак някой друг път —

отвърна Фейт, опитвайки се да смени темата на разговор, но Алекс я погледна намусено и враждебно.

— Няма за какво да говорим, Фейт! Разрешихме въпроса преди време. Мисля, че се разбрахме.

Тя не знаеше какво да му отговори. Не искаше да го лъже, нито да започва открита война с него. Точно на празника, когато момичетата си бяха вкъщи, не бе най-подходящото време за конфронтации. А не бе готова да признае, че вече ходи на курсовете за LSAT и че учи, за да се яви на изпит през декември. Не беше нито мястото, нито времето да обсъждат този въпрос, но Алекс явно искаше непременно да изясни положението пред момичетата, да докара нещата дотам, та на всички да стане ясно, че последната дума ще бъде негова. Зоуи много бързо захапа въдицата, преди Фейт да успее да му отговори.

— Мисля, че мама трябва да учи. Право или каквото иска. Не може само да седи тук и да те чака да се върнеш, татко. Що за живот? Пък и ти пътуваш през повечето време. Почти непрекъснато те няма. Защо да не стане адвокат, щом толкова много иска?

Фейт беше трогната, че дъщеря ѝ се застъпи за нея, но искаше час по-скоро да прекрати тази тема, преди разговорът им да се превърне в кавга, което неминуемо щеше да стане.

— Прекалено стара е — заинати се упорито като магаре Алекс. — Освен това си има работа. Работа на пълен работен ден. Тя ми е жена. Това е достатъчно за нея. И мисля, че го знае. — Той местеше яростен поглед от Зоуи към Фейт и обратно, а Ели се бе втреничила в остатъка от десерта си, понеже не искаше да се намесва. Тя смяташе, че майка ѝ би трябвало да си намери някаква почасова работа вкъщи или да се занимава с благотворителност. Правният факултет беше прекалено труден и с високи изисквания.

— Алекс, защо не говорим за това, когато момичетата си заминат? — обади се помирително Фейт.

Изглеждаше наранена, сякаш неочаквано се бе разболяла. Не искаше един спор да развали малкото време, което щяха да прекарат заедно. Но той я изгледа враждебно и гласът му видимо се повиши.

— Въпросът е приключен, Фейт! Няма за какво да говорим. Просто казах на момичетата какво бе намислила. Но то е смешно и ти го знаеш. Твоето мнение не ме интересува. Просто реших, че ще им бъде забавно да научат какви глупости занимават бедната ти главичка.

— Начинът, по който каза всичко това, беше унизителен и тя се ядоса. И въпреки решението да успокои атмосферата, тя му се противопостави.

— Не е смешно, Алекс. Аз съм напълно сериозна. И мисля, че е страхотно добра идея — рече.

Съпругът ѝ изглеждаше направо зашеметен, а Ели започна да гледа объркано. Алекс въобще не бе очаквал съпротива от страна на жена си, а Ели не обичаше, когато родителите ѝ се караха. Зоуи обаче беше бясна и готова да се бори за майка си. Приличаше на вулкан, който всеки момент ще изригне, когато по-голямата ѝ сестра се намеси в разговора.

— Мисля, че ще ти дойде доста нанагорно, мамо. Мои приятели учат право и непрекъснато се оплакват. Затънали са до гуша в учене и казват, че трудно ще издържат. Татко е прав. Имаш си достатъчно работа вкъщи. — Изглеждаше ѝ съвсем разумен аргумент, но това така ядоса Зоуи, че очите ѝ засвяткаха от ярост.

— Тогава защо татко да не направи жертва за нея поне веднъж? Това ще бъде наистина нещо ново в техния живот. — Тя премести поглед от Ели към баща си, а Фейт изпадна в паника при мисълта какъв обрат бе взел обядът. Беше благодарна на Зоуи за защитата, но трябваше на всяка цена да предотврати надигащата се буря, преди да се е разразила с пълна сила.

— Спокойно, спокойно, деца. Мисля, че с баща ви трябва да разрешим нещата сами. Но ти благодаря, скъпа. Не е необходимо да вземам решение още сега — намеси се тя, вечният миротворец, макар че сърцето ѝ биеше като тъпан от думите, които той каза за нея.

— Вече сме взели решението, Фейт! — извика отново Алекс. — Няма за какво да говорим. Въпросът е решен.

— Тогава не биваше да го повдигаш — укори го с основание Фейт. — Аз не бих го направила. И извинявай, но въпросът всъщност не е решен. Попълних и изпратих формулярите за два курса в колежа за продължаване на образованието към Нюйоркския университет. Започвам през януари. — Премълча, че вече ходи на курса по LSAT, за да може да кандидатства за правния факултет. Но дори и само за онова, което му каза, ѝ идеше сама да се изрита здравата. Не искаше да започва война с него и да разваля хубавия празник на момичетата, но съпругът ѝ бе толкова пренебрежително снизходителен и се държа така

обидно, че не може да устои на подтика да му даде да разбере, че не може да я контролира и да налага мнението си.

Разбира се, моментално съжали за думите си, когато той удари с юмрук по масата, което накара всички сребърни прибори и кристални чаши да подскочат, а също и двете момичета. Те направо онемяха при този негов израз на ярост, както и самата Фейт. И независимо дали искаше или не, войната започна отново. Това беше неговата война за надмощие и той нямаше намерение да я загуби.

— Обади се и ги оттегли, Фейт! Няма смисъл да го правиш. Ти няма да отидеш да учиш право и точка! Това е краят. Няма да ти позволя!

Тя искаше само да посещава лекциите, за да се подготви за правния факултет наесен и да си възвърне ритъма за учене. Да си припомни училищните навици. Освен това според нея ученето бе далеч по-интелигентно занимание, отколкото пазаруването и обядването с приятелки.

— Ти за кого се мислиш, по дяволите? — извика с неочаквана ярост Зоуи, при което баща ѝ се изправи и за малко не обърна масата. Изглеждаше бесен.

— Как смееш да ми говориш по този начин? — изкрещя в отговор той, докато очите на Фейт се напълниха със сълзи. Господи, как не искаше това да се случи! Стараеше се всичко да мине гладко, прекрасно и перфектно, докато момичетата им бяха на гости. Имаше чувството, че за всичко е виновна тя, щом се караха заради нея.

— Зоуи, моля те! — обади се внимателно и тихо, опитвайки се да я успокои, но Алекс беше полудял от думите на дъщеря си. Това беше кулминацията на всички стари битки между тях. Зоуи винаги се отнасяше критично към него, още откакто бе малко момиченце. Но това бяха най-грубите думи, които някога му бе казвала. Не можеше да понесе начина, по който баща ѝ говореше на майка ѝ. Сякаш беше нищожество, някакъв предмет, който нямаше думата. Самата Фейт обикновено не съумяваше да се защити сама. Годиците, в които бе критикувана и унизявана като дете, вземаха своето.

— Не, мамо — отвърна Зоуи, обръщайки се към нея. Очите ѝ плуваха в сълзи. — Не знам как можеш да му позволяваш да ти говори по този начин! Това ме побърква, разболявам се, като го слушам. И ако ти не можеш да му кажеш да престане, ще го направя аз. — След което

се обърна към Алекс, цялата трепереца от вълнение и гняв. — Ти не я уважавах, никога не си го правил! Как можеш да се отнасяш с нея по този начин? Как можеш да я третираш като нищожество? Защо не се отнасяш с мама като с човешко същество, след всичко, което е направила за теб и за всички нас? Когато иска да промени живота си, защо не я разбереш? Щом иска да отиде да учи право, защо, по дяволите, да не може? Кой си ти, че да не ѝ позволяваш? Честна дума, предпочитам да ям хотдог догодина, но да знам, че мама е щастлива.

Тогава се изправи и Ели. Сдържаше гнева си и гледаше високомерно. На Фейт ѝ се искаше да има магическа пръчка, с която да ги накара да млъкнат.

— Ти винаги разваляш всичко — обърна се Ели към по-малката си сестра. — Винаги си срещу татко!

— За бога, погледни как той се отнася с майка ни! Отвори си очите! Според теб редно ли е? Мислиш ли, че тя заслужава подобно отношение? Татко не е светец и ти много добре го знаеш, Ел. Отнася се с мама като с улично псе.

— Престанете! — извика на свой ред Фейт.

Поведението на всички бе повече от отвратително, и което бе най-лошото, те го правеха заради нея. Бяха приключили с яденето, но венецът на празничния им обяд беше грозната, обидна забележка на Алекс, която никой от тях нямаше да забрави. И всичко стана, защото той бе споменал за желанието на Фейт да учи право. Беше ядосана на себе си, че си изпусна нервите и му се развика, като с това установи един тон, който момичетата подеха. Би трябвало да знае по-добре как да постъпи и бе напълно отчаяна от факта, че всичко се бе случило заради нея. Алекс, без да каже повече нито дума, излезе стремително от стаята, отиде в своя кабинет и тръшна вратата.

— Е, видяхте ли сега какво направихте? — развика се Ели на майка си и сестра си. — Развалихте празника на татко!

— Развалили — дрън-дрън! Пълни глупости! — отвърна ѝ не по-малко разгорещено Зоуи. — Защо винаги мислиш само за татко? Истината е, че той започна. Събори мама на пода пред всички ни и я разпъна на кръст. Защо не я попиташ колко ѝ е било забавно?

— Не трябваше да му казваш, че си изпратила формулярите във факултета — смъмри майка си Елоиз. — Би трябвало да се сетиш, че това ще го разстрои. Защо изобщо му го каза? — Тя също плачеше.

— Защото се ядосах — отговори с извинителен тон Фейт. Искаше децата ѝ да се успокоят. Мразеше, когато се караха, особено заради нея, и винаги се чувстваше виновна. — Щях да му кажа някой ден, може би, ако изобщо реша да уча. Все още сама не съм наясно със себе си. — Беше разкъсвана между желанието да продължи образованието си и да не разстрои или разсърди никой от близките си. Все още можеше да промени решението си и да не ходи на курсовете или дори да не се яви на изпита за LSAT след няколко седмици.

— По-добре отиди, мамо! — нахвърли се върху нея Зоуи. — Няма да простя нито на теб, нито на татко, ако се откажеш. Щом го искаш, имаш пълното право да го направиш, също като нас, като татко.

— Не и ако това разстройва баща ви толкова много и води до подобни разправии помежду ни. — Фейт изглеждаше така, сякаш сърцето ѝ бе разбито. Защо нещо толкова нормално се превръщаше в голям проблем с такава висока цена за всички останали?

— Ще му мине — успокои я Зоуи, като гледаше сърдито сестра си. Ненавиждаше я, когато заставаше на страната на баща им, независимо дали беше прав, или не. Особено когато не беше. Ели винаги го защитаваше, без значение какво става, което бе безумно и нямаше обяснение. — Мама също заслужава да има свой живот — каза тя, докато Ели излезе от трапезарията. Отиваше да се присъедини към баща си.

Фейт започна да събира чиниите от масата, а сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Не обичам, когато се карате — прошепна нещастно тя, а Зоуи я прегърна през раменете и я притисна силно към себе си. Фейт едва крепеше чиниите в ръцете си.

— И аз не обичам, когато той се отнася с теб като с неодушевен предмет. Но се държи така, откакто се помня. И го прави просто за да те измъчва и унижава пред нас.

— Не ме измъчва — промълви Фейт, остави чиниите и отвърна на прегръдката на Зоуи. — Но ти благодаря за подкрепата. Явно идеята ми не е добра, щом разстройва толкова много всички ви. Пък и баща ти си е такъв — продължи тя, прощавайки му по-лесно отколкото Зоуи. Момичето имаше много сметки за уреждане с баща си, можеше да ѝ отнеме цял живот да разреши споровете и проблемите помежду им.

Фейт не искаше да бъде така, но как да убеди дъщеря си в обратното? Алекс бе прекалено строг и груб с нея от години.

— Баща ми е арогантен, прекалено надменен, пренебрежителен и студен — охарактеризира го Зоуи, това бе искреното ѝ мнение за него.

В този момент Ели се върна в трапезарията. Алекс я бе отпратил с извинението, че иска да остане сам.

— А ти си гадна кучка! — извика тя, чувайки тези думи от вратата.

— Момичета! Престанете! — на свой ред се развика и Фейт, като грабна чиниите и напусна стаята.

Това бе кошмарен завършек на онова, което би трябвало да протече като прекрасен семеен празник. Зоуи я последва в кухнята, а Ели се качи горе, за да се обади на приятелите си. Фейт бе напълно съсипана от катастрофата, в която се бе превърнал този дългоочакван от нея следобед.

— Мамо, не искам да те изоставя и да излизам — започна извинително Зоуи. — Но съм си уредила среща с няколко приятелки в шест часа. — Беше станало почти шест.

— Всичко е наред, скъпа, върви. Не мисля, че ще успеем да оправим нещата до довечера. Надявам се всеки да се успокои достатъчно до утре.

— Той и утре ще бъде същият, мамо. Просто си е такъв. Не може да се промени и да бъде друг.

— Все още е твой баща и не ме интересува до каква степен не си съгласна с него, трябва да го уважаваш.

— Първо трябва да го заслужи — отвърна неумолимо Зоуи, тъй като не желаше да се подчини. Тя си имаше строги принципи, които спазваше. Беше праволинейна и изпитваше уважение единствено към майка си. Баща ѝ го бе загубил преди много години.

Зоуи целуна майка си и след като се приготви, излезе. А няколко минути по-късно и Елоиз слезе долу с палто и чанта. Беше си уредила среща с приятели и нямаше търпение да се измъкне от къщи. Атмосферата бе прекалено напрегната и тежка след бурята, разразила се в края на обяда.

— Съжалявам, че нещата толкова се объркаха — рече извинително Фейт. Желанието ѝ бе всичко да е идеално за децата ѝ. Не

бе предполагала, че ще избухне подобна кавга, при това заради нея.

— Няма нищо, мамо — отвърна не особено убедено Ели. Все още беше разстроена. Всъщност настроението на всички беше развалено.

— Не трябваше да реагирам на думите на баща ти — продължи със съжаление Фейт. Но не изтъкна, както би направила Зоуи, че всъщност той не трябваше да я напада и унижава по този начин. Постъпката на Алекс определено бе показан жест на неуважение, независимо дали Елоиз го приемаше по този начин. — Тогава всичко щеше да е наред.

— Да, знам. Надявам се, че няма да ходиш да учиш право, мамо. Това наистина много ще го разстрои.

„А мен? Нещо да кажеш или да помислиш за мен? — искаше да извика Фейт. — Какъв ще бъде животът ми, ако не го направя? Няма въобще да имам живот.“

— Ще се оправим. Не се тревожи. Най-добре излез тази вечер и се забавлявай. Кога смяташ да се върнеш?

— Не знам. — Младото момиче се усмихна. Беше на двадесет и четири и живееше сама в собствено жилище в Лондон. Не беше свикнала майка ѝ да я контролира или проверява кога се прибира. — Късно. Не ме чакай.

— Просто исках да знам кога да започна да се тревожа — усмихна се Фейт. — Понякога забравям, че вече сте големи.

— Легни си. Аз ще се оправя.

Зоуи ѝ бе казала, че ще се върне до десет. А тя, като всяка майка, винаги се притесняваше за двете момичета, когато излизаха. Бяха красиви и много по-уязвими, отколкото си мислеха.

Няколко минути по-късно Елоиз излезе от къщата, а Фейт прекара следващия час в почистване на масата и кухнята. Остатъците от обяда бяха прибрани, плотовете измити, масата в трапезарията бе отново безупречна, а съдомиялната работеше с пълна сила.

Беше седем, когато Фейт загаси осветлението и почука на вратата на кабинета на Алекс. Дълго време не получи никакъв отговор, но знаеше, че е вътре. Накрая отвори вратата и надникна. Той седеше на стола, четеше книга и я погледна намръщено.

— Може ли да вляза? — попита тя. Уважаваше както него, така и правото му на уединение, затова говореше от прага.

— Защо? Нямаме какво да си кажем.

— Мисля, че имаме. Съжалявам, че нещата излязоха извън контрол. Ядосах се на онова, което каза.

— Ти се съгласи да се откажеш от идеята да учиш право, Фейт. Но се отметна от думата си. Няма смисъл да ходиш на лекции. Предполагам, че това са лекции по право? — Тя кимна, а той я гледаше сърдит, намусен и студен.

И Фейт почувства същият леден полъх на неодобрение, който бе получавала от мъжете в живота си още от дете. Но този път беше решила да се справи с него по друг начин.

— Не сме се споразумявали и не сме постигали съгласие. Ти ми заповяда да направя онова, което искаш. — Тя седна на стола пред него. Стаята беше малка, облицована с дърво и много уютна, с две големи кожени кресла и камина, която Алекс често палеше през зимните вечери, но не го бе сторил тази вечер. Не беше в настроение. — Алекс, това е важно за мен. Нуждая се от нова цел в живота си, нуждая се от причина, заради която да живея. Нещо, върху което да се съсредоточа, да фокусирам усилията си сега, когато момичетата вече не са при нас. — Искаше да го накара да разбере колко много означава за нея и се надяваше, че той може би ще я разбере.

— Ние имаме цел. Омъжена си за мен. Моя жена си. — Това беше единствената роля, която ѝ отреждаше, и нямаше намерение да промени мнението си. Тази роля му бе удобна, стигаше му, пък какво от това, че за нея може и да не бе достатъчна!

— Нуждая се от много повече. Ти си зает човек. Имаш си свой живот. А аз нямам.

— Каква тъжна констатация относно брака ни! — рече подигравателно той. Беше начумерен. Думите ѝ въобще не бяха стигнали до съзнанието му.

— Може би — отвърна Фейт. — Всъщност е по-тъжна за мен. Трябва ми цел в живота, по-голяма от тази, която имам. Нека да погледнем истината в очите. Бях майка двадесет и четири години и не мога да правя нищо друго. Нямам работа. Това е жестоко.

— Такъв е животът. Всички жени се сблъскват с тази истина, когато децата им пораснат.

— Но много жени работят и имат кариера. Искам да бъда една от тях. Ще направя всичко, на което съм способна, за да не позволя

следването ми да ни попречи. — Тонът ѝ беше умолителен, но той не проявяваше никаква склонност към съгласие.

— Нещата може да стигнат до лош край за нас, ако не се вразумиш.

— Не ме заплашвай, Алекс! Не е честно. Аз не бих постъпила така с теб. Ако за теб нещо е важно, щях да те подкрепя с всичките си сили и възможности.

— За мен е важно да не започваш да учиш! Ето какво е важно! — Сякаш бяха попаднали в някаква мъртва примка на времето и Фейт нямаше представа, нито идея как да разреши въпроса, как да се справи с ината му и да получи онова, което иска. Не обичаше да се предава. Неочаквано осъзна, че всъщност е заложила прекалено много. Не беше само въпросът дали ще учи, или не, право. Ставаше дума по принцип за уважението и самооценката, и за един нов живот, който отчаяно искаше за себе си. Но очевидно за мъжа ѝ старият им живот бе далеч по-удобен.

— Не може ли да оставим нещата засега? — Не знаеше какво друго да направи. Можеше само да се надява, че с времето той ще омекне, когато свикне достатъчно с мисълта за това.

— Нямам намерение повече да обсъждам този въпрос — отвърна Алекс, след което направо я слиса с онова, което каза. — Прави каквото искаш, Фейт. Предполагам, че така или иначе ще го направиш, но не очаквай да те подкрепя. Аз съм сто процента против връщането ти отново в университета. Просто искам да си наясно с моята позиция. Прави каквото щещ, но на своя собствена отговорност.

— Какво означава това? — Скрытата в думите му заплаха я стресна, но той точно това целеше.

— Онова, което казах.

Тя се зачуди дали щеше да я накаже или измъчва по някакъв начин, ако не се откажеше от желанието си. Но дълбоко в сърцето си знаеше, че рискът си струва. Бе убедена, че трябва да го поеме без значение каква ще е цената. За пръв път в живота си щеше да направи нещо единствено и само за себе си.

— Искаш ли да се качиш горе? — попита внимателно Фейт, благодарна, че се бе отказал от категоричната забрана и бе отстъпил, макар и съвсем малко. Нищо че в думите му се таеше скрита заплаха.

Може би това бе най-доброто, на което бе способен, и тя бе благодарна, че не се отнесе по-зле. Можеше да го направи.

— Не, не искам — процеди хладно той, сведе очи към книгата и я изключи от живота си, както правеше обикновено.

Фейт стана тихо. Докосна с ръка рамото му, но той не даде знак, че е забелязал. Остана като статуя и не продума нито дума. Тя се качи горе, за да си вземе вана, после седна в своя малък кабинет, докато чакаше Зоуи да се прибере. Провери дали има поща, но от Брад нямаше нито ред.

Денят на благодарността определено се бе превърнал в истинска катастрофа, но тя бе спечелила победа. Обаче цената, която плати за нея, бе по-висока, отколкото бе очаквала. Кавгата, развалените отношения между момичетата, тягостното настроение в къщата. Но, мислеше си Фейт в тишината, поне беше спечелила този рунд. Алекс ѝ каза да прави каквото ще. За пръв път в живота си имаше намерението и силата да го изпълни. Това щеше да бъде един нов и прекрасен свят. В интерес на истината, вече беше.

6.

В Деня на благодарността Брад остана в офиса си до пет часа. Момчетата бяха в Африка, а Пам му каза, че ще играе голф с приятели. Гостите им щяха да пристигнат в шест. Нямахше да седнат на масата преди седем или осем. Жена му бе поканила четиридесет души, половината от които той не познаваше. Но хич не му пукаше, нито се притесняваше от това. Нямахше смисъл. Пам правеше винаги онова, което искаше. Единственото, което можеше да стане вследствие на неговите възражения, бе, че тя щеше да извади още по-силни аргументи, с които да го обори. Така че накрая, вероятно поради липса на енергия и желание от негова страна да се бори, Пам побеждаваше. Той предпочиташе да пести енергията си за по-важни неща, като например работата.

Този ден Брад прегледа изостаналата документация и навакса пропуснатото. А в един момент на разчувстване написа дълго писмо на синовете си, в което подчерта колко се гордее с тях и колко е благодарен на Бога, че ги има. И двамата бяха страхотни момчета. Работеха в резерват, грижеха се за ранени животни и помагаша на онези, които бяха пострадали извън резервата. А в свободното си време работеха доброволно по ремонта на църквата в селото. Дилан учеше децата и родителите им да четат, а Джейсън копаеше канали за нова отводнителна система. Писмата им бяха дълги, пълни с ентузиазъм и вълнение от всичко, което бяха видели или направили. За тях това бе незабравимо преживяване и опит. Щяха да останат в Африка до юли, а Брад им бе обещал, че заедно с Пам ще отделят време, за да ги посетят за няколко седмици. Но засега нямахше и минута свободна. Нито пък майка им. Тя не споделяше неговия ентузиазъм по повод пътуването до Африка. Страхуваше се ужасно от болести, инциденти и буболечки. Нейната представа за авантюра бе да отлети до Ел Ей и да отседне при приятели в Бел Еър.

Откакто бяха женени, бяха пътували няколко пъти заедно, но никога до по-екзотични места, обикновено отиваха в Европа или из

Щатите. Отсядаха в луксозни хотели и се хранеха в три- или четиризвездни ресторанти. Пам обичаше да ходи на курорти, когато имаше време, играеше голф със своите бизнес партньори или с клиенти, които се опитваше да привлече за фирмата. Почти всичко, което правеше, бе насочено главно за да представи себе си в добра светлина, независимо дали социално, или професионално. Рядко вършеше нещо просто ей така, за удоволствие и забавление. Винаги имаше програма, при нея всичко се развиваше по план. По характер бе коренно различна от Брад. Той нямаше никакви социални амбиции, не желаше да покорява и ръководи света, нямаше нужда от огромни количества пари и единствената истинска страст, която проявяваше, беше към работата му. Останалото нямаше особено значение за него, минаваше покрай ушите му, встрани. Пам понякога го заяждаше за това и се опитваше да му покаже примамливостта на алчността и успеха. Стараеше се да му преподава уроци, които той, за голямо нейно огорчение, отказваше да научи. А откакто започна собствения си бизнес и напусна фирмата на баща ѝ, тя се предаде. През по-голяма част от времето всеки си вършеше работата за огромно облекчение на Брад. Усилията, които Пам полагаше за своя социален и бизнес живот, го изтощаваха. Той не даваше пукната пара за това дали ще бъде известен, дали ще го показват във вестниците, или ще впечатли хората от нейния свят.

Брад запечата писмото до синовете си, като написа, че им праща цялата си любов. През последните четири месеца младежите се бяха обадили едва няколко пъти. В резервата нямаше телефони, само радио, с което се свързваха със съседните ферми и близкото градче. За да се обадят вкъщи трябваше да отидат в града и да чакат часове наред в пощата за външна линия. Все едно бяха на друга планета. Но поне пишеха редовно. Пам им бе изпратила пакети с витамини, лосиони и мазила срещу насекоми, но и двата колета бяха откраднати, така и не стигнаха до децата. Някъде в Замбия някой пощенски служител или митничар пиеше нейните витамини и повече не страдаше от буболечките. Но Брад предполагаше, че момчетата са добре.

Помисли си да се обади на Фейт, преди да напусне офиса, но когато погледна часовника, осъзна, че е закъснял и вкъщи сигурно вече са седнали на масата. За него бе истински късмет, че отново я бе намерил. Тя беше част от детството му, от неговите спомени, от

паметта за онова щастливо време. След колежа нещата се бяха усложнили. Родителите му се разведоха и той винаги бе имал чувството, че неприятностите около развода убиха и двамата. Майка му умря от рак на гърдата на четиридесет и три, защото бе дълбоко наранена, а баща му почина от инфаркт две години по-късно. Бяха се превърнали в сърдити, неприятни хора, чиято единствена цел бе да навредят на другия, и си останаха такива до смъртта си. Баща му отказа да присъства на погребението на бившата си жена, като последен израз на неприязънта си към нея, и единственият, който страдаше от това положение, беше Брад. Тогава се закле, че никога няма да се ожени. По-късно срещна Пам и започна да излиза с нея, но тя видя доста зор, докато го убеди да се ожени. Най-накрая се предаде и го направи, след като получи последен ултиматум от нейна страна, но този път реши никога да не се развежда. Не искаше синовете му да изпитат същото отвращение като него, наблюдавайки как родителите им водят битка на живот и смърт, за да се унищожат взаимно. Когато произнесе думите „в добро и зло“ по време на брачната церемония, той вярваше във всяка една от тях. Знаеше, че независимо какво щеше да се случи в бъдеще, той се свързва с тази жена за цял живот.

Започна да гледа философски на нещата, когато пътищата им бавно и постепенно започнаха да се разделят и тя все по-често започна да го разочарова. Знаеше, че за нея той също представлява голямо разочарование. Не бе достатъчно амбициозен в очите ѝ, не се интересуваше от същите неща, които за нея бяха съществени. Имаха различни интереси и ценности. Докато дойде време момчетата да завършат колежа, Пам и Брад нямаха никакви допирни точки, никакви общи интереси, а и общите им приятели бяха съвсем малко. Стойностните неща за Брад бяха напълно различни от тези, които ценеше тя. Единствената радост, която продължиха да споделят, бяха децата.

Брад изгаси осветлението в офиса и се качи на джипа, с който ходеше на работа. Имаше и мерцедес, паркиран в гаража пред къщата, но рядко го караше. Такава кола не подходеше на служебен адвокат, който защитава бедни хора в неравностойно положение и почти или съвсем безплатно бедни хлапета, обвинени в престъпления. Мерцедесът го притесняваше и той възнамеряваше да го продаде. Пам току-що си бе купила ролс-ройс. Разликата в колите им бе символична,

поне в неговите очи, и отлично отразяваше противоположността в начина на мислене и ценностната им система.

Брад не се заблуждаваше, че е щастлив с нея. От дълго време не хранеше никакви илюзии относно брака им, но не смяташе да предприеме нещо по този въпрос, никога не би го направил. Положението бе удобно и за Пам. Брад подозираше, че от време на време тя има краткотрайни връзки, а и той самият се бе забъркал с една своя омъжена секретарка за две години. Но жената се разведе и поиска да се обвърже по-сериозно с него. Тъй като не я заблуди относно плановете си, те се разделиха. Тя напусна при изгодни за нея условия. Скоро след това се омъжи повторно. Тази история бе отпреди три години и оттогава Брад не беше завързвал връзки с никоя жена. Може би щеше да се чувства самотен, ако мислеше за тези неща, но той не си го позволяваше. Просто ги приемаше такива, каквито са, и се потапяше все по-дълбоко и по-дълбоко в работата си.

Но да контактува с Фейт беше чудесно. Това добави нови измерения към живота му през последните два месеца. Нямаше романтични аспирации към нея, напротив, за него тя бе свещена територия, и Брад ценеше и пазеше приятелството им. Фейт го разбираше отлично, споделяше много неща с него, имаха еднакво отношение към света и хората, а собствената ѝ самота ѝ позволяваше да стигне до него по начин, по какъвто малко други хора се осмеляваха. За него тя си оставаше малката сестричка, което го караше да действа абсолютно целомъдрено. Харесваше му близостта им, наслаждаваше се на разговорите им. Искаше да ѝ помага и да ѝ бъде опора. Беше готов да направи всичко, което може, за да я насърчи да учи, и се надяваше, че тя ще го направи. Чувстваше, че може да ѝ бъде полезен, и това го изпълваше с удовлетворение. Тя беше в истинския смисъл на думата негов приятел.

Брад тръгна към къщи чак след шест. Имаше намерение да се прибере около пет и да се освежи, но закъсня. Не му трябваша повече от пет минути за душ и преобличане, но когато влезе в къщата, бе изненадан да открие, че гостите вече бяха пристигнали. Те стояха в предния салон в официално облекло и го изгледаха въпросително, когато го видяха да влиза облечен с джинси и пуловер.

Пам го запозна с цяла дузина напълно непознати хора, след което той се качи горе. Все още споделяха една и съща спалня и легло, макар

че от пет години не правеха любов. Това не го притесняваше особено, бе насочил цялата си енергия към други неща. Малко се стресна от вида на гостите. Напълно бе забравил, че Пам иска да превърне този ден в официално събитие, това му изглеждаше смешно. Празникът означаваше нещо само когато го споделяш с хората, които обичаш, с най-добрите си приятели, а не с непознати във вечерни рокли и смокинги, стоящи прави и пиещи шампанско. Но беше обещал на жена си да се включи в играта. По принцип избягваше почти всички социални събития, които тя организираше, понякога нарочно, друг път просто защото нямаше време и не можеше да остави работата си. Но имаше моменти, когато се налагаше да присъства, като Деня на благодарността, коледното парти, откриването на сезона на операта и балета всяка година или някой симфоничен концерт, за който Пам не бе успяла да намери кой да я придружи. Брад винаги настояваше тя да излиза с придружител.

След половин час се появи в салона, също в смокинг. Изглеждаше красив, а за онези, които го познаваха по-добре — и отегчен до смърт. Говори с баща ѝ за новите клиенти, които бяха привлекли. Бяха големи корпорации — истински успех за Пам, както отбеляза баща ѝ с голяма гордост. Тя беше научила и наследила всичко от него — проникателност, правни умения, амбиции, ценностна система и способност да получава всичко, което иска, при каквито и да е обстоятелства — независимо добри или лоши.

Пам не бе жена, която би приела отказ или би допускала загубата като възможност. Беше най-амбициозната жена, която Брад някога бе срещал. Научи се да не влиза в противоречия с нея, когато това е възможно, и да избягва конфронтациите. Просто отстъпваше назад или встрани. Тази тактика го устройваше и вършеше работа, освен това бе позволила бракът им все още да съществува. Любовта му към нея бе отминала, но дори след като чувствата му умряха, той продължи да полага всякакви усилия, за да запази външната обвивка на брака им непокътната.

— Искаш ли да те запозная с хората, които не познаваш? — попита го мило Пам, когато застана до него и мушна ръка в ръката на баща си.

— Няма нужда. С баща ти пеем химни за теб. Успяла си да привлечеш някои наистина големи фирми. Справяш се страхотно и

вършиш невероятна работа. — Тя изглеждаше поласкана от оценката му. Брад се опитваше да я насърчава, когато смяташе, че заслужава, макар че не уважаваше особено много полето на дейност, в което тя се изиявяваше. Пам обаче рядко му връщаше жеста, почти никога не одобряваше работата му, колкото и важна да бе тя за него. Донякъде бе обезпокоена от влиянието на Брад върху синовете им. Мислеше, че техният алтруистичен уклон няма да продължи дълго, нито ще има някакви последици, и вече няколко години опитваше да ги убеди да учат право и да се присъединят към фирмата на дядо си. Това би било огромна победа за нея. Но досега нито едно от момчетата не беше се съгласило за голяма радост и облекчение на Брад.

Пам беше красива жена, макар и не в женствения смисъл на думата. Беше висока, атлетична, със силна мускулеста фигура. Играеше много тенис и голф и беше в страхотна форма. Имаше кафяви очи и косата ѝ бе по-тъмна от тази на Брад. Приличаше повече на негова сестра, а не на съпруга. Хората често изтъкваха тази прилика.

Пам се отдалечи от тях, за да обърне внимание на гостите. А Брад положи минимални усилия в това отношение. Запозна се с няколко души и изпи две чаши вино, които направиха вечерта попоносима. Заговори се с някаква жена, която бе партньорка на Пам по тенис. Тя имаше рекламна агенция, за която бе чувал, но докато я слушаше, главата му започна да се върти и накрая я остави, за да се присъедини към кръга адвокати, разположили се близо до бара. Познаваше почти всички, а с двама от тях бе работил във фирмата на баща ѝ. Бяха симпатични момчета и разговорът с тях бе приятен, което не можеше да се каже за разговора, който трябваше да води с двете си съседки по маса. И двете водеха оживен обществен живот и бяха омъжени за мъже, за които Брад само бе чувал и никога не бе срещал. Беше му изключително трудно да поддържа разговора с тях, за него това бе истинско мъчение. След вечерята успя да се измъкне. Приемната бе претъпкана с преситени, щастливи хора, които пиеха бренди. Повечето сякаш имаха намерението да останат цяла нощ. Пам бе потънала в разгорещени дебати с някакъв известен адвокат по данъчно облагане, което не му бе интересно. А правото, което той практикуваше, не беше интересно на останалите гости.

Брад почувства как го залива вълна от изтощение, затова се скри в кабинета си, светна лампата и затвори вратата. Свали черната

папийонка и я захвърли на масата, сетне седна на бюрото и въздъхна. Беше безкрайна вечер и той можеше да мисли единствено за това, колко много му липсват момчетата. Мечтаеше за онези празници, които организираха, когато децата бяха малки, когато Денят на благодарността все още означаваше нещо за него и не бе повод да се поканят четиридесет непознати души къщи. Пам използваше всяка възможност да напълни къщата с хора, които можеха да й бъдат полезни, но рядко се срещаше с онези, които наистина означаваха нещо в живота им. Макар че от тях бяха останали само неколцина и двамата с жена му вече нямаха общи приятели. Неговите бяха адвокати и обществени защитници, а нейните — политици и кариеристи, катерачи по социалната стълбица, шефове на корпорации, които тя искаше да примами като клиенти на фирмата. Брад знаеше, че дадена вечер не е успешна за нея, ако не е „отбелязала точка“, както казваше.

Той погледна компютъра и му се прииска да напише имейл на Джейсън и Дилан, за да им пожелае щастлив Ден на благодарността. Вместо това изписа адреса на Фейт в Ню Йорк. Там беше почти два сутринта.

Здрасти... будна ли си още? Как мина Денят на благодарността? Вероятно няма да го прочетеш, преди да се събудиш сутринта. Най-сетне успях да се измъкна. Напълно озверях. Четиридесет души за вечеря в официално облекло. Нищо не можех да направя, освен да се чудя на абсурдността и безсмислието да празнуваш Деня на благодарността с вратовръзка. Липсват ми момчетата. Празниците са за това да бъдеш с децата и близките си. А ти как прекара? Мирно и тихо? Сигурно си щастлива, че момичетата са си у дома. Завиждам ти. Утре ще работя. Има две нови хлапета в затвора и трето, на което ще ме назначат за защитник. Какво става с тези деца? Щеше да е хубаво, ако нямаха нужда от мен и живееха обикновен живот, каквото и да значи това. Чувствах се толкова глупаво тази вечер сред тълпа от непознати, всички облечени като сервитьори. Пам обича тези неща. Бих искал да мога да кажа същото, но... Извинявай, че ти се

оплаквам. Просто съм изморен, затова. Скоро ще ти се обадя. Весел празник, между другото.

С обич, Брад

Той се зарови сред някакви документи, защото не му се връщаше обратно при гостите. Имаше намерение да се измъкне по задните стълби и да си легне. Утре го чакаше дълъг ден. И Пам често напускаше неговите партита по-рано. Той винаги го правеше дискретно, така че да не обиди гостите, нито да ги накара да си тръгнат. Беше сигурен, че тя и много от другите ще останат до късно след полунощ. Но той щеше да бъде много по-щастлив, ако не е сред тях.

Тъкмо загаси осветлението в кабинета си, когато компютърът му съобщи, че има поща. Кликна бутона и видя, че е от Фейт. Усмихна се и седна отново пред екрана.

Здрасти... приятна изненада. Все още съм будна. Твоят празник изглежда фантастичен. Ние бяхме само четиримата, но не ни беше весело. Започна добре, пуйката стана супер, всички харесаха вечерята. След което избухна страхотен скандал заради моето учене. Зоуи се скара с баща си, Алекс ѝ отговори, момичетата се скараха помежду си. Всеки отиде в отделен ъгъл, след което момичетата излязоха с приятели, а Алекс си легна. Сега Зоуи е вкъщи, Ели още не се е прибрала. Двете са сърдити, а Алекс не ми говори. Грешката наистина е моя. Той бе категорично против връщането ми в университета, аз изгубих контрол и се развиках. Това го изкара извън нерви. Наговори някои грозни и наистина обидни неща, Зоуи скочи да ме защитава. Изобщо не трябваше да реагирам и всичко щеше да бъде наред. Би трябвало да знам тези неща по-добре. За бога, та аз съм възрастен човек! Той нарочно ме нервира и дразни така, предполагам. В края на краищата, ми каза да правя каквото си искам, но намекът бе, че ако се издъня, сама ще съм си виновна. Ще си сърбам попарата. Това е един вид победа за мен, но не и на тази цена — момичетата

се изпокараха. Те имат толкова малко време да са заедно, а вечерята завърши с пълно фиаско. Надявам се, преди да си заминат, да се сдобрят. Защо нещата винаги са толкова сложни? Какво се случи с мирния прекрасен празник, споделян от хора, които се обичат, и защо не могат да бъдат добри един към друг и да си казват хубави неща? Поне момичетата са тук. Благодарна съм за това. Извинявай за оплакването. Опитвам се да остана будна, докато Ели се прибере, така че да ѝ се извиня, но вече е два след полунощ и смятам да си лягам. Весел празник и на теб, батко.

С обич, Фред

Писмото ѝ го зарадва, но същевременно му стана мъчно. Този следобед сигурно е бил много тежък за нея. Поне двамата с Пам вече не се караха. Той правеше всичко възможно да избягва сцените.

Много бързо написа отговор, в случай че все още не си е легнала. Но тя знаеше колко бързо ѝ отговаря и реши да изчака няколко минути, за да види дали наистина няма да ѝ пише. И, разбира се, получи ново писмо. Имейлите бяха като кутия с бонбони, която си подаваха, и никой не бе в състояние да откаже и да не отговори моментално, ако това бе възможно.

Скъпа Фред, имам усещането, че си изкарала тежък ден. Но също така си постигнала победа, щом Алекс ти е дал мълчаливото си „съгласие“ (мразя да приема, че той има някаква власт над теб) да се върнеш на училище. Това е наистина добра новина. Проблясък на лъч надежда. Съжалявам за момичетата. На тях сигурно също им е тежко, ако Алекс ги е поставил в това положение. Ти винаги си била миротворец и подозирам, че още си, ако не си се променила от времето, когато успокояваше Джак и мен по време на нашите редки спречквания. Но не можеш да оправиш всичко за всички, Фред. За тях понякога е полезно да не са съгласни с баща си или дори да те защитават пред него. Важното е, че все още сте заедно и ти си успяла да отстоиш правата си. За децата е хубаво да

видят това, дори ако то ще предизвика известно несъгласие сред отборите. Ще се оправят. Най-важното е, че ти е дал зелена светлина за училище, защото сега ще се чувстваш по-малко виновна и наистина ще можеш да го направиш. Мисля, че догодина трябва да отидеш в Нюйоркския университет.

О, знаеш ли, забравих да ти кажа. Ще бъда в Ню Йорк след няколко седмици. Точно за Коледа. Има национална конференция на адвокатите по защитата и мисля, че може да науча някои интересни неща. Ще остана само два дни и ще бъда наистина много зает.

Надявам се, че ще отделиш една минута от времето си, за да вечеряш или обядваш с мен.

Беше изключително благодарен, че поддържаха контакт. Всъщност, дори бяха създали още по-здрава връзка, отколкото преди години. Този път беше твърдо решил да не я изпуска от очи в името на доброто старо време, заради Джак и заради себе си.

Ще ти съобщя датите и програмата, когато отида в офиса си — продължи писмото Брад. — Ще бъде хубаво да те видя. Надявам се, че времето няма да бъде прекалено лошо. Нямам търпение да видя как вали сняг. Трудно ми е да изчакам до настъпването на този ден. Лека нощ, Фред, време е да се връщаш на училище!

Фейт се усмихна, докато четеше, и набързо написа няколко думи.

Благодаря за подкрепата. Благодарение на теб денят вече не ми изглежда като пълно фиаско. Бях разстроена цялата вечер. Нямам търпение да те видя. Ще се опитам да подредя програмата си — пошегува се тя. — Ще наредя на секретарката да провери ангажиментите ми и да ти съобщи кой ден ще бъде удобен за мен. А сега сериозно, напълно

съм на твое разположение. Просто ми кажи кога пристигаш. Лека нощ, пожелавам ти хубав ден утре.

С обич, Фред

Брад се засмя и изключи компютъра. Денят беше дълъг, вечерта досадна и отегчителна, а за нея и тъжна. Но поне поддържаха връзка. И това беше нещо. Прекрасният дар на приятелството и братската любов между двама стари приятели. Така Брад разбираше нещата. Денят на благодарността беше точно за това и той бе благодарен, че Фейт съществува в живота му.

7.

Между двете сестри атмосферата все още бе напрегната, когато в неделя сутринта Зоуи отлетя обратно за „Браун“. Всички закусиха заедно и двете момичета си говореха, но Фейт не можеше да не забележи, че разговорът им бе повече формален и не особено топъл. Особено ѝ беше мъчно, че не успяха да се сдобрят, преди да се разделят. Същата вечер Елоиз щеше да лети за Лондон. А Алекс изчезна още преди обяд, за да прекара следобеда с един свой приятел. Преди да излезе, се сбогува с Елоиз.

— Съжалявам, че нещата излязоха от контрол — извини се Фейт на дъщеря си. Беше особено разстроена заради кавгата между момичетата.

— Все още съм съгласна с татко, че не бива да учиш. Ще бъдеш прекалено натоварена и няма да имаш никакво време за него. — Винаги мислеше първо за баща си.

— Нуждая се от нещо по-добро, с което да запълвам времето си, вместо да играя бридж и да обядвам с приятелки на празни приказки. — Фейт продължаваше да брани идеята си, а Ели не престана да се противи. Стоеше пред майка си висока, красива и студена. Приличаше на Алекс като млад. Излъчваше същата надменност, с която държеше хората на разстояние. Имаше задръжки по отношение на другите, не ги допускаше прекалено близо до себе си, освен ако сама не желаше това. За разлика от нея Зоуи не притежаваше нито едно от тези качества и приличаше много повече на майка си. Докато гледаше голямата си дъщеря, Фейт почувства болка и я порази мисълта, че може би най-доброто, правилното поведение бе някъде по средата.

— Ако го направиш, сигурно много ще го разочароваш — предупреди я Ели и Фейт кимна.

— Ще направя всичко възможно това да не се случи. А ако се случи, винаги мога да напусна университета. — Това не бе най-силната позиция, но искаше просто да спечели време да размисли.

— Предполагам — отвърна вяло Елоиз. — Може би въобще не биваше да се записваш.

— Посещавам само няколко курса — усмихна се Фейт на дъщеря си. — От това не следва, че непременно ще уча право. — Все още ѝ предстоеше да получи добри оценки на теста LSAT, иначе разискването бе неуместно.

— Не вземай прибързани решения, мамо — посъветва я Елоиз, сякаш Фейт бе детето, а не майката. — Опитай се да помислиш и за татко.

Фейт искаше да ѝ напомни, че винаги го е правила. Всичко в живота ѝ и преди, и сега бе подчинено и в съответствие с желанията на Алекс. Но осъзнаваше, че невинаги бе позволявала на дъщерите си да разберат това. Правеше го дискретно, сякаш бе естествено животът ѝ да се върти около него. Но явно нямаше благодарност нито от страна на съпруга, нито от момичетата. Поне не и от Ели. Зоуи бе далеч по-наясно със саможертвите, които майка ѝ бе правила и продължаваше да прави.

Елоиз отиде да приготви куфара си, а Фейт ѝ приготви сандвич и чаша супа, преди да тръгне. Без значение колко потискащ бе разговорът и колко тъжен обядът им на Деня на благодарността, тя бе развълнувана и щастлива, че Ели се бе върнала у дома, и ѝ благодари за това.

— Ще се видим само след няколко седмици — каза Фейт, докато прегръщаше дъщеря си.

Момичето имаше планове да се върне за Коледа и настояваше майка ѝ да не я изпраща на летището. Щеше да си вземе такси и предпочиташе да отпътува сама. Алекс също би го предпочел. Фейт и Зоуи обичаха да имат компания през цялото време. Елоиз беше тяхна пълна противоположност.

Къщата бе удивително тиха, след като двете момичета заминаха. Фейт бе силно потисната. Провери стаите им, оправи леглата и сложи спалното бельо за пране. Имаха прислужница, която идваше три пъти в седмицата, но тя предпочете да почисти стаите сама. Искаше отново да се чувства заета. И докато бродеше из празната къща, всичко ѝ напомняше колко празен е животът ѝ без децата.

Беше истински облекчена, когато Алекс се прибра вечерта. Бе прекарал деня в морския музей в центъра на града с един приятел от

„Принстън“, който го бе помолил да му прави компания.

Алекс каза, че прекарал чудесно, и изглеждаше доста поомекнал, сякаш му бе приятно да я види, което я изненада. Може би той също тъгуваше за момичетата, чувстваше се самотен без тях. Тяхната липса въздействаше на всички, дори на Зоуи, която сега, когато се връщаше у дома, се чувстваше като единствено дете и това никак не ѝ харесваше. Но най-тежко беше за Фейт.

Алекс и Фейт прекараха една спокойна вечер. Той ѝ разказа за морския музей, който бе посетил, и сподели плановете си за предстоящата седмица. Това бе най-дългият разговор, който водеха от месеци насам, и след скандала в края на празника и неговото избухване относно желанието ѝ да учи тя бе стъписана. Използва възможността да му довери колко самотна се чувства без момичетата.

— Но ти знаеше, че все някога трябваше да стане — отвърна разумно Алекс, сякаш бе изненадан, че това я притеснява до такава степен. Изглежда не можеше да осъзнае, че за нея това е не само сърдечна болка. Това бе работата ѝ цели двадесет и четири години. Нейното занимание и посвещение. Ако той загубеше своята работа, сигурно щеше да я разбере по-добре. — Трябва да си намериш други занимания. Да се върнеш да учиш, изглежда прекалено екстремно и безсмислено, Фейт. Повечето адвокати на твоята възраст се оттеглят или пенсионират, а не започват тепърва кариерата си.

— Значи ще има повече възможности за мен. Всичко друго ми изглежда временно, все едно съм сложила лепенка върху раната. А това ще бъде един съвсем нов живот. И никой не знае какво изобщо ще направя. Самата аз все още не съм сигурна.

Алекс продължаваше да не я разбира, но вече не го приемаше толкова лично, което бе добре.

Вечерта бе приятна, една от редките вечери, които им се случваха някога през медения месец. Сякаш за миг той като че ли забрави за намерението ѝ да учи. Или просто потисна омразата си и престана да отхвърля желанието ѝ. Може би само за малко, временно. Но това бе достатъчно да създаде така необходимата и неочаквана близост и топлина помежду им.

Следващите две седмици Фейт бе заета с приготовленията за Коледа. Купи подаръци за Алекс и децата. Той имаше няколко командировки и двамата се виждаха рядко и за кратко, така че темата

за нейното връщане в университета не бе повдигната отново. В кратките часове, когато го виждаше между пътуванията му или след работа, едва разменяха няколко думи, хапваха и Алекс отиваше да спи. Тя бе заета с приближаващите празници, но се съгласи да помогне в организирането на благотворително тържество за „Слоун Кетъринг“ през пролетта. Беше им съобщила, че ще може да им помага само през следващите няколко седмици. След като започнеш училище през януари нямаше да има време да продължи работата си с тях. От фирмата казаха, че ги устройва. Бяха благодарни за времето, което можеше да им отдели.

Двамата с Брад редовно си пишеха имейли, но след Деня на благодарността писмата бяха по-кратки. Той имаше да подготви два процеса и цяла камара нови случаи, които чакаха неговата преценка. Беше ужасно натоварен.

Две седмици след Деня на благодарността, докато ядеше кисело мляко в кухнята, преди да отиде на срещата в „Слоун Кетъринг“, Фейт отвори пощата си. Там имаше потвърждение, че е приета в двата курса по право в колежа за продължаване на образованието.

Единият курс бе по конституционно право, а другият бе основен курс по право в най-широк смисъл. Звучеше й направо абстрактно, не можеше да повярва на очите си. Но беше чудесно, че има потвърждение, и от това плановете й изглеждаха по-реални. Побърза да се похвали на Брад, когато й се обади. Той обеща да я изведе и да купи бутилка шампанско, за да отпразнуват случая, когато пристигне в града, от което Фейт бе силно поласкана.

— Кога пристигаш? — Почти бе забравила за неговото пътуване. Между срещите в комитета за благотворителния бал, коледното пазаруване и курса за теста LSAT времето летеше неусетно.

— Точно след седмица. На четиринадесети. Ще остана до шестнадесети. Надявам се, че ще бъдеш свободна. — Беше й казал датите още преди време, но не бе уточнил кога ще бъде свободен да се видят и все още не бе сигурен. Но едно беше ясно, че иска да прекара колкото може повече време с нея.

— Нямаме планирано нищо. Ще трябва да питам Алекс. Той е страшно зает в офиса. Може би ти и аз ще можем да излезем някоя вечер или поне на обяд.

— Ти по-добре гледай да намериш време за мен! — предупреди я той.

— Ще намеря.

Побъбриха още няколко минути за ученето и тя прекара следващите два дни, притеснявайки се за изпита по LSAT, който ѝ предстоеше. Молеше се да го вземе. Винаги се подценяваше, така беше години наред. Алекс никак не ѝ помагаше в това отношение. Обикновено я пренебрегваше, без да има нещо определено предвид, а понякога го правеше нарочно.

— Кога смяташ да кажеш на татко, че от януари тръгваш на курсове? — попита я притеснено Зоуи, когато говориха по телефона. Тя знаеше колко важно е за майка ѝ да получи одобрението му. И се страхуваше, че ако баща ѝ не бъде благосклонен, майка ѝ няма да има смелостта да го направи, което според Зоуи щеше да бъде истинска катастрофа, потискаща и много тъжна. Тя, също като Брад, нямаше търпение да види, че е поела нов курс в живота си и се е върнала в университета.

— Ще го направя този уикенд. Надявам се, че ще бъде в добро настроение.

— Аз също — отговори разтревожено Зоуи. — Ще ти стискам палци, мамо. Просто си поеми дълбоко въздух и дай най-доброто от себе си. Няма значение какво ще каже той, ти трябва да постъпиш правилно. Ако ставаше дума за мен, ти щеше да ми кажеш точно това, нали?

— Да, така мисля. — Но не бе съвсем убедена.

Разговорът с Алекс бе толкова труден, колкото се страхуваше.

Те почти не се видяха в събота. Той остана през целия ден в офиса си, опитвайки се да подреди и сортира проектите, които трябваше да свърши до края на годината, а вечерта отидоха на парти. Останаха там до късно и когато се върнаха вкъщи, той беше изморен, направо изтощен и затова си легна и заспа.

Фейт успя да събере сили да започне разговора с него чак в неделя следобед. Алекс четеше някакви документи, които си бе донесъл от работата, и седеше близо до камината във всекидневната. Фейт му донесе чаша чай и седна в краката му.

— Алекс — поде загрижено тя. Знаеше, че трябва да скочи в дълбокото. Съпругът ѝ имаше право да знае какво смята да прави и тя

не искаше да го лъже. Да продължи да задържа въпроса нерешен, я измъчваше. — Може ли да говоря с теб за минута?

Той я погледна раздразнено, защото го прекъсна.

— Какво има? — Със същия успех би могъл да й каже: „Давай по-бързо!“. Не беше в настроение за разговори.

Тя реши да бъде кратка.

— Записах се на два курса в Нюйоркския университет. Започвам през януари. Знаеш колко голямо значение има това за мен. — Алекс вече знаеше, че е изпратила заявките, но според нея бе редно да го уведоми и че ще ходи на курсовете. Чувстваше се длъжна да сподели това с него. Последва безкрайно мълчание, той я гледаше високомерно. Не каза нищо, само отпи от вдигащия пара чай. Паузата й се стори непоносима, затова Фейт я наруши. — Знам, че не ти харесва тази моя идея, но това все още не е факултетът по право. Предлагам да видим как ще потръгне и дали въобще ще мога да се справя. Записала съм се само на два курса и ако наистина успея да се справя, до края на семестъра и двамата ще знаем какво да правим. Но, Алекс... аз наистина искам да опитам. Ще се постарая да направя така, че да не ти пречи. — Чувстваше се длъжна да го направи част от решението.

Той я гледа дълго и без да мигне. Познаваше я много добре. Не искаше тя да учи, но знаеше също така, че ако го каже в този момент, това ще доведе до сблъсък. Не можеше да го избегне.

— Няма да ти дам благословията си — рече накрая, докато тя почувства как стомахът й се свива, — не искам да поемам отговорността, като ти кажа, че можеш да го направиш. Мисля да оставя решението на теб, Фейт. Според мен е глупаво и идеята ти наистина не е добра. Не виждам как ще успееш да направиш така, че да не ме засегне. Мисля, че се заблуждаваш. Ако искаш да вършиш работата си като трябва, това ще се отрази на времето ти и на възможността ти да бъдеш с мен или дори с момичетата, когато са си вкъщи.

Фейт бе мислила доста по този въпрос и смяташе, че си заслужава неудобствата през следващите няколко години. Можеха да ги изтърпят, бяха възрастни хора и щяха да се справят и без нея. Единственото, което трябваше да направи, бе да организира добре времето си за учене.

— Искам да опитам — отвърна тихо тя, като го гледаше втренчено. Очите ѝ бяха умоляващи и биха разтопили всяко мъжко сърце, но не и неговото. Алекс се защитаваше по-добре от повечето мъже и бе неподатлив на женските уловки.

— Тогава прави каквото искаш. Но дори да успееш да минеш тези два курса, което ми изглежда безсмислено, правният факултет ще бъде друга работа. Ученето там е много по-сериозно и ще изисква цялото ти време. Не се заблуждавай. А аз нямам намерение да търпя това — отвърна злокобно той и се върна към документите си. Разговорът бе изчерпан. Точка по въпроса.

Алекс повече не коментира, нито я поздрави за плановете ѝ. Просто прехвърли цялата отговорност върху нея, а тя я грабна и хукна. Повече от всичко желаше да поеме пълната отговорност за онова, което иска, и да направи всички усилия, за да го постигне. Фейт тихо напусна стаята и отиде в своя кабинет, където вдигна телефона. Обади се на Зоуи и ѝ каза, че въпросът е решен. В гласа ѝ се долавяше победоносна нотка.

— Нима татко се съгласи? — попита удивено дъщеря ѝ.

— Повече или по-малко. — Личеше, че е доволна. — Каза, че няма да ме спре, но мисли, че идеята не е добра. Все пак остави всичко на мен. — Зоуи нададе бойния вик на победата. Беше развълнувана почти колкото Фейт. Това наистина си бе победа.

Фейт написа имейл на Брад, за да му съобщи, че Алекс няма да стои на пътя ѝ. Това бе най-доброто, което можеше да получи от него. Не беше в природата му да ѝ даде по-голяма поддръжка, да я подкрепи или да се отрече от становището си. Но това напълно я задоволяваше. Алекс нямаше да ликува заради нея, но нямаше и да настоява да се откаже, нито щеше да ѝ забрани да ходи на лекции.

След това приготви вечерята. Съпругът повече не спомена за намеренията ѝ, нито я попита нещо повече. Беше тих, прочете вестника си на масата и преди да стане, съобщи, че тази седмица отива в Лос Анджелис. Щял да замине във вторник и да остане четири дни. Не ѝ разказа повече за пътуването си, но я увери, че в събота ще се върне навреме, за да се присъедини към коледното парти, на което ходеха всяка година. Фейт не го разпитва за повече подробности. Не искаше да люлее лодката, нито да го дразни или да помрачи успеха,

който бе постигнала. Беше в кабинета си, когато пристигна имейл от Брад.

Когато е пристигнало писмото ти, играех тенис. Съжалявам. Браво! Какво му направи? Какво трябваше да дадеш в замяна, за да получиш съгласие, или по-добре да не знам? Във всеки случай се радвам за теб! Страхотни новини! Нямам търпение да те видя тази седмица. Ще пристигна в сряда вечерта и ще си тръгна в петък следобед. Ще можеш ли да излезеш за вечеря в сряда? Може би ще бъда свободен и в четвъртък вечерта. Не съм сигурен, докато не видя окончателната програма на конференцията. Ще те уведомя веднага щом науча. Ще ти се обадя още щом вляза в хотела. Полетът ми е в пет. Ще бъда в хотела малко след шест. До скоро. Още веднъж те поздравявам! Гордея се с теб.

С обич, Брад

Както винаги думите му бяха изпълнени с топлина и съучастие. Той искрено се радваше за нея и нямаше търпение да я види. Нещата се наредиха чудесно със заминаването на Алекс. Не че бе имала намерение да скрие срещата си с Брад от него, но щеше да ѝ бъде по-трудно да бъде гъвкава и да се съобрази с времето, през което Брад щеше да бъде свободен, ако Алекс беше в града. А така бе напълно свободна. Пътуването му до Ел Ей дойде точно навреме, като по поръчка.

През следващите няколко дни беше ужасно заета. Уведоми благотворителния комитет, че ще може да работи за тях до средата на януари и после ще напусне. Те проявиха разбиране и Фейт прекара цял ден в техния офис. И още един ден в пазаруване на Коледа. Зоуи се връщаше този уикенд, веднага след заминаването на Брад. Седмицата се очертаваше трескава. Трябваше да купи и коледна елха. Не бе сигурна дали Елоиз ще дойде от Лондон. Все още не бе съобщила плановете си. Във вторник вечерта се обади. В Америка бе почти полунощ, а в Лондон рано сутринта. Елоиз бе позвънила, преди да тръгне за работа.

— Здравей, скъпа! Каква приятна изненада — възкликна радостно Фейт. Не ѝ разказа за предстоящите курсове. Искаше да го сподели с нея, когато си дойде у дома.

— Надявам се, че не те събудих — рече сухо Елоиз.

— Никак даже. Тъкмо приключвам с писането на коледните картички. — От една снимка на четиримата от миналото лято на борда на лодка в Кейп Код беше направила картичка, която използваше за поздравления. Правеше снимки на семейството всяка година, но напоследък ставаше все по-трудно и по-трудно да се съберат заедно. Беше благодарна, че има поне тази. — Кога се връщаш, скъпа?

Настъпи кратка пауза.

— Ами аз... — Сърцето на Фейт потъна, когато чу тези думи. — Искях да ти кажа нещо. Не зная как ще го приемеш. Поканиха ме на ски в Сен Мориц. — В гласа ѝ се долавяха вина и силно желание. Фейт отлично познаваше дъщеря си.

— Звучи чудесно! Много модерен курорт. Кой те покани, познавам ли го?

— Родителите на Джеф всяка година наемат хижа там и той ме покани да отида с тях. — Джефри бе момчето, с което тя се срещаше от три месеца. Фейт не смяташе, че е нещо сериозно, поне Ели така ѝ бе казала, но бил много забавен и си прекарвали чудесно заедно.

— Струва ми се, че в най-скоро време ще трябва да долетя, за да се запозная с него. Сериозно ли е, Ел? — попита дипломатично тя, а дъщеря ѝ се разсмя.

— Стига, мамо... Карането на ски не води задължително до брак.

— Това е хубава новина. Поне засега. — Дъщеря ѝ бе все още много млада и бе прекалено рано да създава семейство. Фейт знаеше, че Елоиз е разумна, всъщност и двете момичета бяха, и не беше в нейния стил да се влюби до уши само за три месеца, макар че човек никога не знае. Това определено беше най-сериозната връзка, която дъщеря ѝ бе имала до сега. — И кога смятате да ходите?

Настъпи още една пауза.

— Аз... ами всъщност той ме покани от двадесет и първи до Нова година.

Край.

— Наврѣх Коледа? — Фейт беше шокирана. — Няма ли да си дойдеш вкъщи?

— Нямам никакво време. Можем да си позволим само една седмица отпуска и двата уикенда преди и след нея. Затваряме „Кристи“ през тази седмица, така че ако си дойда у дома, няма да мога да отида на ски с него. Надявах се, че няма да имаш нищо против... Чувствам се гадно, като предателка, но наистина искам да отида. — Това щеше да бъде първият път, когато момичетата ѝ нямаше да си бъдат вкъщи за празниците.

— Е, скъпа, очаквах с нетърпение да се върнеш. Ако ти не си тук, няма да бъде истинска Коледа. Не можеш ли да си дойдеш малко по-рано и да отидеш в Сен Мориц на двадесет и шести? — Хващаше се за сламка, но мисълта, че Ели няма да си дойде, насълзи очите ѝ. Имаше чувството, че я е духал ураган.

— Не мога да си взема отпуска, мамо — отговори Елоиз. Беше потисната. — Не ти се сърдя, че не ме пускаш... Разбирам те... — Но беше разстроена. Очевидно бе, че предпочита да отиде в Сен Мориц с Джеф, отколкото да се върне в Америка.

Изведнъж Фейт се почувства като чудовище. Ако не се съгласеше, дъщеря ѝ сигурно щеше да бъде дълбоко разочарована.

— Може ли да помисля няколко дни? Татко ти тази сутрин замина за Ел Ей, а аз бих искала да говоря и с него.

— Аз вече говорих — изрече Елоиз и Фейт за пореден път бе шокирана. Алекс не беше ѝ споменал нито дума. Между него и дъщеря му винаги съществуваше някакъв вид съучастничество. Винаги се съюзяваха срещу някой друг член на семейството.

— Нима? И какво каза той?

— Че няма нищо против.

Това вече напълно срази Фейт. Алекс бе дал разрешението си, без дори да го обсъди с нея. Беше редно да го направи, особено след като знаеше колко много Фейт иска дъщеря ѝ да си бъде за Коледа у дома. Освен това неговото позволение автоматично я превръщаше в лоша, ако тя кажеше „не“. По този начин предрешаваше нещата.

— Предполагам, че при това положение няма какво да кажа — промълви Фейт по-тъжно, отколкото можеше да си позволи да покаже. — Бих се радвала да се прибереш и всички те очаквахме с нетърпение. Но не искам да ти преча. Върви да се забавляваш, скъпа.

— Много искам да отида — отвърна Ели честно и Фейт почувства почти физическа болка.

— Добре, разбирам те. Но друг път те моля да не го правиш. Искам Коледа да е свещена за всички нас. Ще бъде най-добре двете със Зоуи да уточняват предварително плановете си. Може да отсъстваш тази година, но догодина, независимо от всичко, искам да бъдеш при нас. Ако е необходимо, можеш да доведеш и Джеф, стига все още да си с него.

— Не се тревожи, мамо — каза с явно облекчение дъщеря ѝ. — Благодаря ти... Трябва да затварям.

Секунда след това телефонът онемя. Фейт се отпусна съкрушена на стола, докато сълзите се стичаха по бузите ѝ.

Постепенно изгубваше децата си, нямаше смисъл да отрича истината, тя направо я бодеше в очите. Момичетата бяха пораснали. От сега нататък щеше да става все по-лошо. Приятели, гаджета, съпрузи, работа, пътувания. Хиляди неща щяха да влязат в живота им и да ги отделят от нея. Мисълта, че Ели няма да си бъде за Коледа вкъщи, съкруши сърцето ѝ. Още по-разочароващото бе, че Алекс бе дал съгласието си, без дори да я уведоми. Това я обиди дълбоко, подкопа земята под краката ѝ и я постави в неловко и трудно положение. Когато загаси лампата в кабинета си и се качи в спалнята, си мислеше как ще успее да изпрати подаръците на Ели. Имаше съвсем малко време до Коледа. Надяваше се и се молеше на Зоуи да не ѝ щукнат никакви луди идеи, когато научи за сестра си. Фейт не можеше да не се запита дали спорът между двете момичета на Деня на благодарността не бе подтикнал Елоиз към тази стъпка. Трудно ѝ бе да прецени. А може би това беше животът. Това трябваше да очаква от сега нататък. Но промяната бе наистина много болезнена. Вероятно най-много за Фейт.

Тъкмо загаси лампите и си спомни, че утре пристига Брад. Очакваше го с нетърпение, но обаждането на Ели бе накарало всичко да изхвърчи от ума ѝ. Щеше да бъде чудесно да го види, той винаги ѝ напомняше за брат ѝ Джак. Но неговата визита не можеше да замести Ели. За това нямаше заместител и нищо не можеше да притъпи чувството ѝ на загуба. Когато си легна, сърцето ѝ бе като натежала топка.

8.

На другата сутрин Фейт мислеше да се обади на Зоуи и да ѝ разкаже за плановете на сестра ѝ. Но размисли и реши да не го прави. Тази седмица Зоуи учеше за изпити и това можеше да я разсее, а и от най-егоистични подбуди не искаше да ѝ подсказва каквито и да е идеи. Желанието ѝ поне Зоуи да се прибере за Коледа у дома не подлежеше на съмнение. Не искаше дъщеря ѝ да реши да отиде на ски във Вермонт или на плаж на Западния бряг — тъй като все още бе на осемнадесет, Фейт можеше да я контролира. Коледа си беше Коледа и тя искаше момичето си вкъщи. Реши да ѝ каже за Ели по-късно, освен ако двете по някаква причина не се чуеха преди това по телефона. Но двете сестри рядко поддържаха връзка помежду си. Часовата разлика усложняваше нещата, освен това живееха в два различни свята. Фейт обаче все още бе силно разстроена, че Ели се бе обадила първо на баща си и че той бе одобрил плановете ѝ без дори да ги обсъди с нея. Това я караше да се чувства отстранена, изолирана, безгласна буква. Като че се бяха съюзили против нея, което си бе точно така в известен смисъл. И двамата бяха потайни, тайнствени и доста необщителни, не споделяха много-много, а при тази мисъл Фейт се сети, че не съобщи на дъщеря си за двата курса в Нюйоркския университет. Но бе толкова разстроена от новината, че няма да бъдат заедно на празника, че всичко направо излетя от ума ѝ. Може би Алекс ѝ бе казал, но едва ли. Той не би обсъждал това като добра новина. Ако бе споменал нещо, Фейт беше сигурна, че Ели щеше да го коментира, дори и само за да изрази несъгласието и неодобрението си. Елоиз определено си бе момичето на татко и това бе поредното доказателство.

През остатъка от деня Фейт бе заета с дреболии и домашни задължения. Купи хартия за опаковане на подаръците, сладкиши и изпълни всички поръчки от списъка, който Зоуи ѝ бе продиктувала. Около четири си бе у дома и лежеше във ваната, когато позвъни Брад. Тя се усмихна веднага щом чу гласа му. Всеки път, когато го чуеше, имаше чувството, че ѝ се обажда Джак.

— Здравсти, Фред. Аз съм в хотела. Какво ще правим?

— Каквото кажеш. Аз съм изцяло на твое разположение. Алекс е в Ел Ей. Нещата се наредиха чудесно. Искаш ли да ти приготвя вечеря?

— Беше купила допълнителни продукти, в случай че пожелае да вечерят у тях, но той се разсмя.

— Какъв батко ще бъда, ако не изведа сестричката си навън? Какво ще кажеш да вечеряме в „Со Хо“ или някъде другаде? Или предпочиташ да останем в твоя квартал?

— Както искаш. — Тя се усмихна доволно. Беше й приятно, че чува гласа му. — Единственото ми желание е да те видя.

— Добре, ще измисля нещо. Ще те взема в седем и половина. Знам едно италианско ресторантче в Ийст Вилидж, където обичам да ходя. Ще попитам портиера на хотела какво ще ми препоръча.

— Нямам търпение да те видя. — Тя се усмихваше, когато затвори, и осъзна, че перспективата да го види след малко намали и облекчи болката от предателството на Ели. Мисълта, че цялото семейство няма да бъде заедно на празника, я беше разстроила дълбоко. Но в този момент си даде сметка, че Брад щеше да преживее същото и дори още по-лошо, защото и двете му момчета бяха в Замбия. Беше депресиращо. Дните за поставяне на курабийки в чорапчетата и окачването им в комина бяха отминали безвъзвратно. Да празнува Коледа без едното или без двете си деца, беше тъжна и безрадостна перспектива.

Но тя изхвърли Ели от мислите си, когато Брад позвъни на външната врата в седем и половина. Беше се нагласила в черни панталони и черен кашмирен пуловер, червено кашмирено палто, високи ботуши от черна кожа. Блестящата ѝ руса коса бе събрана на опашка, а от ушите ѝ висяха златни обеци.

— Господи, Фред! Приличаш на една от помощничките на Дядо Коледа! — Той я прегърна през рамо и като я притисна силно към себе си, я вдигна във въздуха. Точно така правеше, когато бяха деца. После я пусна на земята, отстъпи крачка назад и ѝ се усмихна със задоволство. — Изглеждаш страхотно. Всички момчета във факултета ще си загубят ума по теб и ще се влюбят от раз.

— Едва ли. Аз съм достатъчно стара, за да им бъда майка.

Той също изглеждаше страхотно. Беше леко загорял от играта на тенис под слънцето на Калифорния, което правеше очите му още по-

зелени, а тъмната му коса беше гъста и добре подстригана. Беше щастливец, времето не бе докоснало косата му. Тялото му бе силно и мускулесто, което личеше дори под костюма и палтото, с които бе облечен.

— Не ми приличаш много на майка, Фред. Готова ли си да вечеряме? Направих резервация на едно място, което ми препоръча портиерът. Според него сигурно ще ти хареса.

— Готова съм да ядем и хотдог в метрото. По-важното е, че те виждам. Това ме прави щастлива — рече тя, докато заключваше входната врата.

Брад бе взел такси, което ги чакаше, и той я прегърна, докато вървяха към него по алеята. Беше в чудесно настроение, радваше се на срещата им.

Тя се настани до него в колата и през целия път до центъра на града двамата не спряха да говорят. Щяха да вечерят в „Со Хо“. Фейт му разказа за днешния си разговор с Ели и за огромното ѝ разочарование.

— Гадно е, нали? — рече със съчувствие той. — Сигурно много те е заболяло. Мразя празниците без Джейсън и Дилън. Този Ден на благодарността беше първият без тях. А на Коледа ще бъде още по-тъпо. Пам е планирала някаква нова форма за мъчение. Обяд в деня на самата Коледа за сто души. Ако имам повече късмет, аз ще бъда в затвора на посещение при клиент. Не ме интересува къде ще са момчетата догодина, ще отида да ги видя дори на другия край на света. Бих могъл да го направя и тази година. Ти защо не отидеш до Сен Мориц да изненадаш Ели?

Фейт се разсмя само при мисълта за тази възможност.

— Обзалагам се, че много ще се зарадва, както и приятелят ѝ. Но поне Зоуи ще бъде при мен. Не ѝ казах за сестра ѝ, за да не ѝ хрумне някоя също толкова велика идея и да отпраши нанякъде. — Но Зоуи бе само на осемнадесет и Фейт можеше да настоява да се върне у дома. А на възрастта на Елоиз това бе доста по-трудно, особено след като вече бе получила одобрението на баща си. — Обадила се на баща си, преди да ми позвъни, и той ѝ казал, че е съгласен. Не исках да ставам лоша, затова също се съгласих. Но Алекс дори не сподели тази информация с мен, нито го обсъди.

Оплакванията ѝ от Алекс не бяха нещо ново за Брад. Тя му казваше всичко през последните два месеца. Според него положението ѝ вкъщи бе наистина тежко и явно така е било винаги, но той внимаваше да не издаде мнението си. Не искаше да я обиди. Беше на мнението на Джак, а брат ѝ винаги бе казал, че не само не харесва, а не може да понася Алекс.

— Удивително е как децата ни въртят на пръста си, нали? И нашите половинки заедно с тях. Една година, бяха още в колежа, Пам им казала да не се притесняват, че няма да се върнат за Коледа, защото искала да отиде на пътуване по море без тях. Дори не ме уведоми, докато не купи билетите, а дотогава момчетата вече си бяха направили други планове. Бях болен две седмици по време на този круиз и я предупредих, че ако още веднъж постъпи така, ще се разведе с нея. — Но от онова, което Фейт виждаше, той все още ѝ вървеше по гайдата. — Синовеите ми бяха във възторг. Отидоха в къщата на свой приятел от Лас Вегас и прекарали ваканцията с две шоугърли. Все още говорят за тази Коледа като за най-хубавата в живота им. — Той се намръщи, а тя се разсмя.

Само да го вижда и да бъде с него ѝ напомняше за брат ѝ. Това бе най-прекрасният коледен подарък — да го види, а не само да изпраща имейли. Брад бе забележително настойчив през последните два месеца и този път никой от двамата нямаше намерение да изтърве връзката или да я прекъсне.

Говориха си по пътя към ресторанта. Той ѝ разказа последните случаи, върху които работеше, а когато минаха покрай сградата на университета, ѝ напомни, че скоро ще бъде студентка в него. Тя се усмихна. Колко лесно ѝ изглеждаше всичко с него — да си говорят, да споделят. Призна му колко е била наранена, когато е разбрала, че Ели няма да се върне у дома.

— Така е, Фред. Знам, че много боли — съгласи се Брад, като я погледна нежно. — Но трябва да се научим да го приемаме, кожата ни трябва да загрубее. Не е лесно да гледаш как пиленцата ни растат и излитат от гнездото. Не мога да повярвам колко много ми липсват моите момчета. Но те трябва да се опитат да летят със собствените си криле, а наш дълг е да им позволим да го направят. Тежка задача, знам — потвърди той, като взе ръката ѝ. Държа я, докато стигнаха до ресторанта.

Когато влязоха, тя бе удивена колко уютна и приятна бе обстановката. Това беше възхитително малко кътче от Италия. Сервитьорът ги заведе до една закътана маса в ъгъла и двамата се настаниха. Тя остави палтото си на облегалката на стола, в случай че ѝ стане хладно. А Брад не можеше да не отбележи колко е красива.

— Понякога забравям как изглеждаш — пошегува се той. — Когато получа писмо от теб, в мисълта ми изплува образът на десетгодишното момиченце, с което се запознах. Сестрата на моя най-добър приятел. И след това, когато те видя, установявам, че неочаквано си пораснала.

— Смешно. Същото се случва и с мен. В очите на спомена ти винаги си на четиринайсет, а аз на дванадесет. Помниш ли, когато сложи жаба в леглото на Джак? — Тя се разсмя, той също.

— Да, разбира се. Едва не ме уби за този номер. Но пък следващия път той сложи змия в моето. За отмъщение. Мразех онези негови смоци.

— Аз също.

Те си поръчаха вечеря и половин бутилка вино. Мястото бе идеално, спокойно и красиво, съвсем тихо. И понеже Алекс не бе в града, имаха всичкото време на света само за себе си.

— И тъй, какво мислиш, че ще се случи сега, когато започнеш курсовете през януари? — И двамата не смятаха подготвителния курс за теста LSAT за нещо сериозно, макар че имаше много да се учи. След като приключиха със салатата и изчакаха основното блюдо, Брад попита от чисто любопитство: — Мислиш ли, че Алекс ще свикне с мисълта, или ще бъде неотстъпчив?

Той изобщо не знаеше за курса, на който тя ходеше в момента.

— Вероятно ще се оплаква. Но истината е, че ние рядко се виждаме. Почти не си говорим вкъщи. Влиза, яде и си ляга. А по няколко дни в седмицата винаги е в командировка. От мен се изискват много по-малко усилия и внимание, отколкото той се опитва да ми припише — че уж няма да ми стига времето и такива глупости — отвърна практично Фейт. Беше мислила дълго по този въпрос.

— А ти? — наблегна на въпроса си Брад. — Какво искаш ти от него, Фред? — Джак често я питаше същото, но тя рядко мислеше за това. Фейт беше жена, която имаше минимални изисквания и още по-малко потребности. Бе започнала да се грижи сама за себе си отдавна,

още когато бе дете, като се изключи помощта, която получаваше от брат си.

— Аз не се нуждая от много — отвърна тихо тя, като наведе очи и погледна ръцете си. — Имам всичко, което искам. — Отново вдигна поглед към него.

— Нямам предвид материалното. Питам какво ти липсва от негова страна, за да си доволна, за да върви животът ти? — Този въпрос той самият си задаваше доста често напоследък.

— Моят живот върви. Освен това Алекс не е човек, който би задоволявал емоционалните потребности на други хора. — Съпругът ѝ бе затворен и безчувствен, откакто го помнеше беше такъв. Но характерът и поведението му бяха неща, които бе приела и с които бе свикнала от дълго време.

— Колко добре за него, че е успял да те приучи на това. Кой е с теб, Фред? — Въпросът беше грубичък и прекалено пряк, право в целта.

Тя сви рамене. Поради различни причини през последните години сама се бе изолирала. Първо се нуждаеше от време, за да свикне и оплаче смъртта на Джак. Сетне насочи цялата си емоционална енергия към момичетата през последната им година въкъщи. Алекс не се радваше често на компанията ѝ в обществото. Пък и винаги бе погълнат от работата си. И практически след смъртта на Джак тя се отдалечи и откъсна от приятелите си. Потопи се в самотата, ето защо бе толкова благодарна за приятелството на Брад сега. Беше ѝ по-лесно да го пусне в живота си, защото той бе част от детството ѝ и бе близък с Джак. В известен смисъл тя все още не беше се възстановила от смъртта му.

— Всичко, от което наистина имам нужда, са децата ми. Те винаги са до мен. — Беше свела целия си живот до тях, единствени те имаха значение за нея.

— Наистина? Не ми се вярва Ели да е от този отбор, щом през празниците ще ходи в Сен Мориц. Тя също задоволява своите нужди, макар че това е стандартното поведение почти за всяко дете. — Той беше откровен до жестокост и бе възмутен силно, че Елоиз е била така внимателна към баща си и така груба към майка си.

— Тя още е много млада — защити я светкавично Фейт.

Винаги бе готова да защитава другите и го правеше, без да се замисли. Когато хората около нея бяха критично настроени, тя винаги правеше опит или усилие да ги извини и да прости. Беше щедра душа, непрекъснато прощаваше грешките на другите.

— Истината е, че през повечето време от сега нататък нашите деца няма да са около нас. Не им е работа. Те са прекалено заети със задачата да подредят собствения си живот — рече философски Брад. — Но това те кара понякога да се чудиш кой е останал при теб, ако изобщо има някой. Прекрасно е човек да има голямо семейство, много братя и сестри, съпруг или съпруга, който да го подкрепя. Но ако няма, кой остава тогава? Това не е някакъв подвеждащ въпрос, впрочем. Аз самият не знам отговора за себе си. Мислех за това, докато летях със самолета насам. Пам е твърде заета със себе си и своите интереси. А аз дори не съм сигурен, че имам нужда от нея. Много страшно и тъжно е да осъзнаеш това. Наскоро трябваше да отида в болницата на преглед, съвсем безобидна и рутинна процедура. Но там ме попитаха на кого да се обадят в случай на нужда. След като помислих, дадох името и телефона на секретарката си. Защото реших, че ако се обадят на Пам, тя няма да приеме съобщението. Това ми подежда като обаждане за събуждане, като звънеца на будилника. Разбираш ме, нали?

— Да. И какво смяташ да направиш по този въпрос? — попита го Фейт, докато сервитьорите поставяха пред него голяма сочна пържола, а пред нея писия на скара.

— Абсолютно нищо — отговори честно той. — Но понякога е добре да погледнем нещата право в очите. Имах много илюзии какъв трябва да бъде бракът. Истината е, че никоя от тях не се сбъдна. Нито в моя случай с Пам, нито с родителите ми. Те се мразеха години наред, докато накрая се разделиха. Направиха си един на друг много грозни неща и след това години наред не си говориха. Не исках да имам такъв брак и няма да го позволя. Слава богу, ние с Пам не се мразим, но всъщност не съм сигурен какви чувства изпитваме един към друг, ако изобщо между нас има някакви чувства. Дали сме приятели, или нещо такова? А може би сме просто двама непознати, които живеят на един и същи адрес, под един и същи покрив?

Беше болезнено да направи това признание, но бе стигнал до този извод преди години, точно както Фейт се бе примирила с начина, по който Алекс се отнасяше с нея, и с незначителното му участие в

техния всекидневен семеен живот. Но поне се надяваше, че той ще бъде до нея, ако се разболе. Съпругът ѝ предлагаше много малко във всекидневието като присъствие и поддръжка. Интересуваше се повече от собствения си живот. Тя дори не можеше да си спомни откога съществува това положение и дали изобщо някога е било по-различно. Вероятно не. Но тогава бе заета непрекъснато с децата и не бе имала време да забележи колко далече е той. Алекс отсъстваше. Дори когато телата им бяха заедно, сърцето и мисълта му не бяха там.

— Знаеш ли — замислено рече Фейт. — Това изявление е по-валидно за нас, отколкото за брачните ни половинки. Техните нужди са посрещнати и задоволени или живеят в своите илюзии за брак. Изглежда никой от тях няма особена нужда от нас, нито иска да бъде обвързан. Нашето виждане е различно и ние искаме повече, но сме готови да приемем и малкото, което ни дават. Е, какво ти говори това? Що за хора сме ние?

— Свикнал съм да мисля за себе си като за добър човек. Напоследък не съм толкова сигурен. Започвам да подозирам, че причината се крие в моята страхливост и в твърдата ми решимост да поддържам статуквото непроменено. Не искам да създавам вълни, противоречия, раздори. Не искам да се карам с нея. Не искам развод. Искам да доживея живота си така, както го започнах, по същия път, в същата къща, със същата жена и същата работа, които имам в момента. Сигурно не обичам промените заради начина, по който израснах. Моите родители постоянно се заплашваха, единият винаги казваше, че ще си отиде, ще се премести, ще ме изостави. Пораснах със страха какво ще се случи и накрая то се случи. Не искам да живея по този начин. Не искам никакви подобни сюрпризи.

— Нито пък аз — въздъхна Фейт.

Беше толкова хубаво и лесно да си говори с него. Обикновено го правеше с Джак, но откакто той умря, нямаше кой да го замести в тази роля.

— Обаче плащаме висока цена за това — продължи разсъжденията си Брад, като довърши пържолата и остави ножа и вилицата в чинията. Фейт едва бе докоснала своята риба, но нямаше апетит, което се бе отразило на и без това тънката ѝ фигура. — Ти жертваш много, като правиш компромиси, особено когато позволяваш

на някой друг да постави условията. Предполагам, съм си въобразявал, че това си заслужава, иначе не бих го направил. Цената е мирът вкъщи.

Беше абсолютно искрен и тя високо оценяваше това. Той откровено споделяше с нея и се чувстваше добре. Неговият живот обаче в известен смисъл не бе като нейния. Освен всичко друго, Алекс беше доста по-голям тиранин и диктатор в сравнение с Пам. В семейство на Брад противоречията бяха разрешени, като всеки бе избрал своя си път. А Фейт и Алекс все още споделяха един живот, поне през повечето време, дори когато не си говореха много и премълчаваха мислите си. Фейт не беше му се доверявала от години.

— Понякога съм много самотна — призна тихо тя, сякаш се страхуваше да произнесе думите. Това бе нещо, което рядко си позволяваше да изрече дори пред себе си. Но чувстваше, че на него може да го каже. С него беше спокойна и в безопасност.

— Да, така е — съгласи се Брад и отново взе ръката ѝ. Беше чудесно, че са заедно. — Липсва ли ти Джак както на мен, Фред? — попита след доста дълга пауза.

Тя кимна и се взря в очите му. Нейните бяха препълнени със сълзи.

— Да, много. Особено по това време на годината. Не знам защо. Липсва ми през цялото време и Коледа не би трябвало да е различна от другите дни, но кой знае защо е.

— На мен обаче Деби хич не ми липсва — рече Брад и Фейт се засмя.

— Е, и на мен също. Голяма кучка беше. Казваш, че човек трябва да се жертва заради мира в семейството. Така и не знам защо Джак го правеше заради нея. Тя се държеше ужасно. Не съм броила колко пъти го напусна, а постоянно го заплашваше, че ще го направи. Направо ме подлудяваше. Алекс поне си гледа своята работа, има си своите интереси. Изглежда твоята Пам също. А Деби непрестанно се навираше в очите му и го дразнеше.

— Въпреки това той беше луд по нея — напомни ѝ Брад. — И аз не можах да го проумея. Мисля, че това бе една от причините двамата с него да се виждаме все по-рядко. Тя ме мразеше, а и аз не я обичах особено. Ето как се развиха нещата между мен и Джак.

— Знаеш ли, тя си тръгна, без дори да се обърне — обясни Фейт, като се облегна на червеното си палто, което приличаше на гигантско

цвете, което я е обгърнало. — Адвокатът ѝ ни съобщи, че се е омъжила повторно и се е преместила. Никога не ни се обади. Никога не ни писа нито ред. Не съм чула една дума от нея.

— Ама че гадост — възмути се Брад и Фейт се съгласи.

— Но колкото и да не я харесвах, щеше ми се Джак да има деца от нея или от някоя друга. Щеше да бъде чудесно да виждам неговите деца. А по този начин не ми остана нищо... само спомените. И нищо друго. — Фейт едва преглътна сълзите си, а Брад стисна ръката ѝ.

— Ние останахме, Фред. Ето какво ни остави той. Всички прекрасни моменти, които сме преживели заедно, всички сладки спомени, годините, когато бяхме деца.

Тя кимна в отговор и за миг не можеше да говори, защото гърлото ѝ бе свито от ридания, които я задавяха.

След вечерята пиха капучино и решиха да пропуснат десерта. Когато Брад я погледна и зададе следващия си въпрос, Фейт силно се изненада.

— Смяташ ли, че съществуват идеални бракове, Фред? Чудя се понякога. Когато гледам моите познати, ми се струва, че на света няма нито един човек, който да има онова, което искам аз. Звучи цинично, но започвам да мисля, че ничии мечти не се сбъдват. В началото всички се заблуждаваме по отношение на онова, което ще получим, а после нещата така се обръщат, че накрая свършваме като теб и мен. Правим компромиси, които ни струват много, и сме благодарни, че имаме децата си и старите приятели, които са ни останали.

— Много е тъжно да гледаш на живота по този начин, Брад. Повече ми харесва да мисля, че някой някъде е щастлив. Имам приятели, които са. Или поне аз мисля, че са. Не мога да кажа, че съм от тях. Просто не получавам онова, което бих искала, от Алекс. Имам нещо различно и това е всичко.

Тя не му каза, че вярата ѝ в Бога я поддържа и дава ново измерение на живота ѝ. От дете бе много набожна, също като Джак. Брад им се възхищаваше и им завиждаше за тази вяра.

— Мисля, че се заблуждаваш, Фред. Нямахте да си пишем заради доброто старо време, ако всеки от нас в брака си имаше онова, което иска. Нашите деца не могат да заместят съпрузите ни. Може дори да сме щастливи, когато пораснат и се разлетят в различни посоки. Ти какво общо имаш с Алекс? Каж ми честно! Аз мисля, че в лицето на

Пам имам приятел и бизнес партньор, а сега, когато не работим заедно, само приятел, ако изобщо е така. Ние сме просто съквартиранти и нищо повече.

Стана ѝ тъжно, докато го слушаше, но той като че ли се чувстваше добре. Беше забележително откровен, както към нея, така и към себе си. Бяха му останали малко илюзии и никакви мечти.

— Мисля, че Алекс и аз сме приятели — отвърна му замислено Фейт, макар че от всичко, което бе чул за мъжа ѝ, Брад вече смяташе, че е прекалено великодушна в определението на отношенията им. Тя не се заблуждаваше, че с Алекс все още се обичат. Бяха влюбени, но това беше отдавна, някога. Или поне тя бе влюбена в него. Днес обаче не бе съвсем сигурна на какви емоции въобще е способен мъжът, когото бе избрала. Вероятно на много по-малко, отколкото тогава се бе надявала. — Ние се поддържаме. Не, не е така — поправи се тя. — Аз го поддържам, а той ме осигурява финансово. Добър баща е, отговорен е. Изобщо е почтен човек. — Мъчеше се да го похвали, но ѝ беше трудно да намери думи, с които да опише какво представлява за нея Алекс. Беше солиден, можеше да разчита на него. Но не ѝ даваше особено много в емоционално отношение и това беше факт от години.

— Ето на, виждаш ли какво имам предвид? Не е точно онова, което си си представяла за брака, нали? Когато се вгледам по-добре, виждам абсолютно същото. Но и аз като теб не мога да го променя. Не мисля, че ще има някакъв смисъл. Заключение, до което стигнах, е, че човек трябва да взема онова, което му се дава, и да се опита да извлече най-доброто от него. Но това поведение оставя много празноти в живота, които трябва да бъдат запълнени. Запълваш ги с децата си, с приятелите, с работата, с мечтите си, с фантазиите, съжаленията, с всичко, което върши работа. Но без значение с какво ги запълваш или колко упорито се опитваш да се заблуждаваш, дупките все още си стоят.

— Това е прекалено мрачен начин на виждане — рече Фейт, леко разтърсена от онова, което чу, макар че не можеше да не се съгласи.

— Предпочитам да бъда честен със себе си. Преди се самозалъгах и бях отчаяно нещастен, постоянно се опитвах да поддържам връзката си с Пам и да превърна брака си в нещо, което не може да стане, а нея в човек, който никога не е била. След като веднъж завинаги си изясних нещата и ги приех такива, каквито са, коя е тя в

моя живот и коя няма да бъде никога, мисля, че постигнах вътрешния си мир, равновесие и съгласие със себе си и всичко останало.

— Има ли друга жена в живота ти? — попита го Фейт.

Беше въпрос, който би могла да зададе на Джак, но така и не го стори. Той бе до такава степен обсебен от Деби, че никога не би му минало през ума да ѝ изневери, макар че тя редовно го мамеше и, когато откриеше това, той бе дълбоко огорчен. Но каквото и да му стореше, Джак винаги я приемаше обратно. Фейт чувстваше, че брат ѝ бе прекалено лоялен и че прощава до степен, която граничи с глупостта, особено що се отнася до жена му. Но това също бе една от чертите, които тя обичаше у него.

— Имаше една жена — отвърна открито Брад, също както щеше да направи и брат ѝ. — Мисля, че Пам заподозря нещо, но никога не повдигна въпроса. Май че не искаше да научи. Но тези неща не водят до никъде. Те разочароват всеки, който иска да запази брака си, което направих и все още правя. Подобни авантюри само нараняват хората. Никога не съм се оправдавал за това и никога не съм го правил отново. Така е по-лесно. — Очевидно беше се примирил със ситуацията, в която живееше.

— Ще се разведеш ли с Пам, ако се влюбиш в друга? — продължи с въпросите Фейт. Беше изпълнена с любопитство. Онова, което каза по време на вечерята, я бе очаровало и заинтригувало, а и той се интересуваше от нея в същата степен. Искаше да научи какви компромиси прави сега, като възрастен, дали приличаха на нейните собствени?

— Никога — заяви Брад и изглеждаше напълно убеден. — Когато се ожених за Пам, знаех какво казвам и дълбоко в себе си вярвах в него. „В добро и зло, докато смъртта ни раздели.“ Нямам намерение да повтарям грешките на родителите си. Дължа го на децата си и дори сега, когато те пораснаха, не бих допуснал да преживеят онази безсмислена мъка, която ми донесе постоянната вражда между родителите ми — да не си говорят и да разрушат всичко, което бяха създали заедно. Просто няма да се разведе. Така или иначе няма да се влюбя в друга жена. Няма да позволя да се случи.

— Нито пък аз — обади се тихо Фейт, макар че всъщност пред нея не стояха никакви подобни възможности. Но искаше да каже, че не би се възползвала от тях, ако ги имаше. Ако не заради друго, то по

религиозни причини. И най-вече от уважение към брака си. — Чувствам се по същия начин като теб — заяви. — Всичко, което правим, е да сменяме едни проблеми с други. Няма перфектни бракове, нито идеален живот.

— Май сме доста жалка двойка. Ние двамата — засмя се той и плати сметката, след което я погледна сериозно. — Щастлив съм, че отново те срещнах, Фред. Ти си истински подарък в живота ми. Благодарение на твоето неочаквано присъствие той придоби особена стойност... като златна монета, която мислиш, че си загубил преди години, но неочаквано намираш на дъното на някое чекмедже и се оказва, че тя не само е по-хубава, отколкото преди, но е станала и много по-ценна. Обичам да си говоря с теб, да ти пиша писма и да получавам отговорите ти. Наистина си като светлина в деня ми.

Тя му се усмихна. Беше благодарна за думите. Изпитваше същите чувства към него.

— Причината да се върна отново да уча си ти. Когато довършвам домакинската си работа в три посред нощ, обвинявам теб.

— Когато получиш адвокатските си права, може да напуснеш Алекс и да дойдеш да работиш при мен.

— Тогава всичките му кошмари ще се сбъднат! — Тя се разсмя и двамата напуснаха ресторанта ръка за ръка. Минаваше единадесет, а той трябваше да става рано на другия ден.

— Ще намериш ли време утре за мен? — попита Брад, докато вървяха по Принс стрийт и той махна на едно такси.

— Със сигурност. Алекс е в Ел Ей до края на седмицата. Зоуи няма да пристигне преди събота. Аз съм свободна жена и свърших с коледния пазар — рече гордо тя, докато той направи гримаса.

— А аз още не съм започнал. Ще трябва да свърша тази работа, преди да се прибера вкъщи. — За него коледното пазаруване бе бърз набег до „Тифани“, за да купи скъпо бижу на Пам. Тя обичаше бижутата и обикновено му казваше какво иска, или какво е видяла напоследък, за да го улесни. Много по-трудно бе да изпрати нещо на момчетата. Смяташе да им даде подаръците, когато ги посети през пролетта. Освен това искаше да купи часовник за секретарката си, но това също щеше да бъде свършено в „Тифани“. Неговото пазаруване бе от мъжки тип — в един-два магазина за по-малко от час в навечерието на Коледа. — Искаш ли да вечеряме отново утре вечер? Мисля, че след

конференцията има официална вечеря, но мога да я пропусна. Защо да не те взема в шест? Ще говоря пак с портиера и ще видя какво ще ми препоръча. Мисля, че тази вечер беше приятна.

— Направо беше страхотна! Рибата бе великолепна и виното ми хареса.

Тя не изпи дори една чаша, затова Брад се засмя.

— Ти все още ядеш като врабче, Фред. Чудя се как не си умряла от глад. — Но винаги си бе такава, още когато бяха юноши. През цялото време гризеше някаква невидима храна и неочаквано изненадваше всички, като поглъщаше два хотдога и бананов десерт. Обичаше банановите десерти, когато беше дете.

Той я прегърна в таксито, а тя се сгуши удобно, докато пътуваха. Беше ѝ приятно, уютно, чувстваше се в безопасност. Той удовлетворяваше една дълбока вътрешна потребност у нея, за която бе зажадняла, откакто умря Джак. Това бе онази част, която Алекс никога не запълваше.

Брад излезе от колата и каза на шофьора да го чака, докато я изпрати до къщата, изчака я да изключи алармата и да влезе вътре.

— Значи ще се видим утре вечер. Ще ти се обадя, преди да тръгна, и ще ти кажа какво ще правим. Искаш ли някое специално място? — Щеше да я заведе навсякъде, където поискаше, но тя поклати глава.

— Тази вечер ми хареса. Не ме интересува дали ще ядем пица, спагети или буритос. Просто искам да съм с теб — отвърна Фейт и той я прегърна отново. Тази вечер бе получила всичко, което искаше.

— До утре! — извика Брад от прозореца и тръгна с махване на ръка, а тя затвори външната врата и я заключи. И докато се качваше по стълбите към спалнята с червеното си палто, я обзе чувство за спокойствие и мир. Нещо, което не бе усещала от много години.

9.

Брад я взе както обеща на другата вечер в шест часа. Уведоми я, че ще отидат на съвсем скромна вечеря, но да се облече топло, което Фейт направи. Сложи си дебело палто и зелен пуловер с висока яка, който имаше същия цвят като очите ѝ, черни кадифени панталони и ботуши, подплатени с кожа. Денят наистина беше доста студен.

— Е, къде отиваме? — попита, когато излязоха от къщи. Беше дал на шофьора адреса, преди тя да влезе в колата.

— Ще видиш — отвърна тайнствено Брад и замълча.

Спряха на Сакс Пето авеню и прекосиха улицата. Фейт осъзна, че отиват в центъра „Рокфелер“, за да ядат и да гледат как хората се пързаят в кръг. Седнаха на една маса точно пред големия панорамен прозорец и беше наистина приятно забавление да наблюдават как хората се въртят, правят пируети и скокове, а други падат и стават от леда. Изглежда всички страшно се забавляваха, а освен децата имаше и много възрастни.

— Спомняш ли си, когато тримата ходехме да се пързаяме в Сентръл Парк? — попита Фейт с очи, изпълнени с щастливи спомени, и с широка усмивка.

Той си бе мислил да я заведе точно там, но накрая се спря на тази пързалка, защото реши, че Уолман Ринг в парка ще ѝ напомня прекалено много за брат ѝ, а и на него също. Имаха толкова много общи приключения, но той обичаше всички. Да си дете в Ню Йорк, си беше голямо забавление. Живееха в Горен Ийст Сайд, предградие на север от Йорктаун, и двамата с Джак ходеха в едно и също училище.

— Определено си спомням — отвърна с изражение на превъзходство Брад. — Защо мислиш, че сме тук? Смятам след вечеря да направим няколко обиколки. Или да паднем, което е по-вероятно. Не съм се пързаял от двадесет години. Както знаеш, в Калифорния няма много пързалки. — Като деца тримата се пързаяха най-малко два пъти в седмицата. Джак дори бе в хоккейния отбор на училището.

— Имаш предвид да караме кьнки? Тук? — Тя го изгледа изненадано и развеселено, но идеята й хареса. — Би било много забавно.

— Радвам се, че мислиш така. Можеш да ме вдигнеш, когато се изтърся по задник.

— Хич не разчитай на това. Не съм се пьрзалияла, откакто бяхме деца.

Беше водила дьщерите си да се пьрзалият най-редовно, когато бяха малки, но тя обикновено седеше на пейките и ги наблюдаваше.

— Добре. Значи имаме еднакви умения и ще си подхождаме.

Порьчаха вечерята и Фейт осьзна, че бьрза да я изяде, така че да отидат по-скоро на леда. Той беше подредил времето идеално. Резервацията им бе за шест и половина и свьршиха точно в осем часа, преди следващата сесия. Отидоха в гардеробната, за да вземат кьнки под наем, докато един работник почистваше леда.

В момента, в който завьрзаха кьнките на краката си, сесията започна.

Фейт излезе на леда преди Брад. Пьрвоначално се почувства нестабилна и се чудеше как ли ще издьржи. Но след като обиколи два пъти пьрзалката, се изненада колко бьрзо възвьрна уменията си. Брад се пльзна до нея, пьрво нестабилно и неуверено, но бьрзо се справи. Преди години двамата бяха наистина отлични кьнкьори. В рамките на половин час вече се пьрзалияха с удоволствие по леда, ръка за ръка, и прекараха невероятно.

— Не мога да повярвам, че още го мога — рече Фейт, чувствайки се изненадващо сигурна в себе си, бузите й розовееха, косата й се развяваше от вятъра, когато погледна към него. Беше доволна, че взе ръкавици след предупреждението му да се облече топло. Нямаше никаква представа какво е намислил и се чудеше дали няма намерение да я заведе на дьлга разходка или нещо подобно. Изобщо не бе очаквала да попадне на пьрзалката, но сега бе направо възхитена, че се е сетил. Сякаш бяха попаднали във фантастично изкривяване на времето, вьрнало ги в миналото им.

— Все още си много добра, Фред. — В същия миг тя падна на леда, Брад й подаде ръка, двамата се разсмяха и отново полетяха.

Два часа по-късно бяха изтощени, но изпълнени с радост и вълнение. Вьрнаха кьнките със съжаление, но Брад призна, че ако

остане върху тях още час, ще умре.

— Трябва да съм остарял — оплака се той. — Утре всичко ще ме боли — от главата до краката.

— Мен също, но умората си заслужаваше всяка минута — усмихна се Фейт. Не беше се забавлявала така от дете. Идеята му беше страхотна. — Господи, спомняш ли си колко пъти се пързляхте с вашите приятели, а мен непрекъснато ме гонехте? Опитвахте се да сваляте момичета, а аз ви пречех с присъствието си. Ще ти призная, че го правех нарочно, защото много си падах по теб. Бях на дванадесет или тринадесет.

— Ах, защо не се ожених за теб, а за Пам? Сигурно съм бил сляп — възкликна той. В думите му обаче не прозвучаха романтични полутонове.

— Мисля, че преодолях влюбването си, когато станах на четиринадесет — разсмя се Фейт. Всъщност това стана, когато навърши шестнадесет. Той отиде в колеж, а тя откри, че има и други момчета. Но дотогава, от осемгодишна, мислеше само за Брад и за нея той беше идеалният образ на мъж. Сякаш слънцето изгряваше и залязваше с него. Интересно, но сега, когато отново бяха заедно, Фейт мислеше същото.

Тръгнаха бавно по Пето авеню, зачервени от вятъра, възбудени и развълнувани, но доволни и спокойни. Докато стояха на ъгъла и се оглеждаха за такси, Фейт видя катедралата „Свети Патрик“ и през ума ѝ неочаквано се стрелна една мисъл.

— Искаш ли да влезем и да запалим свещ за Джак? — попита тържествено тя, а погледът ѝ едва не разби сърцето му. Тя самата палеше свещ по няколко пъти седмично на литургиите, които посещаваше редовно.

— Разбира се. — Не беше влизал в църква от години, макар че като дете ходеше често с нея, Джак и майка им. Самият той принадлежеше към епископалната църква, но харесваше церемониите и литургиите в католическата и идваше с тях, за да види какво правят, при което бе изненадан да открие, че няма разлика. Католическата църква винаги му бе изглеждала по-тайнствена и тържествена, изпълнена с мистерии и чудеса. Веднъж Джак се осмели да го вземе на изповед и Брад бе удивен колко мил и добър е свещеникът.

Имаше много неща в католицизма, които винаги го бяха привличали, макар че се бе отдалечил от религията през последните години. Фейт все още редовно ходеше на църква, но Алекс не бе религиозен и много енергично се съпротивляваше, а тя така и не успя да възпита децата си във вярата. Посещаваше службите, а след смъртта на брат си започна да ходи още по-усърдно и по-често. Вместо веднъж, сега отиваше на църква по няколко пъти в седмицата. Това ѝ даваше усещане за връзка с Джак, умиротворяваше я. Молитвата бе единственият начин да намери утеха след смъртта му.

Беше малко след пет часа и вратите на църквата все още бяха отворени. Помещението с редици от столове бе богато украсено и силно осветено. Беше наистина впечатляваща гледка. Двамата влязоха и се огледаха.

Покрай всички стени имаше статуи на светци и цели редове от свещи пред тях, а главният олтар се извисяваше в дъното на централната алея. Фейт се прекръсти и тръгна напред, Брад я последва. Тя имаше чувството, че до нея върви брат ѝ.

Мушнаха се и седнаха тихо на църковните столове, където останаха за малко. После тя коленичи и се помоли за Джак и майка си, за Чарлс, за дъщерите си, след което, все още на колене, се обърна и се усмихна на Брад. Той никога не беше я виждал по-красива. Почти можеше да каже, че около нея сияе ореол от спокойствие и доброта, а в очите ѝ се четеше бездънна нежност.

— Чувствам, че той е тук с нас — прошепна тя.

И двамата знаеха за кого говори. Брад кимна със сълзи в очите и също коленичи до нея.

— И аз го чувствам. — При което наведе глава и затвори очи.

Беше също както когато бяха деца — първо се пързалияха, после отидоха да се помолят. Единствената разлика бе, че Джак не беше с тях, но и двамата имаха чувството, че усещат присъствието му.

Мина известно време, преди да станат и да отидат към по-малките олтари на светците. Фейт приклепна на едно коляно, докато пресичаха центъра на църквата. Той я последва към олтара на Свети Джуд, който беше нейният любим светец.

Тя пъкна една петдоларова банкнота в процепа, запали свещ за Джак и я поднесе на Брад, за да може той да запали неговата. Този ритуал винаги му бе изглеждал магически. За момент двамата останаха

един до друг, мислейки за брата и приятеля, докато произнасяха мълчалива молитва. После той я хвана за ръка и двамата бавно се отдалечиха. Спряха, преди да излязат, Фейт натопи пръсти в светената вода, направи кръстен знак и му се усмихна.

— Благодаря ти, че дойде с мен — прошепна тя. Не бе пропуснала да отиде на църква и тази седмица, но сега посещението означаваше много, защото Брад беше с нея и техните общи молитви бяха по-силни, а това, че се молиха заедно за Джак, я изпълваше с небесна радост.

Брад остана мълчалив и дълбоко трогнат. От години не бе влизал в църква и беше изненадан от трепета, който го обзе, или може би беше така, защото бе с нея и това събуди спомените му?

— Все още ли пазиш броеницата си? — попита я, докато слизаха по стълбите на „Свети Патрик“ ръка за ръка. Чувстваше я още по-близка сега, като сестра, като същество от собствената му кръв, а не само приятел.

— Да.

— Все още ли казваш молитвите? — Винаги се бе учудвал от това, когато тя бе малко момиченце. Харесваше ритуалите и шествията. Джак обикновено му се присмиваше и го дразнеше, че трябвало да приеме католицизма и да стане свещеник.

— Понякога. Напоследък по-често, заради Джак. Спирам в някоя църква и се моля за него.

Брад кимна. Не искаше да пита защо го прави и какво точно мисли, когато се моли. За него бе достатъчно, че вратата е част от живота ѝ и че за нея това е важно. Фейт още като дете на няколко пъти бе изявила желание да стане монахиня. Но тази идея не допадаше на Джак и той ѝ бе забранил да говори за това. А после годините минаха, тя порасна и вече бе далеч по-заинтригувана от мъже, брак и бебета, което му изглеждаше много по-здравословно от монашеството.

— Вие с Пам ходите ли на църква? — попита Фейт, когато отново застанаха на Пето авеню. Беше време да се прибира у дома, но никак не ѝ се тръгваше.

Той се усмихна на въпроса ѝ.

— Пам е убедена атеистка или агностичка, не съм сигурен. Тя твърдо вярва, че няма Бог. — Каза го като констатация, без да я осъжда. Жена му бе такава, каквато бе, и имаше право да вярва в

каквото иска. Неговата собствена вяра също бе малко неясна, но все пак той смяташе, че има Бог.

— Колко тъжно — рече Фейт, а Брад ѝ се усмихна. Имаше нещо чисто в нея и той обичаше тази ѝ чистота още откакто бе дете. — А момчетата ти?

— Не мисля, че са особено наясно по въпросите на вярата. Всъщност не съм се интересувал от религиозното им образование. Просто смятах, че трябва да правят онова, което сами решат. Аз не бях влизал в църква от много години. А вие с Алекс ходите ли?

— Той е от епископалната църква като теб. Не мисля, че е атеист. Просто не обича да ходи на църква, смята го за изгубено време. Според него религията е за жените. Момичетата също не идват, освен да запалят по някоя свещ.

— Винаги съм смятал, че в това има някаква магия, още когато бяхме деца. Особено по въпроса за сбъдването на желанията. Вярвах, че Бог отговаря на всички молитви. Спомням си как майка ти ми каза, че наистина е така. — Тя бе дълбоко религиозна жена, която бе понесла много нещастия по време на двата си брака, макар че никога не призна това на никого и по никакъв повод. В семейството на Фейт в онези дни се пазеха много мрачни тайни.

— Аз също вярвах, че Бог отговаря на всички молитви и че те се сбъдват — каза тъжно Фейт. Това обаче се отнасяше за молитвите на другите, не за нейните.

— А сега? — Брад я погледна напрегнато.

— Понякога не съм сигурна.

— Заради Джак, нали? — попита я нежно той, като погледна в очите ѝ в ясната декемврийска нощ, докато дъхът им се кълбеше на облачета в студения въздух. Фейт кимна. — Знаеш ли, това е странно. Аз не съм религиозен, никога не съм бил. Не ходя редовно на църква, правех го понякога с вас, когато бяхме деца. Но все още вярвам в онова, което майка ти ми каза тогава — че всички молитви се сбъдват.

Фейт го погледна сериозно, докато размишляваше над думите му.

— Бих искала и аз да бъда толкова сигурна. — Животът вече не беше прост и обикновен, както ѝ изглеждаше тогава.

Дори в най-страшните моменти от живота си тя се бе уповавала на своята вяра.

— Мисля, че е така. — В гърлото му бе заседнала буца, когато го каза, а Фейт не можеше да прецени дали сълзите в очите му бяха от студа или от нещо друго. — Убеден съм, че и Джак мислеше като мен.

Фейт не му отговори, само кимна. Пъхна ръката си в неговата и двамата тръгнаха по Пето авеню, потънали в мълчание.

10.

Брад напусна Ню Йорк на другия ден следобед. Обади й се сутринта, за да й се оплаче, че целият се е схванал и всичко го боли, едва е станал от леглото. Но отдавна не бил прекарвал толкова приятно. Бе възнамерявал да мине покрай нея, за да си вземе довиждане, но за съжаление времето го притискаше и трябваше да бърза за самолета. Затова й се обади от летището.

— Искан да те прегърна и да ти пожелаем Весела Коледа, Фред. — В гласа му се прокрадваше тъга. Беше дълбоко потиснат, че не може да я види още веднъж. — Прекарах толкова хубаво снощи. Това бе най-прекрасната вечер в живота ми. Ще трябва да го направим отново, когато дойда в града. — Но всъщност знаеше, че скоро не се очертаваше подобно пътуване. Рядко идваше в Ню Йорк, освен на конференции като тази. Някога, когато работеше във фирмата на тъст си, пътуваше почти непрекъснато.

— Аз също прекарах страхотно — каза Фейт. Бе обзета от печал. Беше толкова щастлива да бъде с него, а сега той се връщаше в Калифорния. Сякаш отново се сбoguваше с част от Джак. — Радвам се, че дойде с мен в „Свети Патрик“.

— Аз също. Може би ще запаля свещ за него някой път в Сан Франциско. Вярвам, че има смисъл. Все още този ритуал ми изглежда като нещо специално и магическо.

— Така е — съгласи се тя. — Ще запаля свещ за теб на среднощната литургия на Бъдни вечер. Обикновено успявам да придумам Зоуи да ме придружи. — При тези думи през главата му мина мисълта, че би предпочел да е с нея в църквата пред коледната вечеря на Пам. Те обикновено вечеряха у баща й, сетне се прибираха и си лягаха. Сега, когато момчетата не бяха вкъщи, решиха въобще да не правят елха.

— Кога се връща Зоуи? — Беше забравил, сигурно в някой от следващите дни. За Алекс помнеше, че се прибира на другия ден. Беше влязъл в къщата за няколко минути, когато предишната вечер я

изпрати. Фейт му показа своя кабинет, компютъра, на който му пишеше писмата. Беше малка, приятна стаичка, пълна със снимки и украшения, които тя наричаше сантиментални дреболии. Радваше се, че видя откъде му пише. Сега щеше да има визуална представа, когато получаваше имейлите ѝ.

— Зоуи се връща тази вечер — отговори Фейт. — От утре започва истинската лудница. В къщата непрекъснато влизат и излизат деца, навсякъде са разхвърляни дрехи, музиката гърми като на панаир, а доставчиците на пица звънят посред нощ.

— Липсват ми тези дни — каза тъжно той. — Ще ти се обадя през уикенда. Ще си бъда в офиса и през двата дни. Пази се, Фейт.

— Ти също. Благодаря за двете прекрасни вечери. Много ми харесаха.

— На мен също. — В този момент обявиха полета му и трябваше да тръгва. — Запали една свещ за мен следващия път, когато отидеш на църква. Винаги се нуждая от допълнителна помощ.

— Непременно. Приятен полет — пожела му тя.

Когато затвори, Фейт седна и се замисли за него. Беше прекрасно, но и странно да се появи отново в живота ѝ. Беше истински подарък от небето. Да го види, бе най-най-хубавият подарък за Коледа, като се изключи завръщането на Ели вкъщи. Трябваше да съобщи на Зоуи, че сестра ѝ ще прекара празниците в Швейцария, вместо да се върне у дома. Но засега можеше да се отдаде на мисли за времето, прекарано с Брад, и какво означаваше то за нея. Техните разговори по време на двете вечери бяха важни и смислени, а пързалянето с кьнки беше направо върховно. Удивително бе колко естествено и лесно можеха да си говорят за всичко, колко откровени и открити бяха един към друг, също както някога, дори още повече, защото сега бяха много по-мъдри. Споделянето с него ѝ носеше успокоение, чувстваше се защитена и уверена. В известен смисъл дори ѝ беше по-лесно да говори с Брад, отколкото с Джак. По някои въпроси между нея и брат ѝ винаги съществуваха противоречия, като например втория брак на майка им. Според Фейт този брак я бе направил самотна и нещастна, докато Джак смяташе, че Чарли е почтен и добър човек и че сестра му е прекалено критична към него. Също така не можаха да постигнат съгласие по отношение на брачните си партньори. Фейт не харесваше Деби, а брат ѝ мразеше Алекс. Но с Брад нямаха подобни търкания и

дватама виждаха повечето неща по сходен начин, от една и съща гледна точка. Тъжно бе да осъзнае, че той непрекъснато бе правил и продължава да прави компромиси в брака си. Беше й мъчно за него. Изглежда Пам не бе подходящата жена за него, но също така й бе ясно, че той се е обрекъл за цял живот на този брак. Беше благородно от негова страна, но й изглеждаше безсмислено. Може би Брад мислеше същите неща за Алекс. И двамата нямаха лесен и процъфтяващ брак, но нали сами си бяха избрали партньорите! Никой не бе ги вързал насила. Фейт го уважаваше и в същото време го съжаляваше.

Тя му изпрати имейл същата вечер, в който му благодари за вечерята и пързаянето. Минути след като го изпрати, в къщата нахълта Зоуи с четири големи куфара, тенис ракета, камера и компютър под едната мишница. Тя изсипа багажа си на пода в предния коридор и влезе в кухнята с летящ старт. Наля си пълна чаша мляко, преди майка й да се появи от кабинета си.

— Добре дошла у дома. — Фейт прегърна дъщеря си и предложи да й приготви нещо за ядене, но Зоуи си бе взела сандвич на летището на път за вкъщи. Само си сипа малко сладолед в една купа и седна на масата, ухилена до ушите. Фейт също й се усмихна.

— Тази гледка е балсам за изморените ми очи. Прекрасно е, че си у дома. — Момичето щеше да остане при тях три седмици и Фейт бе доволна и развълнувана.

— Радвам се, че съм тук — усмихна се дъщеря й, като заглади сладоледа с лъжицата. — Кога се връща Ели? — попита, при което лицето на Фейт потъмня.

— Няма да се връща. Отива в Швейцария, в Сен Мориц, да кара ски с Джеф и семейството му.

— Ти сериозно ли говориш? — Зоуи направо зяпна от изненада. — Да не би да се жени за него? — Според нея това бе единствената причина, поради която сестра й не би се върнала вкъщи — да се срещне със своите бъдещи свекър и свекърва или да остане в Европа, за да подготви годеж.

— Доколкото знам, не. Просто искаше да се забавлява.

— И ти й позволи, мамо? — Зоуи не можеше да го проумее. Знаеше колко важни бяха празниците за майка й и не можеше да повярва, че е позволила на по-голямата й сестра да се измъкне толкова

лесно. Всъщност Фейт не би го направила, ако Алекс вече не бе дал съгласието си.

— Ели се обадила първо на баща ти и той ѝ разрешил. Така че се наложи да я оставя да замине, но я предупредих, че следващата година няма да ѝ се размине. А и ти хич не си въобразявай разни неща, момиченце! — Тя се закани с пръст, а Зоуи се ухили.

— Не се притеснявай, мамо. Никъде няма да ходя. Но ще бъде странно, че Ели няма да си е вкъщи. — Момичето изведнъж се натъжи. Беше ѝ трудно да си представи Коледа без сестра си, макар че понякога двете не се разбираха и се караха. Въпреки това ѝ липсваше.

— Така е. По тази причина ще бъдеш единственото дете в къщата цели три седмици. — При тези думи лицето на Зоуи светна.

— Това звучи суперско! Къде е татко?

— Лети насам от Калифорния. Ще се върне след няколко часа. — Беше ѝ се обадил от летището, за да я предупреди, че се прибира един ден по-рано и че е изморен до смърт.

— Просто се чудех — промърмори Зоуи, докато вземаше телефона.

Половин час по-късно тя си бе в стаята — разопаковаше багажа си и хвърляше дрехите по пода, компютърът ѝ бе включен, а на входната врата се позвъни три пъти и пристигнаха най-добрите ѝ приятелки от училище. Час по-късно донесоха и пиците, а когато Алекс се прибра, музиката бе надута до дупка, момичетата се кикотеха, а Зоуи обяви, че излизат. В къщата цареше пълен хаос, Фейт изглеждаше възторжена, а Алекс влезе в спалнята с ръмжене.

— Струва ми се, че сме нападнати от марсианци — оплака се той. — Разносвачът на пици влезе заедно с мен. Имаше и още един, който носеше китайска храна, Зоуи ми взе сто долара назаем, а в стаята ѝ има поне двеста момичета. Почти бях забравил как е, когато тя си е вкъщи. Колко дълга е коледната ваканция? — Изглеждаше направо отчаян.

Фейт тъкмо бе излязла от ваната и я отпуши, за да изтече водата. На нея ѝ харесваше животът, който дъщеря ѝ внесе в къщата. Това я накара да се чувства отново жива.

— Три седмици. Как мина пътуването ти?

— Изтощително. Но в сравнение с това тук, спокойно. Мислиш ли, че ще можем да я помолим поне да намали музиката, или ще трябва

да носим тапи за уши през следващите три седмици? Винаги ли е било така? — Бе направо зашеметен.

— Да, винаги. Ето защо съм толкова отегчена, когато ги няма.

Алекс остави куфарчето си и се отпусна тежко на стола, а тя го погледна сериозно.

— Не си ми казал, че си позволил на Елоиз да не се върне вкъщи за Коледа. — Опита се в гласа ѝ да не прозвучи обвинение, но бе очевидно, че не е особено доволна. Една седмица не бе говорила с него, докато беше в Ел Ей. Когато ходеше в командировки Алекс никога не ѝ се обаждаше, тя също не го търсеше.

— Сигурно съм забравил да ти спомена — отвърна мъжът ѝ. Изглеждаше зашеметен.

— Можеше да говориш с мен, преди да дадеш съгласието си. Когато Ели ми се обади, ме свари неподготвена.

— Тя ще си дойде ли? — Изобщо не изглеждаше виновен, нито загрижен. Всъщност предпочиташе Ели да не се връща. Още един човек в къщата щеше да го подлуди. Беше забравил какво е, когато момичетата са тук.

— Не, няма. Ти си ѝ позволил да замине с онези чужди хора. Решението ти не ми остави много възможности — не можех да ѝ забраня да ходи в Сен Мориц, без да заприличам на истинска вещица. Така че аз също се съгласих.

— Там ще ѝ бъде по-приятно — рече той, докато сваляше обувките си.

— Предупредих я, че няма да позволя това да се повтори. Държа всяка година на Коледа момичетата да се връщат вкъщи, без значение колко привлекателни предложения имат. И ако сега не направим отсъствието ѝ прецедент, то няма да се повтори. По принцип винаги ще има неща, които да ги изкушават да не се прибират при нас.

— Тя ще прекара добре там — повтори Алекс, сякаш Фейт не бе го чула.

— Знам. Но ще ми липсва.

Музиката в стаята на Зоуи се увеличи с още няколко децибела, входната врата се тресна. Пристигнаха още момичета.

— А на мен няма — честно отвърна Алекс. — Освен това, нали бяха тук на Деня на благодарността. Мислех, че ще им бъде по-приятно да бъдат разделени за малко.

— А може би щеше да е по-добре да се съберат, за да се сдобрят — каза малко ядосано Фейт. Тя вярваше в сплотеността на семейството и в роднинските връзки. А докато го слушаше, си спомни какво си казаха с Брад през изминалите два дни. Наистина имаше моменти, когато с Алекс бяха на двата противоположни полюса. Всъщност почти непрекъснато ставаше така.

— Може ли да накараш Зоуи да намали тази музика? Сигурно ще оглушея, ако смята да я дъни така цели три седмици — оплака се той. Изглеждаше нещастен, когато отиде в банята да си вземе душ.

— Ще вечеряш ли? — попита го Фейт, а мъжът ѝ спря с измъчено изражение на вратата на банята.

— Ядох в самолета. Просто искам да си легна. Тези деца сигурно ще вдигат шум цяла нощ.

— Тя каза, че ще излизат. Ще я помоля да намалят звука и да бъдат малко по-тихи.

— Благодаря — отвърна Алекс и затвори вратата.

Нямаше целувка, нито прегръдка, нито поздрав дори. Просто се прибра и започна да се оплаква от шума. Не можеше да го обвинява за реакцията му по отношение на бъркотията, но би било хубаво, ако намереше една дума и за нея, след като е отсъствал три дни.

Тя отиде до стаята на Зоуи, за да види нея и приятелките ѝ, и ги помоли да намалят малко звука. Върху леглото имаше отворени големи кутии с пица, две от момичетата ядяха и гледаха телевизия, а дъщеря ѝ си сушеше косата. В кухнята пък бяха натрупани кутии с китайска храна. Зоуи се бе завърнала у дома и това си личеше.

— Баща ти полегна за малко, скъпа — рече Фейт. — Може би ще е добре да намалите малко звука.

— Скоро ще излезем, мамо — извика Зоуи, надвиквайки шума на сешоара= — Три мои приятелки ще пристигнат всеки момент, ще хапнем набързо и веднага излизаме.

— Не забравяй да изгасиш телевизора и стереоуредбата!

— Няма, обещавам.

Тя наистина изпълни това обещание, но след като слязоха надолу по стълбите като трополяща гръмотевица, Фейт намери машата и ролките ѝ за коса на мивката в банята, а ваната пълна. Безсмислено беше да ѝ го натяква. Зоуи винаги забравяше по нещо. Беше оставила две свещи да горят в стаята ѝ, което разтревожи Фейт. Непрекъснато се

страхуваше, че ще подпали къщата. Свещите бяха постоянна тема за спор между тях, а Зоуи я обвиняваше, че била параноичка.

— Излязоха ли? — попита с надежда Алекс, когато тя се върна в тяхната спалня. Беше в леглото с книга в ръка, по пижама и с още мокра коса.

— Не, но скоро и това ще стане. — Не му каза за свещите, нито за машата на мивката. Знаеше, че щеше да се ядоса. Акълът на Зоуи беше още детски, макар че тялото ѝ бе на жена.

Когато слезе да провери какво правят момичетата, ги завари да ядат китайска храна направо от кутиите и да се кикотят истерично. Вече бяха седем. За миг почувства нещо като задоволство, че Елоиз няма да се върне и да добави своя принос към царящия в къщата хаос. Макар тя самата да нямаше нищо против, Алекс едва ли щеше да е щастлив.

— Мислех утре да купим елха — подхвърли Фейт над главите на момичетата.

— Не мога, мамо. Ще ходя да се подстрижа и да се видя с приятелки. — Купуването на коледното дърво бе традиция, която Фейт обичаше да изпълнява с децата. Но нещата се бяха променили. Явно традициите се бяха изпарили и изчезнали във въздуха. — Съжалявам. Не може ли другата седмица? — Коледа беше след цели девет дни.

— Искаш ли да я купим в неделя? — попита с надежда Фейт.

— И в неделя не мога. Ще ходя на купон в Кънектикът.

— Ако аз я купя, обещавах ли да я украсим заедно?

— Обещавам. — Зоуи прегърна топло майка си, а звънецът на вратата отново извънтя. Появиха се още четири момичета и след малко всички излязоха. Зоуи обеща да се върне навреме, но не каза точно кога.

Фейт остана да почисти кухнята и да оправи бъркотията, създадена от тях. Не искаше да се оплаква от дъщеря си още първата вечер. Беше ѝ по-лесно да подреди сама, пък и не ѝ отне много време. Когато се качи обратно горе, видя, че Алекс е заспал и хърка. Изгаси лампата и слезе в кабинета си. Къщата изведнъж бе онемяла, изглеждаше пуста и празна и тя се усмихна на себе си. Въпреки шума и бъркотията Фейт обичаше, когато Зоуи си бе у дома. Това бе животът, който бе водила цели двадесет и четири години, и беше чудесно, че отново всичко е както преди, пък макар и само за няколко седмици.

Тя изпрати един имейл на Брад, макар да знаеше, че той все още е в самолета. Това беше вторият, който му пращаше този ден.

Скъпи Брад. Хаосът е налице. Музика за ушите ми. Бръмчат сешоари, пристига разносвачът на пица, търси се машина за коса, кутии с китайска храна се мъдрят на невъзможни места, кикотещи се момичета, рап музика, стереоуредбата гърми, надута до дупка, телевизорът работи, сладоледът се разтапя и тече от барплота на пода в кухнята. Зоуи си е вкъщи. И току-що излезе с приятелките си. Алекс се върна от Калифорния наред този хаос и веднага си легна. Вече спи. А аз се наслаждавам на безпорядъка и шума, защото, когато тя си отиде, всичко това ще ми липсва. Ти как си? Надявам се, че си пътувал добре. Беше прекрасно, че те видях. Толкова ми хареса да вечерям с теб и да се пързеляме! Също и да отидем в „Свети Патрик“. Върни се скоро. Вече ми липсваш. Интересно ми е да споделяме мненията си относно брака и връзките, приятелството, компромисите и начина, по който нещата се обръщат накрая. Никога не сме говорили за подобни неща, когато бяхме деца. Не мога да си спомня дори за какво си говорехме обикновено. Мисля, че много се смеехме. По-късно споделях тези неща с Джак. Странно докъде стигнахме, нали? Не стана онова, което предполагаме и за което мечтаехме. Докато децата бяха около мен, изобщо не обръщах внимание. Сега, когато ги няма, ми е по-тежко. Едва в такива случаи човек осъзнава по-добре какво е постигнал и какво не.

Исках да купя елхата утре със Зоуи. Но от трите седмици, които ще прекара у дома, тя не може да отдели един час за мен. Най-вероятно ще я купя сама. Няма значение. Докато тя е тук, всичко е наред. Тази къща е като гробница, когато я няма.

Не се преуморявай този уикенд. Стига с тази работа. Ще се чуем скоро.

С обич, Фред

Тя остана на бюрото си още няколко часа, отговаряйки на кореспонденцията си. И в полунощ нюйоркско време получи отговор от Брад.

Здрасти, вече съм си вкъщи. Включих компютъра, за да ти пиша, и видях, че имам поща от теб. Изпрати ми малко от твоя шум и лудница. Всичко това ми е до болка познато, но в малко по-различен вариант — велосипедни помпи и скейтбордове в коридора, една обувка за тенис, която се търкаля из къщата. Невероятен шум от включените едновременно телевизор и уредба и моето бельо, което непрекъснато изчезва. Как може да ми обуват гащите и да ми крадат чорапите? Колите са паркирани по цялата алея пред къщата. У дома се блъскам с цяла тумба млади мъже, които опустошават хладилника. Липсва ми всичко това! Да знаеш колко ми липсва! Искам моите деца да са си вкъщи. Щях да се радвам на всяка минута с тях! Всъщност се наслаждавах на всяка минута с теб, Фред. Какъв късмет да те намеря след всички изминали години! Съжالياвам, че те загубих преди.

Обещавам този път да не се повтори. Ти си ми прекалено скъпа, не мога да повярвам, че си истинска. Защо ли не те грабнах и не те запазих за себе си, когато бе на четиринадесет? Тогава тичах и преследвах други момичета — с големи цици и без мозък. Колкото поголеми, толкова по-добре. Джак щеше да ме убие обаче, ако те бях свалял. Така че всяко зло за добро. Обичам те като приятел, като моята малка сестричка. Благодаря ти, че внесе слънцето в живота ми и то отново изгря. Ако майка ти беше жива, щях да отида да ѝ благодаря, че те е създала толкова прекрасна. А може би не трябва да благодаря на нея. Ти просто си онова, което си. Отивам да се хвърля в леглото. Бих искал да съм с теб, за да украсим заедно елхата. Прегърни Зоуи от най-стария приятел на майка ѝ. Остават само девет дни до Коледа. Осем да напазарувам.

С обич, Брад

Писмото я накара да се усмихне, а след това се качи горе, за да чете в леглото. Искаше да изчака, докато Зоуи се прибере, което стана чак след два часа. Фейт отиде да я целуне за лека нощ. Дъщеря ѝ изглеждаше щастлива и възбудена от срещата с приятелките си, а най-добрата ѝ приятелка от гимназията бе дошла да спи при нея. Фейт нямаше нищо против.

— Ще се видим утре, момичета — рече тя и затвори вратата, след което я отвори бързо. — И без свещи, моля. Не искам да подпалим къщата точно преди Коледа. Добре ли сте?

— Да, мамо. — Зоуи беше весела. — Лека нощ.

Алекс хъркаше, когато тя се мушна в леглото до него и се обърна, за да го погледне, преди да изгаси лампата. С него никога не бе водила разговор, подобен на оня, който проведе с Брад. Не и с Алекс, той не би видял никакъв смисъл в него. И никога нямаше така поетично да опише хаоса, който децата му създаваха вкъщи. Алекс не би се пързаял с нея, нито би я придружил в „Свети Патрик“, за да запалят свещ за Джак. Защо ставаше така, че можеше да прави такива неща с приятелите си, но не и с мъжете в живота си?

Алекс беше солиден, сериозен и надежден, и те бяха женени достатъчно отдавна. Сякаш вечно. Но той пренебрежително щеше да ѝ обърне гръб, ако се опиташе да разговаря за жертвите и саможертвите, които човек прави в брака си, за компромисите, които се налага да бъдат направени. Никога нямаше да я разбере, пък и едва ли би искал. Тя и Алекс си говореха за други неща, например за бъдещето на децата, неговия бизнес, неговата последна командировка, нещо, което тя бе чула по новините. Но Фейт не можеше да сподели с него своята философия, нито мечтите, които все още таеше в сърцето си. Просто това бе стереотипът, по който живееха. Нямаше смисъл да се муси, да съжбява за нещо, което няма. Сега обаче можеше да говори с Брад. Казаното за нея важеше и за него. Беше истински късмет, че отново се бе появил в живота ѝ.

Фейт загаси лампата и след пет минути заспа. Когато на другата сутрин се събуди, Алекс беше излязъл. Беше отишъл в офиса си да търси убежище от лудницата вкъщи. Фейт си взе вана и посегна към хавлията, когато в банята нахълта Зоуи.

— Ау, мамо! Къде си се насинила така?

Момичето бе шокирано, а самата Фейт погледна към тялото си с изненада. Дори не бе забелязала. Върху бедрото ѝ се мъдреше дълъг черно-син белег.

— Какво?... О... това ли... Сигурно съм се ударила, когато се пързалях с кънки онази вечер — отвърна тя, като се подсушаваше. Въпреки че синината изглеждаше сериозна, въобще не я болеше.

— Ти си се пързалияла? Откога ходиш да се пързалияш? — Зоуи беше истински изненадана.

— От петгодишна. Но не съм го правила много дълго време. Не помниш ли? Когато беше малка, те водих да се пързалияме в парка. — Джак дори ги бе придружил на няколко пъти. Но Зоуи сигурно бе прекалено малка, че да помни това.

— Да, май имаше нещо такова — отговори разсеяно тя. Тогава се интересуваше много повече от балет, а после се влюби в конете. — И с кого ходи да се пързалияш? — Не можеше да си представи, че майка ѝ е била сама. Би било наистина странно.

— С един стар приятел на вуйчо ти Джак. Израснахме заедно. Той дойде в Ню Йорк за няколко дни и отидохме на пързалката. Беше забавно.

— Кой е той? Какво представлява? — любопитства Зоуи, докато майка ѝ се обличаше. Да си говорят двете, бе най-любимото занимание на Фейт.

— Хубав човек. Напомня ми много за вуйчо ти. През последните два месеца си пишем имейли. Срецнах го на погребението на дядо Чарли. Той живее в Сан Франциско и е адвокат на малолетни. Тежка професия. Престъпления, разни такива работи. Ти го видя на погребението на вуйчо ти Джак, но сигурно не си го запомнила. — Тогава момичетата видяха толкова много хора, а и освен това бяха силно разстроени.

Зоуи я изгледа развеселена.

— Падаш ли си по този мъж, мамо? Когато говориш за него, се променяш — подмладяваш се.

— Не ставай глупава! Познавам го от сто години.

— Какво от това! Всичко се случва. Той пада ли си по теб?

— Хич даже. Ние сме само добри приятели. Нещо като брат и сестра. Говорим си за куп неща и имаме почти еднакви възгледи. Вероятно защото пораснахме заедно. Мисля, че това е причината.

— Женен ли е? — продължи да разпитва Зоуи. Тази история беше интересна и екзотична. Не можеше да си спомни майка ѝ някога да е имала близък приятел мъж, макар да знаеше, че някои омъжени жени имаха. Не допускаше Фейт да е имала връзки извън брака, макар да смяташе, че баща ѝ не се държи добре с нея. Според Зоуи тази връзка може би щеше да е от полза за майка ѝ. Тя съзираше повече възможности, далеч повече от Фейт.

— Да, женен е. Има двама синове, близнаци. Работят в Африка за една година и са на възрастта на Ели.

— Може би тя ще иска да ги види някой път. Хубави ли са?

Брад ѝ бе показал снимка и те приличаха досущ на него.

— Така мисля.

— Значи не са — заключи Зоуи и си отиде в стаята.

Фейт доста се зачуди защо дъщеря ѝ толкова се интересува от Брад. След малко момичето излезе да се подстриже, а самата Фейт отиде да купи елха. Избра една висока, която щеше да изглежда прекрасно във всекидневната, и поръча да ѝ я доставят. Тъкмо я украсяваше, когато Алекс се прибра. Той постоя известно време, наблюдавайки я, сетне седна, сякаш заниманието ѝ не го интересуваше. Фейт се бе качила на стълбата и окачваше ярките цветни топки по клончетата. Беше се преборила с лампичките преди час.

— Искаш ли да ми помогнеш? — попита го с надежда. Зоуи никаква не се виждаше, сигурно все още не беше се прибрала.

— Струва ми се, че се справяш отлично — отклони предложението Алекс и изчезна.

Не обичаше да украсява елхи. Това бе задължение на жената и децата и тя винаги го правеше заедно с дъщерите си, но тези дни отдавна бяха отминали. Момичетата вече нямаха време, нито им харесваше да се занимават с елхи и играчки. Отне ѝ още час, а когато приключи, отстъпи назад и огледа работата си със задоволство. Елхата изглеждаше красива и тържествена, празнична. Тя пусна един диск с коледни песни на уредбата и отиде да потърси нещо на бюрото си. Тогава видя, че има писмо. Не беше проверявала компютъра цял ден.

Здрасти, Фред. Ужасен ден. Трябва да го споделя с някого. Получих обаждане от едно семейство и преди малко се видях с тях. Тяхната петнайсетгодишна дъщеря е обвинена в убийството на шестгодишния им син. От думите им разбрах, че е психичноболна, макар на пръв поглед да не ѝ личи. Може би ще има дело, макар да се надявам, че ще успея да издействам освидетелстване за невменяемост. Вероятно ще я изпратят в затвор за умствено увредени. Голяма трагедия. Родителите направо са съсипани. Снимките на малкото момченце разкъсаха сърцето ми. Какъв ужасен коледен подарък! Горките! Тази вечер ще посетя момичето. Понякога направо мразя работата си. Не мога да направя много по този случай. Извинявай, че те наговарвам. Надявам се, че си прекарала приятен ден, по-хубав от моя. Купи ли елха? Обзалагам се, че си я украсила и изглежда прекрасно. Ти също, сигурен съм. Хареса ми твоето червено палто. Казах ли ти го? Беше много красива в червено. И на пързалката също. До скоро.

С обич, Брад

Писмото му звучеше толкова тъжно, че тя веднага му отговори.

Съжалявам за случая. Ужасно е. Истински кошмар, сигурно е непоносимо да загубиш и двете си деца. Направо е трагедия за всички. Наистина ми е мъчно за теб, че такова нещо ти се е стоварило на главата. При мен всичко е наред. Елхата е супер. Наистина е красива. Зоуи изчезна целия ден. Подстригва се вече шест часа, с което отърва украсяването на елхата. Всеки момент ще се върне вкъщи, сигурна съм. Трябва да приготвя вечерята. Просто исках да ти кажа „здравей“. Може и да съм изглеждала чудесно на пързалката, но сега имам синина на бедрото. Зоуи бе ужасена. Казах ѝ къде и с кого съм била. Беше наистина впечатлена. Надявам се следващия път да я видиш. Пази се. Опитай да си оправиш настроението.

Тъкмо го изпрати, когато Зоуи се прибра. Изглеждаше страхотно, беше се гримирала и с маникюр.

— Леле! Много си красива — усмихна се Фейт, все още седнала пред компютъра.

— На кого пишеш? — попита любопитно дъщеря ѝ.

— На Брад. Приятелят, за когото ти говорих — отвърна Фейт.

— Мамо, да не си влюбена в него? — Този път зададе въпроса сериозно и Фейт поклати глава.

— Със сигурност не съм. Ние сме просто приятели.

— Имала ли си връзка с него?

— Разбира се, че не. Приятел ми е. Това е всичко.

— Мисля, че си влюбена в него, мамо, макар да не си даваш сметка — настоя упорито Зоуи. — Трябва да видиш очите си, когато говориш за него. Те святкат и играят.

— Ти май си пушила трева, Зоуи Мадисън — рече майка ѝ с укор.

— Нищо подобно. Обзалагам се, че съм права. Ти си влюбена.

— А ти си най-глупавото момиче, което познавам — разсмя се Фейт.

— Татко знае ли? За него, имам предвид.

— Мисля, че споменах на баща ти. Той не се интересува особено. Просто няма толкова диво въображение, каквото имаш ти, и слава богу. Нито пък Брад, за щастие. Харесвах го, когато бях малка, но ми мина, когато станах на четиринадесет. Това беше преди сто години. Така че мога да заявя със сигурност, че не съм влюбена в него.

— А може би трябва — рече сериозно Зоуи. — Ти си доста нещастна с татко. — Каза го убедено и Фейт я загледа ужасена.

— Не е вярно! Не съм! Това, което казваш, е ужасно!

— Да, ама е истина. Той никога не говори с теб. Не се държи мило. Не те целува, нито прегръща.

— Баща ти не обича да прави демонстрации пред други хора — защити го предано Фейт.

— А ти какво правиш? Събуждаш ли го, когато си лягаш всяка вечер три часа след него? Мамо, аз не съм глупачка. Само виж как

говори с теб! Ти заслужаваш повече.

Зоуи бе искрена, а Фейт — шокирана. Ужаси я фактът, че дъщеря ѝ е наблюдавала тяхното поведение и е стигнала до това заключение. Но това не можеше да я накара да се влюби в Брад. Силно я стресна откритието, че Зоуи имаше такава мрачна представа за брака им, и което бе още по-лошо, тя бе много близо до истината. Но най-много я заболя да чуе подобно обобщение за живота си. То гласеше, че бракът ѝ е долнокачествен. Очевидно в очите на Зоуи, а понякога и в нейните собствени, съжителството с Алекс не бе чак толкова голям успех. Но Фейт гледаше на всичко по друг начин, който правеше живота ѝ по-поносим и по-добър, отколкото всъщност бе.

— Онова, което казваш, не е истина. Баща ти и аз сме щастливи заедно. Разбираме се. Бракът ни е удобен за нас.

— Не е — отхвърли Зоуи думите на майка си. Знаеше истината. Знаеше я и Фейт, но не искаше да я признае нито пред дъщеря си, нито пред себе си. — На него му е удобно, но не и на теб. Как можеш да се чувстваш добре с човек, който през цялото време те унижава и изобщо не ти обръща внимание? Не представляваш нищо за него. Татко не се съобразява с теб и целият му живот е подчинен на егоизма му и личната му изгода. А ти си много по-добра и заслужаваш повече, мамо. Цял живот си му слугувала. Може би някой ден ще срещнеш някой подходящ за теб и ще го напуснеш. Пожелавам ти го и искам да ти се случи. Заради теб. Ели ще бъде изумена, но ще го преглътне. А аз ще бъда щастлива заради теб. — Беше наистина погълната от идеята, за ужас на майка си.

— Зоуи! — извика Фейт, като сложи ръце на раменете ѝ и я притегли към себе си. — Чуваш ли се какво говориш? Как можеш да кажеш такива неща за баща си? — Беше ужасена, но не от друго, а от пронизателността на дъщеря си.

— Обичам те и искам да си щастлива, мамо. А ти не си. Радвам се, че ще започнеш да учиш. Може би там ще срещнеш някого. — Очевидно смяташе, че най-добре за майка ѝ ще бъде да си намери друг мъж.

— Зоуи, не искам да се срещам с никого. Аз съм омъжена. Обичам баща ти и няма да го напусна.

— Може би този Брад... — Очевидно бе решила, че майка ѝ се нуждае от друг мъж, докато Фейт бе ужасена от идеята.

— Не, не и Брад — поправи я бързо тя. — Той ми е като брат.

— А какво толкова си пишете? — Беше ѝ любопитно.

— Разни неща. За теб и Ели, за неговите момчета, за работата му, за моето предстоящо учене. За брат ми Джак. За жена му, за баща ти.

— Звучи интересно. Опиши ми го какъв е. Колко е стар?

— Висок, със зелени очи и черна коса, има трапчинка на брадичката. На четиридесет и девет е.

— Сладък ли е?

— Да. Така ми се струва. Не съм мислила за него по този начин. Той е като член на семейството ми. — Но всъщност не каза цялата истина. Както на погребението на Чарли, така и по-късно, бе забелязала колко е красив. Обаче не искаше да го казва пред Зоуи, защото тя явно си правеше погрешни заключения.

— Имаш ли негова снимка?

— Не.

— Ето на, отново го направи! — Зоуи я изглежда победоносно.

— Какво съм направила?

— Очите ти блеснаха. Бях права. Ти си влюбена.

— Зоуи Мадисън, престани да се държиш като глупачка!

— Ще видиш. Знам, когато съм права. Може би ти самата все още не го осъзнаваш. Но си влюбена.

— Познавам го от тридесет и девет години. Малко е късно да се влюбвам в него сега.

— Никога не е късно. Той може би ще остави жена си.

— А може би ти ще престанеш да развиваш разни налудничави идеи и ще ме оставиш на мира.

В този момент Алекс надникна в кухнята и ги изгледа недоволено и неодобрително.

— Още ли не си приготвила вечерята, Фейт? Гладен съм като вълк. Вече е почти седем — изръмжа той.

— Съжалявам, Алекс, имах друга работа. Веднага започвам. Ще приготвя нещо набързо.

Той кимна и изчезна в кабинета си, като затвори вратата, а Зоуи погледна многозначително майка си. Не ѝ харесваше начинът, по който баща ѝ говореше с нея.

— Защо не му кажеш да си вземе робиня?

— Зоуи!

— Защо той не сготви вечерята или не те изведе навън? Може да те заведе някъде на ресторант.

— Той много работи. Изморен е. Нямаше го вкъщи цяла седмица. Днес целият ден беше в офиса си.

— А ти украси елхата. Почистила си стаята ми, за което ти благодаря. Направи ми закуска, сготви вечеря за него. Не си седяла със скръстени ръце пред телевизора, тъпчейки се с бонбони, нали? — Фейт се разсмя при тази картинка, а Зоуи я последва ядосана в кухнята.

— Тук ли ще ядеш? — попита я Фейт, като провери продуктите в хладилника. Имаше пържолки за всички.

— Не, ще изляза. Мисля, че ти също трябва да го сториш.

Видът на Алекс подсказваше, че няма настроение да ходи никъде, а Фейт нямаше нищо против да му сготви. Правеше това вече двадесет и шест години и без значение какво си мислеше Зоуи — че не е честно или че не е правилно, за нея домакинстването не представляваше никакъв проблем.

— Защо не те заведе на кино?

Беше права. Не бяха ходили на кино от месеци. Въобще ходеха рядко, само няколко пъти в годината. Но Алекс не обичаше особено филмите, пък и обикновено, когато се прибереше у дома, винаги бе изморен.

— Не се ли тревожиш прекалено много за мен? Първо мислиш, че имам любовна връзка, сетне, че татко ти не ме води никъде. Защо не се занимаваш с нещо друго? — Докато говореше, приготвяше вечерята.

— Мисля, че се нуждаеш от една освежителна връзка с Брад — прошепна Зоуи, като я прегърна, сетне се качи горе в стаята си.

Докато слагаше пържолите на скарата, Фейт поклати глава, след което се усмихна широко. Изглеждаше развеселена. Зоуи бе страхотно дете. А идеята ѝ бе напълно налудничава.

11.

Уикендът прелетя неусетно покрай Зоуи и нейните приятелки, които влизаха и излизаха от къщата като на парад. Фейт им готвеше, плащаше пици и таксите, оправяше легла и сменяше бельо, переше хавлиени кърпи, помагаше да си изберат тоалет и да си направят косата на плитка и чакаше до късно през нощта да се завърне дъщеря ѝ. Въздъхна с облекчение, когато Зоуи взе влака за Кънектикът, вместо да шофира. Същата нощ дъщеря ѝ се върна в три след полунощ.

Имаше чувството, че живее в постоянен военен конфликт, защото Алекс бе изнервен от хаоса, шума и бъркотията и двамата със Зоуи непрекъснато се караха. Той мразеше музиката и начина ѝ на изразяване, момчетата, които идваха в къщата, мръсотията, която оставяха след себе си, и дрехите, които носеха приятелите ѝ. Според него приличали на бездомници, а музиката, която слушали, била неприлична, което, в интерес на истината, отчасти беше вярно. Но Фейт бе свикнала да бъде толерантна към модата и вкусовете на осемнадесетгодишните. Веднъж по време на тази коледна ваканция Зоуи обяви майка си за изключително „готина“, което бе висша форма на похвала от устата на една тийнейджърка.

Ели се обади от Сен Мориц в понеделник вечерта. Зоуи бе навън, но Фейт си отдъхна, когато разбра, че при другата ѝ дъщеря всичко е наред. Времето било страхотно за ски, имало много интересни хора, а семейството на Джефри било изключително мило към нея.

Гласът ѝ звучеше щастливо, което достави огромно удоволствие на Фейт, но не личеше да е луда от любов. Слушайки я как говори за преживяванията си, Фейт реши, че Алекс може да е бил прав и си е заслужавало да направи жертвата и да остави дъщеря си да отиде в Швейцария. Момичето очевидно прекарваше изключително приятно, много по-хубаво, отколкото ако се бе върнала в Ню Йорк.

— Ти беше прав — каза Фейт на мъжа си същата вечер, докато вечеряха. — Ели си прекарва страхотно.

— Аз обикновено съм прав — отговори без колебание той. — Прав съм и по въпроса, че не ти трябва да учиш. Ще бъде колосална грешка. — Фейт нямаше желание да започва отново спор. Не искаше да се карат, но мъжът ѝ очевидно нямаше намерение да престане. — Размисли ли, Фейт? Дойде ли ти акълът в главата? — Не знаеше защо отново се заяжда с нея, но почувства тревога. Беше взела теста по LSAT преди по-малко от седмица и се чувстваше виновна, че го бе измамил.

— Не, Алекс. Започвам да уча след три седмици. — Беше платила таксата със собствените си пари. Майка ѝ бе оставила малко наследство, когато умря преди година. Имуществото на Джак отиде при вдовицата му, също и парите от застраховката му. Деби бе взела всичко, преди да изчезне. На Фейт остави една кутия с любимите му снимки и сувенири и отнесе всичко останало.

— Ще съжаляваш — продължи безмилостно Алекс, докато тя се опитваше да смени темата. — Може да пропаднеш още първия семестър.

— Наистина не искам да говоря с теб за това — заяви Фейт и той най-накрая я остави на мира до края на вечерята.

След като се нахрани, веднага се качи горе да чете. Тя се чувстваше доста обърквана. Изми чиниите, а когато свърши с почистването, изпрати един имейл на Брад.

За бога — отговори ѝ няколко минути по-късно той. Както обикновено бе на бюрото си, когато го стресна сигналът, че има поща. — Какви ги говори мъжът ти? Ти имаше най-добрите оценки в училище. Нито аз, нито Джак можехме да се мерим с теб. Завърши „Бърнард“ е пълно отличие. Той не знае ли коя си? Мен ме скъсаха първия път на изпита за адвокатски права. Мога да се обзаложа, че ти ще го вземеш от раз. Защо се връща на тази тема? Просто следващия път, когато повдигне въпроса, му кажи да си гледа работата. — Беше ядосан. — Аз вярвам в теб, Фред. Ти също вярваш в себе си.

С обич, Брад

Предполагам, че все още е бесен от връщането ми да уча — отговори тя. — Надявах се, че досега е свикнал с мисълта и го е преглътнал.

Спомни си всички неща, които Зоуи каза за баща си. Не бе разказала на Брад за подозренията на дъщеря ѝ, че е влюбена в него, дори неосъзнато. Не беше сигурна дали ще го приеме от забавната страна. Пък и подобно допускане беше далеч от истината. Фейт обичаше Брад като приятел, точно както и той нея. Но за момичета на възрастта на Зоуи подобно отношение бе трудноразбираемо и непонятно. Красотата на платоничното приятелство им бе недостъпна. На нейната възраст всичко бе свързано само със секса.

Изморих се от всичко, което прави Алекс — гласеше отговорът на Брад. — *Как можеш да живееш с него, без да си се изхабила?*

Свикнала съм. Просто това е начинът му на общуване. Винаги е бил такъв — защити го тя в следващото си писмо.

При Брад нещата не вървяха гладко. Празниците изглежда бяха донесли само неприятни емоции. Пам го дразнеше. Прехвърчаше от едно парти на друго и настояваше да я придружава, а той бе зает в офиса си, пък и не даваше пукната пара за светските събития, които тя обожаваше. Преди известно време ѝ бе казал да ходи с някой от приятелите си. Но в определено време от годината Пам държеше той да ѝ кавалерства. Особено за откриването на сезона през септември и на Коледа. Тогава не се спираше и обикаляше коктейли, вечери и танци, тържествени чествания, партита и купони. Брад не можеше да спазва нейния календар, пък и не искаше. За него имаше много по-важни неща. Предстоеше му кратък процес в седмицата преди Коледа, който изключваше всичко останало. Но това създаде и огромно напрежение между него и Пам. Тя не бе никак очарована.

— За бога, не може ли твоите помощници да свършат подготвителната работа? Всичко ли трябва да направиш сам?

Беше ѝ казал, че не може да излезе с нея тази вечер. Предната вечер бе стоял в офиса си до два през нощта — и това бе истинско бягство за него.

— Не мога да оставя такъв вид работа в ръцете на някой друг, Пам. И ти много добре го знаеш.

— Защо не? Аз го правя. Нима не ходя в съда? Но асистентите ми вършат половината работа.

— Ти не се бориш да измъкнеш едно дете от обвинение в убийство. Има разлика. При мен на карта е поставен човешки живот.

— Напълно си прав, Брад. Нашият живот. Омръзна ми, уморих се никога да не си с мен. — Направо вдигаше пара от яд, докато вървеше пред него, облечена в синя вечерна рокля. Изглеждаше прекрасна и величествена, а погледът ѝ би изплашил повечето мъже, но не и Брад. Беше свикнал както с избухванията и лошото ѝ настроение, така и с обвиненията ѝ. Те вече не го впечатляваха както някога.

— Мисля, че постигнахме споразумение по тези въпроси преди години — напомни ѝ той. Започваше да губи търпение.

— Обеща, че ще идваш с мен във важните случаи.

— Но не и когато се подготвям за процес. Не мога. Просто не мога. — Нямах да ѝ позволи да го принуждава. Тя го бе правила достатъчно дълго време.

— Защо, по дяволите, да не можеш? А какво ще кажеш за твоята малка приятелка? Тя не очаква ли да излизаш с нея от време на време?

Брад бе шокиран от думите ѝ и присви очи.

— Що за приказки? За какво говориш? — Беше объркан.

— Видях един от имейлите ти до нея оня ден и разбрах колко благородна душа била тя и как си ходил на църква. Откога си станал религиозен? Каква е тази мацка? Монахиня ли е?

— По-важното, Пам, е ти каква си? Кой ти дава право да ме шпионираш и да проверяваш в компютъра ми? Това е много долно!

— Беше го оставил отворен, когато отиде до гаража. Е, ще ми отговориш ли?

— Тя е моя стара приятелка от детството. Брат ѝ беше най-добрият ми приятел. Джак, сигурно го помниш. Това е сестра му — Фейт. Като деца бяхме приятели. Между нас няма нищо повече. Освен това не ти дължа нито извинения, нито обяснения. Да, вечерях с нея в Ню Йорк. И, да, ходихме на църква.

— Ау, колко драматично! А спа ли с нея? — изстреля като змия отровата си Пам.

Те не правеха любов от години и според Брад сцени като тази бяха неоснователни. Беше сигурен, че Пам му е изневерила вече

няколко пъти. Но бе достатъчно мъдър да не задава въпроси, пък и това вече не го засягаше.

— Не, не спя с нея, ако това изобщо ти влиза в работата. Аз не те разпитвам за твоя живот.

Бяха престанали да правят любов по взаимно съгласие. Вече не бе влюбен в нея, не я обичаше. Беше все едно да прави любов с някоя машина. Единствените движещи сили за Пам бяха амбицията и кариерата. Брад имаше чувството, че се люби с компютъра или с бюрото си. Просто не можеше повече да го прави. Предпочиташе ергенския начин на живот вместо да се люби с нея, макар тя да бе убедена, че има извънбрачни връзки. За нея бе необяснима възможността да няма любовница и не можеше да допусне, че не е правил секс от години, като имаше предвид колко сексуален бе в началото на тяхната връзка. Това бе една от онези жертви, които бе направил и за които бе говорил с Фейт, въпреки че не ѝ обясни този аспект от живота си, нито пък имаше намерение да го прави. Не бе най-подходящата тема за разговор с нея.

Пам изглеждаше шокирана. Нещо в очите му я накара да спре да го предизвиква.

— Влюбен ли си в нея?

— Разбира се, че не. Тя ми е приятелка. Нищо повече. Познавам я от момиченце.

— Ако не спиш с нея, но си ходил на църква с тази жена, значи си влюбен, Брад, и съм готова да си заложа главата, че съм права.

— Трябва ли на всяка цена да бъде или едното, или другото? Не можем ли да бъдем просто приятели? Това не обяснява защо си ровила в компютъра ми. Аз не пипам твоя.

— Извинявай. Просто така се случи, видях го случайно. Писмото ти бе на екрана. — Той се зачуди дали не бе написал нещо неприятно по неин адрес, макар че Пам не би пропуснала да му го натяква. — Тя изглежда е много патетична, щом прекарва живота си в църквата.

— Какво прави тя си е нейна работа, а не твоя! А сега нека да изясним някои неща. Аз имам работа. Няма да изляза. И честно казано, след всичките тези глупости повече няма да ходя никъде с теб. Намери си някой беден сноб да те придружава. Ти познаваш доста мъже. Все някой ще се съгласи да те води на купон всяка вечер. Аз не искам и няма да го правя.

С тези думи той тръшна вратата и отиде в своята стая. Беше се върнал вкъщи, за да хапне нещо и да вземе една папка. Седна на бюрото си за няколко минути и откри, че целият трепери. Беше бесен, защото Пам бе чела пощата му и бе изтъкувала отношенията му с Фейт според своя начин на мислене. Не бе сторил нищо и тя нямаше право да се заяжда с Фейт. Беше вбесен от обвинението, че спи с нея, и от предположението, че е влюбен. Нищо подобно! Двамата се радваха на доброто си приятелство почти четиридесет години. Но това бе непознато за Пам. За нея нямаше нищо свято.

След половин час Брад се върна на бегом в офиса си, със сериозен пристъп на стомашно разстройство и силно главоболие. Никой на тази планета не можеше да го ядоса така, както жена му. Само тя притежаваше уменията да го изкара извън нерви. Беше упорита, агресивна и неразумна. И ако той позволеше, можеше да спори с него с часове. Когато влезе в офиса си, беше силно разстроен и реши да се обади на Фейт.

Както обикновено Алекс бе излязъл на бизнес вечеря и тя беше сама. Беше очарована и приятно изненадана да чуе гласа му и той се успокои в мига, в който тя вдигна телефона.

— Извинявай, че ти досаждам — започна Брад, а тя веднага позна, че е разстроен.

— Какво има? Добре ли си? — попита разтревожено и той се усмихна. Тя имаше всичко, което липсваше на Пам. Внимателна, чувствителна, грижовна, разумна, щедра, деликатна и възпитана във всяко едно отношение.

— Просто съм уморен. И раздразнителен — обясни. — Имах лош ден. Ти как си? — Чувстваше се виновен, че я натоварва със своите проблеми. Но беше хубаво, че има поне едно рамо, на което може да поплаче. Не бе имал подобна подкрепа от дълги години, ако ли не цял живот. А през последните два месеца Фейт бе до него и можеше да разчита на нея.

— Добре съм. Алекс и Зоуи излязоха, макар и не заедно. А аз се наслаждавам на тишината вкъщи. Къщата ми прилича повече на „Мотел 6“. Аз съм главната камериерка — пера чаршафи и кърпи, сменям спално бельо, гася свещи и се моля къщата да не изгори. Но е прекрасно, че детето ми си е у дома. Разкажи ми за твоя лош ден. Какво се случи?

— Загубих искането за издаване на решение за изслушване тази сутрин, а се нуждаех от него, за да удължа срока на процеса. Не съм готов, трябва да намеря повече свидетели. В противен случай хлапето е загубено. Секретарката ми е болна, което ме подлудява. А когато се върнах за час къщи, за да хапна нещо, се скарахме с Пам. Нищо особено. Просто поредната свинщина.

— За какво се скарахте? — Фейт винаги го изслушваше и го правеше много добре.

— Тя иска да ходя с нея на десет хиляди проклети партита. За една нощ обикаля две или три, а аз просто нямам нито време, нито желание да играя ролята на принц консорт. Знае, че мразя подобни прояви, освен това в мига, в който пристигнем някъде, изчезва. Единствената ми задача е да ѝ служа като придружител при влизането. Нямам време за подобни глупости, Фейт. Постоянно съм или на дело, или подготвям следващото. Всички тези деца се нуждаят от мен.

— Тя успокои ли се? — попита спокойно Фейт, а той си пое дълбоко въздух.

— Надявам се — отвърна и отново се ядоса. Чудеше се дали да ѝ каже истинската причина на кавгата и сега реши, че няма защо да премълчава. Нямахше какво да крие. — Прочела е един от моите имейли, което наистина ме вбеси.

— Не те обвинявам. — Фейт също мразеше подобна намеса в личния живот. Смяташе, че всеки има право на своите тайни и не обичаше да ѝ четат пощата.

— Очевидно е било едно от писмата ми до теб. Онова, в което ти благодаря за времето, прекарано в Ню Йорк. Не съм писал нищо неподходящо, но се ядосах. — След което се разсмя. — А тя ме обвини, че съм бил влюбен в теб. Мисля, че няма правилна преценка на нещата.

Фейт се усмихна.

— Знаеш ли, същото каза и Зоуи за мен оня ден. Направо ме попита дали не съм влюбена в теб. Искаше да знае дали имаме връзка.

— Ти какво ѝ отговори?

— Че нямаме. Беше силно разочарована, според нея съм заслужавала една авантюра, а също и Алекс заради начина, по който се държи с мен. Реших, че това е доста интересно заключение от нейна страна.

— Права е. Съпругът ти не прави нищо за теб, Фейт. Кога те е завел на кино или на вечеря? Струва ми се, че само работи, спи и се оплаква... Също като мен — неочаквано се разсмя на портрета, който нарисува. — По тази логика Пам би трябвало също да си хване любовник. Всъщност тя сигурно си има.

— Ти сериозно ли говориш? — попита ужасена Фейт.

Брад не беше й споменал, че вече не спят заедно. Имаше някои неща, които не би доверил дори на нея.

— Аз не я питам. Това изобщо не ми влиза в работата. — Не каза повече по този въпрос, но тя разбра подтекста и остана изненадана. Брад не приличаше на човек, който лесно се предава, но никой не знае какво става зад затворените врати на хората. — Във всеки случай, какво правя аз, не е нейна работа. И не позволявам да сипе клевети по твой адрес. — Чувстваше, че трябва да защитава Фейт, и затова не й каза за коментара на жена си относно посещението им в църквата. Знаеше, че ще я обиди, и беше прав. — Извинявай, че ти се обадох, за да ти се оплаквам. Както ти казах, много съм изморен. А тя ме подлуди, по дяволите! — Беше хубаво, че има пред кого да изпусне парата.

Те поговориха още малко, преди той отново да се заеме с подготовката на делото. А Фейт бе щастлива да го успокои. Както винаги и двамата се чувстваха по-добре, когато затвориха телефона. Фейт се качи горе да си вземе вана и да се приготви за лягане. А Брад остана още малко на бюрото, загледан в пространството, мислейки за нея.

Не беше ли странно Пам да го обвини, че спи с Фейт, и още по-странно, че Зоуи бе попитала майка си почти същото. И двете бяха предположили, че са влюбени един в друг. Както бе казал на жена си, това бе немислимо. Те бяха просто приятели, още от самото начало. А фактът, че той се наслаждаваше на компанията ѝ сега, не променяше нищо. Фейт бе съвсем същият човек, каквато бе и като малко момиче, когато се катереха заедно по дърветата, или когато боядиса плитките ѝ зелени. Или не беше? Замисли се какво означаваше тя за него и как бе започнал да зависи от нея през последните месеци. Спомни си как се пързалиха заедно в „Рокфелер“, как запалиха свещи в катедралата. Никога не бе виждал по-красиво лице в живота си. Осветено отвътре, докато се молеше. И неочаквано му мина мисълта, че може би Пам е

права... а ако не е, вероятно ще бъде. После поклати глава с уморена усмивка. Това бяха глупости. Въобразяваше си разни неща. Представяше си. Не бе влюбен във Фейт. Без значение колко красива беше, тя беше негов приятел и нищо повече.

В Ню Йорк Фейт лежеше във ваната и си задаваше същите въпроси. Стигна до същото заключение като него. Те бяха приятели, а Пам и Зоуи бяха глупачки. Двамата с Брад не можеха да се влюбят един в друг, увери сама себе си Фейт. Бяха приятели и нищо повече, нещо като брат и сестра. Само това искаха и само от това се нуждаеха. Просто приятелство. Ако приятелството им се развиеше в нещо друго, щеше да се развали. А тя искаше да избегне това на всяка цена.

12.

На другата сутрин след кавгата си с Пам Брад пътуваше към офиса си. Мина покрай катедралата „Света Мария“ и неочаквано му дойде идея. В девет часа имаше среща и нямаше време да спре. Затова, когато влезе в офиса си, даде на секретарката си бележка и тя обеща да събере информацията за него. След час му връчи къс хартия с един адрес, докато той говореше по телефона с областния прокурор. Брад ѝ благодари с кимване на главата. Излезе в единадесет. Отне му малко повече време, отколкото предполагаше, но до един се върна.

Написа на Фейт кратка бележка, постави я в малката кутийка върху бюрото му и помоли секретарката си да я изпрати чрез „Федерал Експрес“ в Ню Йорк. Сега му оставаше само да отиде до „Тифани“ и да се погрижи за останалите подаръци, което бе планирал да направи на другия ден следобед.

Плановете на Фейт и семейството ѝ за Коледа бяха традиционни. На Бъдни вечер всички вечеряха къщи. Фейт обикновено отиваше на литургията в полунощ сама или със Зоуи, ако можеше да я уговори, а вечерта на Коледа правеха официална вечеря. Сутринта отваряха подаръците и прекарваха деня, като се мотаеха из къщи. Когато момичетата бяха малки, празникът беше много вълнуващ, но и сега все още бе важен за всички.

Говориха с Ели сутринта преди Бъдни вечер. В Швейцария беше време за вечеря и тя бе силно развълнувана да ги чуе по телефона. За пръв път прекарваше Коледа далеч от семейството си и всъщност ѝ беше по-мъчно, отколкото си бе мислила, макар че в Сен Мориц се забавляваше чудесно и всички бяха много мили с нея.

— Липсваш ни, скъпа — каза Фейт, когато беше неин ред да говори по телефона.

— Защо не дойдеш за Нова година в Лондон, мамо? — попита Елоиз. Гласът ѝ бе някак детски и изпълнен с носталгия по семейството.

— Не мога, скъпа. Започвам лекции. Сега ще трябва да се съобразявам с тях и да чакам ваканциите. Но може би ти ще успееш да се върнеш през някой по-дълъг уикенд.

— Нямах представа, че окончателно си решила този въпрос. — Дъщеря ѝ сякаш бе разочарована. В очите на Елоиз съмненията на Алекс и нежеланието му да приеме плановете на майка ѝ, защото щяха да попречат на гладкия семеен живот и на неговото удобство, се потвърждаваха. Фейт не ѝ бе съобщила решението си, когато говориха за заминаването в Швейцария с Джеф и семейството му. Тогава така се разстрои, че ги забрави.

— Започвам курсовете след две седмици — обяви тя, очаквайки да получи поздравления, но в гласа на Ели прозвуча обида и неодобрение.

— Това е много подло от твоя страна! Как си могла да постъпиш по такъв начин с татко? — Очевидно не одобряваше избора ѝ и Фейт бе силно засегната от думите. Нямахше желание да говори повече, тъй като Алекс стоеше до нея. Знаеше, че Зоуи ще бъде възмутена от реакцията на сестра си, но това бе слабо утешение за Фейт.

— Ние говорихме и смятам, че той се съгласи — отвърна спокойно Фейт. Тя не искаше и този празник да бъде развален заради нейните планове, както стана на Деня на благодарността, затова се опитваше да смени темата колкото може по-бързо. — По-важното е ти как си, скъпа? Забавляваш ли се?

— Всички вие много ми липсвате. Тук е чудесно, но ми е мъчно за вас. Повече, отколкото съм предполагала. Довечера ще ходим на голям купон, а след това да се пързалиме на тобоган. Малко ме е страх, но сигурно ще бъде забавно.

— Бъди внимателна, пази се — предупреди я майка ѝ. — Не прави глупости!

Фейт се тревожеше за дъщеря си, почти колкото и когато бе дете. Без значение колко бяха пораснали момичетата, те все още си оставаха нейните бебета. След това Фейт предаде телефона на Зоуи и двете сестри си говориха доста дълго. Това я успокои, тъй като ѝ се стори, че са се сдобрили. Зоуи на няколко пъти повтори, че Ели много ѝ липсва. Алекс последен взе телефона и каза много малко, но от тона и думите му стана ясно колко близки са двамата. Това бе един горчиво-сладък момент за всички.

— Толкова е странно, че Ели не е с нас — тъжно рече Зоуи. Сетне се обърна към майка си. — Може би ще отида да я видя следващия път, когато имам ваканция.

— Би било чудесно! — усмихна се Фейт на по-малката си дъщеря, — а ако и аз имам ваканция, ще дойда с теб. В противен случай ще отидеш сама, а аз ще те последвам, когато мога.

— Смешно е да се съобразяваш с „ваканции“, Фейт. Би трябвало да си в състояние да посетиш дъщеря си винаги, когато поискаш. Ето какво имах предвид — намеси се Алекс.

Фейт не отговори. Надяваше се, че ще може да разрешава всички въпроси, така че да успява да свърши и домашната работа, и училищната програма. Щеше да бъде голямо предизвикателство за нея.

Тримата вечеряха заедно, както бе планирано. Бе приготвила патица по рецепта, взета от една приятелка. Оказа се много вкусна. След вечерята Зоуи излезе. Алекс се помота още малко на масата и направи опит да говори с нея, но никой нямаше какво да каже на другия.

Връзката между тях бе прекъсната много отдавна и беше трудно да бъде възстановена като по команда.

— Ще ходиш ли на църква тази вечер? — попита Алекс незаинтересовано, когато Фейт изгаси свещите и започна да прибира масата.

— Мисля да ходя, както винаги. Искаш ли и ти да дойдеш? — Той никога досега не беше я придружавал, но тя винаги му предлагаше. Зоуи й бе обещала, че ще дойде направо в църквата, ако успее. Фейт не настоя да се срещнат предварително. Тя ходеше в църквата „Свети Игнатий“ на Парк авеню.

— Не, благодаря — отклони поканата Алекс и се качи горе да чете. Дори на Бъдни вечер помежду им не припламна искра.

Фейт се помота из къщата до единадесет и тъкмо се приготви да излиза, когато телефонът иззвъня и тя с изненада откри, че се обажда Брад. При него беше осем часът.

— Весела Коледа, Фред! — Гласът му бе изпълнен с топлина и приятелски чувства, но тя си помисли, че долавя и малко тъга. Обикновено на този ден всеки си спомняше какво е бил някога, какво се е надявал да постигне и правеше равностметка на всичките си изгубени мечти.

— Благодаря, Брад. На теб също.

— Получи ли моя коледен подарък?

Не бяха говорили няколко дни и писмата им по имейла бяха кратки и бързи. И двамата бяха много заети.

— А, да — усмихна се тя. Малката кутийка в коледна опаковка стоеше на бюрото ѝ. Беше пристигнала в плик на „Федерал Експрес“. Фейт я бе оставила да я разопакова на самата Коледа. Тя също му изпрати подарък — комплект от старинни книги по право, красиво подвързани с кожа. — В момента е пред мен. Ще го отворя утре.

— Точно за това ти се обаждам — отвърна доволно той. — Искам да го отвориш още сега, тази вечер.

— Така ли?

— Точно така. Хайде, защо не го отвориш? — Беше възбуден и тя се засмя.

— Добре. Обичам подаръците. Забавно е да подаряваш и да получаваш. Ти получи ли моя? — попита, докато разопаковаше внимателно хартията. Седна и загледа малката бяла кутийка. Не можеше да си представи какво има вътре. Нищо не подсказваше какво е съдържанието.

— И аз го запазих за утре. Но искам ти да получиш своя подарък тази вечер. Хайде, Фред, отвори го!

Тя внимателно вдигна капака на кутийката и изпусна една тиха въздишка, когато видя какво има вътре. Беше прекрасна старинна броеница, която бе купил от един църковен магазин. Зърната за „Аве Мария“ бяха от топази, а зърната за „Отче наш“ и разпятието в края от смарагди, в краищата на кръста имаше малки рубини. Изглеждаше сякаш е била използвана с любов дълго време. Никога не бе виждала по-красиво нещо и бе трогната от вниманието му към нея.

— Продавачката каза, че е италианска и може би на около сто години. Била благословена. Искам да я вземеш тази нощ в църквата, Фред — каза меко той и очите ѝ плувнаха в сълзи. Трябваше ѝ много време, докато успее да говори отново. — Фред?... Фред? Там ли си?

— Не знам какво да кажа... Това е най-красивото нещо, което съм виждала. Благодаря ти от все сърце. Ще я използвам още тази вечер. Ще кажа молитва за теб — засмя се Фейт. Беше старомодна, но по един прекрасен начин. Имаше солидна ценностна система,

изпитваше любов към семейството и дълбоко уважение към църквата.
— Ще запаля свещ и за теб. И за Джак.

— Може би и аз ще запаля една за теб.

— Ще ходиш ли на църква?! — попита изненадано тя. Не знаеше, че го прави.

— Може би. Нямам какво друго да правя. Ще вечеряме след малко с няколко приятели, бащата на Пам също е тук. Но до единадесет ще приключим. Мисля си, че ще е хубаво.

Той смяташе да отиде в „Свети Доминик“, една прекрасна стара готическа църква, в която се пазеха мощите на Свети Джуд, който, както знаеше, бе любимият светец на Фейт. Беше попитал жената, от която купи броеницата в църковния магазин, къде да отиде.

— Има една църква наблизо с мощите на Свети Джуд. Ако отида, ще запаля свещ за теб.

— Не мога да повярвам, че си ми пратил толкова прекрасен подарък — отново рече тя, докато гледеше броеницата. Беше лека и хладна в ръката ѝ, обковът бе направен от злато. Имаше малка кадифена торбичка, в която да я държи, за да не се надраска в чантата ѝ. Никога не бе виждала по-красиво нещо. — Мисля, че моята стара дървена броеница ще излезе в заслужена почивка. — Този дар значеше много за нея.

Поговориха още няколко минути. Брад сподели, че е изпратил съобщение на момчетата си в Африка. До резервата нямало директна телефонна линия. А те очевидно не бяха успели да се свържат от пощата. Това правеше празника малко по-тъжен, без да се брои напрежението, което съществуваше между него и жена му. В собствения си дом Брад се чувстваше като непознат, чужденец. Пам, както винаги, бе поканила на вечеря хора, които той не познаваше, а баща ѝ имаше навика да монополизира разговора.

— Радвам се, че тази вечер няма да работиш — каза Фейт, без да пуска броеницата от ръката си. Създаваше ѝ чувството за още по-голяма близост с него.

— Реших, че е по-добре да остана вкъщи и да се опитам да говоря с нея, преди да започна тотална война. — Нямаше смисъл от разправии и Фейт бе съгласна с него. На следващия ден щяха да дадат пищна официална вечеря за много гости с вечерно облекло и нямаше да е добре, ако са скарани. — Мисля, че Пам в предишния си живот е

била омъжена за концертиращ музикант или диригент, защото винаги настоява да нося черна папийонка, е, може и бяла. А това не е точно моят стил на обличане. — Чувстваше се най-добре със старите си джинси и пуловери с висока яка, с ботушите в небрежен стил, макар че изглеждаше прекрасно и облечен в костюм, както го видя в Ню Йорк. — Ще мисля непрекъснато за теб, докато си в църквата.

— А аз през цялото време ще държа твоята прекрасна броеница в ръката си и ще мисля за теб. — Помежду им съществуваше връзка, която не можеше да се изкаже с думи.

След няколко минути Фейт погледна часовника си и му каза, че е време да тръгва, иначе няма да има къде да седне. Среднощната литургия бе много посещавана и обикновено църквата бе препълнена. Пък и той така или иначе трябваше да се присъедини към семейството си за вечерята.

— Още веднъж благодаря за подаръка. Това е най-прекрасният ми подарък.

— Весела Коледа, Фред! Радвам се, че ти харесва. Благодаря ти за всичко, което ми даде през последните два месеца. Ти беше моят най-хубав подарък.

— Ти също за мен — прошепна тя и затвори.

Отиде да каже довиждане на Алекс, но той бе заспал на стола с книга в ръката. Няколко минути по-късно тя излезе от къщи, облечена с хубавото си червено палто, и взе такси.

В същото време в Сан Франциско Брад правеше усилия да говори с някой от гостите в салона. Беше облечен с блейзър и подходящи по цвят панталони, както и тъстът му. Бъдни вечер винаги е бил неформален празник в дома им, макар че мъжете все пак носеха вратовръзки. А Пам бе облякла червен копринен костюм с панталон и златисти сандали с високи токове. Беше красива жена, но всеки път, когато я погледнеше, Брад си даваше сметка в какво се е превърнала. Беше по-твърда, по-силна и по-непреклонна, отколкото някога. Той й бе купил златна огърлица с диаманти, подходяща гривна и пръстен и знаеше, че щеше да ги хареса и носи. Но бе далеч по-развълнуван от броеницата, която изпрати на Фейт. Тя означаваше много повече за него. А и този подарък бе приет с повече топлина.

Седнаха на трапезата по времето, когато в Ню Йорк започваше тържествената литургия. Имаше традиционна английска храна —

ростбиф и йоркширски пудинг, а за десерт — пудинг със сливи и сметанов сос. Брад бе доста отнесен, когато започнаха да се хранят. Тъстът му вдигна наздравица за всеки на масата с вино от Напа Вали. Брад обаче мислеше само за Фейт. Представяше си я коленичила, както когато отидоха заедно в „Свети Патрик“.

— Изглеждаш малко разсеян тази вечер — подхвърли Пам, когато станаха от масата. — Добре ли си?

— Мисля за делото — отвърна уклончиво Брад, но тя го изгледа изпитателно.

— Или за приятелката си в Ню Йорк? — Познаваше го по-добре, отколкото той допускаше. — Изпрати ли ѝ писъмце снощи? — продължи да се заяжда Пам.

Приличаше на ловец, преследващ плячката си, но той поклати отрицателно глава. Все пак не беше пращал писмо, беше се обадил по телефона.

— Не прави от мухата слон, Пам. Не е необходимо. Тя е просто един стар приятел.

— Знам по-добре от теб каква е. Мисля, че си безнадежден романтик, Брад. Държиш се точно като в онези случаи, в които затъваш до гуша, особено ако каузата е загубена.

— Не ставай глупава. — Искаше да я опровергае, но думите ѝ бяха верни. Наистина беше безнадежден романтик преди години, когато се срещнаха. Тя бе успяла да потисне това чувство у него много отдавна. Не вярваше в твърденията на жена си, че е влюбен във Фейт. Не бе толкова елементарен. А Пам просто защитаваше своята територия. Искаше ясно да му даде да разбере, че все още ѝ принадлежи.

Гостите си тръгнаха към единадесет, за баща ѝ дойде кола с шофьор, който да го откара. Старецът не обичаше да шофира в полунощ. Пам и Брад се качиха горе. Той погледна часовника си.

— Да не би да имаш любовна среща? — пошегува се тя.

Напоследък непрекъснато се заяждаше с него, макар че съвсем явно флиртуваше с няколко мъже тази вечер. Не се колебаеше да го прави пред очите му, дори се целуваше с тях по устата. Правеше винаги каквото си науми, без значение какво говореше пред него за Фейт.

— Всъщност, да — отвърна той. — Мисля да отида на църква.

— О, господи! Не! Ти нямаш любовница. Ти си си загубил ума!
Защо, по дяволите, ще го правиш?

— Защото мисля, че е хубаво — отвърна спокойно той, опитвайки се да не се дразни от думите ѝ.

— Ако ще ми се правиш на религиозен, искам развод. С друга жена мога да се оправя. Но с религиозен фанатик не мога. Това действително ще ми дойде много.

Брад се усмихна, като си помисли какво ли щеше да каже, ако знаеше за броеницата, която бе изпратил на Фейт. Тя наистина бе религиозна вещ, но същевременно и безкрайно ценна за нея, което силно го вълнуваше.

— Виж какво, ходенето на църква в този ден е хубава традиция. Момчетата много ми липсват и това малко ще ме утеши — отговори честно той. Днешният празник бе доста самотен без тях. Децата бяха единствени близки хора, които имаше в собствената си къща. Вечерята с нейните приятели и баща ѝ беше досадна, но той стоически издържа на мъчението. Както винаги.

— На мен също ми липсват, но не тичам поради тази причина в църквата. Трябва да има и други начини да се справиш — заяви Пам, докато събуваше обувките си и оставяше обещите на тоалетната масичка.

— Всеки се справя по своя си начин — каза остро той и излезе от спалнята. Нямахше нужда да чака, за да получи разрешение или одобрение от нея. — Ще се върна след час — извика от коридора, докато обличаше палтото си.

Пам излезе от спалнята боса и наполовина съблечена.

— Само ще те моля да ме предупредиш, ако смяташ да ставаш свещеник — подхвърли с подигравателна гримаса.

— Не се тревожи, ще те предупредя. — Той също се усмихна. — Все още няма такава опасност. Отивам само на коледната литургия. Мисля, че съм в безопасност. Честита Коледа, между другото. — Остана загледан в жена си за един дълъг миг, чувствайки се тъжен, желяейки да изпитва нещо повече към тази непозната, но сърцето му не беше трепвало от доста време.

— Благодаря, Брад. На теб също — отвърна Пам и изчезна.

Той взе джипа от гаража и го подкара към „Свети Доминик“ на „Щайнер“ и „Буш“. Беше прекрасна готическа църква, а когато изкачи

стъпалата ѝ, видя от двете страни на входа към главния олтар по едно високо борово дърво. Цялата църква бе осветена с хиляди свещи. Мощите на Свети Джуд бяха от дясната страна, там имаше запалени редове от свещи. Брад реши първо да отиде там и да запали свещ за Фейт и Джак, да коленичи за миг, да се помоли за нея и за стария си приятел. Не знаеше каква молитва да каже, нито как, но мислеше за тях и им желаше най-доброто. Беше благодарен, че някаква неизвестна сила бе върнала Фейт в живота му.

Седна на една пейка в задната част на църквата и бе силно впечатлен от красотата, пищността и тържествеността на среднощната литургия. А когато запяха „Тиха нощ, свята нощ“, по лицето му се затъркаляха сълзи. Не беше сигурен защо, нито за кого бяха тези сълзи, не знаеше за какво плаче. Усещаше само, че е дълбоко развълнуван и трогнат. Когато тази нощ се прибра вкъщи, на душата му беше по-леко, нещо, което не бе чувствал от години. Беше обзет от някакво необяснимо чувство на мир, радост и спокойствие.

Докато караше към къщи, той се усмихваше, и за миг му се стори, че Джак седи в колата до него.

13.

Сутринта навръх Коледа Фейт, Зоуи и Алекс си размениха подаръците. Зоуи бе купила на майка си страхотна кожена раничка за училище и дълъг вълнен шал, с който приличаше на младо момиче. А Алекс ѝ поднесе красива златна гривна от „Картие“. Тя пък му подари нов костюм, няколко ризи и вратовръзки. А на Зоуи — малки диамантени обеци. Подаръците се харесаха на всички. Коледният обяд беше спокоен и премина без сътресения, макар че всички чувстваха липсата на Елоиз. Фейт беше приготвила пуйка с любимата им плънка, но това, че около трапезата бяха само тримата, някак ги натъжи. Празното място се натрапваше. Опитаха се да се обадят на Елоиз, но не я намериха и до края на деня Фейт си остана тъжна. Не ѝ харесваше идеята семейството да бъде пръснато, дори за една година, макар че Елоиз бе обещала да се върне вкъщи през следващата ваканция.

Веднага след като свършиха с обяда, се обади Брад, за да ѝ благодари за прекрасния подарък. Тя отговори от телефона в кухнята, докато почистваше. Алекс и Зоуи се бяха пренесли във всекидневната, пиеха кафе и си бърбяха, като се възхищаваха на елхата. Това бе един от редките спокойни моменти между тях и Фейт изпитваше облекчение. В първия миг дори реши, че се обажда Елоиз, но когато вдигна телефона, се зарадва да чуе Брад.

— Благодаря ти за чудесните книги. Невероятни са. Ще бъдат най-хубавото нещо в офиса ми, Фред. Много ти благодаря. — Когато отвори подаръка, бе дълбоко трогнат. Но беше взел мерки да ги разопакова сам, за да избегне нежеланите коментари на Пам.

— Не са толкова хубави, колкото моята броеница — отвърна щастливо Фейт.

Беше ѝ доста трудно да намери подходящ подарък за него. Не искаше да му подарява нещо прекалено лично, а всичко друго ѝ изглеждаше претенциозно. Книгите ѝ се сториха добра идея. Бяха специални и ценни, но не прекалено интимни, почти като символ на онова, което съществуваше между тях, макар че тя го познаваше

достатъчно дълго и нямаше да го обиди, ако избере нещо друго. Все пак смяташе, че е по-добре да не го прави.

— Снощи ходих на църква — призна ѝ той. — В „Свети Доминик“ и запалих по една свещ за теб и Джак пред олтара на Свети Джуд. Той е твоят човек, нали?

— Да — усмихна се тя. — Много мило. С кого ходи? — Спомни си думите му, че Пам е атеистка, и не вярваше да е бил с нея.

— Сам. А ти? — Но всъщност имаше чувството, че е бил с нея и Джак. По време на цялата литургия бе усещал невидимото им присъствие.

— Срегнахме се със Зоуи в църквата. Беше хубаво, само ние двете. Докато вървахме към къщи, заваля сняг. Истинска, идеална коледна нощ.

— А как мина обядът?

— Този път добре. Но бяхме само тримата. Ако Елоиз си беше вкъщи, щеше да е по-весело. Ще бъда по-щастлива, когато си дойде догодина. А при теб?

— След два часа целият щат Калифорния е поканен на вечеря с официално облекло. Просто изгарям от нетърпение. Това е толкова интимно и тържествено! Не може да не се развълнуваш, когато видиш стотина непознати да маршируват из хола ти, да дъвчат ордъоври и да пият шампанско. Това наистина ти напомня за истинското значение на Коледата. Жалко, че не си тук. — Тя се разсмя на саркастичното му описание, но не можеше да си представи картинката. Колкото спокойна и тиха бе тяхната Коледа, толкова неговата щеше да бъде ужасно шумна. — Пам има истински талант да прави интимни събирания, при което хората да се чувстват специални, защото са били поканени — продължи да се подиграва той. Искаше да бъде с Фейт, макар че щеше да му бъде много трудно да ѝ обясни това свое желание.

— Може би просто трябва да се отпуснеш, да не обръщаш внимание и да се позабавляваш, като не очакваш нищо повече — посъветва го тя.

— Точно това правя. Помага и бялото вино. Тези събирания са тежки за преживяване, ако не пиеш. — Когато вечеряха заедно, Фейт забеляза, че пие съвсем малко, така че ѝ бе трудно да си го представи пиян, дори и само като акт на самозащита. — Какво ще правиш тази вечер?

— Ще си легна рано.

— Завиждам ти. Ще ти се обадя утре или ще ти пратя имейл.

На другия ден смяташе да работи и дори се чувстваше щастлив, че няма да си остане вкъщи. Стигаха му толкова празници, пък и без момчетата те не означаваха нищо за него.

— Честита и весела Коледа, Брад. Приятно прекарване тази вечер. Кой знае, може да бъдеш приятно изненадан.

— Може би — рече той. Беше разсеян и мислеше за нея.

Сбогуваха се и затвориха, тя изчисти кухнята и тъкмо свършваше, влезе Зоуи и я помоли за малко пари, за да отиде на кино с приятелките си.

— Вземи си колкото ти трябва от чантата ми — каза Фейт, докато бършеше ръцете си. Свали престилката, която бе сложила върху черната копринена рокля, избрана за случая. Беше завила косата си на френско кокче и приличаше на младата Грейс Кели. Посочи ръчната си чанта, оставена на кухненския стол от предната вечер, когато се върнаха от църква. Зоуи порови из нея около минута, след което погледна въпросително майка си.

— Какво е това? — Държеше в ръцете си броеницата. Тя бе изпаднала от кадифената торбичка.

— Както виждаш, броеница — отговори спокойно Фейт. Беше я държала в ръцете си през цялото време на снощната литургия, но Зоуи не бе обърнала внимание.

— Никога преди не съм я виждала. Откъде си я намерила, мамо? — Дъщеря ѝ бе любопитна. Сякаш имаше шесто чувство.

— Коледен подарък от един приятел.

— Приятел? — Момичето направи физиономия. Прозвуча ѝ странно, но внезапно проумя. — О, господи! Само не ми казвай, че онова момче, с което сте израснали заедно, ти е пратило скъпоценна броеница!

— Не е чак толкова причудлив подарък. На мен ми изглежда като демонстрация на уважение.

— Този човек е влюбен в теб. Никой друг не би ти изпратил нещо, което означава толкова много за теб... Освен това изглежда доста скъпичка.

— Броеницата е антикварна рядкост, а ти имаш извратено съзнание. Бедният човек се е опитал да ми изпрати нещо религиозно и

възвишено, подходящо за Коледа, а ти обръщаш нещата и го превръщаш в доказателство, че е влюбен в мен. Обичам те, Зоуи, но ти си болна. — Фейт се усмихна невинно на дъщеря си.

— Не съм! Права съм! Ще видиш. В действителност подаръкът е много готин! Възхитена съм! — Зоуи наистина бе впечатлена.

— Да, така е. Мислиш ли обаче, че би могла да приемеш идеята, че аз съм омъжена, обичам баща ти и никой не е влюбен в мен? Този начин на мислене е доста по-здравословен за теб.

— Може, но не е истина. Този човек е луд по теб, мамо. Погледни тези камъни, това са смарагди и рубини, макар и малки. Той трябва да е доста интелигентен, образован и богат.

— Такъв е, и е мой добър приятел. Надявам се да го видиш някой път.

— Аз също. — Тя остави броеницата обратно в чантата на майка си, като си взе двадесет долара за кино.

— Ще осребря един чек утре и ще ти дам малко пари. — Фейт отиде и прегърна дъщеря си. — Искам да ти кажа, че страшно харесвам раницата и шала си. Ще бъда най-готината мацка в училище.

— Ти си най-готината, мамо. Всички момчета ще се влюбят в теб.

Фейт завъртя очи.

— Ти си непоправима.

Цялата история, че Брад е влюбен в нея, й изглеждаше от глупава по-глупава. И в известен смисъл оскърбителна. Това омаловажаваше дружбата им и лишаваше отношенията им от дълбочина, а те бяха важни за нея. Нямаше чувството, че той е влюбен в нея, нито пък тя в него. Бяха просто много, много добри приятели, независимо дали Зоуи вярваше в това, или не.

Дъщеря й излезе след няколко минути и Фейт отиде да седне при Алекс, близо до елхата. Той отпиваше от чашата си с порто и си почиваше, потънал в собствените си мисли.

— Благодаря за хубавия обяд — похвали я в изблик на великодушие.

— Благодаря за хубавата гривна — отвърна Фейт, като го целуна по бузата, но той, както винаги, не й отвърна. Според Алекс показването на чувства трябваше да става в леглото, в определените за това часове и никъде другаде. Целувките и прегръдките на публични

места го ядосваха, объркваха и затрудняваха. Но нежности от доста време не се случваха и в леглото.

— Радвам се, че ти харесва. — Той изглеждаше доволен. — Костюмът ми е много хубав, както и ризите, и вратовръзките. Имаш страхотен вкус. Винаги избираш по-хубави неща, отколкото аз самият мога да си избира. — Това беше мил комплимент и стопли сърцето ѝ. Те прекараха приятно край коледната елха. Алекс ѝ каза, че са си говорили със Зоуи, преди тя да излезе, което се случваше доста рядко.

Вечерта им беше изненадващо спокойна и когато стана късно, се качиха горе. Тази Коледа не бе най-въълнуващата, но бе приятна. Погледаха малко телевизия и Алекс имаше намерение да се любят, но заспа пред телевизора, а тя само се усмихна. Те живееха наистина странен живот. Не бяха стари, но водеха живот на старци. Понякога Фейт имаше чувството, че целият ѝ живот вече е минал, лежи зад гърба ѝ и пред нея няма нищо.

Същите чувства изпълваха Брад, когато си легна тази вечер. Вечерта бе изтощителна за него. Трябваше да играе ролята на домакин за стотина души, за които пет пари не даваше, и да бъде придружител на Пам в нейната безкрайна поредица от амбициозни социални мероприятия. Не можеше дори да си представи, че ще прекара остатъка от живота си по този начин, и все пак знаеше, че щеше да стане така. Беше се подписал преди двадесет и пет години и независимо какво щеше да му струва, сам бе определил мястото, където щеше да остане. Но да живее този живот, бе по-тежко и по-депресиращо, отколкото си бе представял.

14.

Фейт се яви на теста по LSAT, от който толкова се страхуваше, в седмицата между Коледа и Нова година. Беше труден и нямаше представа какво е направила. Стомахът ѝ бе свит на топка и тя се опасяваше, че се е представила ужасно. Брад се опита да я успокои, когато му се обади след изпита. Той беше единственият човек, който знаеше, че е на изпит. Не бе казала дори на Зоуи къде отива. Но сега всичко бе зад гърба ѝ. Беше преминала още едно препятствие. И единственото, което можеше да направи, бе да чака и да се надява, че оценката ѝ ще бъде добра.

На първи януари Зоуи отпътува за „Браун“. На другия ден започваха лекциите и тя не искаше да отсъства. Беше прекарала чудесна ваканция с приятелките си и никак не искаше да остави майка си, макар че самата Фейт имаше причина да бъде развълнувана. На другия ден тя също тръгваше на лекции.

След заминаването на Зоуи Алекс беше болезнено мълчалив по време на вечерята и Фейт знаеше причината. Той все още не бе преглътнал решението ѝ да учи. Зоуи вдигна голям шум и бъркотията преди да тръгне беше пълна, а Фейт тихичко приготви раничката си и всичко необходимо за следващия ден. Остави я в кабинета на стола. Преди да си легне, тя слезе долу да провери отново всичко. Не бе изпитвала подобно вълнение, откакто бе малко момиче.

Същия ден Брад ѝ изпрати имейл, в който ѝ пожелаваше късмет и изразяваше увереността си, че ще бъде блестяща студентка. Тя самата не бе толкова сигурна, но наистина се вълнуваше, че отново ще учи. Знаеше, че ще ѝ бъде трудно, но нали правеше онова, което иска!

На другия ден се събуди още призори и приготви закуска на Алекс. Той излезе в осем и половина, както винаги, без да ѝ каже нито дума. Искаше за пореден път да ѝ покаже, че не одобрява действията ѝ. Това не бе тайна нито за нея, нито за който и да е в къщата. Изглежда я сърдито, когато затвори входната врата зад себе си.

Изпи още една чаша кафе и загледа часовника. Щеше да излезе в девет и да вземе такси до центъра. Не трябваше да бъде в университета преди девет и половина. Тъкмо взе раничката си и се приготви да тръгва, когато компютърът ѝ оживя и събщи, че има поща. Фейт кликна два пъти и бе изненадана да види, че писмото е от Брад. При него бе едва шест сутринта.

Бъди послушно момиче, играй си в пясъка и не прави бели. Пожелавам ти късмет! Обади ми се, когато се прибереш.

С обич, Брад

Много мило от негова страна. Тя натисна бутона за отговор и като остави раничката си, започна да пише.

Благодаря. Много рано си станал! Надявам се, не заради мен! Ще ти се обадя. Моли се другите деца да не ме закачат и да не бъдат лоши. Уплашена съм. Но също и развълнувана. Приятен ден.

С обич, Фред

Като малка Зоуи винаги се страхуваше, че децата в училище ще я закачат и ще се държат лошо, но не стана така. Сега Фейт бе дори още по-уплашена, че няма да се справи с лекциите и курсовете. Беше минало прекалено много време, откакто бе излязла от училище. Бе загубила навиците си да учи.

Тя излезе бързо от къщи и взе такси до Нюйоркския университет. Когато пристигна там, се обърка, но имаше цял куп табели, които упътваха ясно къде да отиде и какво да прави. Бяха забележително точни и тя намери своята първа класна стая изненадващо лесно. А курсът бе дори по-интересен, отколкото си представяше. Наричаше се „Съдебен процес“. Преподавателят говореше увлекателно. Когато прекъснаха за обедна почивка, Фейт бе доста обнадеждена. Следобед имаше друга лекция по конституционно право. Щеше да ходи два пъти

в седмицата. Знаеше, че тези курсове ще ѝ бъдат от голяма помощ за правния факултет наесен, а първият ѝ изглеждаше страшно интересен.

Когато следобед си тръгна към къщи, беше изтощена, но този ден бе най-въълнуващият, който бе имала от години. Преподавателят по съдебен процес беше жена на нейната възраст. Щеше да ѝ бъде приятно да я спре и да поговори с нея, но се чувстваше неудобно и се срамуваше, а и знаеше, че след лекцията по конституционно право трябва бързо да се прибере вкъщи. Докато стигне до тях, щеше да стане четири, а тя не можеше да си губи времето в университета.

Влезе в къщата, остави раницата си на земята, а мислите ѝ бяха заети с лекциите, които бе чула. И двете бяха трудни и щяха да изискват време. Телефонът започнала да звъни почти веднага. Все още не бе съблякла палтото си. Обаждаше се Зоуи.

— Е, как мина? Хареса ли ти, мамо?

— Супер. Страхотно ми хареса. Дори е по-хубаво, отколкото си представях. — Беше щастлива и развълнувана, а Зоуи бе изключително горда. Поговориха половин час и накрая Фейт се извини, че трябва да затваря, защото я чака работа. Трябваше да приготви вечеря за Алекс, а не бе сигурна какви продукти има. Но когато затвори, телефонът веднага иззвъня. Този път беше Брад.

— Не мога да издържа на напрежението. Е, хареса ли ти? — попита в мига, в който тя вдигна слушалката и се засмя.

— Много. Имам страхотни преподаватели, а хората в курса изглеждат интелигентни. Времето неусетно отлетя, домашната ми работа е трудна, но мисля, че ще се справя. — Тя издаде слаб звук на задоволство и той се засмя. — Наистина ми хареса! Тъкмо влизам вкъщи.

— Ще се справиш! — ободри я Брад. Бе убеден в думите си.

— Благодаря за писмото тази сутрин. — Не ѝ каза, че си бе навил часовника за пет и половина, за да стане и да го прати навреме. — Страхувах се до смърт.

— Предположих. Затова не ти се обадох. Не исках да ти дам възможност да се разцивриш и решиш, че имейл ще е по-подходящо.

— Колко умно от твоя страна!

— Много съм доволен. Тежко ли е домашното ти?

— Така изглежда, но ще се справя, ако не съм заета със странични занимания, като храната, която трябва да приготвя за Алекс.

Това, виж, ще бъде по-трудно.

— Добре че не си женена за Пам. — Те бяха имали отново многобройни гости в новогодишната нощ. Фейт и Алекс си бяха останали вкъщи пред телевизора, както винаги. Брад направо им завиждаше за това. — И така, какво следва?

— Ще работя здравата и се надявам наесен да започна в правния факултет. — Алекс все още бе против, но тя постепенно набираше скорост и се чувстваше много по-уверена след първия си ден в университета. — Скоро смятам да изпратя документите си.

— Къде?

— В Колумбийския, в Нюйоркския, във „Фордман“, в Колежа по право и в Бруклинския. Нямам голям избор, тъй като трябва да се ограничи в границите на Ню Йорк.

— Колко жалко, че не можеш да дойдеш тук — рече с усмивка Брад.

— Ако можех, Алекс щеше да бъде във възторг. Наистина щеше да припадне от радост. Жена, която се прибира вкъщи само през ваканциите. Макар понякога да си мисля, че едва ли би забелязал моето отсъствие. Може би трябва да наема домашна помощница, която да ме замества. — Ролята ѝ в тази къща се ограничаваше до вечеря, закуска, от време на време някое парти, кратки разговори и рядко, ама много рядко любов. Трудно можеше да се каже, че е заета.

— Аз бих се радвал, ако мога да наема някой, който да ме замества — разсмя се Брад. — Да ходи на всички официални вечери, на опера и симфоничен концерт вместо мен. Боже, наистина би било чудесно.

Двамата се разсмяха, а Фейт погледна часовника си.

— По-добре да се хващам за работа, иначе Алекс ще побеснее, като се прибере. Отсега мога да ти кажа, че всичко лошо, което ще се случи, ще бъде, защото аз ходя на училище. Ще трябва да пазя изключително добро поведение. Перфектна храна, поднесена навреме, партита, достойни за Джулия Чайлд и Марта Стюарт^[1]. Нямам право да се издъня. — Беше намислила тази вечер да приготви нещо специално, за да докаже, че може да се справя, макар че нямаше нито време, нито желание да го прави.

— Ще ти дойде доста нанагорно — отвърна със съчувствие Брад. — Може би не е необходимо да се доказваш чак толкова много. В края

на краищата не си извършила престъпление — подчерта той.

— В неговите очи съм. По-късно ще ти напиша един имейл. Трябва да измисля какво да сготвя. А после да си напиша домашното.

— Добро момиче — похвали я той.

— Благодаря, Брад. — Тя затвори, провери съдържанието на хладилника и реши да излезе и да купи нещо, което Алекс наистина обичаше.

Когато той се върна, бе опекла една писия във фурната, а за гарнитура бе приготвила аспержи с холандски сос и прекрасен пилаф от ориз по рецепта на Джулия Чайлд. Алекс не направи никакъв коментар, изяде мълчаливо яденето си и дори не я попита как е минал първият ѝ учебен ден. Фейт бе повече от вцепенена от поведението му.

— Хареса ли ти рибата? — попита тя, очаквайки похвала. Според нея храната беше превъзходна. — Пробвам една нова рецепта. — Чувстваше се като олицетворение на добрата домакиня — да приготви перфектна вечеря и все пак да ходи на училище, макар че това бе едва първият ѝ ден.

— Хубава беше — отвърна без каквато и да е изражение той.

— А холандският сос? — Знаеше, че той го обича точно такъв, и аспержите също.

— Беше малко гъст — рече Алекс и тогава тя осъзна, че няма никакъв шанс. Безсмислено беше да се опитва. Независимо дали яденето му бе харесало или не, той не възнамеряваше да я насърчи по никакъв начин. Фейт почувства как гневът я обзема, все едно парата се качва нагоре в комина. Но не каза нищо и се зае да почисти. Той нямаше да отстъпи, което бе смешно и детинско. Сега, когато вече ходеше на лекции, можеше поне да се държи прилично с нея. Но очевидно нямаше намерение да го прави, нито да улесни отношенията им. Когато пъкна чиниите в съдомиялната, Алекс изчезна, а нейният яд се усили. Влезе като буря в кабинета си и извади учебниците. Стоя до един след полунощ, докато напише решението на двете задачи за домашно. Когато свърши и тръгна да си ляга, отново я обхвана силен гняв към Алекс. Реши, че ще поговори с него на другия ден. Искаше да уточни нещата веднъж и завинаги.

На закуска той отново не проговори и тя пак се ядоса.

— Всичко е наред, Алекс. Днес няма да ходя на лекции. Можеш да ми говориш. Не е необходимо да ме наказваш чак до утре. — Все

още беше бясна заради начина, по който се отнесе с нея снощи.

— Не знам за какво говориш, Фейт. Това е смешно.

— Смешен е начинът, по който ти се държиш. Ние сме възрастни хора. На теб не ти харесва фактът, че уча. Добре. Но аз се опитвам да направя всичко по силите си, за да не почувстваш никаква разлика, да не бъдеш оцетен. Не е необходимо да правиш невъзможното. Излишно е да се самоизмъчваш, както да измъчваш и мен.

— Ти си виновна, Фейт. Направи нещо, което ти забраних. Много добре знаеш какво е отношението ми. Ако не ти харесва реакцията ми, откажи се. — По-просто от това, здраве му кажи. Това бе неговото решение, неговата позиция и точка.

— Това ли било? Изнудване? Смяташ да не говориш с мен и да направиш живота ми непоносим, докато не се откажа от учението? — Алекс не й отговори и тя повиши тон. Това не бе начинът, по който трябваше да започне денят им. — Така ли смяташ да разрешим въпроса. Не е особено зряло предложение, да не кажа нещо по-силно. Защо не ми дадеш възможност? Виж поне как се справям, преди да започнеш да ме наказваш? Била съм на лекции само един ден. Толкова ли е страшно?

— Достатъчно лошо. Преди всичко не биваше да се записваш. Цялата идея е абсурдна.

— Е, това е твоето мнение — избухна Фейт, нещо, което рядко се случваше.

Какво изключително лошо начало за кариерата й на студентка! А когато тръгнаше да учи в правния факултет, щеше да стане още по-ужасно. Но това беше неговото мнение. Очевидно искаше да я спре, преди да е отишла по-далеч. Но Фейт нямаше намерение да се предаде лесно. Ако не друго, неговата съпротива и неодобрение засилиха решителността й.

— Мисля, че поведението ти е под всякаква критика — процеди студено Алекс, като взе „Уолстрийт Джърнъл“ и излезе от кухнята. Дори не докосна храната, нито пък тя. Стана й ясно какво я очаква през предстоящите месеци.

Същия следобед писа за всичко случило се на Брад... Той й отговори през нощта. До пет часа бе имал работа в съда.

Скъпа Фред, съжалявам, че се забавих толкова с отговора. Денят беше дълъг, но постигнах малка победа за моите хлапета. Когато прочетох за разговора ти с Алекс, направо побеснях. Той да не би да живее все още в средните векове? Как, по дяволите, е успял да се издигне с подобен начин на мислене? Ще трябва да го пратим на лагер с Пам. За една седмица ще го оправи. Ще се наложи да го преглътне и да се примири. Не бива да се предаваш. Това ще бъде най-неправилното нещо.

Ще можеш ли да се концентрираш и да си гледаш ученето, ако продължава да те измъчва така? Задължително се напъни. Просто си гледай работата. Не можеш да си перфектна във всичко, никой не може. Трябва да знаеш, че ще имаш провали, изпити, дни, в които няма да успееш да приготиш вечерята, защото ще ти се спи или ще имаш домашно. Независимо дали му харесва или не, Алекс ще трябва да живее с това. Ако сега се предадеш и изтървеш топката, ще съжаляваш вечно. Знам, че Джак щеше да ти каже същото. Щеше да бъде доволен, че си се върнала да учиш право. Хиляди пъти ми е казал, че трябва да го направиш. Повтаряше, че имаш повече естествен талант за тази професия от него. Казвал ли ти го е?

На мен много пъти, особено когато започнахме да учим право и той продължаваше да мисли, че ще пропадне на изпитите. Дръж се, бебе Фред... сигурен съм, че ще спечелиш!

С обич, Брад

Винаги ѝ вдигаше настроението и я ободряваше, за което му бе много благодарна. Нуждаеше се отчаяно от подкрепата му.

Алекс продължи да превръща живота ѝ в ад и през следващия месец.

Фейт правеше истински чудеса, за да не страда домакинската работа, докато взема междинните изпити, успяваше да се грижи за къщата, да готви за Алекс. Зоуи и Брад непрекъснато я поощряваха. Те не спираха да повтарят „можеш“ и тя им вярваше. Можеше да се

справи с брака и с училището. И дори вече бе попълнила молбите си за кандидатстване в правните факултети. За нейна голяма изненада оценките ѝ от теста по LSAT бяха възможно най-високите. Надяваше се те да компенсират факта, че не бе работила, нито учила цели двадесет и пет години. Текущите ѝ оценки също бяха отлични.

Най-трудната част от живота ѝ бе да се справи с ледената студенина на Алекс и с тягостната атмосфера, която цареше в къщата. Той бе обсебен от собственото си неодобрение по отношение на нейното учене. А с времето ставаше все по-зле и по-зле. В края на февруари Фейт изпадна в доста неловко положение. В курса по съдебен процес обявиха, че организират работно пътуване до Вашингтон за четири дни. Не бе задължително, но преподавателят го препоръча горещо и я посъветва да отиде. Въз основа на наученото там щяха да подготвят писмена работа, която щеше да добави допълнителни точки към крайната оценка. Тя се посъветва с Брад и Зоуи, и двамата бяха на мнение, че трябва да замине. Проблемът, разбира се, беше Алекс. Фейт нямаше смелостта да му каже за предстоящото пътуване. Искаше първо да бъде наясно със себе си, преди той да я притисне с настояването да не ходи, както подозираше, че ще стане.

Седмица преди пътуването тя най-накрая събра кураж и му каза. Той я изслуша в пълно мълчание. Тъкмо бяха приключили вечерята. Коремът я заболя в предчувствие за бурята, която очакваше да се разрази. Както обикновено се бяха хранили в пълно мълчание, без никой да обели нито дума. Алекс не правеше никакви опити да поддържа добри отношения с нея. Държеше се все по-затворено, изключваше я от живота си, не забелязваше присъствието ѝ.

— Ами, така стоят нещата — завърши тя. — Ще бъда във Вашингтон четири дни. Мога да ти оставя няколко замразени блюда, но не знам каква е програмата ти през тези дни. Ще пътуваш ли някъде следващата седмица? — Надяваше се да е така, защото по този начин отсъствието ѝ нямаше да създаде кризисна ситуация за него. Така щеше да бъде най-удобно за всички.

— Не, няма — отвърна намусено той, като я изгледа така, сякаш бе арестувана за въоръжен грабеж и щяха да я тикнат в затвора. — Не мога да повярвам, че го правиш. Ти си истинско посмешище като студентка, а отговорностите ти са тук, в този дом.

— Алекс, бъди разумен. Децата ни са големи и не живеят при нас. И двамата сме възрастни хора. Какво да правя тук? Нищо. Готвя ти храна всяка вечер. Нямам с какво друго да се занимавам през деня. Умирах от скука преди да тръгна на лекции.

Неговото твърдо несъгласие и изречените забрани ставаха все по-смешни с всеки изминал ден. Всичко бе заради егоизма му и желанието да я контролира. За него бе важно да си докаже, че може да я принуди да изпълнява заповедите. Но се беше самозабравил и бе стигнал твърде далече, дори и за покорната Фейт.

— Съжалявам, че си толкова отегчена от брака си с мен.

— Не съм казала такова нещо. Защо ми приписваш думи, които не съм казала? Просто вече нямам какво да правя. И ти го знаеш отлично. Не е тайна за никого. Нали сам ми предложи да вземам уроци по бридж и да посещавам лекции в музея. Но това, което правя сега, има повече смисъл за мен.

— Не и за мен.

— Е, какво ще кажеш за Вашингтон? — попита тя, прекъсвайки безсмисления спор. Той бе излагал същите аргументи и преди и Фейт се бе уморила да ги слуша, да лежи в прахта пред краката му и да му се извинява. Това вече бе стар, изгъркан номер, ако не за него, то за нея със сигурност.

— Прави каквото искаш.

— Какво означава това? — Искаше да знае каква ще бъде цената, която щеше да се наложи да плати. Колко щеше да бъде сърдит, колко сурово щеше да бъде наказана. Тя така или иначе щеше да отиде, вече го бе решила, но искаше да получи макар и бегла представа какво ще й струва.

— Свободна си да правиш всичко, което си искаш. Върви и си троши главата, на собствен риск. — Това, разбира се, беше леко завоалирана, прикрита заплаха и Фейт както винаги се ядоса.

— Уморих се от всичко това, Алекс. Не съм извършила престъпление, за бога! Не съм непочтена към теб, не те лъжа. Не те изоставям, нито зарязвам децата ни. Защо, по дяволите, се отнасяш така с мен? Какво толкова ти сторих?

— Защото си луда — отвърна той с изражение на погнуса, докато ставаше и се готвеше да напусне стаята.

— Ако наистина съм, то ти си ме направил такава!

— Не обвинявай мен, ако не ти харесат последствията от действията ти.

— Добре, няма — каза твърдо тя. — Отивам във Вашингтон. Ще се върна след четири дни. Ще ти оставя храна, за да има какво да ядеш.

— О, не се притеснявай, ще се храня навън — процеди през зъби Алекс.

— Въпреки това ще ти оставя храна за четири дни. Сам реши дали да я ядеш, или да ходиш на ресторант.

Той не каза нито дума повече, просто се обърна и излезе.

Фейт не написа на Брад и Зоуи за този разговор. Сцената бе толкова унижителна и обидна, че тя се срамуваше от мъжа си и не искаше да разказва за случилото се на никого. Щеше да се справи сама.

Сутринта, когато тръгна за Вашингтон, тя му каза довиждане, а той се направи, че не я чува. Дори не ѝ отговори. Продължи да си чете вестника, сякаш въобще не съществуваше. Ако това бе с цел да я накара да се чувства виновна, имаше точно обратният ефект. Фейт се ядоса, но когато излезе от къщи, се почувства свободна и облекчена. Имаше чувството, че току-що са я освободили от щатския затвор, когато тръгна с раничката си на гърба, с късо палто и портативния компютър през рамо. Взе го със себе си не само за да работи на него, но да може да си пише със Зоуи и Брад. Да се махне от къщи, наистина беше страхотно!

Повече от половината ѝ съкурсници се бяха записали на това пътуване. Среccнаха се на летище „Ла Гуардия“ и взеха совалката до националното летище „Рейгън“ във Вашингтон. Настаниха се в един малък хотел на Масачузетс авеню, който бе пълен с чуждестранни студенти и дребни бизнесмени отвъд океана. Само присъствието тук бе вълнуващо, а късния следобед тя прекара в музея „Смитсо̀ниъ̀н“ и в библиотеката на Конгреса. Вече имаше оформена идея за какво ще пише, когато се прибере у дома. Започна да си води бележки още същата вечер в хотела, и затова включи компютъра. Преди това вечеряха в един индийски ресторант. Прекара около час в разговор с професора — жена, която Фейт много харесваше, и завърза интересен спор със състудентите си за конституцията и валидността на законите, които този основен закон поддържаше. Това доведе до разгорещени дебати относно петата поправка, така че когато се прибра в стаята си, Фейт се чувстваше изморена, изтощена, но и въодушевена. Пишеше

бързо на компютъра си, когато дойде сигнал, че има поща. Беше от Брад.

Здрасти, Фред... как е съдебният процес? Справяш ли се? Забавно ли ти е? Обичам столицата. Когато учех, имах приятелка там, беше дъщеря на френския посланик. Често ѝ ходех на гости във Вашингтон. Никога не съм се забавлявал повече в живота си. Опитах се да свържа Джек със сестра ѝ, но той бе толкова настъпателен, че уплаши горкото момиче до смърт. Е, как е при теб? Срећна ли интересни хора?

При мен всичко е наред. Много съм зает. Делото е следващата седмица. Секретарката ми напомни, че през идната седмица е Свети Валентин. Денят, в който си спомняш за някого, когото си обичал, и осъзнаваш, че са те забравили, или нещо такова. Цветя и шоколади. Треска и запълване на телесни кухни. Боже, какъв циник съм станал! Изглежда съм загубил чувството си за романтика. Ще заведе Пам на вечеря, освен ако тя не доведе двеста души вкъщи и не настоява да си сложа папийонката. Може би е по-добре да работя и да се оправдая, че съм забравил какъв ден е. Тя най-вероятно също ще забрави. Пиша ти несвързано. Връщам се на работа. Ще поддържаеме връзка. Ако решиш да се кандидатираш за президент, не забравяй да ме уведомиш. Със сигурност ще гласувам за теб.

С обич, Брад

Обичаше да получава писма от него. Винаги я развеселяваше и повдигаше настроението ѝ, караше я да се смее, или поне да се усмихва. А бръщолевенето му за Свети Валентин я накара да се сети, че трябва да прати бонбони на момичетата. Беше сигурна, че Алекс няма да отбележи деня, никога не бе го правил. Вече не бяха настроени на любовна вълна, особено пък напоследък. Денят на влюбените вече не означаваше нищо за нея.

Останалата част от пребиваването във Вашингтон мина чудесно и в забързано темпо. Ходиха по музеи, обикаляха библиотеки,

университети, събираха данни и информация, за да илюстрират курса си. Но последната сутрин се случи нещо непредвидено. Оставаха им още един ден и една нощ. Обаче преподавателката им получи съобщение, че майка ѝ е била приета в болница. Получила удар и нямала големи шансове да оживее. Съобщението дойде по мобилния ѝ телефон, при което тя силно се разстрои и заяви, че непременно трябва да се върне. Настояваше останалите да изпълнят програмата по план. Не бяха длъжни да се връщат с нея. Беше петък сутринта, а лекциите им бяха чак в понеделник. Но Фейт осъзна, че си е набавила материалите, които ѝ трябваха. Имаше достатъчно за писмената си работа. Половината от групата реши да се върне в Ню Йорк. Без своя ръководител студентите бързо загубиха ентузиазъм и интерес. Някои все пак решиха да останат, но Фейт бе сред хората, които предпочетоха да тръгнат същия ден по обяд. Това ѝ даваше възможността да прекара уикенда у дома, с Алекс, като се надяваше, че по този начин ще поправи нещата след отсъствието си цели три дни. Той не ѝ се обади нито веднъж, нито отговори на нейните обаждания през деня.

Тя събра нещата си в хотела и взе такси до летището с още пет свои състуденти. В два часа следобед бяха в Ню Йорк. Дотук всичко се развиваше чудесно. Щеше да се прибере у дома, да подреди записките си и да сготви нещо много вкусно като предложение за мир. На път за вкъщи спря в магазина и напазарува. Занесе двете огромни торби с покупки в кухнята, както и дамската си чанта, и другия багаж. Имаше чувството, че е отсъствала седмици наред. Когато се огледа, с изненада видя, че кухнята е съвсем чиста и подредена. Зачуди се дали Алекс не бе вечерял всяка вечер навън. Остави торбите на пода и тогава забеляза чифт обувки под стола. Бяха черни копринени чехли с високи токове, каквито тя не притежаваше. Още повече се учуди, когато взе единия чехъл и го разгледа отблизо. Беше с няколко номера по-голям от нейния. Сърцето ѝ заби ускорено, а в стомаха ѝ се надигна неприятно чувство на гадене. Притеснена, бързо изкачи стъпалата до горния етаж.

Леглото в спалнята бе оправено набързо, върху него бе хвърлена една покривка. Когато я дръпна, в очите ѝ моментално се наби черен дантелен сутиен, а след като погледна надолу, видя и подходящи бикини — тип прашки, очевидно захвърлени в бързината на пода. Обзе я слабост и седна на леглото. Струваше ѝ се, че ще припадне. Не

можеше да бъде! Не можеше да се случи! Но нямаше друго обяснение, всичко бе повече от очевидно. Бельото не бе на гостенка, нито на някоя от дъщерите ѝ. Не можеше да му се придаде благовидност. Алекс бе довел жена в къщата, след като тя бе заминала за Вашингтон. А когато отиде в банята, върху тоалетната масичка намери разхвърляна козметика от марка, която тя не употребяваше, както и дълги черни косми в мивката. Картината се допълваше от още един чифт обувки и пуловер, който висеше на закачалката. А след като видя две рокли и три костюма в гардероба си, единственото, което ѝ оставаше, бе да заплаче. Не бе дори посещение за една вечер. Която и да бе жената, останала с Алекс, очевидно се бе пренесла тук за цели четири дни.

И тогава с неочаквано чувство на ужас Фейт осъзна, че те сигурно ще се върнат и тази вечер, ако не всеки момент.

Без да мисли, изтича надолу по стълбите, след като отново хвърли покривката върху леглото и остави всичко в предишния му вид. Внимателно угаси лампите. Влезе в кухнята и взе багажа си, в това число и торбите с покупките, след което напусна къщата. Хвърли продуктите в кофата за боклук на улицата, махна на едно такси, без изобщо да има представа къде ще отиде. Нямаше никакви приятели, с които да сподели сполетелия я кошмар. Нямаше място на света, където да се скрие, нито идея какво да прави, така че помоли шофьора да я закара в хотел „Карлайл“, който бе съвсем наблизо. Седна на задната седалка и заплака.

— Само до там ли? — попита объркано шофьорът.

Беше толкова наблизо, че можеше да отиде и пеша.

— Да, да — рече тя. — Просто карайте.

Беше ужасена, че би могла да налети на Алекс и непознатата жена, когато се прибра вкъщи. Но най-лошото бе, че това бе също така и нейният дом. Той бе осквернил къщата им, леглото им. Единственото, за което мислеше, докато пресичаха „Медисън“, бе захвърленият сутиен и бикините на пода. Искаше да умре. Това бе наказанието за пътуването ѝ до Вашингтон. Но когато стигнаха до хотела и портиерът отвори вратата, тя осъзна, че тази жена не бе непозната за мъжа ѝ. Той не би поканил непозната в къщата си за четири дни. Сигурно имаше любовна връзка от известно време, ако ли не от по-дълго. Чувстваше се като болна и когато портиерът я попита ще вземе ли стая, каза „да“.

Не искаше да се сблъсква с Алекс, нито да прави сцени. Щеше да се скрие тук и да се прибере вкъщи чак в неделя следобед, както бе по програма. Дотогава Алекс и жената, която и да бе тя, щяха да останат в нейната къща. Искаше само да си вземе стая в хотела и да се заключи в нея.

За щастие се намери свободна стая, обикновено бе трудно без резервация. Смяташе да остане една нощ или в най-лошия случай целия уикенд. Записа се, дадоха ѝ ключа и пиколото занесе нещата ѝ горе. Тя стискаше компютъра си сякаш беше съкровище и последната ѝ връзка с реалния свят. Но когато се качи в стаята, не го включи веднага. Просто седна на леглото и се разплака.

Мина много време, навън се стъмни. Дори не знаеше колко е часът. Когато погледна часовника си, видя, че е шест. Не се обади на Зоуи, за да ѝ разкаже. Според нея нямаше да бъде честно да я настройва срещу Алекс. Трябваше първо сама да се справи със сполетелия я кошмар. А това ѝ изглеждаше почти невъзможно. Беше очевидно, че мъжът ѝ има любовница. Цялата студенина, която проявяваше към нея, гневът и обвиненията, че учи, лошото отношение и пренебрежението, които показваше към нея от толкова дълго време, отчуждеността, мълчанието, незачитането ѝ като жена — всичко това говореше, че има друга. Би трябвало отдавна да се досети. Най-лошото бе, че тя бе повече отчаяна, отколкото ядосана. Започваше да се чуди дали не трябваше да си остане вкъщи и да ги изненада, но не се чувстваше способна на това. Нуждаеше се от трезво обмисляне на положението и трябваше да събере силите си.

В Ню Йорк беше осем часът, когато се обади на Брад. Реши да обсъди всичко с него на спокойствие. Нуждаеше се от неговия братски съвет, така както щеше да го поиска от Джак, ако беше жив. Брад беше споменал, че Пам имала няколко любовници, но въпреки това той бе останал с нея. Очакваше да я успокои и да прояви повече мъдрост от нея, може би щеше да ѝ каже да не се разстройва. Но още щом чу гласа му, тя заплака и не можа да произнесе нито дума. Просто хлипаше безутешно в телефонната слушалка и в първия миг Брад дори не разбра кой му се обажда. За него не бе необичайно да получава подобни истерични обаждания от потенциални клиенти или от техните родители, затова първоначално си помисли, че вероятно е някой от тях, а после с ужас осъзна, че е Фейт.

— Фред?... Мамка му... О, господи, какво се е случило?... Хайде, момиче, спокойно... кажи ми... Кажи ми какво има... — Страхуваше се, че нещо лошо е станало с децата ѝ. — Фред, скъпа... моля те... опитай се да се успокоиш... Поеми си въздух... Кажи ми какво е станало... Ранена ли си? Добре ли си? Къде си? — Ставаше все по-неспокоен с всяка изминала секунда, а тя все още не можеше да дойде на себе си.

— Аз съм в Ню Йорк — успя да произнесе и отново избухна в сълзи.

— Хайде, опитай се да ми кажеш какво се случи. Ранена ли си?

— Не... но бих искала да умра... — Звучеше като малко дете и Брад нямаше как да не си представи осемгодишното момиченце с дълга руса коса и без зъби, което бе познавал и обичал.

— Децата добре ли са? — Това бе най-големият страх — да не се случи нещо с децата. Първият и най-голям страх на всеки родител. Той се молеше само да са живи и здрави.

— Да... Предполагам... Не става дума за тях... Алекс... — рече и продължи да плаче, но вече можеше да произнася откъслечни думи и Брад бе облекчен от чутото, макар че не можеше да проумее защо е толкова отчаяна. Зачуди се да не би Алекс да е катастрофирал или да е получил инфаркт и да е починал.

— Да не е ранен?

— Не, аз съм ранената, а той е мръсник.

Брад неочаквано осъзна, че сигурно помежду им е избухнал скандал, но това не бе най-страшното нещо на света. Случваше се и в най-добрите семейства. Все пак трябва да е било страшно, щом тя бе в подобно състояние. Никога не беше я чувал да плаче така. Дори си помисли, че може би Алекс ѝ е посегнал. Ако беше така, реши внезапно вбесен, щеше да отиде и да го пребие от бой. Лично.

— Мислех, че си във Вашингтон. Какво правиш в Ню Йорк? — Беше му казала, че трябва да се върне чак на следващия ден.

— Майката на преподавателката ни се разболя и на нея ѝ се наложи да се прибере. Така че и аз се върнах по-рано. — Все още плачеше, но вече се бе достатъчно посъвзела и можеше да разговаря.

— И какво? — С тревога очакваше да чуе какво е станало.

— Върнах се у дома.

— Да не сте се сбили с Алекс? — Брад махна с ръка на секретарката си. Тя му правеше знаци, че го чакат още три обаждания, но това не го интересуваше. Искаше да говори с Фейт без прекъсване. Всеки друг можеше да почака, ако ли не, да върви по дяволите. Предимството бе на Фейт.

— Не, къщата беше празна. — Неочаквано го обзе истинска паника. Може би е налетяла на крадец и е била изнасилена?

— И какво стана, за бога! Фред, не ме мъчи! Трябва да ми кажеш! — Тя направо го побъркваше. Не можеше да ѝ помогне, ако не знаеше коя е причината да изпадне в подобно състояние.

— Водил е жена вкъщи — рече тя и издуха носа си в книжната кърпичка от кутията до леглото.

— Тя беше ли в къщата, когато ти влезе? — Направо онемя. От всичко, което бе чувал, Алекс не му приличаше на любовчия.

— Не, само дрехите ѝ бяха там. В кухнята имаше обувки, в гардероба ми висяха роклите ѝ, принадлежностите ѝ бяха в банята, а бельото ѝ в леглото и на пода. Той е спал с нея там!

Със сигурност беше така, помисли си Брад. Нямаше много начини, по които да се обясни тази картинка.

— Беше гадно... на земята се търкаляха бикини прашки. — Фейт отново избухна в сълзи и той не можеше да не се усмихне, обзет от съчувствие към нея. Бедното хлапе.

— Бедното ми бебче. Бих искал да съм с теб. Сега къде си, впрочем? — Очевидно бе отишла някъде, за да му се обади. Не можеше да си представи, че е останала в къщата и ги чака да се върнат.

— В „Карлайл“. Взех си стая за уикенда. Не знам какво да правя. Мислиш ли, че трябва да се върна вкъщи и да я изхвърля оттам?

— Не смятам това за добра идея. Първо трябва да се успокоиш. После да решиш какво искаш да направиш. Смяташ ли да се разведеш? Да го изоставиш? Изобщо искаш ли да му кажеш, че знаеш за изневяратата? Може би това е временно увлечение, което просто ще премине. — Точно така бе постъпил той с увлеченията на Пам, в името на спасяването на брака им. Но тя бе достатъчно умна да не води любовниците си у дома. В това отношение Алекс се бе оказал пълен глупак.

— Ами ако той има сериозни намерения към нея? — попита Фейт.

— Тогава имаш голям проблем. — Но и двамата знаеха, че проблемът така или иначе съществува. Бракът им беше нещастен от години, а Алекс бе отрязал и последната нишка, която ги свързваше, заедно с уважението, които бе изпитвала към него. Беше разбил сърцето ѝ с прашките на непознатата. Имаше чувството, че е била премазана от автобус. Тогава Брад внезапно предложи: — Искаш ли да дойда при теб? Можем да измислим нещо, преди да се прибереш вкъщи. Мога да взема нощния полет тази вечер и да се върна утре вечер.

— Не, не... Добре съм... Ще се оправя и сама... Трябва да измисля какво да правя... — Запита се какво ли би казал Джак, но имаше чувството, че Брад щеше да каже същото. Дватама имаха почти еднакви гледни точки и мненията им за повечето неща съвпадаха.

— Мисля, че наистина трябва да измислиш какво ще бъде поведението ти, преди да се срещнеш с него. Сега е твой ред, Фред. Държиш всички козове. — Не беше мислила за ситуацията по този начин, но не бе и убедена, че е точно така.

— А може би не. Не и ако той е влюбен в нея.

— А ако не е? Искаш ли да останеш омъжена за Алекс? Можеш ли да му простиш? Доста хора го правят, така че няма защо да се измъчваш, ако решиш, че искаш да забравиш. Такива неща се случват непрекъснато. И сетне биват забравяни. В повечето случаи. Това просто е част от пейзажа. — Мразеше Алекс за това, че бе постъпил така с Фейт, но се опитваше да бъде честен с нея и да не налива повече масло в огъня. И други хора бяха прощавали на половинките си за любовни авантюри и изневери. Както той на Пам и тя на него. В случая всичко зависеше от гледната точка на Фейт.

— Как можа да постъпи така с мен? — Тя реагираше по начин, типичен за всеки изпаднал в подобно положение.

— Вероятно от глупост. Или е бил отегчен. Егоизмът му се е нуждаел от подхранване, почувствал се е остарял. Все едни и същи глупави и смешни причини, които движат всеки, когато прави подобни неща. В повечето случаи не става дума за истинска любов. Просто похот.

— Страхотно! Дори не поглежда към мен, а спи с някаква жена с прашки! Тя има дълга черна коса — допълни, спомняйки си космите в мивката, а Брад се усмихна, искаше му се да бъде до нея, да я

прегърне. Сега тя отчаяно се нуждаеше от приятелско рамо. — Може би е млада?

— Мога да ти гарантирам само едно нещо, скъпа. Ти си похубава от нея. Няма значение дали има брада или носи изкуствено тупе на главата си. Той вероятно е искал да се позабавлява, докато те е нямало.

— Впрочем с мен се държи така, сякаш съм извършила престъпление, като се записах да уча. Трябваше да бъде наказана да стоя едва ли не на колене и лакти в ъгъла почти месец. Може би това е част от отмъщението?

— Почти съм сигурен, че няма нищо общо с теб. Да върви по дяволите! Няма да се занимаваме повече с него. Ще мислим за теб. Какво ще кажеш сега да си измиеш лицето и да си поръчаш чаша чай от румсървиса, а защо не и едно питие? Ще ти се обадя след половин час, дотогава ще се опитам да измисля нещо. Искам да ти помогна да решиш какво да правиш. Онова, което мисля аз, е неприложимо и неуместно в този случай.

— И какво мислиш? — пожела да узнае тя.

— Какво мисля ли? — опита се да говори спокойно Брад. — Мисля, че мъжът ти е истински кучи син. Един подъл пръч, копеле и половина, но не само защото ти причини това. Той постоянно те влачи за косата по един или друг начин, унижава те, оскърбява те, ти си самотна през цялото време, докато той си живее живота, а сега ти изневери. Лично аз смятам, че трябва да бъде разстрелян. Но ако твоето желание е да останеш омъжена за него, ще те подкрепя сто процента. Защото аз не го обичам, но ти го обичаш, и не аз съм женен за него, а ти. — Уважаваше брака ѝ и желанието ѝ да го запази, така както пазеше своя брак. Макар че му се искаше да бе напуснала Алекс още преди години, най-вече заради самата себе си.

— Вече не съм сигурна какви са чувствата ми към него. Точно сега го мразя. Чувствам се унижена, грозна, глупава и необичана. Не знам дали изобщо го обичам. Цял живот си мислех, че ще бъда винаги омъжена за него, а сега вече не съм толкова сигурна. — Пред нея бе зейнала една врата, празното пространство отвъд я плашеше сериозно и тя се чувстваше неуверена и несигурна.

— Добре. Не вземай никакви прибързани решения, докато не се успокоиш напълно. Ще ти се обадя след половин час.

Имаше единадесет съобщения, на които трябваше да отговори. Справи се със седем от тях и помоли секретарката си да се заеме с останалите. При него вече бе станало шест часът и за щастие тази вечер Пам щеше да излиза с приятели.

Фейт си бе поръчала чаша чай и бе наплискала лицето си със студена вода, когато след половин час Брад ѝ позвъни. Но все още нямаше никаква идея какво да прави с Алекс, а само мисълта, че най-вероятно в моментна той е в нейната къща с жената с прашките, я разболяваше и я караше да се чувства гадно.

— Е, как си? — попита нежно Брад.

— Не знам. Чувствам се странно. — И гласът ѝ звучеше така. Сякаш нещо в нея се бе скъсало, връзките бяха прекъснати и тя се бе разпаднала на части.

— В какъв смисъл странно? — Неочаквано се притесни да не е взела някакви хапчета, успокоителни или сънотворни, или да направи нещо със себе си. Но тя бе много по-разумна.

— Просто странно. Лишена от илюзии, предадена, прецакана. Тъжна. Онемяла.

Не можеше да измисли други определения, но той се успокои.

— О, няма нищо, това е нормално. Ще се оправяш. Мислих много, Фред. Според мен трябва да му кажеш, че знаеш. Ако не го направиш, тайната само бавно ще те трови. Нека той да измисли как да почисти мръсотията. Но не бива да правиш нищо, което не желаш. Просто ти казвам какво мисля аз.

— Може би си прав. Но аз дори не знам как да му кажа какво съм видяла!

— Това е най-лесната част. Той знае какво си видяла. Това не е никаква новина за него, само за теб.

— Сигурно е така.

— Новината е, че ти вече знаеш. Разбира се, можеш да му се обадиш още тази нощ и да му причиниш сърдечен пристъп, като му заявиш, че наблюдаваш къщата. Това сигурно ще го накара да се изпоти и ще го пораздруса малко — рече злобно Брад.

— Той въобще не вдига телефона. Опитвах цялата седмица безуспешно.

— Това поне е умно. Най-вероятно ще се държи много враждебно, когато му кажеш, че знаеш, независимо как ще го

направиш. Мъжете не обичат да бъдат хващани по бели гащи, така че ще се опита да прехвърли вината върху теб.

— Как?

— Като те упрекне, че го пренебрегваш, че вече не го обичаш. Може да твърди, че отдавна се е съмнявал, че си имаш любовник, макар да не ми се вярва да те обвини в това. — Тя бе изключително морална и почтена жена и Брад подозираше, че Алекс отлично го знае. — Може би ще се оправдае, че го е направил, защото си тръгнала да учиш. Каквото и да е, ще се опита да излъже и да прехвърли цялата вина върху теб.

— Мислиш ли, че има сериозни намерения към тази жена? — Беше изпаднала в паника. Сякаш се страхуваше, че ще я изхвърли от къщи. Не можеше дори да си представи какво ще прави. Но Брад бе уверен, че това няма да стане. Ако някой трябваше да напусне къщата, това беше Алекс.

— Трудно е да се каже. Вероятно не. Предполагам, че тя е просто една мръсница. Извинявай за грубия език. Може дори да е проститутка.

— Не мога да си представя, че би могъл да стигне чак дотам! — Но бельото със сигурност изглеждаше твърде предизвикателно, макар че напоследък доста жени носеха подобно бельо. Дори дъщерите й. — Не мисля, че е в стила му. Проститутката, искам да кажа.

— Човек никога не знае. Болно ми е да мисля как стоиш в онази стая и цяла нощ се притесняваш. Сигурно няма да спиш въобще.

— Може би ще отида утре на църква. Нося броеницата със себе си. — Сега щеше да й бъде необходимо нещо повече от броеница. Нуждаеше се от разум и може би от добър адвокат. Искаше й се Брад да бъде при нея.

— Трябва да помислиш спокойно. Просто уточни за себе си кое е най-важно за теб, какво искаш да направиш най-много, преди да предприемеш каквито и да е действия.

— Мисля, че искам да знам какво става, коя е тя, какво означава за него. Искам да науча истината.

— Ако изобщо ти я каже. Не ми се вярва. Подозирам, че ще направи всичко, за да обвини теб. Ще прехвърли вината върху твоя гръб и по този начин ще ти затвори устата, за да защити себе си. — Познаваше този тип мъже много добре. Години наред беше виждал

подобни мъже, пък и жени, измежду клиентите, приятелите или колегите си. Самият той беше правил някои грешки, макар и не толкова глупави като тази.

— Смятам, че си прав — съгласи се Фейт. — Благодаря, че ме изслуша. Съжалявам. Извинявай, но бъркотията е голяма. — Гласът ѝ вече звучеше малко по-добре, отколкото когато се обади преди час. Първото, което Брад си помисли тогава, бе, че някой е умрял.

— Трябва да ти призная, че ме изплаши до смърт. Помислих си, че нещо лошо се е случило с теб или момичетата. И тази ситуация не е от най-хубавите, но поне всички сте живи.

— Не съм сигурна, че аз съм — отвърна отчаяно тя.

— Ще се справиш, когато премислиш всичко. — В Сан Франциско минаваше седем, значи в Ню Йорк беше десет. — Сега най-добре си вземи една вана и лягай. Аз ще се прибера направо вкъщи. Ако ти трябва, обади ми се. Можеш да звъниш по всяко време. Ще си бъда у нас. Просто ми се ще да можеш да направя нещо повече за теб.

— Ти стори всичко по силите си. Посъветва ме, както Джак щеше да направи. Благодаря ти, че си поговори с мен. Трябва да разреши този въпрос сама — отвърна Фейт. Беше много тъжна.

— Ще се справиш, Фред. Знам, че ще постъпиш правилно.

— Какво да кажа на момичетата, ако тази работа продължи? Дори не мисля, че трябва да знаят.

— А защо не? Ти не си извършила нищо нередно. Той е виновникът. Той трябва да понесе последиците от тази своя изключително глупава постъпка. Не е твоя работа да пазиш тайните му от другите, нито репутацията му. Не му дължиш подобна лоялност, Фред.

— Зоуи ще го намрази. — А Ели най-вероятно щеше да намери някакво извинение за постъпката на баща си, помисли си Фейт.

— Тя и без това не го обича особено — изтъкна Брад. — И не съм сигурен, че греша. От всичко, което знам, той не е проявил никакви особени качества нито като баща за нея, нито като съпруг за теб.

— Е, не беше страхотен съпруг — отново призна Фейт, — но какво да се прави.

Това го накара да си спомни за разговора, който водиха, когато вечеряха заедно. За компромисите, които всеки прави, за да запази

брака си, когато нещата кривнат от пътя, по който си искал или си си представял, че ще вървят. Мина му мисълта дали би си струвало да остане омъжена за Алекс на всяка цена, просто за да запази мира и семейството си. Надяваше се да не вземе подобно решение, тъй като сам бе постъпил по този начин, но не му беше приятно. Беше си затворил очите за любовните авантюри на Пам още преди години. Беше по-лесно, поне за него. Но смяташе, че Фейт заслужава нещо по-добро.

— Изтощена си. Опитай се да поспиш. — Беше сигурен, че той самият едва ли ще затвори очи през цялата нощ, както и тя. Но поне трябваше да опита. — Защо не се обадиш да ти направят масаж? Вероятно ще се намери масажист, който може да дойде и в този час.

— Ще си взема вана. — Не беше свикнала някой да се грижи за нея, нито да я глези. Всеки друг, но не и нея. Така живееше откакто се помнеше.

— Обади ми се вкъщи, ако искаш. Ще бъда там след десет минути.

— Благодаря ти, Брад. Обичам те, батко. — Наистина го обичаше.

— И аз те обичам, мечо бебе. Ще излезеш от тази каша по един или друг начин. Бъди спокойна. Нещата дори сами ще се подредят. Ще видиш, обещавам.

— Да. Надявам се — отвърна Фейт, но въобще не бе убедена.

Алекс бе непредвидимият елемент в картинката. Трудно можеше да се предскаже как ще реагира, когато застане пред него и го обвини в изневяра. Много лошо, подозираше Брад, докато шофираше към дома си. Щеше му се да го изрита здравата заради онова, което ѝ бе причинил. Заслужаваше си го.

[1] Джулия Чайлд и Марта Стюарт — известни готвачки с популярни кулинарни предавания по телевизията. — Б.пр. ↑

15.

През цялата нощ Фейт се въртя в кревата, докато накрая се унесе към четири и се събуди в шест. Стана и видя слънцето да изгрява. Беше прекрасен слънчев ден. Вече не се чувстваше толкова зле. Но не й излизаше от ума мисълта, че Алекс и жената с дългата черна коса бяха спали в нейното легло. Не беше сигурна дали отново ще бъде в състояние да легне в него.

В седем си поръча каничка черно кафе и облече пуловер и джинси. В седем и половина излезе и отиде на литургията в „Свети Йоан Кръстител“ на Лексингтън авеню. Държеше броеницата на Брад в ръце, но изобщо не можеше да се концентрира върху молитвите. Просто коленичи и се загледа безсмислено в пространството. Когато литургията свърши, се върна в хотела. Не знаеше какво да прави през целия ден.

Не можеше да се върне вкъщи преди четири-пет, а се страхуваше да излезе да се разходи или да напусне хотела, защото можеше да налети на тях.

Брад се обади, когато стана от сън, при нея вече бе единадесет. Той се тревожеше за нея, но гласът ѝ прозвуча спокойно. Каза, че ще действа според обстоятелствата. Просто трябваше да види как ще се чувства и да вземе решение в момента. Брад се съгласи.

— Само не се дразни каквото и да ти каже — напомни ѝ и за пръв път Фейт се усмихна.

— Няма. Обещавам.

— Обади ми се, когато можеш.

Щеше да играе тенис с един приятел и бе обещал да излезе с Пам. Тя искаше нова стереоуредба за хола и той се съгласи да отиде с нея да огледат по магазините. Но носеше мобилния си телефон и каза на Фейт да му позвъни на него, ако се обади вкъщи и го няма. Не се интересуваше въобще какви щяха да бъдат коментарите на Пам. Беше съвсем лесно да ѝ обясни положението, но нямаше никакво намерение да го прави. Не бе извършил нищо, за което да се чувства виновен.

Приятелството им бе абсолютно чисто и напълно невинно. За разлика от приятелите на Пам. Помисли си, че жена му може би ще изпита съчувствие и съжаление към Фейт, ако научи историята. Тя не обичаше мъжете да се възползват от жените си или да ги мамят и вероятно щеше да я посъветва да напусне Алекс, а може би щеше да я научи как да го цапардоса право между очите, което и заслужаваше, при това по-добре, отколкото би го сторил Брад.

През целия ден Фейт се размотаваше из стаята в хотела и в пет часа помоли пиколото да изнесе чантите ѝ, а портиера да ѝ повика такси. Имаше прекалено много багаж, за да върви пеша до къщата си. Стигна дотам и с трепереща ръка пхна ключа в ключалката. Лампата в коридора светеше, но от Алекс нямаше и следа. Предположи, че е горе. Остави чантите си в коридора и бавно се качи в тяхната стая. Леглото беше оправено и всичко изглеждаше непокътнато. Помисли си, че сигурно сам е оправил леглото. Зачуди се дали се е сетил да смени чаршафите, но не провери. Той седеше на любимия си стол край камината и четеше. Беше олицетворение на самата невинност. Дори не вдигна очи да я погледне, когато тя застана пред него. За миг Фейт почувства как я обземат погнуса, гняв и болка, толкова силни, че щяха да я повалят. Трябваше да се насили, за да преглътне сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— Закъсня — рече той, без да я погледне.

Фейт не можеше да повярва на ушите си. Какви нерви имаше този човек! Не му отговори, докато най-накрая той вдигна очи към нея. Не беше помръднала, откакто бе влязла в стаята.

— Как мина пътуването?

Фейт не отговори, а зададе своя въпрос.

— А как мина твоята седмица? — Алекс не можеше да прочете нищо по лицето ѝ, нито тя по неговото.

— Дълга. Трудна. Имахме много работа.

— Хубаво — рече тя и седна срещу него. И в този миг осъзна, че няма да може да играе и да се прави, че не знае нищо. Трябваше да му каже истината, и то веднага.

— Какво прави във Вашингтон? — Забелязваше нещо в очите ѝ, но не можеше да определи какво. Затова продължи да говори, опитвайки се да разбере какво става.

— А ти какво прави в Ню Йорк?

— Казах ти вече — отвърна ядосано и раздражено Алекс. — Работих. Какво мислиш, че съм правил? — Беше готов да се върне към книгата си, но застина, когато чу думите ѝ.

— Знам ли. Аз се върнах вчера, Алекс. Свършихме по-рано.

— Какво искаш да кажеш? Как така си се върнала вчера? — Изглеждаше стреснат. Но не показва никаква следа от вина.

— Майката на преподавателката ни се разболя и тя се върна в Ню Йорк, а също и някои от нас. Прибрах се в два часа следобед. Спрях да купя продукти от магазина, мислех да приготвя нещо, което обичаш, и се прибрах къщи. Нали знаеш... нещо като приятна изненада... Кой беше спал в леглото ми? Която и да е тя, има много големи крака, дълга черна коса и носи прашки.

Лицето му преbledня, но не каза нито дума доста време.

— Къде си била от вчера следобед? — попита обвинително той, опитвайки се да обърне всичко срещу нея. Но Брад я бе предупредил, така че бе подготвена. Нямахме да се хване на въдицата му.

— Отидох в „Карлайл“ веднага след като установих какво си правил тук. Помислих си, че ще спестя неудобството и на двамата ни, като не правя сцени пред нея. Какво става, Алекс? Коя е тя? От колко време продължава това? Откога спиш с нея? — Очите ѝ не се откъсваха от неговите, той не беше виждал жена си такава.

— Това не е възможно. — Ако можеше да отрече съществуването на непознатата жена, помисли си Фейт, би го направил, без да се колебае. Но този път нямаше начин, след всичко, което бе видяла. — Ако не беше ходила на екскурзия, ако не беше се правила на ученичка, ако не бе тръгнала на училище, това нямаше да се случи.

Боже мой! Държеше се точно така, както бе предсказал Брад! Опитваше се да обвини нея за подлостта, която сам бе извършил.

— Означава ли това, че когато заминаваш в командировка, очакваш да се чукам с други мъже и смяташ, че грешката е твоя? Това е едно и също.

— Не ставай смешна! Аз трябва да работя, за да печеля пари, за да ви храня! С какво ще живеем! А ти не биваше да ходиш на училище.

— И смяташ, че това ти дава право да ми изневеряваш? Да ме мамиш? Виж ти, наистина интересен начин на разсъждение.

— Предупредих те, че ще поемеш риск, когато тръгна да се учиш.

— Не знаех, че изневярата е рискът, който си имал пред вид. Май играем с високи залози, нали? — Беше много ядосана, но все още не знаеше какво точно иска от него, нито какво ще излезе от цялата работа. Алекс все още се опитваше да я обвини за случилото се. Стана от стола и тръгна нервно из стаята.

— За всичко си виновна ти, Фейт!

Не можеше да повярва на ушите си. Каква наглост! Нямаше дори сянка от съжаление или вина, за извинение да не говорим.

— Ако не бе такава проклета глупачка и толкова голям инат, ако не настояваше така упорито да следваш отново, това никога нямаше да се случи. Ти захвърли брака ни през прозореца в деня, в който се записа да учиш.

— Не, не е така. — Сякаш бяла пелена се спусна пред очите ѝ. Направо не можеше да го гледа, затова отвърна очи от него. — Ти провали всичко, когато доведе тази кучка в леглото ми. Как смееш да постъпваш по този начин?

— А ти как смееш да ми говориш така? Няма да търпя повече, Фейт! — Опитваше се да извърти нещата в своя полза.

— Ти ли няма да търпиш? Какво мислиш, че почувствах, когато се прибрах вкъщи и намерих бельото ѝ в моето легло, а косата ѝ в моята мивка? — Нямаше какво да отговори, но Фейт не бе подготвена за онова, което последва. Алекс нямаше намерение да я остави да спечели.

— Изнасям се оттук — заяви и отиде в банята, като тресна вратата.

Можеше да го чуе как блъска и трополи в гардероба, а след двадесет минути, докато тя седеше на стола като вцепенена, излезе с един куфар. Фейт не го спря. Не можеше дори да измисли какво да каже.

— Къде отиваш? — Изглеждаше отчаяна. Сякаш кошмарен сън се превръщаше в реалност. Неочаквано си помисли дали наистина всичко не беше по нейна вина? Дали грешката не беше нейна? Дали не е била прекалено неотстъпчива? Може би наистина бе виновна, че бе упорствала да учи в университета. Вече не знаеше кое е правилното и кое не.

— Ще отида на хотел. Можеш да ми се обадиш в офиса, ако искаш да говориш с мен. — На устата ѝ беше да му каже, че адвокатите ѝ ще го направят, но реши да не дърпа спусъка заради смешната амбиция последната дума да бъде нейна. Дори не знаеше дали се нуждае от адвокат и не посмя да попита той има ли такъв.

— Обичаш ли я, Алекс? — промълви тъжно. Всъщност не искаше да чуе отговора, но трябваше да го знае.

— Това не е твоя работа! — отсече злобно Алекс. Нямаше никакво намерение да я помоли за прошка, не и след като го обвини.

— Мисля, че имам право да знам. Коя е тя? — Гласът ѝ бе много по-спокоен. Имаше доста неща, които трябваше да научи.

— Ти загуби правата си в този брак, Фейт, когато захвърли семейството ни са буницето и отиде да учиш. — Този аргумент беше най-смешното нещо, което някой можеше да измисли, и дори Фейт го осъзнаваше. Алекс беше сприхав, кавгаджийски настроен, неразумен и жесток.

— Да не искаш да кажеш, че ми изневеряваш за пръв път и причината за всичко съм аз?

— Нищо не казвам. Ще разбереш, когато реша какво искам да правя.

Беше невероятно! Той я заплашваше. Опитваше се да обърне нещата, да обвини нея. И си отиваше. Тя беше виновната, това трябваше да ѝ бъде ясно!

Фейт не каза нито дума, когато той слезе по стълбите, блъскайки куфара в стената, и след миг тя чу как външната врата се затвори с трясък. Не знаеше повече, отколкото когато се прибра вчера. Но бе видяла достатъчно в своята собствена спалня, на своето собствено легло. Мъжът ѝ очевидно не желаше да ѝ даде обяснение.

Тя обиколи къщата като насън. Беше объркана, вцепенена. Половин час по-късно се обади на Брад.

— Какво става, Фред? — попита съчувствено той.

Гласът ѝ не звучеше добре, но поне този път не плачеше. Обаче говореше съвсем тихо.

— Той си отиде.

— Какво? Шегуваш ли се?

— Каза, че аз съм виновна за всичко, защото съм тръгнала да уча, и не било моя работа коя е жената или какво означава за него.

— Казах ли ти, че ще те обвини! — Беше отгатнал линията на поведението, но не бе очаквал Алекс да си вземе багажа и да си тръгне. Господи! Бе се скрил в ъгъла като страхлив плъх и това бе единствената защита, която бе успял да измисли и приложи. Да избяга, да се измъкне, да се покрие. Чиста проба подлец! Постъпката му беше гнусна и безхарактерна, но говореше много. — Ще ми се да ти кажа, че ще се чувстваш по-добре без него, но съм сигурен, че точно в момента не е така.

— Бяхме женени цели двадесет и шест години. Започвам да се чудя дали изобщо съм го познавала. Знаела ли съм някога кой е?

— Вероятно е така, Фред. Нещата се променят. Невинаги можем да забележим промените, а понякога не искаме да ги видим.

Наистина беше прав. Алекс бе затворил вратата към нея още преди години. Но тя бе избрала да не обръща внимание на това и да продължи да живее постарому. Но рано или късно онова, на което не обръщаш внимание, ще почука на вратата ти. И тогава щеш, не щеш трябва да се срещнеш и пребориш с него.

— Какво да кажа на децата?

— Защо трябва да им казваш нещо, поне през следващите няколко дни? Може да не знаят за известно време. Безсмислено е да им съобщаваш, а и той вероятно няма да го направи. Нека да оставим прахта да се слегне. Може да се върне, когато се успокои. Може да види нещата под друг ъгъл, от друга гледна точка и положението да не му хареса особено. Възможно е просто да се върне тихомълком, ако не го сметне за прекалено голямо унижение.

— Мислиш ли, че ще го направи? — Гласът ѝ бе изпълнен с надежда, която едва не разби сърцето му. Не искаше тази жена да се погребва жива с мъж, който я третираше като вещ. Дори само заради паметта на Джак Брад искаше нещо по-добро за нея. Тя заслужаваше много повече от онова, което ѝ даваше Алекс.

— Не знам, може би. Просто се опитай да се успокоиш. Разумно е утре сутринта да се обадиш на адвокат. Ще се опитам да намеря някой добър в Ню Йорк. Ще се обадя на приятели, които се занимават с брачни дела, и ще видя кого ще ми препоръчат. Съжалявам, Фред. Ти не заслужаваш това. Грешката изобщо не е твоя. Надявам се, че го знаеш.

— Не съм сигурна в какво да вярвам. — Не можеше да определи и как се чувства. Струваше ѝ се, че е умряла.

Тази нощ тя отиде в стаята на Зоуи. Не можеше да понесе мисълта да спи в същото легло, независимо дали чаршафите са сменени или не. Брад отново се обади, за да провери как е, макар да бе късно през нощта, а Пам направи злостен коментар, когато вдигна телефона. Отдавна не беше го виждала толкова разстроен. От времето, когато децата им бяха сериозно болни.

— Какво става? — попита, тъкмо се бе прибрала от вечеря с приятели. Той си бе останал вкъщи с извинението, че има работа. Но Пам го познаваше достатъчно добре и ѝ беше ясно, че не иска да бъде в нейната и на приятелите ѝ компания.

— Просто един приятел е изпаднал в беда.

— Трябва да е много зле, щом изглеждаш така. Познавам ли го?

— Не. Брачни проблеми. — Пам се зачуди дали не става дума за Фейт, но реши да не разпитва повече. Брад изглеждаше прекалено разстроен. А тя бе достатъчно умна, така че престана да му досажда с въпросите си.

На другия ден около обяд Брад ѝ изпрати имейл с името и телефона на един адвокат в Ню Йорк. Фейт му се обади и остави съобщение, а когато той ѝ позвъни, с голямо облекчение говори с него. Обясни му какво се е случило. Адвокатът я попита дали желае да наеме частен детектив, за да открият коя е жената. За голяма своя изненада тя се съгласи.

През следващите няколко дни имаше чувството, че плува под вода. Ходеше на лекции, говореше с Брад, но всичко бе някак замъглено и глухо. Алекс не се обади нито веднъж. Адвокатът позвъни в петък. Самоличността на жената бе разкрита. Беше двадесет и седем годишна, разведена, с едно дете и работеше като рецепционистка в същата инвестиционна фирма, където и Алекс. Според секретарките във фирмата преди година се преместила от Атланта в Ню Йорк и имала връзка с Алекс от десет месеца. Десет месеца! Значи нямаше нищо общо с нейното учене! Той я бе мамил почти цяла година. Докато слушаше адвоката, Фейт се почувства зле.

Уговори си среща с него в офиса му през следващата седмица, но все още нямаше представа какво да прави. Не бе решила дали трябва да се разведе с мъжа си, или да го помоли да се върне. Не бяха

говорили цяла седмица. Дори не знаеше колко сериозни са отношенията му с това момиче. И тъй като се чудеше какво да прави, взе, че се обади на Алекс в офиса му. Той прие обаждането. Фейт се страхуваше, че няма да го направи, но когато чу гласа му, с изненада установи, че звучи дори доволно.

— Искаш ли да поговорим? — предложи Фейт, опитвайки се да не бъде толкова сърдита, колкото всъщност бе в светлината на последните разкрития. Наученото от адвокатата тази сутрин направо разби сърцето ѝ. Но отговорът на Алекс я довърши.

— Няма за какво — заяви той и при тези думи сълзите отново напълниха очите ѝ. Беше плакала цялата седмица. Чувстваше се почти по същия начин, както след смъртта на Джак, че дори и по-зле. В известен смисъл това, което се случваше, също беше смърт. Беше загуба на доверие, на надежди, мечти, вяра и може би на целия ѝ брак.

— Не може просто да избягваме случилото се, Алекс. Трябва поне да поговорим.

— Нямам какво да ти кажа — отвърна хладно той, сякаш наистина вярваше, че тя е виновна.

Фейт си пое дъх и направи една стъпка, която щеше да ужаси Брад и Зоуи. Но само това можеше да измисли в този момент. Само това успя да направи. Изправена пред лицето на неговите безкрайни упреци и критики, винаги бе чувствала, че трябва да направи усилие и саможертва, без значение дали е честно или не спрямо нея, дали е оправдано или не. Отново я преследваше детството ѝ, отново се опитваше да бъде добро момиче.

— А ако напусна училище? — Това вече бе най-голямата, най-мъчителната жертва, която можеше да направи, но тя искаше да спаси брака си. Според нея не можеше другояче, трябваше поне да опита. Ако ученето бе съсипало отношенията им, значи нямаше друг избор. Щеше да се откаже. Не искаше да плати висшето си образование и адвокатската си титла с двадесет и шест годишен брак.

— Вече е прекалено късно — гласеше отговорът, който я задуши, и тя почувства как стаята започва да се върти.

— Ти сериозно ли говориш? Да не смяташ да се ожениш за това момиче? — Нямаше друга причина, която да обясни неговото нежелание да се върне. Фейт бе добра съпруга. Единствената ѝ грешка

бе, щом той настояваше, че е грешка, желанието ѝ да се върне да учи. Но ето че бе готова да се откаже и от него!

— Не, не е заради момичето. А заради теб.

— Защо? Какво съм направила? — Сълзите се стичаха по лицето ѝ и Фейт по никакъв начин не можеше да ги спре.

— Нашият брак е мъртъв от години. И аз се чувствам мъртъв, когато съм с теб. — Усещаше думите му като камшик през лицето си, като физически удари, толкова бяха безмилостни и жестоки. — Вече съм на петдесет и две. Искам да живея по-приятен живот. Нашият приключи. Децата пораснаха, повече нямат нужда от нас. Ти искаш да учиш право. А аз искам да живея. — Говореше уверено, сякаш го бе планирал много отдавна. Всичко бе обмислено и тя бе попаднала право в капана, заложен, когато пожела да се върне в университета да учи. Думите разкъсваха сърцето ѝ на късове. Беше готова да остане с него от вяност и уважение към брака им. А той искаше втори шанс, но без нея.

— Не съм знаела, че се чувстваш така — възкликна шокирана Фейт.

— Е, сега вече знаеш. И двамата заслужаваме повече от онова, което имаме. — Беше прав, но Фейт никога не се бе опитвала да сграбчи нещо повече от живота за негова сметка. Имаше намерението да остане с него независимо колко трудно щеше да ѝ бъде. Той обаче не проявяваше подобна лоялност към нея. — Вече се обадох на адвокатата си. Най-добре и ти си намери някой. — Тя не му каза, че вече го е направила. Цялата тази катастрофа се развиваше със свръхзвукова скорост, и ако не друго, искаше поне да забави малко темпото.

Според нея той допускаше колосална грешка, която бе непоправима.

— Какво ще кажем на момичетата? — Можеше да си представи как ще извърти нещата. Щеше да представи всичко като нейна грешка, щеше да я очерни и да прехвърли цялата вина върху нея. А тя не искаше да разкрива мръсната му жалка история пред децата. Беше прекалено унижително, макар че щеше да обясни всичко. Освен това беше сигурна, че също като баща си Ели ще обвини нея.

— Все ще измислим нещо — отговори Алекс. — Наеми си адвокат, Фейт. Искам развод.

— О, господи! — Не можеше да повярва, че чува тези думи. — Как можеш да постъпиш така, Алекс? Нима нашият брак не означава нищо за теб?

— Не повече, отколкото за теб, когато реши, че ще престанеш да бъдеш моя жена и ще ставаш адвокат.

— Но защо сравняваш тези неща? Това не е честно! — Неочаквано пред очите ѝ просветна и тя разбра с какво момичето с прашките бе привлекателно за него. Беше с двадесет и три години по-млада от него и работеше като обикновена рецепционистка. Нямаше професия, нито амбиции за кариера. Той можеше да я контролира, а по отношение на Фейт бе загубил тази възможност. Точно това бе — не можеше да ѝ прости.

— Нямам намерение да се оправдавам, нито да ти обяснявам каквото и да било. Ти сама си си виновна. — Част от нея му вярваше, а друга част искаше да крещи, че това не е истина, че не е честно. След миг той затвори. Дори не ѝ каза къде е отседнал и тя се зачуди дали всъщност не живееше при любовницата си. Вече всичко беше възможно. Фейт имаше чувството, че за една седмица целият свят се е сгромолясал около нея. Не беше ѝ останало нищо от предишния живот.

Тя тихо плачеше, когато чу вратата да се отваря и затваря. Подскочи, защото не знаеше кой може да е, докато не чу гласа на Зоуи.

— Мамо! Здравсти! Вкъщи съм си! — Беше решила да ги изненада и сега Фейт се чудеше какво да прави. Не знаеше как да обясни отсъствието на баща ѝ, а не бе готова да ѝ каже за развода. Все още сама не бе успяла да преглътне тази мисъл.

Бързо избърса очите си и забърза към коридора с широка усмивка. Но погледът ѝ бе налудничав, косата — разрошена, и имаше издайнически следи от сълзи, а под очите — дълбоки тъмни кръгове от безсънието, което я мъчеше цяла седмица.

— Здравсти, мамо — поздрави Зоуи, като остави чантата си на пода, но след като я огледа, попита разтревожено: — Болна ли си?

— Пипнах някакъв стомашен грип и цяла седмица повръщам и се чувствам зле.

— Много лошо — отвърна загрижено момичето. — Струва ми се, че си и настинала.

— Така е — побърза да се съгласи Фейт. Бе наистина толкова зле, колкото изглеждаше. А да крие от Зоуи през целия уикенд, щеше да

бъде истинска агония, но от друга страна се чувстваше облекчена, че детето ѝ е тук. Имаше на кого да се опре, имаше нещо реално, което да пипне. Целият ѝ живот вече изглеждаше нереален.

— Къде е татко? — попита Зоуи, като отвори хладилника. В него нямаше почти нищо. Фейт бе спряла да яде от седмица. Не пазаруваше, не готвеше.

— Извън града. Във Флорида. — Това бе първото място, което ѝ дойде наум и Зоуи кимна. Обяснението бе приемливо, тя бе свикнала баща ѝ често да го няма.

— Трябва да купим продукти. Извинявай, че не се обадох. Мислех, че ще ти бъде приятно да те изненадам, мамо. Не знаех, че си болна.

Фейт се обърна с усмивка.

— Ще се оправя.

Зоуи кимна и престана да задава въпроси, докато не видя нощницата на майка си в своята спалня и леглото си неоправено.

— Кой е спал в стаята ми? — попита тя, докато гледаше разхвърляното легло.

— Аз. Не исках да заразя баща ти с моя грип, затова се преместих тук. Извинявай, скъпа, веднага ще го оправя.

— Нали каза, че татко го няма? — попита вече подозрително Зоуи. Беше ѝ ясно, че нещо не е наред вкъщи и се чудеше дали родителите ѝ не са се скарали.

— Така е. Замина днес. Щях да се преместя в моята стая тази вечер. — Но голямата жълта стая, тапицирана с кретон на цветя, сега ѝ изглеждаше като дяволска дупка. Не можеше да си представи, че ще спи в нея.

— Как може да те остави през уикенда? — Това бе доста необичайно за него.

— Опасяваше се, че няма да стигне навреме. Очакват голяма снежна буря в Чикаго в края на седмицата. А той има много важна среща, затова отиде по-рано, искаше да е сигурен.

— Мамо. — Зоуи седна на края на леглото си и притегли майка си до себе си. Откакто бе родена, не беше я виждала такава, толкова обърквана и разстроена. Дори и когато вуйчо Джак загина в самолетната катастрофа. Тогава Зоуи бе на петнадесет и си го спомняше много добре. Майка ѝ изглеждаше потънала в пълно

отчаяние. — Ти каза, че е отишъл във Флорида, не в Чикаго. Какво става? Кажи ми!

— Нищо — настоя Фейт и заплака. Бе преминала през ада в ужасна седмица и повече нямаше нерви, не издържаше. А изобщо не искаше да казва истината на Зоуи.

— Кажи ми, мамо! Къде е татко?

Знаеше, че трябва да отговори нещо правдоподобно, макар и не цялата истина.

— Скарахме се. Нищо особено. Просто съм разстроена. Това е всичко. Нищо особено. — Но личеше колко ѝ е тежко, а и съзнаваше, че трябва да каже истината на дъщеря си, или поне част от нея. — Добре де, не беше малка, а голяма кавга. Много, много голяма — призна Фейт и издуха носа си, а Зоуи я прегърна здраво през раменете. Симпатиите ѝ винаги бяха на страната на майка ѝ.

— Колко голяма?

— Много. Той се изнесе от къщи.

— Какво? Как така се изнесе? — извика шокирана Зоуи. Добре бе направила, че се прибра. Майка ѝ бе изпаднала в голяма беда и имаше нужда от нея. — Напусна къщата?

— Да. — Повече нямаше сили да се бори със сълзите.

— Но защо?

— Прекалено е сложно за обяснение. Всъщност не исках да ти казвам. Трябва да ми вярваш.

— Отново ли те обвинява?

— Разбира се — проплака Фейт и избърса носа си. — Кого друг може да обвини? Със сигурност не и себе си.

— Ще се върне ли?

Фейт понечи да отговори „да“ по инерция, но неочаквано спря и поклати глава, като отново заплака.

— По дяволите! Няма да се върне? Сигурна ли си? — Зоуи вече бе напълно втрещена.

— Току-що ми съобщи по телефона, че иска развод. — Неочаквано Зоуи от нейна дъщеря се превърна в най-добрия ѝ приятел. Но се страхуваше да я товари с мъката си, макар че момичето изглеждаше много по-силно от майка си.

— Кога се случи това?

— Преди седмица. Съжалявам, че...

— Ама че копеле! Мръсник! — Това потвърждаваше всичко, което бе мислила за баща си през годините. После погледна майка си.
— Ели знае ли?

— Никой не знае. Говорих с него преди половин час. Той се изнесе в събота, а току-що ми съобщи, че иска развод. Каза, че имал право да живее по-добре, а докато бил женен за мен, се чувствал мъртъв.

— Ама че мръсотия! Пълно лайно!

— Не говори така за баща си!

— Защо? Той е точно такъв. Кога смяташе да ни кажеш?

— Не знам. Просто седя тук цяла седмица и се опитвам да преглътна новината. Само плача.

— Да, виждам. Бедната ми мама. Съжалявам. Радвам се, че се върнах у дома. Дори не знам защо го направих. Просто ми липсваше тази седмица.

— И ти на мен — отвърна Фейт.

Двете жени се прегърнаха и заплакаха безпомощно. А когато Зоуи се съвзе, сложи майка си да легне в леглото. Сетне слезе долу и направи малко супа и бъркани яйца. Беше разтърсена до дъното на душата си от новините, но не бе съкрушена като Фейт. Сега трябваше да се погрижи за майка си.

Занесе яденето горе, накара я да яде и после легна при нея. Прегърнати, гледаха телевизия. А когато същата вечер се обади Брад, Фейт му каза, че Зоуи е тук, и той се успокои, че не е сама. Уведоми го също какво иска Алекс, което силно го ядоса.

— Какъв кучи син! — рече с погнуса той.

Фейт изчака Зоуи да излезе от стаята, за да измие зъбите си, и му прошепна какво бе научила за онова момиче и че Алекс ходел с нея почти от една година.

— Виж ти! Това се казва новина! Знам, че в момента не мислиш така, но може би всичко е за хубаво, Фред. Ти никога нямаше да го оставиш, а той щеше напълно да разбие живота ти.

Но това бяха цели двадесет и шест години! Изтрети само за една седмица. Без значение колко труден и лишен от топлина щеше да е бракът ѝ, тя не можеше да си представи живота си без него.

— Не искам да те притеснявам, след като си със Зоуи. Ще ти се обадя утре. Сега поспи.

— Ще се опитам. — Зоуи ѝ бе казала да спи в нейното легло и Фейт си отдъхна с облекчение. Нямаше сили да отиде в своята спалня.

— Кой беше? — попита дъщеря ѝ, когато се върна от банята. Имаше чувството, че трябва да се грижи за майка си като за болно дете.

— Брад Патерсън.

— Оня с броеницата? — Фейт кимна. Все още бе тъжна, но Зоуи се усмихна. — Може би ще се ожениш за него, а?

— Престани, моля ти се! Не ставай глупава! Той ми е като брат, всъщност наистина е такъв! И освен това е женен. А аз все още съм омъжена за баща ти. — Но и двете знаеха, че това няма да е за дълго. Фейт не можеше да го проумее, докато лежеше будна до дъщеря си в леглото през тази нощ. Накрая потъна в дълбок сън, изпълнен с безпокойство и тревога.

16.

Зоуи се върна в „Браун“ в неделя вечерта, но целият уикенд преди това двете си говориха. Фейт все още беше в шок, чувстваше се много нещастна, но не разказа истината на Зоуи. Просто обясни, че баща ѝ искал по-вълнуващ живот, а не скучен, какъвто водел с нея, освен това бил силно ядосан от решението ѝ да учи.

— Но това са смешни и глупави причини за развод, мамо! Не мислиш ли, че може да си има някоя друга? — попита съвсем логично Зоуи.

Фейт и този път не се предаде. Въпреки всичко оставаше почтена и лоялна към Алекс.

— Наистина не знам — отвърна уклончиво тя.

Когато дъщеря ѝ си тръгна, вече се чувстваше доста по-добре. През следващата седмица се видя с адвоката, препоръчан ѝ от Брад. Той ѝ обясни всичко и ѝ показа доклада от частното детективско бюро. Името на жената бе Лесли Джеймс. От снимката, която бяха приложили, ги гледаше едно много красиво момиче. Беше висока и добре сложена, приличаше на модел, косата ѝ бе дълга и черна, както вече знаеше Фейт. Беше само с пет години по-възрастна от Елоиз и бе добре известна в офиса. Връзката ѝ с Алекс очевидно бе обществена тайна. Другите секретарки предполагаха, че може би ще се оженят, макар че Алекс не бе споделил плановете си с никого.

Фейт имаше чувството, че е получила ритник в стомаха. Момичето наистина бе много красиво, а и младо. С цели осемнадесет години по-младо от нея, което бе още един жесток удар под кръста.

Тя седеше в кабинета си и гледаше в нищото, когато иззвъня телефонът. Беше Брад, интересуваше се как е минала срещата ѝ с адвоката.

— Добре. Видях доклада. Тя е много красива, Брад. Не мога да го обвинявам. — Беше доста потисната.

— Аз обаче мога. Мъжът ти е глупак. Ти също си красива. Повече от която и да е друга жена на света. Както физически, така и

духовно.

— О, благодаря — отвърна учтиво Фейт, но като че ли не бе особено убедена. Струваше ѝ се, че целият ѝ живот се е сгромолясал.

Двете със Зоуи се бяха шегували, че денят на Свети Валентин повече няма да представлява интерес. Беше се изпарил като дим в личния ѝ ад. Дори не си спомняше в кой ден се пада, това вече не я интересуваше. Но въпреки това изпрати на Зоуи шоколадите, а също и на Ели в Лондон, макар и с малко закъснение.

— Имам новини за теб — рече Брад, опитвайки се да я ободри. Тревожеше се за нея повече от седмица. По телефона чуваше колко е депресирана, но знаеше, че трябва да стиска зъби и да ходи на лекции.

— Какви? — попита тя. Малко се посъживи. Имаше странното усещане, че виси някъде в космическото пространство в пълна безтегловност. Всичко в живота ѝ неочаквано бе започнало да изглежда нереално.

— Ще дойда в Ню Йорк за няколко дни. Имам малко работа там. Надявам се, че ще вечеряш с мен. Можем да излезем на пица, ако не искаш да се обличаш официално.

— Е, това наистина са добри новини — отвърна с тъжна усмивка Фейт. Макар че да го види нямаше да ѝ достави онази радост, както преди няколко седмици. Но пак беше чудесно. Беше нещо, което да очаква, след като вече нямаше бъдеще в живота ѝ. — Кога ще дойдеш?

— Най-вероятно през този уикенд. Трябва да се видя с едни адвокати, за да се консултирам по доста труден и заплетен случай. Ще пристигна в петък през нощта. Мога да дойда при теб още в събота сутринта и да отидем да се пързаляме в парка.

— Нали каза, че имаш работа? — вметна разсеяно тя, а той се усмихна. Не бе толкова умряла, колкото си мислеше.

— Наистина имам. Ще си я свърша. Но искам и да те видя. Запази съботната вечер за мен, Фред. Ще се прибера вкъщи в неделя. Това е кратко пътуване. — Беше организирал всичко заради нея. Тревожеше се до болка и си бе казал, че го дължи на Джак. Искаше да отиде в Ню Йорк и да я види, да се увери, че е добре. Нямаше среща с никого, но ѝ го каза, за да има извинение за посещението. Струваше му се, че това е най-малкото, което може да направи за нея.

Докато дойде време Брад да пристигне в Ню Йорк, мина още една седмица след разрива с Алекс. Адвокатите на двамата се бяха

свързали и нещата бяха придвижени. Все още не бяха съобщили новините на Ели, но Алекс заяви, че той ще ѝ позвъни през седмицата. Фейт се страхуваше и се ужасяваше от реакцията на дъщеря си. Беше лесно да си представи, че, без значение колко е виновен баща ѝ или колко е жесток, тя ще застане на негова страна. Но тъй като бе по-привързана към баща си, Фейт се съгласи момичето да чуе новините от него. Особено след като Зоуи ги бе научила от нея. Знаеше, че няма да успее да убеди Ели да възприеме случилото се от нейна гледна точка. Единствено можеше да се надява, че ще се опита да разбере и нейната позиция.

Брад реши да отседне в „Карлайл“, тъй като бе най-близо до дома ѝ. И наистина в събота сутринта се появи в девет часа при нея, веднага след като се обръсна и изкъпа. Беше толкова изморен, че бе поспал в самолета. Каза на Пам същото, което събщи и на Фейт — че има среща с двама адвокати в Ню Йорк по въпросите на един заплетен случай. Пам не го разпитва повече. Нито пък Фейт. Брад се страхуваше, че тя ще се възпротиви на неговото идване, ако разбере, че го е предприел само заради нея. Не искаше да му досажда и да го занимава със себе си повече, отколкото вече бе направила.

Когато отвори вратата, той направо се уплаши. Беше бледа и много отслабнала, а с черните джинси и черното поло изглеждаше още по-слаба, без грим, с тъмни сенки под очите. Дългата ѝ руса коса бе пусната небрежно покрай лицето ѝ. Беше очевидно, че е загубила доста от теглото си. Тя му се усмихна веднага щом го видя и го прегърна топло. Не изглеждаше като строшена раковина, както звучеше по телефона в началото. Просто бе много изморена. И тъжна.

Фейт го нахрани с английски понички, направи кафе и бъркани яйца. Двамата останаха дълго време в кухнята и си говориха. След което отидоха във всекидневната и той запали огъня в камината. Тя все още спеше в стаята на Зоуи, дори бе започнала да мисли, че винаги ще спи там.

— Толкова е странно всичко — призна му Фейт. — Чувствам се сякаш съм умряла. Всичко е различно и никога няма да бъде отново същата. Двадесет и шест години от живота ми изтекоха през канализацията за един миг.

— Знам го, хлапе. Много е гадно. Но ще свикнеш след време. И един ден ще се почувстваш по-добре. По-различно, отколкото след

смъртта на Джак. Този път получаваш шанса да живееш по-добър живот. Алекс те убиваше бавно, но сигурно, и накрая щеше да те довърши. Ти заслужаваш по-добрия живот, а не той — рече спокойно и нежно Брад, докато седяха пред камината. Беше я попитал иска ли да отидат на пързалката, но тя отказа с извинението, че се чувства отпаднала. На него също не му се ходеше. Беше пътувал от Западния до Източния бряг след тежката работна седмица, но заради нея бе готов на всичко. И се радваше, че е тук. Тя също.

— Кога ще ходиш на срещата? — попита Фейт.

Той почти бе забравил за версията си, но веднага се сети.

— Около четири. Може би пет. Ще приключа само за няколко часа, но не беше за телефона, прекалено много въпроси имам за уточняване. — През това време смяташе да отиде в хотела и да поспи, а после отново да се види с нея за вечеря.

— Не си дошъл дотук само заради мен, нали, Брад? — попита подозрително с познатата му усмивка и той се разсмя.

— Не, разбира се. Обичам те, Фред. Но няма да измина целият този път само за да излекувам разбитото ти сърце.

— Добре. Тогава си върши работата, вместо да се притесняваш за мен.

— Казвам си го всеки ден — подразни я той. — Всъщност ти заслужаваш човек да се тревожи за теб. Получи много гаден удар, хлапе. Мисля обаче, че най-голямата ти грешка беше, че се омъжи за Алекс.

— И Джак казваше същото. — Но в живота ѝ преди това имаше още много по-гадни неща, които бяха подготвили почвата, за да търпи прекалено много болезнени неща от страна на Алекс.

— Джак беше прав. За много неща.

За обяд отидоха в близкия деликатесен магазин. Тя си взе сандвич с яйчена салата, а той не я остави на мира докато не го изяде целия. Поделиха си една купа супа с топчета. Това бе едно от любимите му ястия в Ню Йорк.

— В Калифорния не могат да направят такава супа — обясни Брад, а тя се разсмя и заприлича повече на старата Фейт. Беше ѝ приятно и спокойно с него.

След това отидоха на дълга разходка из Сентръл Парк. Дърветата все още бяха голи, паркът изглеждаше сив, но въздухът и ходенето ѝ се

отразиха добре. Преди да я изпрати до вкъщи стана следобед. Тя направи по чаша горещ шоколад, докато той стъкне отново огъня. Чудеше се дали смята да запази къщата. Не искаше обаче да я притеснява, като я пита. Мястото беше чудесно, но Брад смяташе, че за нея ще бъде по-добре, ако се премести. Обаче беше прекалено рано да ѝ го каже.

— Защо гледаш толкова сериозно? — попита го Фейт, като му подаде чашата с димящо какао. Това бе една от любимите им напитки, когато бяха деца.

— Мислех за теб — отвърна откровено той, — колко удивителна жена си. Повечето жени щяха да постъпят съвсем различно в този случай и щяха да кажат на децата си какво е направил баща им. Ти винаги си била твърде почтена към всички. Бих казал прекалено мила и добра. Това е хубаво.

Но и двамата знаеха, че добросърдечното поведение ѝ струваше скъпо. И не беше ѝ донесло много щастие.

— Благодаря — отвърна, като се усмихна нежно.

Брат ѝ беше същият. И двамата бяха добри по природа. Но бяха преживели доста, преди да умре баща им, пък и след това. Имаше неща, които Брад не знаеше. Винаги се бе възхищавал на любезното им отношение към другите, на тяхната толерантност, честност и почтеност, както и на силната връзка, която съществуваше помежду им. Другите деца лъжеха, но Джак винаги казваше истината. А когато веднъж разбра, че Фейт го е излъгала, направо адът се стовари отгоре ѝ. Тя бе на десет години и Брад все още си спомняше огромните като бисери сълзи, които падаха по бузите ѝ, докато Джак ѝ се караше. Сега не изглеждаше по-различна от тогава и точно този образ се въртеше в главата му през последната седмица. Представата за нея по този начин, обляна в сълзи, го накара да дойде в Ню Йорк, за да я види. Не можеше да бъде спокоен, след като знаеше колко е нещастна. Трябваше да направи нищо, за да ѝ помогне. Бе готов да стори и невъзможното, за да я види и да говори с нея. Тя уважаваше мнението му. И му вярваше така, както вярваше на Джак.

— Как се чувстваш, Фред? — попита я загрижено, като се настани пред камината. Приличаше на онова момче, което бе някога, със същата цепната брадичка и безкрайно дълги крака. Косата му бе

толкова черна, колкото и тогава. Дори отблизо не се забелязваха бели косми.

— По-добре, благодаря ти. — Това го накара да се чувства двойно по-доволен, че е дошъл. Тя наистина изглеждаше по-добре от сутринта, когато му отвори вратата. По-щастлива, по-спокойна. — Не толкова объркана. Трябва ми време, за да свикна. Изглежда ми доста странно да не съм женена за него. — Беше се омъжила за Алекс на двадесет и една години. Струваше ѝ се, че целият ѝ живот е минал с него.

— Може дори да ти хареса. Как върви в училище? — Той се тревожеше и за това.

— Не съм отличничка. Но все още не съм се провалила. Мисля, че ще се справя. — Скоро щеше да кандидатства в правния факултет. — Не трябва ли да ходиш на срещата си? — попита го Фейт. Беше почти четири, а Брад като че ли въобще не бързаше. Беше се излегнал удобно на килима пред камината.

— Да, след малко — отвърна, без да погледне часовника си.

Беше му се доспало от горещия шоколад и топлината на огъня, както и от близостта ѝ. — Животът е странен, нали? Израснахме заедно и имахме пълната възможност да се влюбим един в друг, а не го направихме. Вместо това аз се ожених за Пам, с която нямам абсолютно нищо общо, а ти за Алекс, който се отнася с теб като с парцал. Щеше да бъде толкова по-просто, ако се бяхме погледнали по-внимателно още тогава и ако се бяхме влюбили един в друг. Нищо по-просто, нали, Фред? — Гледаше огъня, докато говореше, след което се взря в нея със сънлива усмивка. Забеляза, че в очите ѝ извира тъга, а също и някаква обреченост. Всъщност имаше толкова много неща, които Брад не знаеше, особено причините, които бяха направили възможно отношението на Алекс към нея.

— Никога не става така просто — отвърна с въздишка тя. — Женим се за неподходящи, объркани хора, а мислим, че сме постъпили правилно. Ако избереш някой от детството, ще се упрекваш, че си изтървал други, по-добри възможности. — Освен тези, лично тя имаше и други причини. Чудеше се дали брат ѝ не му е доверил нещо, но се съмняваше. Това беше тяхната най-съкровена тайна, най-големият им срам през цялото детство, а и през значителна част от живота им като възрастни.

Фейт не каза никога и на никого, че баща ѝ я е изнасилвал, нито че бе заплашвал да убие нея и Джак, ако го издаде. Така и не можа да почувства Алекс достатъчно близък, за да сподели тази мрачна тайна от живота си с него, и дори се страхуваше, че ако научи, той ще започне да я обвинява за случилото се. Беше го обсъждала с психоаналитика си много пъти преди години, както и с Джак, и заключението бе, че Алекс не бива да знае. Неговото собствено детство бе преминало в студена и лишена от емоционалност среда, но все пак без такива отклонения. Фейт не мислеше, че той ще успее да приеме стореното от баща ѝ, без да я обвини, което допълнително щеше да разбие сърцето ѝ. Но по отношение на Брад имаше абсолютно различно усещане. Знаеше, че би могла да му разкаже всичко. Онова, което винаги ѝ бе предлагал и тя винаги бе получавала, бе неговата необикновена и безусловна любов.

— Усложняването невинаги е правилното нещо — рече просто той, докато я гледаше. Можеше да забележи болката в очите ѝ, но нямаше обяснение. — Добре ли си, Фред? Какво има?

— Добре съм. Просто си мислех за някои неща от миналото. Ужасно грозни, стари истории. Гадни и мръсни. Според мен те винаги са били част от живота ми с Алекс, макар и неизказани. Струва ми се, че те са причината да му позволя да се държи така и да бъде толкова груб понякога. Подозирам, че винаги съм мислела, че заслужавам всичко, което е правил.

Очите ѝ говореха много повече от думите. Той хвана ръката ѝ и я стисна здраво, и сякаш почувства как старите демони я измъчват.

— За какво говориш? — попита тихо, а тя наведе очи, след което го погледна открито. Беше по-трудно да произнесе думите отколкото си мислеше, дори и пред него.

— Нещо много лошо ми се случи, когато бях дете. Джак знаеше... макар и не от самото начало. Откри го случайно. Беше му много тежко.

Преди да е произнесла каквото и да е, Брад се досети и стисна здраво ръката ѝ. Не знаеше как и защо, но го знаеше. Можеше да почувства цялата болка и мъка, които Фейт таеше в себе си. А тя можеше да види, че я приема, преди още да е проговорила.

Пое си дъх и скочи в бездната. Не беше сигурна защо го направи, но искаше да сподели с него всичко, което бе крила в сърцето си. Дори

не усещаше как сълзите се стичат по лицето ѝ, докато неговото сърце се раздираше от мъка, а той я гледаше безпомощно. Беше безсилен като Джак на времето. Джак не беше успял да го спре. И Брад не можеше да поеме спомена и да го заличи. Можеше само да стои до нея както винаги.

— Баща ми ме насилваше, когато бях малко момиченце — изрече някак безизразно и едва чуто тя. От устата на Брад не излезе нито звук, чакаше я да продължи. — Започна, когато бях на четири или пет, и го правеше, докато умря, тогава бях на десет. Бях прекалено уплашена, за да кажа на някого, защото той заплаши, че ще ме убие, а също и Джак, ако го издам. Затова мълчах. След години, когато вече бях пораснала, се опитах да разкажа на майка ми, но тя така и не ми повярва. Година преди баща ми да умре, Джак откри какво става и също бе заплашен. Мисля, че това е част от връзката между нас. Джак беше единственият, който знаеше. Който някога е знаел. Но аз винаги се чувствах виновна за случилото се, сякаш грешката беше моя, а не на баща ми. Сякаш това ме правеше по-лоша от всички останали... по-нищожна... по-мръсна... трудно ми беше да си простя сама — промълви с агонизиращ глас. — Накрая успях. Мисля, че точно затова Алекс се държи така с мен. Приемах, че има право да се отнася зле, да ме критикува, да бъде груб и нелюбезен. Смятах, че не заслужавам нищо по-добро. Бях като кукла на конци в ръцете му. — Тя погледна за миг надолу и когато отново вдигна очи, видя, че той плаче.

Брад не каза нищо, само я придърпа към себе си и я притисна силно. Прегръдката му бе по-красноречива от всякакви думи. Мина много време, преди да успее да проговори.

— Съжалявам, Фред... Толкова съжалявам... Това е ужасно... Как си могла да го носиш в себе си през целия си живот? Не знам защо, но още преди да го кажеш, вече знаех. Съжалявам, че се е случило. Това не те прави по-недостойна, нито по-лоша... Напротив, прави те милион пъти повече от другите. Какво ужасно, жестоко нещо... да причиниш толкова болка на едно малко момиченце! Радвам се, че е умрял.

— И аз отначало мислех така, но после се чувствах виновна. Предполагам, че не съм единствената, че се е случвало на много деца. Не знаеш колко си самотен, колко ти е страшно.

Сексуалното насилие бе нанесло дълбоки поражения и бе повлияло върху целия ѝ живот. То бе причината да избере мъжа, за когото се бе омъжила, и да му позволи да се отнася така с нея. Но реакцията на Брад бе точно онази, на която Фейт се бе надявала, след като събра достатъчно смелост да му разкаже. Той никога нямаше да я предаде или изостави, за разлика от Алекс, който не пропускаше случай да я обвини за щяло и не щяло. Да сподели и разкрие душата си пред Брад, като че ли я оправда и реабилитира. Най-накрая бе казала на някого и той я бе приел въпреки всичко. Беше се освободила от веригите, която я държаха вързана почти през целия ѝ живот. Неговото разбиране беше невероятен подарък, чиято стойност не можеше да бъде измерена.

Двамата останаха дълго в мълчание, докато Брад я държеше в ръцете си като дете. Беше приятел и брат, човекът, когото винаги бе обичала, и знаеше, че той също я обича. А когато се отдръпна, видя, че ѝ се усмихва.

— Обичам те, Фред... Наистина много те обичам. Какво невероятно същество си ти, какъв човек! Възхищавам ти се. Колко жалко, че си се омъжила за този задник вместо за мен! Наистина ще го набия, ще му счупя главата, хлапе! — Но всичко, което ѝ каза този ден, ѝ звучеше правилно. Да му признае страшната тайна от миналото, бе най-смелото нещо, което бе правила някога. Беше като да вземе огледало и да се погледне през неговите очи. И видя един добър човек, който вече няма да бъде обвиняван за нищо. Повече нямаше да бъде жертва, нито лошото малко момиче. Беше горда жена, която бе носила сама тежкото бреме на срама и бе оцеляла. Беше преживяла вероломство, коварство и позор и заслужаваше любов и хубави неща в живота си. Това бе ключът, от който се нуждаеше, за да отвори своята врата към свободата. Той — Брад, я бе освободил от дългия плен и сега тя се чувстваше свободна. Най-накрая свободна.

— Благодаря ти, Брад. Смятам, че нещата стават по начина, по който трябва да станат. Вероятно щеше да бъдеш силно отегчен, ако се бе оженил за мен. — Тя се усмихна закачливо. — Пък и да се омъжа за теб, щеше да е все едно да се омъжа за брат си. А това, меко казано, е кръвосмешение. — Може би беше по-добре да си останат само приятели, най-добрите приятели на света.

— Точно това винаги съм си мислил и аз. Когато бяхме в колежа, Джак веднъж ме попита защо не изляза с теб, а аз си помислих, че е полудял. Ти ми беше като сестричка. Бях ужасно глупав тогава — рече не особено уверено той.

— Е, не си бил чак толкова глупав. — Колко приятно и лесно беше да се говори с него.

Накрая той погледна часовника си. Не искаше да я оставя, но трябваше да поддържа версията, че е дошъл в града по работа, а не само за да я види. Не искаше да я напуска след всичко, което току-що бе чул. Щеше да лежи два часа в хотела и да гледа баскетболния мач или да спи. Но знаеше, че трябва да се придържа към историята и да я остави за малко. Чувстваше се по-близък с нея от когато и да било, но се опита да бъде благоразумен и стана.

— Къде искаш да вечеряме тази вечер, принцесо? — попита с прозявка.

— Ако не се разсъниш, няма да има много полза от срещата — засмя се тя, а той се ухили и поклати глава. — Какво ще кажеш за китайска храна? — Сякаш нищо не беше се случило помежду им. Бяха по-близки от всякога.

— Звучи ми чудесно. Забравих да си взема вратовръзка. Мислех да си купя една, ако настояваш да бъда официален.

— Аз пък мислех, че ще дойдеш с папийонка — подразни го тя след всичките му оплаквания от Пам. Беше си взел едно спортно сако, чифт панталони, джинси и няколко сини ризи. Изглеждаше много хубав, когато нави ръкавите си и се престори, че отива на работа.

— Ще те взема в седем часа. Добре ли е? — попита, като я целуна по челото и върха на главата и я притисна към себе си.

— Нима ще успееш да свършиш дотогава? — Беше изненадана.

— Ще ми стигне времето. Ще обсъждаме само едно дело.

— Сигурно е много специално хлапе, щом си дошъл чак дотук, за да го обсъждаш за два часа — рече тя, докато го изпращаше до предната врата.

Трябваше да й каже нещо, не много, но не и малко, заради разкритията, които тя направи пред него.

— Да, такова е — потвърди и я прегърна силно, преди да излезе.

Измина двата квартала до хотела като от главата му не излизаше историята, която току-що научи. Каква удивителна, каква възхитителна

жена беше тя и какъв глупак беше той, че не се ожени за нея. Сега съжаляваше, че не е тръгнал по другия път, а по оня, който бе избрал преди години. Но нямаше връщане назад. Единственото, което можеше да направи, бе да я подкрепя и да признае грешката пред себе си. Дори пред нея не можеше да признае, че е сгрешил.

Когато влезе в хотела, изглеждаше тъжен и замислен. Умът му бе зает с ужаса, който бе преживяла, с болката, срама и унижението, които бе изпитала, с любовта, която въпреки всичко това проявяваше към всеки, и беше щастлив, че е неин приятел.

А Фейт можеше само да благодари на Бог, че най-накрая бе намерила сили и смелост да се разкрие и да разкаже на някого за баща си. Брад беше единственият, на когото можеше да го каже. Признанието ѝ заздрави още повече връзката между тях и засили любовта, която изпитваше към него. Сега онази многотонна тежест, която бе носила сама през целия си живот, падна от сърцето ѝ.

17.

Фейт и Брад отидоха на китайски ресторант. Той ѝ разказа за срещата, която уж бе провел, като компилира няколко случая, върху които работеше в Сан Франциско. Всъщност през двата часа в хотела бе спал. Фейт не заподозря нищо и бе изцяло погълната и очарована от обясненията му. След това говориха за децата си. Той умираше от нетърпение да види синовете си, а тя от желание да говори с Ели, след като Алекс ѝ съобщи за промените, които щяха да настъпят в семейството им.

— Как мислиш, че ще приеме новините? — попита Брад, като я гледаше загрижено.

— Притеснявам се, че ще обвини мен — призна Фейт. — Един господ знае какво ще ѝ каже Алекс, но според него, щом аз съм казала на Зоуи, той трябва да съобщи на Елоиз.

— Дъщеря ти е достатъчно голяма, за да прояви разум и да отсъди честно — рече, изпълнен с оптимизъм той.

— Така е, но човек никога не знае. Все още ми прилича на кошмар. Не мога да настроя мисленето си на тази вълна. Преди две седмици бях омъжена и убедена, че всичко в живота ми върви по мед и масло. — Ако трябваше да бъде точна — преди шестнадесет дни. — По този начин се чувстваш, когато умре някой близък — продължаваш да мислиш, че преди два дни е бил жив, преди три седмици, преди два месеца, после изведнъж се оглеждаш и установяваш, че е било минала година. — И двамата мислеха за Джак.

— Искаш ли утре да отидем на църква? — Двамата зададоха въпроса едновременно и се разсмяха.

— Много бих искала. В „Свети Патрик“ или някъде около нас? — попита Фейт.

— Нека да е „Свети Патрик“. Струва ми се, че тя стана нашата църква — каза той и ѝ подаде сладкиш с късметче. В нейното късметче пишеше, че е сръчна, търпелива и мъдра. В неговото — че ще направи отличен бизнес.

— Мразя късметчета като тези — рече Фейт. — Винаги съм ги мразила. Те са досадни. Харесват ми онези, които предсказват неща от рода на: „Другата седмица ще се влюбиш“. Но на мен никога не ми се пада такава. Сега вече знам защо.

— И защо? — попита той. Нещо в думите ѝ го трогна до дъното на душата.

— Защото просто нямам късмет — отвърна тя, мислейки за Алекс. Случилото се през последните две седмици беше заради лошия ѝ късмет. Не лош, ами много лош.

— Понякога след лошото идва най-хубавото нещо на света — успокои я нежно Брад.

— Това сладкиш с късметче ли е, или ти си го измисли? — пошегува се Фейт, а той забеляза, че изглежда много по-добре и по-спокойна, отколкото сутринта. Ядеше с апетит и се смееше на шегите му.

— Аз си го измислих. Но е истина. Понякога се случват лоши неща, но те винаги подготвят място за хубавите, без сам да си даваш сметка за това.

— И на теб ли ти се е случвало?

— Не, но на много други хора, които познавам. Един мой приятел загуби съпругата си преди четири години. Беше прекрасна жена и той много страда. Отиде си от тумор в мозъка само за шест месеца. Но после срещна най-невероятната жена, която някога съм виждал. Сега е щастлив с нея. Така че човек никога не знае, Фред. Трябва да вярваш. Онези неща, за които говорихме — сбъднатите молитви... трябва да вярваш в тях. В момента за малко си спряла по пътя, колата ти се е прекаатурила, но отново ще потеглиш. Може би дори по-добре, отколкото преди.

— Радвам се, че дойде в Ню Йорк — рече тя без връзка с думите му.

— Аз също. — Брад взе ръката ѝ през масата и я задържа. — Тревожех се за теб. Гласът ти звучеше отчаяно.

— Наистина бях отчаяна. Сега съм по-добре. Но мисля, че ще се чувствам гадно още известно време. По моя преценка Алекс няма да играе почтено. Мога да очаквам всичко от него.

— Най-вероятно. Съдейки по онова, което си ми казала, и аз мисля така. — Тогава му дойде една мисъл. — Искаш ли бананов

десерт? — Това беше слабостта ѝ като дете.

— Сега? — Тя му се усмихна. Беше толкова добър. С него се чувстваше напълно спокойна, обичана и в безопасност. Сякаш наистина беше с брат си. Дори още по-щастлива. — Та ние току-що се натъпкахме като прасета.

— Че какво от това? В „Серендипити“ правят страхотни. Може да си разделим един.

— Добре че не живееш тук — разсмя се Фейт. — Ще стана огромна като къща. Добре, какво пък. Защо не?

Брад плати сметката и двамата взеха такси, с което отидоха на Източна Шестдесета улица. Мястото беше претъпкано, нали бе събота вечер, но успяха да си намерят една кръгла масичка под лампа „Тифани“ и той поръча един бананов десерт и две лъжици. Десертът пристигна в голяма купа, пълна с крем и ядки, шоколадов сироп, ягоди, три вида сладолед и банани, висящи по ръба на купата, и те го наченаха. Брад направо не можеше да повярва на апетита ѝ.

— Ако не престана, ще ми стане лошо — оплака се Фейт, но продължи да яде. Просто не можеше да устои на изкушението.

— Ако ще повръщаш върху мен, по-добре спри. Приятелството си е приятелство, но другото не го приемам — предупреди я той и двамата се разсмяха.

Разказваха си и се смяха на много истории от детството си. Той ѝ припомни как бе излъгала приятелките им, че излизат с други момичета. Щяха да я убият, когато откриха какъв номер им е скроила. Тя им беше сърдита за нещо и искаше да си отмъсти. Тогава с Джак бяха на четиринадесет, а Фейт на дванадесет.

— Защо го направи, по дяволите? — попита я Брад, докато плащаше сметката.

— Защото не ме вземахте с вас на боулинг и ви бях много сърдита.

— Джак толкова се ядоса, мислех, че ще те удуши.

— И аз също. Наистина харесваше онова момиче. Но не си спомням ти да си падаше много по твоето — рече развеселена Фейт.

— Дори не си спомням коя беше. А ти?

— Разбира се. Шери Хенеси. А Джак ходеше със Сали Дийн.

— Имаш страхотна памет! Бях напълно забравил Шери Хенеси. Беше първото момиче, с което се целувах.

— Глупости, не беше тя — поправи го Фейт. — Беше Шарлот Уолър. Тогава беше на тринадесет.

— Бре, боже! — възкликна той, като неочаквано си спомни. — Ти си ме следила и си казала на Джак. Предпочитах той да не знае, защото ѝ бе хвърлил око, а не исках да ми се разсърди.

— Тя така или иначе му каза. Похвали се на цялата махала.

— Не, не е била тя! Ти си била, малка шпионке! — Беше забравил тази детска история, но сега му стана смешно, докато излизаха от „Серендипити“ на улицата.

— Добре де, и аз помогнах малко. Но тя разпространи новината със скоростта на светлината, при това много успешно. Мислеше, че е хванала голяма риба.

— Аз бях голяма риба в онези дни.

— И все още си много сладък — рече, пъхайки ръката си в неговата, Фейт. — Като се има предвид на колко си години.

— Я си мери приказките! — закани се той и предложи да се разходят, за да изгорят калориите от банановия сладолед.

Фейт намери идеята за страхотна, след като бяха яли толкова много.

— Имам чувството, че ще експлодирам! Ще се пукна!

— Ти си с размерите на мишка, Фред. Така и не порасна повече.

— И аз винаги съжалявах. Не ми харесваше, че съм толкова дребна.

— За момиче изглеждаш великолепно. — Когато бяха деца, винаги я успокояваше с тези думи. А тази вечер тя се чувстваше подмладена, тъй като си припомняха забравени хора и случки. Беше смешно и забавно да мисли отново за тях и да си задава въпроса къде ли са сега. Бяха загубили връзка с повечето. Особено Брад, след като се премести на другото крайбрежие.

Прекосяха Трето авеню, разговаряйки за приятели и съученици, спомняйки си имена и лица, за които никой не беше се сецал от години. Завиха на запад, после стигнаха Седма улица, а след миг се озоваха пред нейната къща.

— Беше глупаво от моя страна да те пусна на хотел. Трябваше да те поканя у нас. Аз спя в стаята на Зоуи. Ти можеше да се настаниш в моята.

— Добре съм — отвърна с прозявка той. — В колко часа е службата утре?

— Може да отидем когато искаме. В „Свети Патрик“ непрекъснато има литургии, все ще успеем да хванем някоя. Защо не дойдеш на закуска?

— С удоволствие. Ще ти се обадя, преди да тръгна. Може би между девет и десет. — Той я изчака да влезе в къщата. Изглеждаше изоставена и тъмна. Тя се обърна с усмивка.

— Ще влезеш ли за чаша вино?

— Ако го направя, няма да успея да се прибера в хотела. Разбит съм. По-добре да поспя малко, и ти също. — И двамата бяха изморени. Вечерта беше хубава, а нейната изповед значеше много за него. Онова, което бе споделила, бе невероятен израз на доверие.

— Радвам се, че трябваше да дойдеш на тази среща — рече с благодарност Фейт. Сега уикендите ѝ изглеждаха много по-дълги и тежки. И това щеше да продължи още много време.

— Аз също — отвърна, като я прегърна, Брад. — Лека нощ. — Проследи я с поглед, докато тя влезе и заключи вратата, след което лампите в къщата светнаха. После си тръгна към хотела с усмивка. Обичаше я и я уважаваше повече от всеки друг човек в живота си.

18.

В девет часа Брад пристигна в дома ѝ с багажа си, точно когато Фейт излизаше от банята. Тя отвори вратата, облечена в кашмирена роба, а той ѝ подаде неделния вестник и влезе.

— Извинявай. Подранил ли съм? Събудих се още в ранни зори.

— Не се безпокой. Ще се приготвя за пет минути — отвърна тя.

— Аз пък ще направя закуската, докато се облечеш — предложи Брад и влезе в кухнята, а тя изтича с боси крака и мокра коса по стълбите.

Когато се върна след петнадесет минути, облечена с джинси и поло, той тракаше с чинии и съдове и във въздуха се носеше аромат на кафе.

— О, виж ти! Мирише на хубаво — въздъхна тя, а Брад се обърна с усмивка.

— На очи ли ги искаш, или бъркани? — Изглеждаше отпочинал и се държеше като у дома си.

— На очи. Искаш ли аз да ги направя? — Тя приближи към печката.

— Аз приготвям закуската, не ти — възпря я, като ѝ сипа чаша кафе. Искаше да я поглези преди да си тръгне, нали затова бе дошъл. — Имаш ли бекон?

— Май нямам, ще минем и без него. — Тя провери в хладилника и наистина не откри нищо. Вместо това предложи да нареже плодове и направи чудесна салата от няколко портокала и праскови. Яйцата бяха готови. Брад ги постави в две чинии, сложи понички и масло, и двамата седнаха на масата.

Яйцата бяха вкусни. Той хрупаше поничка, а тя му се усмихваше.

— Ти си бил отличен готвач! Не знаех, че имаш такива умения.

— Направо съм царят на бързите поръчки. Хамбургери, чили, палачинки. Винаги ще си намеря място в някоя закувалня, ако остана без работа.

— Ще го имам предвид. — Толкова ѝ беше приятно да бъде с него. Напомняше ѝ времената, когато Джак я посещаваше в колежа, или многобройните случаи, когато с Деби бяха разделени. Тогава той идваше и оставаше при нея, макар че в отношенията му с Алекс съществуваше постоянно напрежение. Фейт не можеше да престане да се чуди къде ли е мъжът ѝ сега. Дали беше с онази жена?! Лесли Джеймс — името се бе врязало в мозъка ѝ.

— Какво си се замислила? Настроението ти неочаквано падна — установи Брад, като отдели спортната страница от неделния вестник и ѝ подаде останалите.

— Мислех за Алекс. И за онова момиче. Чудех се дали не са заедно.

— Опитай се да не мислиш за тях — посъветва я той, взе кафето си и я загледа замислено. — Странно как се променя животът, нали? Преди шест месеца кой би си помислил, че с теб ще седим и ще закусваме заедно! — Бяха загубили почти напълно връзката помежду си.

— Да. Нито пък, че Алекс ще ме напусне. Преди да се сетя за тях, си мислех колко е хубаво, че си тук. Често ли идваш в Ню Йорк? — Това беше третото му пътуване през последните четири месеца. Но сега си бе измислил причина, за да дойде. И беше щастлив, че го направи. Тя очевидно се чувстваше по-добре, отколкото предишния ден, и много по-спокойна. Пътуването му дотук имаше смисъл.

— Зависи. Идвам от време на време, в зависимост от конференциите, за които съм се записал, и колко работа имам. През повечето време не мога да отсъствам. — Работата му бе прекалено напрегната и кризисна, имаше много клиенти и наистина не можеше да си позволи чести пътувания. — Вероятно ще остана в Ню Йорк един ден, преди да отлетя за Африка, за да видя момчетата следващия месец. Пам ще дойде с мен — каза, сякаш да я предупреди.

— Защо не вечеряме тримата заедно? — предложи Фейт, а Брад се разсмя от сърце.

— Е, наистина ще бъде забавно! Тя подозира, че съм влюбен в теб. Ако те види, никога няма да ме остави на мира.

— Това ме ласкае. Но аз не представлявам никаква заплаха за нея. Нали съм твоята малка сестричка. Сигурно ще проумее какви са отношенията ни — отвърна убедено Фейт.

— А може би няма — възрази той и се зачете във вестника.

Остана потънал в него през следващия половин час, през който тя наля по още една чаша кафе и почисти кухнята. Беше десет и половина, когато приключи, и той вдигна очи.

— Все още ли искаш да ходиш на църква? — Фейт не желаше да го насилва. На нея би й харесало, но това не бе въпрос на живот и смърт, особено ако той не искаше. Винаги можеше да отиде сама покъсно.

— Наистина искам.

Брад стана и се протегна, обгърна я с едната си ръка и тя бе удивена колко приятно се чувства с него. Колко леко си говорят и как компанията му я успокоява. Направо не можеше да повярва, че Пам не се разбира с него. Та той бе най-добрият човек, когото познаваше!

— Ще си взема чантата. — Изтича по стълбите за чантата си и да се среше, а след пет минути бе в коридора и извади палтото си от гардероба. Беше облякла дебел вълнен жакет и червен вълнен шал. Брад носеше джинси, дебел пуловер и топло палто. Навън бе доста студено и всеки момент щеше да завали сняг.

Взеха такси до „Свети Патрик“ и пристигнаха точно навреме за литургията в единадесет. Фейт се мушна между редовете от пейки, Брад я последва и седна до нея. Двамата останаха смълчани един до друг през цялата меса. Тя взе причастие, а докато я чакаше, Брад забеляза, че държи броеницата, която й бе изпратил за Коледа. Това го накара да се усмихне. Запалиха свещ за Джак пред олтара на Свети Джуд. Беше преживяване, изпълнено с мир и покой, а когато излязоха навън, и двамата изглеждаха одухотворени. По време на литургията наистина бе започнало да вали сняг.

— Искаш ли да се разходим? — попита Фейт. Обичаше да върви в снега.

— Да — съгласи се той. — Защо не? — В Сан Франциско никога не валише сняг, а това бе част от атмосферата на Ню Йорк, която обичаше.

Те тръгнаха по Пето авеню, после прекосиха Шестдесета улица и влязоха в Сентръл Парк. Минаха покрай зоологическата градина, сетне се отправиха на север покрай игрищата. Косите им се покриха със сняг, лицата им се зачервиха от студа. Снегът се сипеше тихо и

покриваше всичко в мълчание и покой. Разходката им бе обгърната от вълшебство. Ръката ѝ се гушеше в неговата ръка.

— Ще ми липсваш — промълви тъжно тя. — Подейства ми като истинско лекарство. А сега ще трябва да се върна в реалния живот, да ходя на училище и да се занимавам с развода. Аз изобщо не бързам, но Алекс много припира. — Започваше да се чуди защо, до каква степен се бе обвързал с Лесли Джеймс и дали нямаше намерение да се ожени за нея.

— Какво смяташ да правиш с къщата? — попита Брад, макар да не бе сигурен дали не е прекалено рано за решаване на този въпрос.

— Не съм мислила. Алекс не каза нищо. Не знам дали ще ми позволи да остана в нея, или ще иска да се изнеса и да я продаде. Той я купи, затова предполагам, че ще се опита да докаже, че е негова. Не разбирам нищо от тези неща. — Цялото им имущество бе купено с парите на Алекс. И сега той се опитваше да докаже, че всичко е негово. Обясняваше, че нейният дял е минимален, била прекалено млада, за да ходи на работа. Фейт вече бе започнала да вярва, че наистина няма никакви права над общото им имущество.

— Ако настоява да напуснеш, ще трябва да ти осигури подходящо жилище — опита се да успокои страховете ѝ Брад. — Не може просто така да те изхвърли на улицата.

— Да знаеш как се надявам да си прав! — Но нищо вече не ѝ изглеждаше сигурно. Кой знае на какви фокуси и коварни номера бе способен Алекс и какво щеше да измисли. — Мисля, че бих се задоволила с по-малко жилище, след като момичетата ги няма. Но се чувствам странно. Как ще се преместя? Живяхме тук цели осемнадесет години, откакто се роди Зоуи.

— Може би ще ти позволи да останеш и няма да продаде къщата — предположи Брад. Не искаше да я разстройва. Знаеше, че адвокатът ѝ ще уточни детайлите по най-изгоден за нея начин.

Двамата направиха малък тур из парка до изкуственото езеро и се загледаха как снегът пада върху статуята на Алиса в Страната на чудесата. Няколко деца играеха в снега, който не беше много, но достатъчно, за да се пързаят по полегатите хълмчета върху капаци от кофи за боклук и пластмасови подложки. Брад и Фейт ги гледаха и им беше забавно.

— Бих искала децата да са все още малки — рече замислено тя. — Всичко това ще ми липсва.

Беше най-щастливото време от живота ѝ. Всеки ден носеше нещо интересно, толкова много радост. Не мислеше за друго, освен какво да направи за децата си, да бъде с Алекс. Не се притесняваше за бъдещето, нямаше време да мисли за него. Чувстваше се щастлива и нужна на някого всеки ден. А сега никому не беше потребна. Всеки имаше своя собствен живот, а нейният изглеждаше празен и лишен от смисъл. Като капак на всичко Алекс си бе отишъл. Бе загубила целия си свят, а може би предстоеше да загуби и дома си. Трудно беше да се преглътне. Загубите бяха прекалено големи.

— И на мен ми липсват онези дни — призна искрено Брад. — Времето лети толкова бързо, нали? Наистина е глупаво, чувстваме се стари, а не сме. Има хора, които раждат деца на нашата възраст.

— О, господи! Откъде ти дойде тази мисъл! — разсмя се Фейт.

— Би ли го направила отново? — Виждаше се, че е сериозен.

Фейт замълча за миг, замислена какво да отговори.

— Ама че въпрос. Ако ме бе попитал преди месец, щях да кажа: „Не, за бога, Алекс ще ме убие!“. Според него две деца са достатъчни. От друга страна, аз бих родила още едно или две. Тогава. А сега? Не знам. Изглежда ми напълно налудничаво на четиридесет и седем. Момичетата вероятно ще получат удар, ще бъдат напълно шокирани. Не, не мисля, че бих имала дете. Освен това след няколко месеца дори няма да бъде омъжена. За какви деца говорим тогава? Не мога да си го представя.

— Точно това имам предвид, Фред. Ти отново ще бъдеш неомъжена. Свободна жена. — Само като чу думата, и щеше да припадне. Все още трябваше да си напомня, че онова, което бе станало, не е само лош сън. Беше самата истина. — Какво ще стане, ако срещнеш някой мъж, който иска повече деца? Какво би направила?

— Ще го запозная с Елоиз — разсмя се тя, но отново стана сериозна. — Виж какво, Брад, не знам. Обичам децата, но не съм в разцвета на младостта. На моите години дори не съм сигурна дали това е възможно. Знам, че има хора, които го правят. Но аз не знам... ами, да... може би би било хубаво... всъщност би било чудесно отново да имам бебе! Това ще ме накара да се чувствам полезна, жива и млада.

Единственият проблем е — тя го погледна много тъжно, — че не съм. Всъщност съм изморена и стара. И което е най-лошото — самотна.

— Няма винаги да бъде така. Ще си намериш някого. Някой подобър от Алекс. Вероятно до една година ще се омъжиш. — Изглеждаше необичайно потиснат като го каза, и Фейт се усмихна.

— Добре, вече съм спокойна за бъдещето си, защото ти със сигурност подреди живота ми. Но я да видим какво ще кажеш за твоя? — Знаеше колко е нещастен с Пам, но знаеше също, че е решил да остане с нея до края, на каквато и да е цена. — Не искаш ли повече, отколкото имаш?

Бракът му с Пам очевидно го караше да се чувства много самотен. Нейният живот с Алекс не бе по-различен, но тя също никога нямаше да го прекъсне, ако мъжът ѝ не я бе напуснал.

— Със сигурност — отвърна най-искрено Брад. — Но само това имам. Примирих се и не мисля повече по въпроса. — Това обаче не бе цялата истина.

— Може би ще трябва да се замислиш, докато все още си млад. Какво ще стане, ако тя постъпи като Алекс, обаче след десет години? Няма ли да имаш чувството, че си пропилял целия си живот напразно, след като е можело да имаш до себе си жена, с която да бъдеш щастлив? Може би си заслужава да помислиш върху този въпрос.

— Съществува прекалено голям риск — отвърна, гледайки я право в очите. — Знам какво имам, колкото и незадоволително да е то. Няма да го захвърля само заради една мечта, която може никога да не се сбъдне. Такива неща рядко се случват в живота. Стават само на кино. Но не в реалния живот. Повечето хора постъпват като мен и теб. Примирият се с онова, което имат, и се опитват да го подобрят, ако могат. Знаеш го от личен опит.

— Да, така е. Просто се чудя. Може би Алекс е постъпил правилно. Това, че на мен не ми харесва, е отделен въпрос. Ала той се оказа по-смел от нас и реши да осъществи нещо, което и аз, и ти трябваше да направим преди години. Наистина, извърши го по много болезнен и обиден начин, но поне скочи и се пребори за наградата си.

— Аз пък мисля, че ще падне и здравата ще си удари муцуната, защото го направи за сметка на другите. Сигурен съм, че няма да спечели много по този начин. Ще загуби. Той преследва някакво момиче с прашки — добре. Но защо трябваше да удря теб в зъбите?

Вярвам, че всичко лошо се връща, вероятно и на него ще му бъде върнато. Ако остане с нея, може би тя ще направи същото някой ден.

— Звучи доста ободряващо — отвърна с лека усмивка Фейт и въздъхна, докато снежинките кацаха по клепачите и косата ѝ.

Не бе виждал по-красиво създание от нея, а когато очите им се срещнаха, сърцето му подскочи и го заболя. Щеше му се да може да върне часовника с тридесет години назад. Но знаеше с безпощадна яснота, че не е възможно. Никога нямаше да я има. А тя дори не подозираше какви мисли кръстосват из главата му. Ако научеше, щеше да бъде шокирана. Фейт се изненада от погледа му, беше някак странен. Не беше я поглеждал така отдавна, откакто бяха деца. Но ето че сега го направи. Просто стоеше до нея в Сентръл Парк, с ръка около раменете ѝ и мечтаеше за повече. Но знаеше по-добре от който и да е друг, че това е само мечта.

— Изглеждаш много сериозен — прошепна Фейт и се притисна към него. Ставаше студено, излезе вятър. — Добре ли си?

Той кимна и се усмихна. Правеше му удоволствие да я глези. Да ѝ приготви закуска, да говори с нея с часове, да я придружи в църквата, да излезе на разходка, дори да яде бананов сладолед. Тя бе прекрасното дете със златно сърце и сега бе дори още по-сияйна.

— Мислех си, че трябва да те заведа у вас и да запаля камината. И, разбира се, мислех за обяд.

— Когато съм с теб, непрекъснато ям — оплака се тя. Но ѝ харесваше. Пък и беше огладняла след дългата разходка. — Трябва да отидем до магазина. Нямам много продукти вкъщи. Откакто Алекс се изнесе не съм пазарувала.

— Да не ядеш, не е решение и няма да ти помогне — каза той, като я хвана за ръката.

На път за вкъщи двамата спряха в магазина и той я накара да вземе достатъчно храна, че да ѝ стигне за цяла седмица, след което настоя да я плати, което според нея не беше честно.

— Ти нямаш намерение да останеш и да я изядеш, нали? Защо трябва да я плащаш?

— Тогава ще се върна утре вечер за вечеря — рече той, докато му подаваха рестото.

— Бях искала да можеше. Жалко, че не живеем в един и същи град.

Брад си мислеше същото, но знаеше, че това би създадо неударжимо привличане за него, на което не би устоял. Започваше да чувства неща, които не бе изпитвал преди. А колкото по-дълго време тя бе в неведение за това и ги разделяха три хиляди мили, двамата бяха в безопасност.

Брад занесе покупките в кухнята и след половин час обядът вече бе готов. Огънят в камината бумтеше. Навън снегът продължаваше да вали.

Фейт бе приготвила супа и сандвичи, а понеже бе настояла да купят бисквити „Грахам“ и шоколадови пръчици, направи и есморс^[1] — десерт, който двамата много обичаха като деца. В негово присъствие имаше чувството, че пътува в миналото. Искаше ѝ се да не бяха пораствали никога. Ако би могло да стане, животът щеше да бъде толкова лесен и Джак все още щеше да бъде жив.

Беше почти четири часът, когато свършиха с обяда, и Брад се разсмя, като я погледна. Седяха пред огъня и печаха есморс.

— Защо се смееш? — попита го Фейт.

— Цялата си се омазала с шоколад. Приличаш на циганче.

Тя се избърса с кърпичката си, но така само размаза шоколада. Наложил се Брад да вземе кърпичката от нея и да я почисти, докато Фейт го гледаше с невинни очи. Нужна му бе цялата сила на волята, за да не разкрие какво чувства към нея.

— Ето, сега вече си чиста.

Нищо в поведението му, дори най-бегло, не загатна мислите, които го вълнуваха.

— Искаш ли още? — попита тя, а той изръмжа и се опъна на пода пред камината. Краката му бяха дълги, раменете широки и силни, каквито ѝ изглеждаха и когато бяха деца.

— Не, не искам. Чудя се дали самолетът ми няма да закъсне заради снега. — Искаше му се да бъде така, макар че трябваше да се прибира. Но каква радост би му доставило да остане при нея в Ню Йорк, докато градът е засипан със сняг. Изпълваха го чувства, с които не знаеше как да се справи. Трябваше да се отдръпне, докато все още бе възможно. Тежко му бе да осъзнава, че моментът е труден за нея, а той не може да остане. Можеше да ѝ предложи само гласа си по телефона, имейлите, приятелско рамо. Но това не му изглеждаше

достатъчно. Искаше да я подкрепя, да я предпази от атаките, които инстинктивно знаеше, че Алекс ще започне срещу нея.

— Ще се обадя да проверя — рече тя, обнадеждена, и отиде при телефона в коридора. Върна се след пет минути. — Няма закъснение.

— Жалко — отвърна със сънлива усмивка Брад.

След час стана. Беше време да тръгва.

Взе багажа си, а Фейт облече палтото си.

— Няма нужда да излизаш — рече, като я гледаше. Тя дори нямаше представа колко е хубава, това винаги бе част от чара ѝ.

— Знам, че няма. Обаче искам така или иначе. Нищо друго не мога да направя за теб.

Искаше да прекара още малко време с него.

Брад махна на едно такси, сложи чантата си в багажника и седна до нея на седалката. Валеше още по-силно, отколкото когато бяха в парка. Бе станало тъмно. Но в неделя нямаше голямо движение, така че стигнаха до летище „Кенеди“ за рекордно късо време, въпреки снеговалежа. Министерството на транспорта поддържаше пътищата чисти и всичко на летището изглеждаше нормално. Полетите бяха по график.

Фейт го придружи, когато той си купи няколко списания, и му взе една книга, която знаеше, че ще хареса.

— Благодаря, че ме нахрани и ме изведе от къщи. — Усмивката ѝ бе изпълнена с благодарност. — Прекарах чудесно. Ще ми липсваш много.

— Ще ти се обадя. За да съм сигурен, че си добре. Моля те, яж, ходи на училище, не се натоварвай много. Не позволявай на Алекс да те подлудява. Прави каквото ти каже адвокатът... мий си зъбите преди лягане, мий си лицето, не цапай с шоколад навсякъде... бъди добро момиче, Фред.

— Ти също — отвърна тя.

Приличаше на малко дете, изгубено в гората, когато той я прегърна за довиждане и целуна косата ѝ.

— Ще ти се обадя утре. Тази вечер ще пристигна много късно вкъщи.

Щеше да си бъде у дома чак в два след полунощ нюйоркско време и се надяваше, че дотогава тя вече ще е заспала.

— Благодаря ти за всичко — повтори Фейт и се притисна към него. Имаше чувството, че Джак отново си тръгва. Завладя я моментна паника, след което я обля вълна от тъга и отчаяние. Чувстваше, че е глупаво да се привързва към него. Накрая го пусна да върви.

Брад я прегърна за последен път и последва останалите пасажери по ръкава към самолета, а когато стигна до ъгъла, се обърна усмихнат и ѝ махна с ръка. Тя стоеше на терминала, наблюдавайки го как се отдалечава, после излезе навън с наведена глава и взе такси.

Пътуването до къщи ѝ се стори безкрайно, а къщата беше тиха и празна като гробница. Все още валеше. Тази вечер дори не яде, толкова много ѝ липсваше Брад. Просто се качи горе и си легна. Беше заспала, когато чу телефонът да звъни в два през нощта. За миг не знаеше къде се намира.

Обаждаше се Елоиз от Лондон. Там беше сутрин, точно преди да тръгне за работа. Беше развълнувана, а Фейт все още бе сънена, когато отговори.

— Ало... какво? О... Елоиз... здравей, скъпа... не, не, будна бях... — Сама не знаеше защо винаги лъжеше, когато някой я събуждаше, но го правеше открай време. Отне ѝ една минута, за да събере мислите си, след което осъзна, че и за Елоиз е рано. Там беше седем часа. — Добре ли си?

— Да, добре съм — отвърна троснато дъщеря ѝ.

Веднага след като се разсъни достатъчно, Фейт осъзна, че е сърдита.

— Говорих вчера с татко — продължи момичето. — Той ми каза какво си направила.

— Какво съм направила ли? — попита недоумяващо Фейт, след което по тялото ѝ премина леден трепет, като студена ръка. Зачуди се какво ли е наговорил Алекс. — И какво съм направила?

— Каза ми, че не искаш повече да живееш с него, защото ще учиш.

— Той ли ти каза това? — Фейт беше ужасена. Как можеше да лъже децата си по този начин? Добре поне че Зоуи знаеше истината.

— Да, мамо, той. Как можеш да разбиеш семейството ни заради някаква си глупава адвокатска титла? Защо не помисли за нас? Не ти

ли пука за нищо? Нито за нас, нито за него, след всички изминали години? Как можеш да бъдеш такава егоистка, нелоялна и гадна? — На средата на думите дъщеря ѝ избухна в сълзи, а на другия край на линията Фейт също се разплака.

— Ели, не е така... нито... О, боже, толкова е сложно! Това са неща между мен и баща ти. — Чувстваше, че не бива да вади мръсното бельо на показ пред момичетата. Няма значение колко гаден бе Алекс и как се държеше сега, тя не искаше да се унижава и да се включи в неговите гнусни игрички. Вярваше, че най-накрая дъщерите ѝ ще видят истината. Фейт се придържаше към почтеността, като че ли беше нещо, което щеше да опази живота ѝ по време на бурята.

— Не си ли помисли как ще се отрази и на нас? Не помисли ли, че за нас също има значение? Няма да имаме дори къде да се съберем, когато се върнем вкъщи. Татко ми съобщи, че искаш да продадеш къщата.

Е, това вече беше върхът! Ето го и отговора за къщата. Както обикновено Алекс прехвърляше всичко на нейния гръб.

— Та ние дори не сме говорили за къщата! И освен това аз не искам да я продавам. Но може би той иска. Никога не съм искала развод. Той го иска.

— Това е лъжа! Татко каза, че не желаеш повече да живееш с него! И че си изнасила нещата, като си тръгнала на училище.

— Нищо не съм изнасилвала! Дори му предложих да напусна курсовете. Готова съм да се откажа!

— Не вярвам на нито една твоя дума! Татко твърди, че си го планирала от дълго време и още преди година си му казала, че искаш да се разведете.

Докато я слушаше, Фейт се почувства много зле, краката ѝ се подкосиха и сърцето я заболя. Но вече можеше да види какво бе замислил Алекс. Ако можеше да убеди момичетата, че още преди година е заговорила за развод, това щеше да оправдае и връзката му с Лесли Джеймс, когато тя излезеше на бял свят. Беше много хитър и дяволски подъл план. И очевидно успешен. Поне при Елоиз действаше безотказно. А двете абсолютно различни истории със сигурност щяха да накарат момичетата да се хванат за гушите.

— Елоиз — каза Фейт, борейки се с все сили да остане спокойна. — Не искам да обвинявам баща ти в лъжа, но истината е различна.

Заклевам ти се, никога не съм искала развод. Никога не съм искала да сложа край на нашия брак. Това беше негово желание, не мое. Изобщо не желая да продавам къщата. Не ми е казал нито дума по този въпрос. — Чувстваше, че ако се придържа към истината, без да го обвинява, Ели може би ще разбере. Но Ели бе като кон с капаци. Не желаше да погледне нещата от различен ъгъл, упорстваше като магаре в заблудението си и настояваше на своето.

— Отгоре на всичко си и лъжкиня, мамо! Много е гадно да обвиняваш татко! Отвращавам се от теб! И се надявам, че ще те скъсат на изпитите, ще те изгонят от факултета, защото разби и моя живот! — С тези думи тя тресна телефона, а Фейт седна в леглото, объркана, съсипана, обидена, с лице, обляно в сълзи.

Това бе най-гадното нещо, което Алекс можеше да направи — да настрои Елоиз срещу нея. Това щеше да причини и страшни търкания между момичетата. Защото Зоуи знаеше истината. Не цялата, но поне тази част, че Алекс я е напуснал, макар че не ѝ беше известно точно защо. Фейт искаше да ги предпази от мръсотията на цялата история. Бе наясно, че истината ще разбие напълно авторитета на Алекс в очите на момичетата. А тя чувстваше, че така не е редно, че не бива да го прави. Но Алекс не мислеше за честността и почтеността, той бе далеч от тези понятия. Беше ѝ нанесъл най-жестокия удар — да насъска Елоиз и да я отдели от нея. А след разкритието за къщата Фейт вече се тревожеше и за дома си.

Тя лежа будна в леглото около час, след което, макар и разкъсвана от противоречиви мисли, позвъни на Зоуи. Знаеше, че момичето стои до късно, за да учи, и затова отговори още при първото позвъняване.

— Здравсти, мамо. — Зоуи беше доволна, когато чу гласа ѝ.

— Събудих ли те? — попита нервно Фейт.

— Ни най-малко. Не съм си легнала. Добре ли си?

— Не — отвърна нещастно Фейт. — Ели току-що се обади.

— Ти каза ли ѝ? — попита Зоуи. Беше потисната и разстроена от промяната в живота на родителите си, затова бе провела кратък разговор с баща си. Но той не ѝ каза много, особено след като Зоуи му призна, че е прекарала уикенда с майка си. Без много думи бързо бе затворил телефона.

— Не. Татко ти ѝ е казал — обясни Фейт. Беше сериозно притеснена, че заради собственото ѝ становище и честна игра работата вървеше към пълно разрушаване на връзката ѝ с Ели. Завинаги.

— Как го прие тя?

— Сякаш е полудяла. Мрази ме. Той я излъгал, че аз не искам да живея с него заради следването ми и съм поискала развод. Дори е заявил, че това е станало преди една година. — Фейт издуха носа си.

— Какво? Защо е трябвало да говори тези неща? Това истина ли е? — Зоуи беше изненадана. Но тя бе на страната на майка си, както винаги.

— Разбира се, че не. Мисля, че знам защо го е направил, но това няма значение. Важното е, че Ели му е повярвала и е приела всичко за чиста монета. Смята, че аз съм го изгонила. Нарича ме лъжкиня. Това не е честно!

Честност и почитеност вече не бяха думи от речника на Алекс, а вероятно никога не са били, осъзна Фейт.

— Че какво ново ми казваш? Татко никога не е играл честно!

Зоуи отдавна знаеше, че баща ѝ лъже. Беше я лъгал за много дребни неща. Това обаче за нея имаше значение и точно то бе причината, поради която тя не му вярваше.

— Ели ще разбере. Ти не би била толкова разстроена, ако казаното от него бе истина. Ако ти искаш този развод, защо ще си тъжна и ще страдаш? Това е естествено, въпрос на здрав разум и лесно може да се види. — Но Фейт не беше убедена. Ели от дете бе манипулирана от баща си.

— Тя дори не знае колко съм разстроена. Тя не ми даде възможност да говоря. Просто ме обвини, че съм чудовище, че съм разбила живота ѝ, и затвори. — Не каза на Зоуи за лъжата за къщата. Искаше първо да говори с Алекс. Трябваше да научи какво е неговото становище, защото, ако той настояваше да продаде къщата, това щеше да разстрои всички, не само нея.

— Нека да я оставим да се успокои. Аз ще ѝ се обадя. А и ти ще говориш с нея, когато се върне. — Елоиз планираше пътуване до Щатите през март, но Фейт вече се чудеше дали изобщо щеше да го направи.

— Може би трябва да отида в Лондон — предложи разтревожена тя.

— Остави я първо да се успокои. Напиши ѝ писмо, мамо, тя ще разбере истината. Очевидно е, че ти не искаш развод.

Единственото, което Зоуи не знаеше, а и Фейт не ѝ бе казала, бе причината, поради която баща ѝ искаше този развод. Но за нея беше ясно, че на този етап Фейт предпочита да премълчи. Имаше чувството, че тук се крие нещо гнило, и както обикновено беше права.

— Много съм зле — призна Фейт, но все пак бе облекчена, че говори с дъщеря си. Зоуи ѝ бе повече като приятелка, отколкото дъщеря. Беше чувствителна и много мъдра за годините си.

— Ели винаги първо реагира, а после размисля. Според мен татко е бил абсолютно неправ, като ѝ е казал тези неща, но не съм изненадана.

Нито пък Фейт можеше да се изненада от нещо от сега нататък. За Алекс вече не съществуваха ограничения докъде да стигне, за да разбие връзката ѝ с дъщеря ѝ.

— Ще му се обадя утре — каза тя. Все още мислеше, че може да го вразуми, което, меко казано, беше наивно.

— Опитай се да поспиш, мамо. Опитай се да забравиш. Поне тази нощ. Какво прави през уикенда? — Имаше намерение да ѝ се обади и сега се чувстваше виновна, че не го бе направила. Просто нямаше време, имаше много за учене.

— Моят приятел от Западния бряг беше тук — отвърна разсеяно Фейт. Мислеше само как се чувства Ели сега. Посещението на Брад бе избледняло като сън.

— Нима дойде да те види? — попита впечатлена Зоуи.

— Не, не, беше тук по работа. Но ми бе много приятно, че се видяхме.

Зоуи се замисли, но реши, че не е време да разпитва майка си на тази тема. Имаше си достатъчно грижи на главата. И независимо дали този мъж имаше или нямаше чувства към майка ѝ, усещаше, че за Фейт това няма значение. Той беше неин приятел. Но поне я бе разсеял за два дни. И това беше нещо много полезно за момента.

— Върви да спиш, мамо. Ще ти се обадя утре. Обичам те.

Те затвориха. Фейт се върна в леглото, но остана будна цялата нощ. Мислеше само за обвиненията на Елоиз. Искаше да се обади на Алекс, но трябваше да изчака до сутринта, за да го открие в офиса му. Не знаеше къде е отседнал и нямаше друг телефон. Най-сетне не

издържа, стана в шест сутринта и написа писмо на Брад. Знаеше, че вече си е вкъщи, не можеше повече да чака. Трябваше да излее всичко, да го сподели, иначе щеше да се пръсне. Разказа му за разговора си с Ели. Докато пишеше, плачеше. Написано изглеждаше дори още по-зле.

... и знаеш ли какво мисли той по въпроса за къщата? Изглежда иска да я продаде. Защо не каза първо на мен? Както и да е, много съм объркана. Страдам, защото Ели вярва на онова, което той ѝ е наговорил. Как изобщо ще мога да я накарам да види истината? Нямам намерение да казвам и на двете за връзката му. Струва ми се, че ще стана като него, ако им разкажа. Те никога няма да простят на баща си. Не искам да ги отчуждавам от него. Но защо той не може да се бори почтено? Казал на Ели, че съм поискала развод още преди година! Вероятно смята, че това ще обясни и извини постъпката му. Кара ме обаче да си мисля, че има сериозни намерения по отношение на тази жена.

Тя продължи да пише, продължавайки да бъде почтена с мъжа си, придържайки се към някакво остаряло чувство за съпругеска вярност и лоялност, без да го хули или да се оплаква от несправедливостта. Понякога се чудеше дали дълбокото ѝ религиозно чувство не беше я направило прекалено честна. А Алекс я познаваше отлично и знаеше много добре къде да нанесе удара, на какво да заложи и как да спечели.

Съжалявам. Сигурно ти изглеждам като луда. Изтощена съм, изморена съм. А прекарахме толкова хубав уикенд. Съжалявам, че съм такава напаст, все ти се оплаквам. Не мога да повярвам, но Алекс се оказа голям мръсник. Ти нищо не можеш да направиш, исках просто да поговоря с теб. Благодаря ти, че беше с мен, че ме глези, че ме нахрани. Беше ми толкова приятно! Винаги ни е хубаво заедно. Ще те държа в течение какво става. Приятен ден.

С обич, Фред

В девет часа тя се обади на Алекс. Той тъкмо влизаше в офиса си и когато вдигна телефона, личеше, че е ядосан.

— Какво има?

— Много неща — отвърна Фейт. — Разбрах, че си говорил с Ели. Това бе най-гадното нещо, което можеше да направиш.

— Нямам намерение да слушам обвинения от теб — рече той, заплашвайки да затвори. — Имам право да кажа на дъщеря си всичко, което искам. — Отново я нападаше. Сам знаеше колко подло бе постъпил.

— Би било по-добре, ако се бе придържал към истината. Излъгал си я, че разводът е по мое желание.

— Че не е ли? Ти захвърли брака ни на бунището, когато се записа в университета.

— А ти доведе чужда жена в моето легло. Каза ли й за това?

— А ти каза ли й?

С него не можеше да се говори. Нападаше я безцеремонно и грубо, но нападението винаги е било най-добрата защита.

— Не, защото искам да бъда почтена към теб. Алекс, защо тровиш детето? Защо го насъскваш срещу мен? — Плачеше, докато говореше.

— Защото ти направи същото със Зоуи — обвини я той.

— Не съм! Ти си излъгал Ели и си я накарал да мисли, че аз съм виновна за всичко. Дори си й казал, че съм поискала развод преди година, а това е абсолютна лъжа. — Той не каза нито дума. По линията цареше тишина. Беше постигнал целта си по гнусен и непочтен начин. — Накарал си я да мисли, че искам да продам къщата. Защо правиш всичко това? — Сърцето й сякаш спря, докато задаваше въпроса.

— Нямам друг избор. Искам моята част от парите. Ти ще получиш половината.

— Но аз не искам пари! Искам къщата, за да живея в нея. Къде ще отида да живея? — Вече съвсем открито плачеше по телефона.

— Може да си вземеш квартира в университета — подхвърли ехидно той, а Фейт бе ужасена. Това беше най-отмъстителният човек, когото бе срещала. Никога не бе предполагала, че е способен на подобна низост и вероломство. Думите му я накараха да си помисли,

че може би никога не го е познавала. Кой беше този човек, такъв ли е бил винаги? Под ледената му обвивка дали изобщо имаше сърце?

— Гониш ли ме? — попита тя, едва потискайки паниката, която я обзе.

— Адвокатът ми ще обсъди нещата с твоя адвокат. — Начинът, по който го каза, ѝ разкри, че вече го е направил. Алекс ѝ отнемаше дома, брака и едно от децата с лъжи. Беше разбил тотално живота ѝ, точно както Ели бе обвинила нея, че го е направила. Но Алекс наистина го бе извършил. Фейт се страхуваше, че понеже той бе платил за къщата, тя няма да има никакви права върху нея и няма да може да я запази. В този брак беше инвестирала само живота, времето и сърцето си, парите принадлежаха на него.

— Защо правиш всичко това? Как може да ме мразиш толкова много? Само защото реших отново да уча ли? Толкова много ли те заболя от това?

— Заболя ме, защото не ме послуша и се правиш на дете.

Причината не беше тази. Фейт го знаеше. Беше заради връзката му с другата жена. Момичето с прашките бе в основата на проблема. Той се опитваше да си върне младостта, като разруши всичко, което имаха, и нея също.

— Не, правиш го заради нея! — обвини го Фейт и се почувства по-добре. — Опитваш се да го скриеш. Постъпката ти показва, че въобще не ме уважаваш. Искаш да се изкараш света вода ненапита пред децата ни, но не си. Алекс, какво правиш, по дяволите? Ще се жениш ли за нея?

— Нямам какво повече да ти кажа — отвърна студено той и без да дочака отговор, затвори.

Фейт остана загледана в празното пространство. След което се обади на адвоката си, за да разбере как стоят нещата с къщата, и той обеща да се погрижи.

Едва тогава забеляза, че има имейл от Брад. Може би ѝ бе отговорил, докато бе разговаряла с Алекс.

Бедната Фред... Какъв гъсок е той! Не се тревожи за Ели. Тя ще се оправи. Децата винаги се оправят. Моите родители направиха същото с мен. Отне ми известно

време, но все пак се съвзех. Те бяха решили да се унищожат взаимно, като и двете страни ме използваха за заложник. Гадна работа. Ти не правиш така. Ели ще разбере коя си. Почакай. Бъди търпелива. Бъди разумна и спокойна. Защиатавай се от него! Говори с адвоката си. Не се давай, не се съгласявай! Той ти дължи много повече. Бъди твърда. Трябва да отивам на работа и да видя какви катастрофи са се случили, докато ме нямаше. Прекарах чудесно с теб. Ти си едно малко чудо в живота ми. Иди и си вземи един бананов десерт. Само внимавай да не изцапаш брадичката си. Ще се чуем по-късно.

С обич, Брад

Винаги я разсмиваше. Винаги я успокояваше. Фейт седна и прочете отново писмото му, благодарение на него се почувства малко по-спокойна. Трябваше да благодари на Бога, че имаше Брад.

[1] Есморс — популярен десерт, направен от бисквити, между които се слага шоколад, и полученият сандвич се пече на огън. Измислен е от момичетата скаути. — Б.пр. ↑

19.

Тревогите на Фейт относно къщата бяха напълно основателни, въпреки че адвокатът донякъде я окуражи по този въпрос. Тя се чу с него на другия ден, когато се върна след лекциите. Трябваше да полага усилия, за да се концентрира. Беше толкова разстроена, че темите, които пишеше, не бяха така добри, както би ѝ се искало, и оценките ѝ леко се понижиха. Но все пак се справяше.

Обади се по телефона веднага щом влезе. Новините не бяха хубави.

— Бяхте права. Той иска да се изнесете. Дава ви деветдесет дни. — Това означаваше края на май.

— Господи! Може ли да го направи? — пребледня Фейт.

— Само ако и вие сте съгласна. Мисля, че не бива да се съгласявате. — Въздъхна с облекчение, когато чу това. Изведнъж пред очите си видя следната картина — как всичките ѝ вещи са изнесени на улицата. — Съпругът ви дължи половината от общата собственост и ако вие я искате под формата на пари, тогава ще трябва да продадете къщата. Ако той иска своята половина, може да ви принуди да излезете и да изиска да я продадете. Но ще трябва да сключи някои споразумения с вас и в такъв случай можете да поискате неговата част от къщата като част от споразумението. Точно това ще направим. Мисля, че бих могъл да го уредя. Ако откаже обаче, не мога да го принудя да ви позволи да останете и до безкрайност да задържате неговата половина.

— Искам да запазя къщата — рече с глас, който сама не можеше да познае, Фейт. Не желаше да се мести никъде, да променя нищо. Искаше да остане там, където всичко ѝ бе познато, където бе преминал животът ѝ през двадесет и шестте години брак.

— Ще се наложи да отидем в съда. Все още не съм получил никакъв официален документ от него и адвоката му. Ще почакаме и ще видим как ще действат. Той така или иначе ще трябва да ви даде време. Не може да настоява да излезете, докато въпросът не се разреши.

Но не чакаха много дълго. В края на седмицата тя получи писмо от адвоката на Алекс. Беше адресирано до нейния адвокат и в него се казваше, че Алекс настоява тя да се изнесе и да обяви къщата за продажба възможно най-бързо.

Даваха ѝ пет дни за отговор и срок да се изнесе до първи юни. Беше най-жестоката постъпка, която можеше да си представи — да я изхвърли от собствената ѝ къща като ненужна вещь. Единственото лошо нещо бе довеждането на онази жена в леглото ѝ и лъжата спрямо децата.

Брад често я успокояваше, а тя самата бе оставила около десетина съобщения на Ели, която обаче не ѝ отговаряше. Когато Зоуи ѝ се обади през първата седмица на март, за да ѝ съобщи, че Ели се връща вкъщи, Фейт почувства огромно облекчение.

— Защо тя не ми каза? Отказва да отговоря на обажданията ми.

Това не бе изненада за Зоуи. Двете сестри бяха водили ожесточен спор по телефона, в който Зоуи бе защитавала майка им, а Елоиз, както винаги, баща им. Всяка настояваше, че другият е виновен и че лъже.

— Не знаеш какво говориш! — крещеше Зоуи посред нощ на сестра си. При Елоиз беше сутрин. — Той се изнесе от къщата! Видях я същата седмица. Беше в ужасно състояние!

— Така ѝ се пада! Напълно си го е заслужила. Тя е поискала развод зад гърба ни още преди една година. А сега настоява той да продаде къщата!

— Всичко това са лъжи, не разбираш ли, глупачке? Как може да си толкова сляпа? Той иска да продаде къщата. Той изрита мама! Той настоява тя да излезе на първи юни.

— Ами като няма друг избор! Каза ми, че искала много пари от него. Това също е много подло! Мама е истинска кучка и всичко е по нейна вина. Ти просто не искаш да видиш колко е лоша и зла.

— Ти си идиотка! Сляпа идиотка! — обвини Зоуи сестра си. — Той ти е промил мозъка! — Накрая двете затвориха, а на Зоуи се падна неприятната и тежка задача да уведоми майка си, че Елоиз смята да остане при Алекс цялата седмица, през която ще бъде в града. Щеше да живее в апартамента, който той бе взел под наем. Отказваше да се прибере вкъщи. Щяла само да мине, за да си вземе някои неща.

Елоиз пристигна в Ню Йорк в деня на Свети Патрик и остана цяла седмица. Минаха два дни, преди да се обади на майка си, която

стоеше по цял ден вкъщи в очакване да я чуе и направо се бе поболяла. Когато се обадеше в апартамента на Алекс, чийто номер ѝ даде Зоуи, попадеше само на телефонен секретар. Ели не отговаряше на обажданията и съобщенията ѝ. Фейт бе толкова отчаяна, че дори не ходеше на лекции, но стоеше у дома и учеше за изпитите.

Тя почти се разплака, когато Елоиз най-накрая ѝ се обади. Но разговорът беше кратък. Дъщеря ѝ сухо събщи, че ще намине да си вземе някои дрехи и че се надява Фейт да не си бъде вкъщи. На нейните двадесет и пет години гласът ѝ звучеше невероятно детски и безсмислено жестоко. Но нали имаше добър учител!

Фейт беше в спалнята си, когато дъщеря ѝ пристигна. Трябваше да минат месеци, за да се върне в тази стая. Не беше удобно и практично да живее в стаята на Зоуи и Фейт най-накрая реши да преглътне гордостта и погнусата и да спи отново в своето легло.

Тя лежеше на него, когато видя Ели да минава по коридора. Ели също видя майка си, но не спря, нито поздрави.

Фейт отиде до вратата на нейната спалня и застана там.

— Елоиз, няма ли да ми кажеш здравей? — попита меко тя с неопишуема и неизмерима болка в очите.

Зоуи щеше да убие сестра си, ако можеше да види как изглежда майка им. Елоиз обаче беше направена от по-суров материал и имаше по-студено и издръжливо сърце.

— Помолих те да не си тук — отвърна тя, като погледна майка си.

Изглеждаше невероятно, че не бе в състояние да се разграничи от развода на родителите си и че се чувства принудена да вземе страна. Но баща ѝ очевидно я бе подковал добре.

— Това е моят дом — отвърна спокойно Фейт, — и освен това исках да те видя. Опитвах се да те предпазя от тази каша. Въпреки че баща ти на всяка цена иска да се разделим, ние трябва да оцелеем, всички ние. Все още сме семейство, независимо дали той и аз ще бъдем заедно.

— Теб какво те е грижа? Нали ти разби семейството ни и го прати по дяволите. Дори продаваш къщата, така че не ми говори, че този дом бил твой!

— Ели, мога да ти покажа писмата от неговия адвокат, в които ми нарежда да напусна. Той се опитва да ме изгони, Ел. Аз искам да

остана.

— Прави го, защото е принуден — отвърна дъщеря ѝ. Звучеше като някое сприхаво дете. — Ти искаш прекалено много пари от него.

— Дори не сме говорили за пари. Това са измислици! Не знам какво ти е казал, какви пари? Искам само да остана в тази къща. Кълна ти се, кълна се в живота на всички — това е истината.

— Ти си долна лъжкия! — извика Елоиз, тръшна вратата зад себе си, а Фейт остана, чудейки се как е възможно собственото ѝ дете да я мрази толкова много, да бъде така недоверчиво, объркано и грубо. Това не говореше много добре за начина, по който я бе възпитала, нито за чувствата, които Елоиз изпитваше към нея. Вече не беше дете, а възрастен човек, но явно би използвала и ядрено оръжие, за да унищожи майка си. Наистина, оръжието бе сложено в ръцете ѝ от Алекс, но тя не се бе поколебала да го използва. Това разби напълно сърцето на Фейт при мисълта какви поражения бе нанесъл Алекс на дъщеря им и колко страшни щяха да бъдат последствията. Семейството им никога вече нямаше да бъде същото. Това бе последният страшен подарък на Алекс за всички.

След половин час Елоиз излезе от стаята си, натоварена с дрехи и две малки чанти, а Фейт я наблюдаваше с кървящо сърце.

— Защо ме мразиш толкова много, Ели? — попита тихо тя. Наистина искаше да знае. Не можеше да си представи, че някога е направила нещо лошо, с което да причини реакция като тази.

— Мразя те заради онова, което стори на татко.

За миг Фейт бе изкушена да ѝ разкаже какво точно бе извършил баща ѝ, за жената, която бе довел в къщата им, за прашките в леглото. Но вкорененото ѝ чувство за почитеност не ѝ позволи да унижи Алекс пред децата му, макар че желанието да го направи ставаше все по-силно с всеки изминал ден, особено след обвиненията на Ели. Но тя не искаше да въвлеча дъщерите си в семейна война. Моралът за Фейт бе над всичко, макар че от време на време се чувстваше безкрайно глупава и наивна.

— Не съм му направила нищо, Ел. Не знам как е успял да те убеди в обратното. Но ми е много мъчно, че не ми вярваш.

— Не трябваше да се връщаш в университета. Това разби сърцето на татко. — Дори не ѝ минаваше през ума колко нелогична и несъстоятелна е тази негова позиция. Беше като омагьосана,

повтаряше като латерна всичко, казано от него, напълно подчинена на чара и лъжите му.

— Бих искала да те видя, докато си тук — рече Фейт, опитвайки се да остане спокойна и да не звучи толкова отчаяно, колкото се чувстваше.

— Нямам време — отвърна заядливо Ели. — И предпочитам да прекарам времето си с татко.

— Какво ще кажеш да обядваме заедно?

— Ще ти се обадя — промърмори Елоиз и заслиза бързо по стълбите.

Веднага след като тръшна вратата зад себе си, Фейт седна на стълбите и избухна в сълзи. Тези сълзи бяха различни от сълзите, които проля, когато Алекс се изнесе от къщи, различни от сълзите, когато умря Джак. Това беше най-страшният ден в живота ѝ. Сякаш бе загубила завинаги детето си. Нямахше сили да се обади на Зоуи или Брад. Нямахше сили да светне лампите вечерта и когато стана тъмно, тя просто си легна в леглото.

Фейт не знаеше, че Зоуи също бе долетяла до Ню Йорк и се бе срещнала с Елоиз. Двете бяха имали ожесточена и бурна кавга. Истински сблъсък. Според Зоуи поведението на сестра ѝ беше подло. Тя нямаше право да предаде така майка си и да заеме страната на баща им. Двете се караха часове наред, след което Зоуи отлетя обратно за Провидънс. Дори не искаше майка ѝ да узнае, че е била в града и че двете с Елоиз почти се бяха хванали за гушите. Беше сигурна, че това още повече ще я разстрои.

През следващите дни Фейт имаше чувството, че плува под вода. Опитваше се да запази оценките си високи и да се сдобри с Елоиз, макар че усилията ѝ нямаха никакъв резултат. Ели си замина за Лондон, без да се срещне с нея. Два дни след това Фейт легна болна от грип. Все още лежеше в леглото, когато получи документите за развода. Адвокатът ѝ водеше преговори за къщата с Алекс. Съпругът ѝ се държеше като истински мръсник и настояваше жена му да напусне. Насред всички тези нещастия тя дори нямаше желание да пише на Брад. Той ѝ се обаждаше всеки ден, за да провери как е, но понякога Фейт дори не отговаряше на позвъняването му. Просто лежеше и гледаше в пространството, слушайки гласа му по секретаря.

— Притеснявам се за теб — каза той, след като тя не бе вдигала телефона четири дни. Беше ѝ позвънил посред нощ и тя бе отговорила.

— Добре съм. — Гласът ѝ беше слаб. Все още кашляше, но поне можеше да ходи на лекции.

— Не ти вярвам. Приличаш на туберкулозно болна и си очевидно нещастна. — Знаеше, че Елоиз се е върнала в Лондон, без дори да ѝ се обади, и това силно го огорчаваше. Беше ясно, че момичето е напълно манипулирано от Алекс, а той не обичаше такива неща и мразеше този мъж заради онова, което причиняваше на Фейт. — Трябва ти ваканция. Почивка. Ще те взема в Африка с мен.

— Сигурна съм, че Пам ще припадне от радост.

— В действителност, да, особено ако заемеш нейното място. Тя не обича страните от третия свят и се страхува от пътуването. Не съм виждал толкова много лекарства и мазила срещу насекоми в живота си. Помъкнала е цял куфар, пълен с подобни боклуци, а също и пакетирани храна. Пам не разчита на случайността.

— Дали няма да те накара да пътуваш с официален костюм и папийонка? — попита Фейт, и се засмя, като си го представи облечен така в Африка. Брад винаги успяваше да я ободри.

— Нищо чудно. Всъщност искам да ти кажа, че ще летя през Ню Йорк. И ще се срещна с нея в Лондон. Тя отива направо там. Ще бъда в града един ден и една нощ. — Този път наистина имаше среща с адвокат по повод последното му дело. Беше изплашен, че ще изтърве хлапето и съдът може да издаде смъртна присъда, ако го признаят за виновно. Затова искаше да получи съвет от един известен адвокат, когото уважаваше. Трябваше да говори няколко часа с него. — Може ли да вечеряме заедно, ако все още си жива дотогава? Какво пиеш за кашлицата?

— Нищо. Хапчетата за кашлица ме приспиват, а аз имам три теми за развиване.

— Аз пък имам новини за теб. Умрелите нямат нужда от високи оценки.

— Точно от това се страхувам я — разсмя се тя. — Кога ще пристигнеш?

— В четвъртък. Измисли къде можем да вечеряме и направи резервация, освен ако не искаш ти да ми сготвиш. — Беше готов на всичко само да прекара няколко часа с нея и бе много доволен, когато

Пам отказа да пътува с него през Ню Йорк. — Нямам търпение да видя момчетата. — Но веднага се сети, че с тези думи ѝ напомни за Елоиз, и съжали, че така несръчно се изтърва.

— Аз пък нямам търпение да видя теб — отвърна Фейт. Беше минал почти месец от последното му посещение в Ню Йорк.

— Аз също, Фейт. Пази се. — Според него гласът ѝ звучеше ужасно зле. Брад искрено ѝ съчувстваше и беше притеснен. Много горчивини ѝ се събраха напоследък. Той знаеше, че към домашните неприятности се прибавяше и стресът от изпитите за правния факултет. Но това бе най-малкият от проблемите, а и дотогава имаше още един месец.

Когато Брад пристигна в града, Фейт вече се чувстваше малко по-добре и грипът ѝ почти бе преминал. Изглеждаше тънка, бледа и напрегната. Той знаеше колко е разстроена от поведението на Елоиз и че се притеснява заради къщата.

Тя все пак бе решила да приготви вечеря вкъщи и каза, че не ѝ се излиза никъде. Това също го разтревожи. Успя да я уговори да отидат в „Серендипити“, за да ядат бананов десерт след вечеря. Тъй като тя не хапна почти нищо от ястието, което бе сготвила, той се зарадва, че се съгласи. Беше го посрещнала като отдавна загубилия се брат и буквално се хвърли в прегръдките му, а когато я вдигна във въздуха, установи, че е отслабнала още повече.

— Колко време ще останеш в Африка? — попита Фейт, като напълни устата си с шоколадов сладолед, а той ѝ се усмихна и избърса малка точка крем от носа ѝ.

— Как успяваш винаги да се омацаш като хлапе? За това трябва специални умения — подкачи я и ѝ каза, че ще остане две седмици.

Беше разстроен, че през това време няма да може да говори с нея. Искаше да знае как е всяка минута от денонощието, за да ѝ се притече на помощ. Когато бе разстроена от развитието на процеса по развода или от поредната подлост, която бе извършил Алекс, те говореха с часове или си пишеха имейли всеки ден, и това продължаваше вече пет месеца. Да контактува с нея, се превърна в част от живота му. Не само че изслушваше проблемите ѝ, но участваше в решаването им. Не му харесваше, че от Африка няма да може да се свързва с нея.

Беше ѝ дал списък с няколко номера. Но те бяха номера за оставяне на съобщения и нищо повече. Точно както сам не можеше да се свързва със синовете си в резервата, където живееха, така и Фейт нямаше да може да го намери, докато той е с тях.

— Това ще бъдат най-дългите две седмици, защото няма да мога да говоря с теб — каза със скръбно изражение Брад. Можеше да чака в пощата с часове, както правеха синовете му, надявайки се да получи свободна линия. Но както най-често се случваше чакането беше безполезно. А и нямаше начин да обясни на Пам защо виси в пощата.

— Знам. Мислих за това — отвърна тя.

Наистина беше тъжна. Винаги бе имала приятели — майки на децата, които израснаха с нейните, или жени от комитетите и благотворителните организации, в които бе работила. Но след смъртта на Джек се затвори в себе си. Алекс не харесваше нейните приятелки и на нея ѝ ставаше все по-трудно да им обясни защо не се среща с тях. Накрая просто се отдели от всички. Единственият човек, на когото вярваше сега, беше Брад. А след като осъществи намерението си да учи и Алекс започна развода, тя се отдръпна от всички, с изключение на Брад. Без съмнение той остана нейният най-добър приятел.

— Да се държиш прилично, докато ме няма — предупреди я той, като отново раздели банановия десерт с нея. — Мога ли да разчитам на теб? Нали ще се пазиш? — Наистина се тревожеше.

— Вероятно не можеш да разчиташ, но не се тревожи. Сигурно ще разбере резултатите за правния факултет, преди да се върнеш. Но може и да не е толкова скоро.

— Просто бъди добра. Яж. Спи. Ходи на училище. Говори повече със Зоуи. — Не беше виждал момичето, но от онова, което Фейт му бе разказала за нея, той ѝ се възхищаваше и смяташе, че дава на майка си добри съвети.

На Фейт ѝ изглеждаше странно, че той ще бъде в Лондон, където е Елоиз, но няма да я посети или да ѝ остави съобщение от майка ѝ. Самата тя се опитваше по няколко пъти в седмицата да говори с дъщеря си, но Ели се държеше студено. Разговорите им бяха кратки и безсъдържателни. Повечето пъти прослушваше обажданията и отказваше да говори с майка си. Много рядко разменяха по няколко думи.

Двамата се върнаха пеша и той влезе за кратко. Този път седнаха в нейната спалня и запалиха огъня. Брад се настани в същото удобно кресло, което използваше Алекс, тя седна в краката му, а той погали косата ѝ. Имаше нещо безкрайно успокояващо и невероятно приятно да бъде с него. Не можеше да престане да завижда на Пам. Но след това осъзна, че всъщност Пам вече не вижда тази страна от него, нито я желае. Тя го държеше на разстояние от себе си вече доста години. И ако се нуждаеше от някакъв вид комфорт, го получаваше от приятелите си. Докато Фейт направо разцъфтяваше като цвете на слънце под влиянието, който Брад имаше върху нея, и вниманието, което ѝ засвидетелстваше.

— Ще ми липсваш — рече тихо той и посегна да хване ръката ѝ.

Седяха в мълчание доста дълго, загледани в огъня. За пръв път Фейт усещаше към него нещо, което не бе чувствала преди. Сякаш се бе отворила някаква клапа и я заливаше огромна вълна от чувства. Нямаше идея какво да прави, нито какво да му каже. И дали изобщо трябваше да му казва нещо. Когато го погледна, изглеждаше разстроена.

— Добре ли си? — Той зърна промяна в очите ѝ, но не разбра от какво е предизвикана. — Какво не е наред?

Има нещо, което изобщо не е наред, каза си наум Фейт. Нямаше право да изпитва подобни чувства към него, не биваше. Затова само поклати глава.

— Ти неочаквано се уплаши от нещо. За къщата ли мислеше?

Тъй като не знаеше какво да отговори, кимна. Разбира се, че не беше заради къщата, беше заради него. Фейт неочаквано и с ужас бе осъзнала, че Зоуи може би щеше да се окаже права. Не за Брад, а за нея. Тя бе толкова щастлива с него, че изведнъж бе поискала и нещо повече. Беше влюбена. Знаеше, че той ще бъде потресен да открие това, както бе потресена и тя. Последното нещо, което искаше, бе да наруши спокойния му живот, да го разбие така, както бе съсипан нейният. Каквито и да бяха чувствата ѝ към него, знаеше, че трябва да ги потъпче и отхвърли. Той не биваше да разбере.

Тази вечер Фейт беше странно мълчалива и Брад го забеляза. Опитваше се да я разсее и същевременно да не ѝ досажда. Искаше да ѝ бъде приятно и да се чувства спокойна.

Тръгна си почти в полунощ. На другия ден трябваше да става рано. След срещата с колегата си щеше да отиде направо на летището. През това време тя щеше все още да бъде на лекции. Фейт предложи да избяга от час и да го изпрати, но той не сметна това за блестяща идея. Не искаше да нарушава програмата ѝ.

— Ще ти се обадя веднага щом кацна в Лондон. А след това ще трябва да бъдем послушни деца цели две седмици. Ще можеш ли?

Нямаше друг начин. Но и двамата бяха изнервени от перспективата да не поддържат връзка цели две седмици. За Фейт връзката помежду им не бе обикновена. Освен че бе жизненоважна, тя се бе превърнала в привычка. В нещо като наркотик. Да свикнат да живеят без това, щеше да бъде нещо като тест за самоконтрол.

— Ще полудея, ако не говоря с теб — призна ѝ той.

— Аз също. — Но не можеше да се направи нищо.

Преди да тръгне, той я държа дълго в прегръдката си. Притисна я силно към себе си, така че тя едва можеше да си поеме дъх.

— Обичам те, Фред — каза Брад точно както би го казал Джак, но тя чувстваше много повече от братска любов. Не бе забелязала как той се бе промъкнал в една друга част от сърцето ѝ и сега трябваше да го извади оттам. Щеше да ѝ бъде много трудно да го направи и тя го знаеше, но не каза нищо, само го целуна по бузата и му маха дълго за сбогом от прага.

На другия ден Фейт стана рано и излезе в седем и половина. Измина пеша двата квартала до църквата „Свети Йоан Кръстител“ на Лексингтън авеню под студения дъжд, от който направо замръзна. Изглеждаше ѝ като съвсем подходящо наказание за нечистите ѝ помисли и желания. Точно това заслужаваше. Отиде да се изповяда, преди да започне литургията и говори шепнешком със свещеника. Знаеше, че може да му се довери. Трябваше да каже на някого, да сподели. Беше влюбена в Брад с цялото си сърце и душа, а той бе женен за друга жена и възнамеряваше да остане с нея. Нямаше право да обърква живота му, брака му, да наруши спокойствието, в което живееше, и мира в душата му. Призна пред себе си и пред изповедника, че е предала братското приятелство, което той е очаквал от нея, и сега трябва да намери начин да си го върне.

Свещеникът ѝ даде опрощение, посъветва я да каже десет пъти „Аве Мария“, което ѝ изглеждаше прекалено малко наказание.

Смяташе, че заслужава далеч по-голямо заради чувствата си към него и заради болката и объркването, които щеше да предизвика, ако той ги откриеше.

Каза десет пъти „Аве Мария“ и прехвърли зърната на цялата броеница, която той ѝ бе подарил, но докато я държеше в ръцете си, мислеше единствено и само за него. Когато се върна в дъжда, все още бе дълбоко обърквана. Включи телефонния секретар и откри две съобщения от него. Беше ѝ се обадил, преди да напусне хотела за срещата, и ѝ благодареше за вечерта. Гласът му бе нежен както винаги, думите любезни и мили. Докато го слушаше със затворени очи, тя почувства невероятно силна вълна от любов към него. Сега беше щастлива, че заминава за Африка и няма да могат да говорят, докато е там. Трябваше ѝ време, за да осъзнае и преосмисли чувствата си или поне да ги потисне, за да се върне към предишното им приятелство. Имаше две седмици да го извади от сърцето си и да излекува раната.

20.

Брад не се обади на Фейт преди полета за Лондон, защото знаеше, че вече е отишла на лекции. Но мислеше за нея, докато чакаше на летището, а и след като самолетът излети. Гледаше през прозореца и мислеше. Да седи до нея пред камината, както предишната нощ, беше всичко, което искаше в живота си. Всичко, което винаги бе искал. Но знаеше, че никога няма да го получи. Непрекъснато си повтаряше, че няма право на подобни мечти. Фейт заслужаваше хубав живот, с мъж, който да я обича и да се отнася добре с нея. Той нямаше намерение да напуска Пам, а Фейт заслужаваше повече от връзка с женен мъж. Никога не би ѝ причинил това. Благодареше на Бога, че тя няма никаква представа за чувствата му към нея. Но за разлика от Фейт, той нямаше желание да потуши любовта, която изпитваше. Искеше само да я скрие и да я пази в душата си. Освен дълбоката му бащина любов към синовете му, Фейт бе човекът, който имаше най-голяма стойност и значение за него.

След малко заспа и спа почти през целия полет. Събуди се, вечеря и отново заспа. Когато се събуди преди да се приземят, мислеше пак за нея. Имаше смътното усещане, че я бе сънувал през цялото време.

Самолетът се приземи около един часа нюйоркско време. Брад отиде право до телефона и използва кредитната си карта, за да ѝ се обади. Искеше да ѝ каже още веднъж довиждане, преди да се присъедини към Пам в хотела. Същата нощ тръгнаха за Замбия.

Телефонът иззвъня два пъти, преди Фейт да го сграбчи и да отвърне със заспал глас. При нея минаваше полунощ.

— Ало? — Не можеше да отгатне кой може да я търси. Когато чу гласа на Брад, се усмихна.

— Извинявай, че те събудих. Просто исках да ти кажа още веднъж довиждане.

— Как мина срещата ти? — Тя се завъртя в леглото, придърпа телефона върху себе си и отвори очи.

— Добре. Получих няколко интересни и полезни съвета. Не знам дали ще свършат работа, но ще ги използвам, когато се върна. — Фейт знаеше колко много значи за него всяко дело. Преди два месеца бе загубил един процес и едно шестнайсетгодишно момче бе отишло в затвора за пет години. Брад беше истински отчаян. Смяташе, че той е виновен, защото не си е свършил работата както трябва.

— Убедена съм, че ще успееш — увери го тя. — Как е времето в Лондон?

— Студено. Вали. Както обикновено.

— Все едно ми говориш за Ню Йорк — усмихна се Фейт. Въпреки късния час беше щастлива, че ѝ се обади.

— Мисля си, дали да не се срещна с Елоиз вместо теб. Струва ми се, че бих могъл да я накарам да ме изслуша.

Но и двамата знаеха, че е невъзможно. За дъщеря ѝ той бе абсолютно непознат човек.

— И аз бих искала. Имаш ли някаква специална работа в Лондон? — Беше ѝ странно да си представи, че той ще бъде с Пам цели две седмици. През повечето време те водеха самостоятелен живот, затова подозираше, че по-дългата близост ще представлява затруднение за него, а може би и за нея. Дватама вече бяха почти като чужди. Единственото, което ги свързваше, бяха синовете им.

— Нищо особено. Пам със сигурност ще обиколи магазините. Аз мисля да отида в Британския музей за няколко часа. Може би с нея. Но пазаруването ме подлудява. — След което му хрумна нещо. — А може би ще отида на църква и ще запаля свещ за теб и Джак.

Мисълта, че ще го направи за нея, я накара да се усмихне. Тя лежеше и го слушаше в тъмнината.

— Това май взе да ти става навик, а? — рече, а той се засмя.

— Изглежда си права. Смешното е, че вярвам в молитвите. Сякаш колкото по-дълго гори тази малка свещичка, нещо специално ще ти се случи и ще бъдеш в безопасност, жива и здрава. Искам да се помоля за това.

— Ти вече го направи. Но аз също обичам свещите. Съжалявам, че съм пропуснала обаждането ти тази сутрин. Отидох на църква рано.

— Странно. Бях сигурен, че си точно там. Миналата нощ изглеждаше много сериозна, Фейт. Какво ти е? Всичко наред ли е?

Беше мислила за него и за онова, което изпитва, но нямаше намерение да му го казва. Иначе трябваше да направи още едно признание — че го обича.

— Добре съм — увери го Фейт. — Просто имам толкова неща да върша. И много други, за които да мисля.

— Знам. Точно затова се тревожа за теб. — След моментна пауза Брад въздъхна и каза, че е най-добре да тръгва към хотела. — Пази се, Фред. Ще се чуем след две седмици.

— И ти се пази. Приятно прекарване — пожела му тя, а когато затвори, остана да лежи в леглото и да мисли за него с часове. Нямаше да бъде лесно да го изтръгне от сърцето си. А да разведни любовта, която изпитваше към него, с приятелство също щеше да бъде трудно. Нямаше дори бегла представа как да постъпи.

Брад пристигна в Лондон малко след шест часа английско време, а след като мина през митницата и се обади на Фейт, нае лимузина и потегли към града, вече бе станало почти девет. Предишната нощ Пам бе отседнала в „Кларидж“ и вече бе излязла. Беше му оставила бележка, че ще се върне, докато той пристигне от летището, а всичките ѝ чанти бяха опаковани. Както винаги бе помъкнала прекалено много багаж.

Брад се изкъпа и избърсна, поръча си нещо за хапване от румсървиса, прочете вестника и напусна хотела по обяд. Отиде в Британския музей, както възнамеряваше, сетне намери една прекрасна малка църква на Кингсуей, на шест преки от музея, и запали свещи за нея и Джак. Седя в църквата доста дълго време, мислейки за това колко добър и почтен човек е тя и как му се иска да може да направи повече за нея. Сетне излезе да се разходи пеша. Накрая зави по Ню Бонд стрийт и разгледа няколко картинни галерии. Влезе в „Аспри“, за да се полюбува на сребърните животинчета и кожените стоки и когато излезе, налетя право на Пам, излизаща от „Графс“. Това бе един от най-големите магазини за бижута в света.

— Ако ми кажеш, че си купила нещо, ще получа удар — рече разтревожено той, а Пам се разсмя.

— Спокойно, само гледам витрините — отвърна най-невинно жена му. Не му каза, че си е купила диамантена гривна и нов часовник.

Щяха да ѝ ги изпратят направо вкъщи, така че не бе необходимо да разкрива истината на съпруга си.

Беше наела лимузина от хотела и двамата се върнаха с нея. Пам изглеждаше много елегантна с тъмносините си панталони и палто, гарнирано с кожа. Трудно можеше да си я представи в Африка. Изглеждаше много по на място в Лондон, на задната седалка на лимузината.

— Ти какво прави днес? — попита любезно тя, докато пътуваха към хотела.

Брад ѝ се усмихна, като си мислеше колко ли ще бъде ужасена, ако ѝ каже, че е ходил на църква.

— Ходих в Британския музей.

— Колко разумно. — Пам се усмихваше, докато спряха пред входа на „Кларидж“ и портиерът и половин дузина пикола се втурнаха да ги обслужат. Шофьорът извади купища пликове и торбички с покупки от багажника, а Брад простена, когато ги видя.

— Надявам се, че си взела допълнителен куфар за тях, ако имаш намерение да ги носиш в Африка. — Можеше дори да отгатне какво си е купила. Торбите бяха от „Гучи“, „Хермес“, „Ив Сен Лоран“ и „Шанел“. Без да се споменава спирането ѝ в „Графс“.

— Имам място в куфарите си. Не се притеснявай — успокои го тя, влизайки величествено в хотела, докато пиколата я следваха с покупките.

Брад вървеше последен и неочаквано си помисли колко различна е жена му от Фейт. Беше властна, самоуверена, не се колебаеше да казва на хората какво да правят и създаваше у всеки впечатлението, че може да командва света и би го направила, ако ѝ се предоставеше възможност. Фейт бе на другия полюс — безкрайно внимателна, срамежлива, много изтънчена в отношението си с другите, а когато бе около нея, го изпълваше чувство на покой. С Пам имаше усещането, че стои върху кратера на вулкан, който всеки момент ще изригне. Беше напрегнат и неспокоен. И никога не знаеше кога изригването ще бъде насочено срещу него.

Не си продумаха, докато се качваха с асансьора, а когато влязоха в стаята, жена му се обърна и го погледна, сякаш не го бе виждала от дълго време. И това в известен смисъл беше вярно, макар че живееха под един покрив.

— Колко жалко, че момчетата са в Африка — рече тя, като седна в големия люлеещ се стол в приемната на апартамента им. Винаги отсядаше в най-люксовите хотели и наемаше огромни апартаменти. — Щеше ми се да са на някое по-цивилизовано място — продължи, изувайки обувките си. — Като Париж или Ню Йорк.

— Не мисля, че за тях щеше да бъде забавно — възрази Брад, като отвори бутилка вино от хладилника и ѝ предложи чаша.

— Вероятно не, но за мен щеше да бъде — усмихна се тя и си пое въздух, преди да зададе следващия въпрос. Познаваше мъжа си добре и четеше в него като в отворена книга. Знаеше, че в главата му се въртят други мисли. Макар да не бяха близки, бе развила забележителни инстинкти спрямо съпруга си. И намеренията ѝ невинаги бяха благородни. Понякога целта ѝ бе да го натика в ъгъла, за да докаже на себе си и на всички, че е по-силна. — Как прекара в Ню Йорк?

— Много добре — отговори той. Беше поласкан, че се интересува от работата му. — Свърших всичко, което бях планирал с Джо Стайнман относно процеса, който подготвям.

— Това е добре. А как е приятелката ти? — Право в целта! Можеше да види в очите му всичко, което искаше, без значение какво щеше да ѝ каже той.

— Фейт? — Нямахше намерение да скрие от Пам срещата си с нея, нито да ѝ достави удоволствието да го обвини за това по-късно. — Добре е. Вечеряхме заедно миналата вечер.

— Тя все още ли не е разбрала, че си влюбен в нея? — попита без израз на каквато и да е емоция Пам.

Получаваше всичко, което искаше от него. Уважение, съвместно съществуване в приемливи и за двамата граници, сигурност, че няма да развалят брака, който имаха от години, което би било много неприятно и досадно както за нея, така и за него. Точно затова бяха останали все още женени. Това устройваше и двамата. Но Брад не хареса нито въпроса, нито тона ѝ.

— Не, не е. Защото не съм влюбен. — Беше удивен, че жена му бе открила това още преди той да си даде сметка за чувствата си, но нямахше намерение да ѝ признае. Сега вече знаеше, че е била права. Обаче, ако го споделеше с нея, щеше да стане опасно за всички замесени. — Казах ти, че сме стари приятели.

— Не мога да разбера кого лъжеш — себе си, мен или нея. А може би и тримата.

— Много интересна картинка нарисува — рече Брад.

Изглеждаше изненадан, докато отпиваше от виното. Пам също отпи от своето, без да сваля очи от него.

— О, я се отпусни! Не бъди толкова напрегнат — подразни го тя. — Няма начин да не си влюбен в нея, щом така яростно го отричаш. И какво толкоз? Голяма работа. И двамата сме го изпитвали и преживели. Защо си толкова чувствителен на тази тема? Какво ѝ е толкова специалното на тази жена?

— Фейт е сестра на най-добрия ми приятел, който умря. Израснахме заедно. Тя ми е като сестра. И мисля, че да правиш такива намеци е проява на лош вкус.

— Извинявай, ако съм безвкусна, скъпи. Знам отлично каква съм. Казвам онова, което виждам. Познавам те. Мисля, че има нещо. Но не, не съм засегната. Защо ти се засягаш?

Имаше ужасния навик да се меси в личния му живот без всякакъв такт или чувствителност. Бракът им точно затова не вървеше. По един или друг начин Пам газеше с мръсни, кални крака в него. А точно обратното правеше Фейт и това бе едно от нещата, които най-много харесваше в нея. Тя беше внимателна и деликатна. Не само към него, но и към всички хора по света. Пам удряше направо с чука, най-често по главата му.

— Защо просто не забравим тази тема през останалата част от пътуването ни? Ще бъде по-добре и за двама ни. — Щяха да прекарат повече време заедно, при това много по-близо един до друг, отколкото през последните петнадесетина години. В Сан Франциско можеха да се разминават като кораби в океана и да си живеят всеки своя живот. На това пътуване обаче се налагаше да живеят като сиамски близнаци. Брад никак не бе въодушевен от перспективата.

През следващите два часа успяха да не се дразнят. Пам взе вана, Брад дремна малко и двамата поръчаха сандвичи от румсървиса, преди да тръгнат за летището. Предстоеше им дълга нощ. Щяха да летят двадесет и четири часа до Лусака в Замбия. Оттам трябваше да вземат друг самолет до Калабо, да прекосят река Замбези и водопада Виктория. Момчетата бяха обещали да ги посрещнат с микробус и да ги заведат до националния парк, където живееха и работеха.

Веднага щом пристигнаха на летище „Хийтроу“, Пам изчезна от полезрението му. Искаше да провери какво има по магазините. А Брад отиде да си купи книга. Опита се да се обади на Фейт, но тя бе излязла. Така че ѝ остави съобщение и ѝ изпрати цялата си любов. Срещнаха се след половин час на изхода и Пам му подаде малка кутия, увита в хартия.

— Какво е това?

— Подарък за теб — рече с извинение в гласа жена му. — Извинявай, че те дразнех за приятелката ти. — Някои неща не биваше да излизат извън определени граници и макар да бе убедена, че за него тази Фейт е точно онова, което подозираше, предпочиташе да се сдобрят преди пътуването.

— Благодаря, Пам — отвърна трогнат Брад и отвори подаръка. Вътре имаше малка японска камера с панорамни лещи — идеален подарък за пътуването им. — Прекрасна е, благодаря ти.

Това му напомни, че някога се бяха харесвали, бяха влюбени, бяха приятели, но това беше доста отдавна. Оттогава бе изтекла много вода и всеки от тях бе преживял прекалено много разочарования, така че не можеха да си възвърнат нищо повече от приятелство. Но за предстоящото пътуване и приятелството бе напълно достатъчно.

Настаниха се на местата си в самолета, поръчаха си вечеря и избраха кои филми ще гледат на индивидуалните си монитори. Пам бе взела цяла камара модни списания и някои документи от офиса си. Тя работеше върху няколко големи дела, но баща ѝ бе обещал да я замести, докато отсъства. Той бе единственият човек, на когото имаше вяра във фирмата. Освен на него разчиташе единствено на себе си. Въпреки огромната армия адвокати и много други способни хора, които я заобикаляха, тя си беше вълк единак. Предпочиташе да изпипва работата си сама. Пам не работеше добре в колектив. Нито пък Брад. Когато работеха заедно, двамата си нямаха доверие. Той си имаше своите клиенти, тя нейните и непрекъснато спореха. Това бе една от многобройните причини за неговото напускане. А също и фактът, че се чувстваше като куче, водено на ремък. Пам и баща ѝ държаха другия край на каишката. Подобно усещане за него бе непоносимо. Това бе и причината тя да се сърди толкова много, когато Брад ги напусна. Така губеше контрол върху него. Кое то бе едно от нещата, които обичаше най-много в съвместната им работа. Докато

Брад беше самостоятелен и не искаше да се отчита пред нея или баща ѝ.

По време на пътуването двамата не си говориха много, а когато пристигнаха на първото летище, изглеждаха изтощени и уморени. Никой не беше спал. Брад само се преструваше, че гледа филмите, които си избра, докато всъщност мислеше за Фейт. Предпочиташе да умре, отколкото да признае на Пам, че е права. Не можеше обаче да извади Фейт от главата си. Притесняваше се за нейните чувства към него, за живота ѝ и за нещастията, които ѝ бе причинил Алекс. Страхуваше се, че той ще направи още ужасни неща в негово отсъствие. Беше му много мъчно заради предателството на Елоиз. Мислеше, че докато него го няма, тя може би щеше да се сблъска с хиляди проблеми и няма да има с кого да ги сподели. Но нямаше никакъв начин да поддържат връзка.

— Приличаш на призрак — рече Пам, докато чакаха следващия полет.

— Много съм изморен.

— Аз също. Надявам се момчетата да оценят какво правим за тях, като изминаваме целия този път. Започвам да мисля, че трябваше да изчакаме да се приберат вкъщи. — Но близнаците липсваха на Брад толкова много, че той не можеше повече да чака, освен това им бе обещал да ги посети. С големи усилия успя да убеди Пам, че пътуването ще бъде страхотно. Но тя вече се тревожеше за храната и дори за бутилираната вода. Качиха се на следващия самолет. Този път и двамата заспаха поради крайното си изтощение.

Когато пристигнаха в Калабо, беше сутрин. Събудиха се в един и същи момент. Самолетът се насочи към земята. Имаше невероятен изгрев, небето бе цялото изпъстрено с огромни розови и оранжеви резки, докато слънцето се катереше зад планината. В ширналите се до хоризонта равнини пасяха стада от животни. Брад никога не бе виждал подобна гледка в живота си. Земята сякаш се простираше до безкрайността. Имаше съвсем малко пътища и още по-малко превозни средства по тях. Близо до асфалта стоеше един полугол местен мъж, очаквайки пътниците да слезат от самолета.

— Е, пристигнахме — рече Пам. Изглеждаше нервна. — Имам чувството, че вече не сме в Канзас, Тото^[1] — рече тя и Брад се разсмя.

Пам не бе от жените, на които им харесва да плуват в непознати води. Тя не обичаше да излиза от своята среда, нито да е някъде, където не можеше да упражнява контрол върху нещата. А всичко тук бе наистина много далеч и различно от живота, с който бе свикнала. Но Брад не се интересуваше къде ще кацнат или през какви препятствия трябва да минат. Бяха изминали девет месеца откакто не бе виждал синовете си и този срок бе прекалено дълъг за него. Би отишъл и в ада, за да ги види.

Двамата слязоха по стълбичката и влязоха в терминала за митническата проверка. Там ги очакваше един бос мъж с риза с еполети и бели шорти. Лицето му бе като африканска маска от резбовано черно дърво, гледаше сърдито, докато провери паспортите им, сетне им махна да вървят. Митничарят сигурно щеше да уплаши Пам, ако беше сама. Тя искаше само да се върне обратно в „Кларидж“ и после у дома. Единствената ѝ утеха бе, че ще види Дилан и Джейсън, но според нея идването дотук бе прекалено висока цена за това.

Брад нададе вик в мига, в който зърна момчетата, които се появили заедно с един носач и забързаха да посрещнат родителите си. Бяха красиви и високи, с руси коси, просветлели до бяло от слънцето, и потъмнели лица. Бяха толкова загорели, че приличаха на местните жители. И двамата си приличаха много, като същевременно бяха копия на Брад, чак до трапчинката на брадичката. Единствената разлика бе русата коса, която никой не можеше да обясни откъде е дошла, освен от гените на някой неизвестен прародител. Брад се шегуваше, че трябва да търсят някъде из Швеция. Като бебета и малки момченца имаха къдриви като къделя главички. А когато ги видя сега, Брад осъзна, че цветът на косата им е същият като на Фейт. Това бе още едно нещо, което щеше да му напомня за нея, дори тук, на другия край на света.

— Изглеждате невероятно — извика той, като ги прегърна и двамата едновременно.

Бяха леко понапълнели, а от тежката работа, която упражняваха, бяха развили здрави мускули на гърба, раменете и ръцете. Приличаха на културисти, тениските и джинсите им бяха опънати от мускули. Дори Пам бе развълнувана и горда. Беше ѝ невероятно приятно да види синовете си.

— Ти също изглеждаш страхотно, тате — каза Дилан, а Джейсън помогна на майка си с чантите ѝ.

Само Брад бе в състояние да ги различава. Той винаги твърдеше, че са напълно различни. Пам никога не бе напълно сигурна кой кой е и с кого говори. Разрешаваше проблема си, като ги обличаше с различни дрехи, когато бяха малки. Но когато пораснаха, те започнаха да ѝ правят номера, като си разменяха дрехите. Дори сега, като възрастни, пак беше трудно да бъдат различени. Джейсън бе по-висок от брат си с два пръста, но и това не помагаше.

Момчетата имаха страшно много неща за разказване и не спряха да говорят, докато пътуваха до националния парк резерват Лиува Плейн, близо до река Замбези, където живееха и работеха. Обясняваха знаците, които се мяркаха, назоваваха животните, които пресичаха пътя им, говореха за племената, които живееха в горите край пътя. Гледката беше точно такава, каквато се надяваше да види Брад, и той бе много доволен, че дойде. Освен това осъзна повече от друг път какъв огромен опит за момчетата е работата им тук. Знаеше, че никога няма да забравят това преживяване. Трябваше да се върнат у дома през юли, макар че имаха планове да останат една година в Лондон или може би да пътуват из Европа, преди да започнат да следват или работят. Пам беше твърдо решила да ги накара да учат право. Но след като ги видя, Брад не бе сигурен, че ще успее. Момчетата бяха видели далеч по-широк свят. Този опит щеше да им бъде безценен. Пък и никой от двамата не проявяваше интерес към правото, нито искаше да работи като адвокат при нея и дядо им.

Пътуваха цели четири часа по тесни планински пътища, изровени, неравни, с коловози, докато стигнаха до резервата в националния парк, а до този момент Пам вече изглеждаше изнервена. Имаше неясното усещане, че са на края на света, където всъщност наистина бяха. На Брад мястото му харесваше, както и на момчетата. Тя обаче бе готова да се върне вкъщи. Когато пристигнаха в резервата, стана още по-лошо. Работниците живееха в палатки под небето. Имаше две ниски сгради, едната служеше като голяма зала за почивка и офис, а другата като трапезария. Имаше и две малки стаички за гости. Момчетата бяха приготвили едната за родителите си, но Брад предпочете да спи заедно с тях в палатката.

— Аз не искам и няма да спя под небето! — рече бързо Пам и всички се разсмяха.

Банята представляваше една голяма палатка, в която имаше маркуч, няколко бараки служеха за тоалетни. В действителност беше дори луксозно в сравнение с другите резервати в района, но не толкова добре уредено както в някои туристически резервати в Кения, които Пам би предпочела. Според нея мястото беше направо ужасно. „О, господи!“ — промърмори под носа си тя, когато Дилан отвори вратата и ѝ показа тоалетната.

— Това ли е? — попита, докато се молеше от небето да падне някоя вана. Мисълта да прекара цели две седмици при тези мизерни условия я докара до сълзи.

— Всичко ще бъде наред — успокои я Брад, като я потупа по рамото, а тя му хвърли яростен поглед.

— Чия беше идеята да дойдем? — просъска шепнешком, когато момчетата отидоха да им донесат топли одеяла и възглавници.

Брад се разсмя.

— На синовете ти. Те искаха да видим къде живеят през последните девет месеца. Ще свикнеш, обещавам ти.

— Хич не се и надявай!

Брад я познаваше много добре, за да знае, че говори истината. Но тя също си даваше сметка, че трябва да положи усилия. Беше разглезена и обичаше да живее в удобства и комфорт, но когато беше принудена, умееше да се приспособява към обстоятелствата. Трябваше да направи усилие заради момчетата. Макар че почти щеше да припадне, когато видя първата змия. Момчетата ги предупредиха, че има летящи насекоми с размерите на юмрук, които може да влязат в стаята през нощта. Само като чу това, ѝ се прииска да вика, да крещи, да опакова багажа си и да си тръгне.

Прекараха първата си нощ навън. Седяха около огъня, слушаха звуците на кадифената африканска нощ. Брад никога не бе преживявал подобно нещо в живота си. Много му хареса. На другия ден той тръгна на дълго пътуване с момчетата по един пясъчен път до Лукулу, пазарно градче наблизо, а Пам остана в лагера. Не искаше да предприема толкова далечно и рисковано пътешествие. Представяше си как камиончето им бива продупчено от носорог или нападнато от лъв, или обърнато от воден бивол. И не бе далеч от истината. Някои от тези

неща наистина се случваха, но в повечето случаи хората от резервата знаеха какво да правят, а сега вече и синовете ѝ се бяха научили. Брад се върна силно въодушевен от всичко, което бе видял.

През първата седмица дните сякаш летяха. Единственото нещо, за което копнееше той, бе телефон, за да се обади на Фейт и да ѝ разкаже какво е видял. А Пам си мечтаеше за тоалетна и душ. Но след първите няколко дни престана да се оплаква.

Момчетата ги заведоха до Нгулвана, селище от другата страна на реката, където копаеха канали, строяха къщи и възстановяваха порутената църква. Напоследък помагаша и при стоежа на медицинския център, където веднъж в месеца идваше лекар, за да лекува болни или ранени местни жители. Най-близката болница бе в Лукулу, на два часа път през сухия сезон, а през дъждовния пътуването отнемаше два пъти повече време, ако човек изобщо можеше да стигне до там. Другата възможност бе с малък самолет. Изобщо мястото не бе никак подходящо човек да се разболее, отбеляза Пам и Брад се съгласи с нея. Но също така бе силно впечатлен от работата, която синовете му бяха свършили за местните жители. Тук всеки ги познаваше и обичаше. Много хора им махаха с ръка, поздравяваха и се усмихваха, когато минаваха покрай тях. Така че и Пам, и Брад имаше защо да бъдат горди с децата си.

До края на втората седмица Брад се влюби в Африка, в хората, звуците, миризмите, топлите нощи, невероятните изгреви и залеzi, светлината, която не можеше да бъде видяна в друга част на света, нито можеше да бъде описана. Той не изпускаше камерата от ръцете си и неочаквано разбра защо на момчетата им харесва да бъдат тук. Беше магическо, вълшебно и той самият с удоволствие би прекарал цяла година. Пам направи големи усилия да се държи прилично, ядеше всичко, което ѝ даваха, научи се да се къпе в палатката, но все още се мусеше, когато трябваше да ползва тоалетните, пицеше, когато видеше буболечка, и колкото и да обичаше синовете си, бързаше да се прибере въщи. Тук просто не бе за нея. През последната нощ в резервата на лицето ѝ бе изписано радостно облекчение.

— Мамо, ти беше страхотна! — похвали я Джейсън, а Дилан я прегърна силно.

Брад страдаше заради раздялата. Беше спал през цялото време в палатката с момчетата, беше пътувал с тях нощем и бе ставал с тях

преди разсъмване. Беше видял убити или ранени животни и една дупка, близо до мястото за водопой, където болните и стари слонове отиваха да умрат. Беше видял неща, за които само бе чел. Това бе момент от живота му, който никога нямаше да забрави, и се радваше, че го бе споделил с децата си. Преживяното тук означаваше много за тях. Младежите имаха много неща да споделят. Оказа се, че, точно както подозираше, нямат интерес към правните науки, но се страхуват да кажат на майка си. Дилан бе решил да постъпи в медицинско училище и да се върне в страните от третия свят, за да лекува деца, страдащи от тропически болести, а Джейсън искаше да се занимава с някаква работа, свързана с общественото здравеопазване, но на високо ниво, само че все още не знаеше точно каква. Така или иначе им предстоеше още учене в университети и те искаха да започнат колкото може по-скоро, вероятно следващата година. Но правният факултет категорично не им допаднаше.

— Кой ще каже на мама? — попита ги Брад по време на едно от дългите им пътувания.

— Ти, татко — каза Дилан. — Смятаме, че имаш най-голям опит в съобщаването на лоши новини.

— Благодаря ви много, момчета. И кога очаквате от мен да хвърля тази малка бомба? — Тя вече си представяше как и двамата работят във фирмата на дядо си и планираше всичко, сякаш все още бяха малки момченца. Дилан и Джейсън обаче не споделяха мечтите ѝ.

— Може би ще бъде най-подходящо, след като си тръгнете. Ще бъде толкова щастлива, че се е махнала оттук, та може и да я преглътне — засмя се Дилан.

— Ще изчакам. Би трябвало да ви остава сами да си свършите мръсната работа. Това е част от възмъжаването. — Но накрая все пак се съгласи. Щеше да ѝ предаде лошата новина малко след като се приберяха у дома, защото милостиво реши първо да я остави да се съвземе и възстанови от пътуването. През последните два дни я мъчеше средна форма на дизентерия и тя отчаяно мечтаеше да се прибере у дома.

Денят, в който си тръгнаха, Пам приличаше на човек, който излиза от затвора, след като е бил осъден на доживотна присъда. Това не бе представата ѝ за пътешестване. Беше дошла само за да види синовете си. Всъщност беше нервна и на ръба на криза, болна и

недоволна почти през цялото време. Представяше си всевъзможни опасности и болести, които се промъкват от всички страни, и изобщо не бе в състояние да възприеме звуците, ароматите и гледките, които предлагаше този екзотичен континент. За сметка на това Брад се наслаждаваше и за двамата и с удоволствие би се върнал пак, но момчетата си тръгнаха след три месеца. Съжаляваше, че не бяха дошли по-рано, така че да има време да направи и второ пътуване, този път без Пам. Беше изтощително постоянно да я успокоява. Но той бе търпелив и разбираше страховете ѝ. За нея това бе огромна промяна, пълен стрес. Тя би предпочела да отиде на Хаваите или в Лондон, или в Палм Спринт. Африка ѝ бе прекалено чужда. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване, така че, когато дойде време да си тръгват, тя прегърна момчетата с очевидно облекчение и нескрита радост.

— Благодаря, че дойде, мамо — казаха и двамата. Знаеха точно как се чувства и оценяваха още по-високо жеста ѝ.

Брад от своя страна я уважаваше, че все пак положи всички усилия и издържа на изпитанието. Пътуването не заздравя връзката помежду им, но създаде още по-силна връзка между него и синовете му. Беше развълнуван и доволен, че сподели това време с тях.

— Ще се върнем през юли — обещаха близнаците. Вече се бяха съгласили първо да се приберат вкъщи и после да решат дали ще пътуват из Европа, или ще си потърсят работа. Дилан искаше да отиде до Австралия и Нова Зеландия. Джейсън се опитваше да го уговори да посетят за една година Бразилия. И в двата случая очевидно нямаша намерение да си седят у дома.

— Те трябва да помислят за правния факултет, поне да кандидатстват, ако искат да влязат в добър университет — каза Пам на мъжа си, когато се качиха на самолета, и той кимна. Все още бе прекалено рано да ѝ казва за плановете на децата и лошите новини, които я очакваха. Не бяха напуснали Африка.

През целия път до Лусака тя беше разстроена и кисела, нещастна и със стомашни болки. Но по време на полета за Лондон се почувства по-добре и когато пристигнаха в „Кларидж“, изглеждаше сякаш е умряла и отишла в рая. На другия ден щяха да летят през полюса и нямаше да минат през Ню Йорк. Според Брад това пътуване бе забележително и той се чувстваше като нов човек. Сякаш бе покорил и завоювал света. Пам бе просто благодарна, че е оцеляла.

— Няма да дойда в Бразилия, отсега ти казвам — заяви твърдо тя, когато се приготви да легне в безупречното легло в хотела. Беше стояла в банята цял час и безмилостно бе търкала ноктите и косата си. През изминалите две седмици се бе чувствала постоянно мръсна. След това се излегна като кралица в огромното легло. Пожела лека нощ, загаси светлината и заспа, а той отиде в приемната да чете. Изчака още, докато тя заспи дълбоко, и се обади на Фейт. Тя отговори на второто позвъняване и когато чу гласа му, подскочи от радост. А Брад се зачуди как бе издържал цели две седмици да не говори с нея.

— Звучиш добре, Фред. Всичко наред ли е при теб?

— Съвсем мирно и спокойно — увери го тя. Наистина по гласа му се стори спокойна и здрава. При нея беше следобед и тя работеше върху задачите си в кабинета си. — Как мина пътуването?

— Невероятно. Не мога да ти опиша, беше прекрасно. Ще ти изпратя снимки. Искам да се върна.

Фейт се радваше заради него. Тревожеше се много, но предполагаше, че е добре. Същевременно се питаше с мълчаливо въннение дали това пътуване не беше се превърнало във втори меден месец за двамата. Молеше се да стане така, но една егоистична и злобна част в нея се противеше.

— Как са момчетата?

— Фантастично. Големи, красиви и силни. И най-важното — щастливи. Това е най-хубавото, което можеше да им се случи. Ще ми се и аз да бях направил нещо подобно, когато бях на тяхната възраст. Но нямах толкова кураж.

— Защо, страшно ли беше? — попита Фейт.

Явно бе впечатлена и той се разсмя.

— За някои хора. Не мисля, че на света има толкова пари, които ще накарат Пам да се върне там. Приключенията изобщо не са по неин вкус. Спа в малка колиба, а нощем изпадаше в истерия от ужас. През последните дни се разболя. Аз делях палатката с момчетата.

Фейт се радваше, че чува гласа му, и се мразеше за това. През тези две седмици се бе молила непрекъснато да се излекува от чувствата си, но не бе стигнала доникъде. Дори бе говорила със свещеника извън изповедалнята и му бе разказала за Брад. Той я посъветва да се моли на Свети Джуд, като ѝ каза, че се случват чудеса, но това само я потисна още повече. Единственото чудо, на което се

надяваше, бе да престане да го обича. Нуждаеше се от спокойната топлина, която споделяха, когато бяха само приятели. Не можеше да си позволи да изпитва други, по-различни чувства. И Свети Джуд не ѝ помогна. Сърцето ѝ направи огромен скок, когато чу гласа му. Бе казвала молитви всеки ден с броеницата, но докосването до зърната ѝ напомняше за него. Това бе най-тежката ѝ вътрешна битка. Външните бяха свързани с развода. Алекс правеше живота ѝ непоносим и нещастен. Но тя вече бе свикнала. И имаше важни новини за Брад.

Първо го остави да ѝ разкаже за пътуването, сетне се усмихна широко и предупреди, че има изненада за него.

— Нека да отгатна. — Той се концентрира, опиянен само от това, че я чува. Имаше толкова много неща, които искаше да сподели с нея, дори не можеше да си спомни всичко сега. Беше изпълнен с впечатления и изморен. — Получила си само отлични оценки в курса.

— Да, има нещо такова. В действителност имам само шест и шест минус. Но не е това.

— Ели ти се е извинила и е открила, че баща ѝ е негодник.

— Все още не — рече тъжно Фейт.

— Тогава не знам. Подскажи ми.

Знаеше го от десет дни и умираше да го сподели с някого. Предния уикенд двете със Зоуи отидоха на ресторант, за да отпразнуват събитието.

— Приета съм право в Нюйоркския университет!

— Ура! Браво! Честито! Това е фантастично! Фред, гордея се с теб.

— Аз също. Не е ли чудесно?

— Направо е страхотно! Знаех си, че ще успееш. А Колумбийският?

— Все още нямам отговор от тях. Ще изпратят писмата другата седмица. Но предпочитам Нюйоркския. Освен това вече ходя там на курсовете. И това ме устройва.

Поговориха още пет минути и тя го осведоми докъде е стигнал разводът. Алекс все още я прищпорваше за къщата, но вече се бе съгласил да остане по-дълго, докато постигнат споразумение. Фейт бе отказала да ѝ плаща издръжка, макар че имаше право на такава. Искеше само къщата и част от инвестициите. Като се има предвид с какво разполагаше той, въобще не искаше много. Майка ѝ бе оставила

достатъчно, за да живее. А след няколко години Фейт беше убедена, че ще получава и прилична заплата като адвокат. В пълно противоречие с онова, в което вярваше Ели, тя искаше съвсем малко. Дори адвокатът ѝ смяташе, че би трябвало да настоява за повече, но това не беше в нейния стил. Както вече се бе убедил Брад, Фейт бе почтена до глупост.

Те поговориха около половин час и накрая, въпреки че обичаше да си говори с нея, той започна да се прозява и ѝ каза, че ще си ляга. Тръгваха за Сан Франциско на другия ден по обяд и до шест вечерта нийоркско време щяха да си бъдат у дома.

— Ще ти се обадя или ще ти пиша веднага щом се прибера.

— Благодаря за обаждането.

Тези две седмици без него бяха безкрайни, но бе успяла да ги преживее. Добрите новини от правния факултет повдигнаха духа и самочувствието ѝ въпреки поведението на Алекс. Не бе говорила с Елоиз. Ставаше все по-трудно и по-трудно да проведе разговор с дъщеря си. Ели се бе окопала в лагера на баща си. А онова, което най-много нараняваше Фейт и тя го сподели с Брад бе, че Алекс просто я бе изхвърлил от живота си все едно никога не е съществувала, никога не е имала някакво значение за него, не е правила нищо за него, не е била негова жена. Просто я бе изтрил като прекалено много тебешир по черната дъска. С един замах беше я лишил от съществуване. И без значение какви обяснения си даваше сама, от това продължаваше да я боли. Трудно можеше да си представи, че би повярвала отново на някого. Дори не можеше да си представи живота си с друг мъж. Искаше само да я оставят на мира, да ходи на училище, на църква и да вижда момичетата си. Трябваше да направи и още нещо — да изпразни главата си от мислите и чувствата към Брад. Твърдо бе решена да го постигне.

Брад също бе взел подобно решение. Без значение колко дълбоко и силно бе привличането помежду им, те бяха решили да останат в границите на приятелството. Но и двамата, въпреки усилията си, не бяха успели да постигнат нищо.

[1] Тото — реплика на Дороти от романа „Вълшебникът от Оз“.
— Б.пр. ↑

21.

В края на април, две седмици след като Брад се прибра от Африка, Алекс покани Зоуи на вечеря. Момичето се бе върнало от „Браун“ за уикенда и както винаги отседна при майка си. Никак не искаше да излезе с него, но Фейт настоя да отиде.

— Какъв е смисълът, мамо?! — Зоуи бе изненадана и ядосана, докато оставяше телефона. Предпочиташе да излезе с приятелките си, а не с баща си. — Той само ще ми говори лоши неща за теб.

— Все пак ти е баща. Не си се виждала с него отдавна. Може би се опитва да запълни празнината между вас, да хвърли мост. — Както обикновено Фейт бе много по-почтена по отношение на мъжа си, отколкото той към нея. Алекс продължаваше да настройва Елоиз срещу майка ѝ. Фейт искаше да отиде в Лондон при дъщеря си веднага след като приключи училище. Семестърът ѝ свършваше само след няколко седмици. Зоуи също щеше да е свободна по средата на май. Фейт я бе поканила да отидат заедно.

След дълги уговорки Зоуи се съгласи да вечеря с баща си в един малък френски ресторант, който харесваше отдавна. Очевидно Алекс се опитваше да се помири с дъщеря си. Зоуи взе от майка си една рокля и прибра косата си като нея. Изглеждаше млада, свежа и очарователна. Преди няколко седмици бе навършила деветнадесет години и с всеки изминал ден ставаше все по-красива.

Когато влезе в ресторанта, бе силно изненадана да види, че баща ѝ не е сам. До него седеше непозната млада жена. Той ги представи една на друга с широка щастлива усмивка. А Зоуи си помисли, че баща ѝ изглежда доста смешно. Момичето на масата бе на половината на неговите години.

— Лесли, бих искал да се запознаеш с дъщеря ми Зоуи... Зоуи, това е Лесли Джеймс.

Зоуи предположи, че е на около двадесет и пет, може би малко по-голяма. Носеше къса, много тясна рокля и имаше дълга черна коса.

И макар че Фейт никога нямаше да го направи, ако беше тук, би могла да каже на дъщеря си с какво бельо е.

Размениха си обичайните любезности, докато баща ѝ поръча вино. Зоуи се чувстваше неудобно. След няколко минути разбра, че Лесли работи в неговата фирма. Според нея бе проява на лош вкус да покани дъщеря си на собствената си среща с друга жена.

— Отдавна ли работите там? — попита Зоуи, опитвайки се да бъде учтива. Съжаляваше, че бе дошла, ако можеше, щеше да си отиде.

— От около четиринадесет месеца. Преместих се от Атланта малко преди това, заедно с малката ми дъщеричка.

Зоуи осъзна, че жената има лек южняшки акцент, и попита на колко години е момиченцето, понеже нямаше какво друго да каже. Направо се чувстваше глупаво и неудобно.

— На пет — отвърна, усмихвайки се Лесли, при което изглеждаше още по-млада, а баща ѝ се бе надул като пуяк, горд с приятелката си. Сякаш искаше на всяка цена дъщеря му също да ѝ се възхищава, което бе смешно и инфантилно в очите на Зоуи. Струваше ѝ се, че е извършила предателство спрямо майка си само заради присъствието си на масата.

— Тя е прекрасно малко момиченце — намеси се гордо Алекс, а дъщеря му се сви като ударена с камшик. — Възхитително дете! — Беше очевидно, че баща ѝ познава отблизо и детето.

— Учи френски. Ходи на френска детска градина. Баща ви смята, че това ще бъде много полезно за нея. — Зоуи изненадано вдигна вежди и моментално се опита да потисне възмущението си. Не можеше да си спомни Алекс някога да е проявявал интерес в кое училище ходи тя.

— Много хубаво — рече и отпи от виното.

Неочаквано Лесли помоли за шампанско. След което каза нещо, от което Зоуи едва не падна от стола, толкова бе изненадана.

— Тази вечер е специална за нас — произнесе със свенлива усмивка Лесли, а Алекс неочаквано помръкна и сякаш му стана неудобно. Но идеята да покани Зоуи на вечеря с тях си беше лично негова. Искаше дъщерите му да се запознаят с Лесли. — Имаме повод. Празнуваме нашата годишнина — продължи младата жена, като отметна косата си през рамо, а Зоуи я гледаше с пълно недоумение.

— Наистина ли? Каква годишнина? — попита. Вероятно се познават от месец или два, такъв повод за празнуване ѝ изглеждаше прекалено смешен и патетичен.

— Една година, откакто се срещаме с Алекс. Нашата първа среща бе точно преди една година на тази дата.

Баща ѝ за миг се парализира, после се направи, че не е чул. Нямахме какво друго да сторим, тъй като Зоуи загледа и двамата с изненада.

— Вие се срещате от една година? — Гласът ѝ неочаквано изтъня и стана писклив.

— Не съвсем — опита се да замаже нещата Алекс. — Лесли има предвид, че се познаваме от една година. Срещнахме се малко след като тя се премести при нас.

— Глупости, Алекс! Днес е годишнината на нашата първа романтична среща! Как може да не си спомняш? — Младата жена изглеждаше обидена, че той е забравил или не иска да признае, а лицето на Зоуи първо пламна, после пребледня.

— Това е много интересно, тъй като баща ми изостави мама само преди два месеца. Мисля, че вие, гълъбчета, сте си имали вземане-даване доста време преди това.

— Разбира се — усмихна се Лесли, при което Зоуи рязко се изправи и без да иска, обърна чашата си с вино.

Лесли се отдръпна, за да не изцапа роклята си.

— Това е гадно и подло, татко! — извика момичето, като го гледаше свирепо, без да обръща внимание на обърнатите към тях глави. — Как смееш да ме водиш тук, за да празнувам годишнини с любовницата ти? След всички неща, които наговори за мама, след всички гадни обвинения, след инсинуациите, че тя била виновна за раздялата ви? Иде ми да повърна. Защо нямаше смелостта да признаеш на Елоиз истината, вместо да я настройваш срещу мама? Защо просто не ѝ кажеш, че си развяваш байрака и се чукаш с младата си любовница от една година? Цяла година, преди да напуснеш семейството си! Това поне би било честна постъпка. Но ти не си способен на такива.

Очите на Алекс блестяха. Той не очакваше Лесли да се изтърве и да го издаде по този глупав начин. Тя очевидно не бе особено умна. Беше така увлечен и омагьосан от нея, че не можеше да види

очевидното, не бе предполагал, че така елементарно може да го издъни.

— Защо не седнеш да поговорим — рече тихо той, но дъщеря му го гледаше с презрение. Алекс бе заклещен между масата и стената и не можеше да помръдне.

— Не, благодаря! Имам други планове — отвърна Зоуи, обърна се решително, за да не се издаде, че цялата трепери, и излезе от заведението. В момента, в който се озова на улицата, се затича, хвана такси и се прибра направо вкъщи.

Когато отвори вратата, плачеше с глас. Фейт говореше по телефона с Брад. Той ѝ разказваше за делото, а тя — че Зоуи е излязла да вечеря с баща си. Когато чу, че външната врата се хлопна, Фейт се стресна и в този момент Зоуи нахлу в стаята, обляна в сълзи.

— Господи! Какво е станало? — Фейт погледна уплашено дъщеря си. Гримът ѝ се бе размазал по лицето и тя приличаше на малко дете, което е било набито от големите в училище.

— Той е абсолютен мръсник, мамо! Защо не си ми казала за тази жена? Знаеше ли за нея?

— Каква жена? — Фейт бе объркана. — Чакай малко... Брад. Ще ти се обадя по-късно. — Той чу какво става и веднага затвори. — Какво се е случило? За какво говориш??

— Татко дойде с нея. Някаква четиринайсетгодишна кифла на име Лесли. Има дълга черна коса, големи цици и нахалството да ми каже, че това било тяхната първа годишнина, която празнували заедно. Що за безочие? Това бе най-гадното нещо, което можеше да ми се случи! Знаеше ли за нея, мамо?

— Седни — каза спокойно Фейт и ѝ подаде кърпичка. — Избърши си лицето... Успокой се... Да, знаех — додаде тихо тя. Ето че най-накрая той се бе издал. Беше невероятно глупаво да го направи по този начин.

— Защо не си ми казала?

— Защото не беше ваша работа, миличка. Това бе нещо, което баща ти трябваше да ви каже, ако пожелае, а аз мисля, че той не желаше. — Тя не издаде на Зоуи останалите подробности. Нямахше да го направи.

— Затова ли те остави?

— Предполагам. Може би и заради някои други неща. Каза, че искал да живее, че аз съм го отегчавала и се чувствал като умрял с мен. Тя е много по-млада, това е сигурно. И вероятно много по-забавна.

— Тя е една слабоумна идиотка с цици. Какво прави той с нея? И как може да те изостави заради една?... Как смее да ме води на вечеря с нея? — Това може би бе най-унизителният момент в живота ѝ. Зоуи се чувстваше измамена, предадена, използвана и малкото уважение, което имаше към баща си, бе напълно унищожено.

— Може би има сериозни намерения — рече Фейт. Изглеждаше потисната. Тя прие случката като поредния плесник след многото, които вече бе получила. Но този път Алекс бе ударил и Зоуи. И тя го мразеше заради това. Какво общо имаха децата му с любовните му връзки? Освен ако не бе си наумил друго и искаше да го сподели с тях. Ако беше така, щеше да се наложи Зоуи да се примири и да приеме Лесли заради ролята, която играеше и може би предстоеше да играе в живота на баща ѝ. Но беше още твърде рано, така че Алекс бе сглупил, предприемайки подобна стъпка.

— Ако той се ожени за нея, ще се самоубия. Или ще убия него.

— Той няма да се жени за никого, скъпа. Все още не. Все още е женен за мен. — Но след пет месеца нямаше да бъде. Фейт просто не можеше да проумее защо е представил това момиче на дъщеря си толкова рано.

Трябваше ѝ цял час, за да я успокои, след което, преди да успее да я спре, дъщеря ѝ грабна телефона и набра номера на Ели в Лондон. Там беше три след полунощ. Фейт се опита да я убеди да изчака до сутринта, но Зоуи само махна нетърпеливо с ръка. Елоиз вдигна телефона и отговори със сънен глас.

— Събуди се! — изкрещя Зоуи. — Аз съм... Не, няма да ти се обадя по-късно... просто ме изслушай. Знаеш ли какво направи нашият велик баща тази вечер? Заведе ме на вечеря с любовницата си, която изглежда на четиринадесет години, за да отпразнува с нея една година от връзката им. *Една година!* Чуваш ли ме? Той се среща с тази жена от една година! Ето защо напусна мама! Заради любовницата си! Сега какво ще кажеш за твоя герой? След всичките мръсотии, които наговори и направи на мама! Ти ѝ дължиш извинение! — В другия край на линията настъпи дълга тишина, а Зоуи малко по-спокойно разказа какво е чула и видяла.

Момичетата започнаха да спорят и Фейт излезе от стаята. Слезе в кухнята и се обади на Брад по другата линия. Той все още бе в офиса си и когато му обясни какво се бе случило, подсвирна от изненада.

— Охо! Трябва да е било много интересна сцена. Но това е най-глупавото нещо, което е могъл да направи. Какво си е въобразявал? Че Зоуи ще плесне с ръце и ще я прегърне?

— Предполагам, доста наивно е смятал, че би могъл да я представи и те да се сприятелят. В момента Зоуи говори по телефона с Ели. Подозирам, че сега вентилаторът ще се завърти и нали знаеш какво ще разпръсне?

— Според мен вече се е завъртял — разсмя се той. — Не му завиждам. Адът изглежда безобиден пред момичета, които се сблъскват с любовницата на баща си. Мисля, че поне ти си отмъстена. Това не би се случило на някой добър човек. — Гласът на Брад беше доволен и весел.

— Да, и аз мисля същото — отвърна тъжно Фейт.

Поговориха още малко за неговото дело, сетне затвориха.

След минута Зоуи влезе в кухнята с победоносен вид.

— Какво каза Ели? — попита притеснено майка ѝ. Надяваше се, че Зоуи просто е обяснила фактите и е съобщила доказателствата на сестра си. Не очакваше да я настройва срещу баща им. Но може би сега голямата ѝ дъщеря щеше да ѝ прости или поне да се опита да я разбере.

— Пристига този уикенд, мамо. Каза да ти предам, че те обича. Фейт се усмихна. Имаше надежда. Най-сетне.

Както обеща, Елоиз се прибра вкъщи през уикенда и прекара двата дни, плачейки на рамото на майка си. Тя се извиняваше и плачеше, хълцаше и пак плачеше, молеше да ѝ прости. Не можеше да повярва какво е направил баща ѝ. И тя, и Зоуи обърнаха гръб на Алекс. Фейт не знаеше точно какво се бе случило и дали бяха говорили с него, но двете момичета останаха при нея през цялото време, а когато Алекс се обади, никоя не пожела да говори с него. Той бе изпаднал в пълна изолация. Те го презираха, при това напълно заслужено, както предполагаше Фейт.

— Мислиш ли, че смята да се ожени за нея? — попита Елоиз.

Беше изпаднала в паника. През изминалите няколко дни обичта към майка ѝ не само се задълбочи, но и придоби един нов нюанс на уважение, какъвто преди не бе имала. Най-накрая бе открила и разбрала почтеността и благородството, които бяха същността на Фейт.

— Нямам представа — отвърна искрено майка ѝ. — Трябва ти да го попиташ. — Но никоя от тях не искаше да му се обади.

— Мамичко — рече Елоиз в един момент, когато Зоуи не бе в стаята. — Не мога да ти опиша колко съжалявам за нещата, които ти наговорих. Не разбирах. Татко винаги ми казваше, че приличам на него, че съм като него, и аз исках да му докажа, че наистина съм такава. Исках да получа одобрението и любовта му. Той не ми говореше открито лоши неща за теб, но някак си ми намекваше, че винаги е правият, а ти грешиш. През последните месеци открих много за себе си, за вярата, за доверието, за манипулирането. Позволих си да повярвам на онова, което ми казваше, смятах, че е истина, че той е правият, а не ти. Не разбрах и не исках да приема, че ти ми казваш истината. Бях напълно заслепена и се държах ужасно с теб. Не разбирам как можеш все още да ме обичаш, след всичко, което ти наговорих. — Докато говореше, сълзите се стичаха по лицето ѝ и Фейт също се разплака. — Наистина не знаех какъв добър човек си ти... и колко подъл е той. Имам чувството, че съм загубила баща си. Никога вече няма да му вярвам.

Но Фейт се надяваше, че един ден раните ще заздравеят. Алекс им беше баща и най-вероятно щяха да му простят. Фейт смяташе, че би трябвало, но това бе начинът, по който тя гледаше на нещата и хората. Според нея всеки заслужаваше прошка, освен нея самата. Винаги бе най-взискателна към себе си. Но думите, които чу от дъщеря си, излекуваха раните в сърцето ѝ.

— Обичам те, Ели. Съжалявам за онова, което се случи с всички нас. Не знам защо баща ти постъпи така, но то е негово решение и той трябва да се оправи сам. — Знаеше, че тя никога няма да има към него същото отношение, но се надяваше, че момичетата ще могат да го преодолеят, заради самите себе си. За тях беше достатъчно тежко да видят разпадането на брака на родителите си, затова Фейт не искаше да загубят и баща си. Нуждаеха се от него, колкото и недостатъци да имаше.

Двете излязоха от стаята ръка за ръка и след като страстите се уталожиха, трите прекараха чудесно времето си. Отидоха да ядат хамбургери, после бананов сладолед в „Серендипити“ и тя им разказа, че са идвали тук с Брад.

— Какво означава това? Кой е този Брад? — попита Елоиз, завърналата се блудна дъщеря.

Тя държеше ръцете на майка си, а Фейт бе безкрайно щастлива и благодарна, че и двете момичета бяха с нея. Не желаше нищо лошо на Алекс, но бе благодарна, че Ели бе изминала целия дълъг път от Лондон дотук заради нея. Бе доверила на майка си, че е скъсала с Джефри, но има двама нови ухажори, единия от които харесва повече. Също като Зоуи искаше да знае повече за Брад. Фейт им разказа за него, като непрекъснато подчертаваше, че са само приятели.

— Казвам ви, ние сме приятели. Той ми е като по-голям брат. Двамата с вуйчо Джак бяха най-големите приятели на света като деца. Брад е женен. И никога няма да бъдем нещо повече от приятели. — Увереността, с която го повтаряше, караше Зоуи да се съмнява.

— Аз все още мисля, че си влюбена в него, мамо. Ако ти не си, той със сигурност е. Няма на света мъж, който да прекарва толкова време в разговори и да пише писма на една жена, ако не е влюбен.

— А ти? — попита замислено Елоиз. — Ти влюбена ли си в него?

— Не. Никога няма да се влюбя в женен мъж. — Много ѝ се щеше това да е истина, но всъщност не бе. Беше казала хиляди молитви и милион пъти си бе повторила, че без значение колко чудесен човек е, тя не може и няма право да го обича. Един ден или молитвите, или онова, което се опитваше да си наложи, щеше да се сбъдне. Трябваше. Нямахме друг начин. За щастие, доколкото ѝ бе известно, той не я обичаше.

— Нямах ли никакви чувства към него? — настояваше Ели.

— Имам. Платонични — отговори напълно неразгадаемо Фейт.

— Срецаш ли се с някой мъж?

— Не. И не искам. — Това вече беше самата истина. Все още не можеше да си поеме дъх от агонията, която преживяваше с разбития си брак, и не знаеше дали изобщо някога ще успее да се съвземе. Съмняваше се. Не можеше да понесе мисълта, че сърцето ѝ отново може да бъде стъпкано в калта. Беше по-щастлива сама. Искаше само

да може да си говори с Брад и да прекарва времето си с децата. — Дори не искам да се омъжа отново.

— Не е необходимо да се омъжваш — намеси се Зоуи. — Просто можеш да излизаш с някой. Да се срещаш, да се развличаш.

— Защо? Аз съм напълно щастлива с вас.

По-късно, когато останаха сами в стаята на Зоуи, двете момичета решиха, че подобен живот няма да бъде здравословен за майка им. Накрая се съгласиха, че за нея, за разлика от баща им, който бе натиснал спусъка преждевременно, споделяйки „честването на годишнината си“ със Зоуи, е прекалено рано. Все още бяха ужасени от откритието, че е мамил майка им и ѝ бе изневерявал цяла година, ако ли не и по-дълго, като през цялото време бе обвинявал Фейт за разпадането на брака им, уж заради желанието ѝ да учи. Университетът нямаше нищо общо с цялата история, беше само удобно извинение за него.

Когато в неделя вечерта Ели си тръгна за Лондон, тя бе възстановила връзката с майка си. Късно през нощта, след като и двете момичета вече си бяха заминали, се обади Брад и установи, че е щастлива. Отдавна не беше я чувал толкова щастлива. Последната част от кошмара беше преминала. Фейт отново бе върнала дъщерите си при себе си.

22.

Всичко в живота на Фейт вървеше добре до май, когато Зоуи се върна за лятната ваканция вкъщи. Момичето си намери работа в една художествена галерия, а Фейт щеше да си почине преди започване на лекциите в правния факултет. Курсовете ѝ свършиха почти едновременно с учебната година на Зоуи. Елоиз съобщи, че също смята да се прибере. Майка ѝ и сестра ѝ ѝ липсваха, особено след последния уикенд. Отношенията на двете момичета с баща им не бяха се оправили.

Нещата се влошиха още повече, когато той им съобщи, че ще се жени за Лесли през октомври, веднага след като получи развод. Фейт прие това като поредния гаден удар. Когато научи новините, тя се затвори и плака в стаята си с часове. На следващия ден написа на Брад писмо, но бе прекалено разстроена и нямаше сили да му се обади по телефона. Алекс продължаваше да настоява да продаде къщата и причината вече ѝ беше ясна. Той бе купил доста скъп апартамент на Пето авеню, където да се настани с Лесли и с дъщеря ѝ. Момичетата направо побесняха.

Следващата седмица Фейт седеше в кабинета си и се опитваше да измисли къде да заведе дъщерите си през август. Колебаеше се между Код Кейп и вила в Хемптънс. Ели бе обещала да се върне за няколко седмици и Фейт искаше да прекара времето с тях, преди да започне да учи наесен. Тази сутрин бе свободна, размотаваше се, написа няколко домашни и се опита да вземе решение за ваканцията, когато се обади Брад. Досега не го бе чувала да говори така. Моментално осъзна, че той всъщност плаче.

— Добре ли си? Какво се е случило? — Не можеше да си представи ситуация, която би могла да го разтърси до такава степен. Беше напрегнат, разстроен и уплашен.

— Не става дума за мен, а за Джейсън. Все още не знам никакви подробности. Дилан ни изпрати съобщение преди час. Станало е нещо. Работели в селото, когато скелето се срутило. Бил е затрупан

цели седем часа. — Риданията отново го задушиха. — Фред, ти не знаеш колко лошо е медицинското обслужване там. Има само един доктор, който идва за няколко часа веднъж в месеца, а до болницата трябва да се пътува с часове. Дори не знам дали могат да го пренесат. Просто не знаем нищо повече. Изпратихме съобщение на Дилан да ни се обади. Но за да го стори, трябва да чака с часове в пощата, а може да не е в състояние да остави брат си. — Беше отчаян, сякаш бе настъпил краят на света. Докато го слушаше, очите на Фейт се насълзиха.

— Какво смяташ да предприемеш?

— Отивам там. Тръгвам след час. Ще взема полет до Ню Йорк днес следобед. Ще направя връзка в Лондон. По дяволите! Ужасно трудно се стига дотам! Ще ми отнеме повече от двадесет и четири часа. Един бог знае дали все още ще бъде жив, когато пристигна. — Беше направо съсипан.

— Кога ще пристигнеш тук? — Можеше да мисли само за това. Искаше да го види. Дори жена му да беше с него.

— Ще кацна в Ню Йорк към осем вечерта. Полетът ми за Лондон е в десет. Имам два часа между полетите.

— Ще те посрещна на летището. Да ти донеса ли нещо?

— Не, всичко е готово. В момента Пам ми приготвя багажа. Тя не може да дойде. Трябва да бъде утре в съда. Ще пристигне след това — поясни той, като не спомена колко бе ядосан и бесен, че жена му не тръгваше с него.

Даде ѝ номера на полета и затвори, а Фейт остана да седи, мислейки си за най-лошото, също като него. Много искаше да го придружи, да го подкрепя, но знаеше, че това е невъзможно. Особено след като Пам щеше да се присъедини към мъжа си.

В същото време в Сан Франциско се водеше разгорещен спор на същата тема.

— За бога! Обади се на съдията и му кажи какво се е случило! Той ще отложи делото, докато се върнеш. Това е много по-важно. — Беше ядосан и смъртно блед.

— Не мога да постъпя така с клиента си — отвърна тя, докато затваряше куфара му.

Изглеждаше притеснена, но клиентът ѝ бе на първо място, което според Брад беше лудост. Поведението ѝ бе напълно неприемливо.

Дори ако се окажеше, че Джейсън е добре, Брад смяташе, че тя трябва да тръгне с него. За пръв път от много години я молеше за нещо, при това толкова важно и за двамата. Момчетата се нуждаеха от нейната поддръжка и присъствие, както и от неговата.

— Приоритетите ти са сбъркани — рече мрачно той. — Става дума за сина ти, не за клиента ти.

— Дилан не каза, че умира — извика в отговор тя.

И двамата бяха на ръба. Брад се обличаше, докато си крещяха един на друг.

— Трябва ли да умира, за да си вдигнеш задника и да отложиш проклетите си ангажменти в съда? За бога, не разбираш ли кое е по-важно?

— Ще пристигна след два дни. Това е най-доброто, което мога да направя.

— Не, не е! Върви по дяволите!

Когато дойде поръчаното за летището такси, те все още се караха. Но Брад знаеше, че никога няма да забрави отказа ѝ да тръгне с него и няма да ѝ прости, ако нещо се случеше с Джейсън. Разбираше също, че и тя няма да си прости, ако станеше най-лошото, но в момента очевидно не го проумяваше. Можеше само да отрича истината.

— Ще ти пратя съобщение веднага след като го видя — рече той и тръгна с куфара в ръка, без дори да се обърне. Нямахше представа какво му е сложила вътре.

Полетът беше истинско мъчение. На няколко пъти се опита да се свърже с Пам, но тя не отговаряше, а докато бе в самолета не можеше да бъде набиран.

Когато слезе в Ню Йорк, беше полудял от тревога. Прекарваше ръце през косата си с нервен жест и изглеждаше уплашен. Както бе обещала, Фейт го очакваше. Беше облякла джинси и бяла риза, носеше ниски обувки. Изглеждаше свежа, чиста и красива. Брад я притисна към себе си и двамата се разплакаха. Отидоха в близкия ресторант, за да изпият по чаша кафе. Брад отново ѝ разказа всичко, което знаеше, все още нямаше други новини.

Двамата говориха тревожно и си държаха ръцете през масата, като обсъждаха безброй варианти. Но без допълнителна информация, тя не можеше да прави предположения, нито той да взема решения. Просто се надяваха Дилан да е постъпил правилно и да е успял да осигури самолет, за да транспортира брат си до болницата, ако се налага.

— Нямах си представа колко примитивно е всичко, колко е отдалечено от цивилизацията, невъзможно е да се стигне бързо и лесно в големия град. Трябва да се пътува от два до четири часа с камион по път, който е целият в дупки. Това би могло да го убие. — Самолетът беше единствената надежда, ако бе на разположение.

Фейт се почувства безпомощна, докато го слушаше.

Тези два часа, докато чакаха самолета за Лондон, му се сториха безкрайни и й бе много благодарен, че е с него. Обади се отново на Пам, но тя също нямаше новини, а Брад напълно обезумя, когато му заяви, че излиза на вечеря.

— Ти луда ли си? Синът ти е претърпял злополука! Стой до проклетия телефон, ако някой се обади вкъщи.

Пам го успокои, че ще вземе със себе си мобилния телефон, а Дилан има номера й.

Брад затвори и погледна Фейт с отчаяние.

— Разбираш ли? В моменти като този човек осъзнава какво липсва и разбира колко глупав е бил да мисли, че би могло да бъде различно. Но сега е още по-зле, отколкото през последните двадесет години, прекарани с нея. — Пам не можеше да си остане у дома дори и заради синовете си. Фейт предпочете да не прави коментар. — Бих искал да дойдеш с мен — добави той. Нуждаеше се отчаяно от подкрепа. Брад се страхуваше, че момчето може да не оживее. Искаше да бъде там заради него и заради Дилан.

— Аз също бих искала, но не мога да дойда — отвърна тихо Фейт. И двамата знаеха, че е невъзможно. Всичко, което можеше да направи за него, бе да го поддържа мислено оттук, защото след пътуването му през март беше ясно, че няма начин да й се обади от Африка, а само да изпрати съобщение посредством сложни връзки. — Когато можеш, моля те, обади ми се. — Много се тревожеше за него и за сина му.

— Обещавам. — Обявиха номера на полета му и той извади паспорта и бордната си карта, а тя го изпрати до пункта за проверка, по-нататък не бе позволено, след като нямаше да пътува.

— Брад, пази се! Опитай да се отпуснеш. Успокой се! Не можеш да направиш нищо, докато не пристигнеш там. — Това беше най-лошото. И двамата знаеха, че в момента синът му може би умира или вече е мъртъв. Мисълта беше непоносима. — Веднага след като излетиш, ще отида в църквата и ще се моля за него.

— Запали свещ... моля те, Фред... — промълви със сълзи в очите Брад.

Цялото ѝ сърце беше с него. Но нямаше никакво право да му го признае.

— Непременно. Ще ходя в църквата всеки ден. Просто повярвай, той ще бъде добре. Опитай се да повярваш.

— Бих искал да мога. О, господи... ако нещо се случи с него...

Без да се замисли, само за да го успокои и да му даде някаква утеха, тя разтвори ръцете си, а той направи същото едновременно с нея. И без колебание я взе в прегръдките си и я целуна по устните. За миг забравиха за целия свят. Фейт бе изненадана и стресната, когато той се отдръпна от нея, Брад също, но не ѝ се извини. Тя бе убедена, че грешката е нейна. Неочаквано и без да каже нито дума, той я целуна отново.

— Обичам те.

Това бе признание, които бе таил в себе си четиридесет години, а през последните седем месеца чувствата му бяха станали още по-силни. Тя също го обичаше, но дори сега знаеше, че тази любов е нещо, което не биха могли да имат.

— Не говори... Аз също те обичам... Но не бива да го казваме и не можем да постъпваме така. Аз нямам право да... — Той затвори устата ѝ с друга целувка. През затворените ѝ клепачи се отрониха горчиви сълзи. — Ще съжаляваш. Ще ме намразиш, когато всичко отmine. Не можем да си го позволим. Не бива!

— Не ме интересува. Нуждая се от теб. Наистина се нуждая. И те обичам! Искам да бъда с теб. — Беше момчето, което някога, на дванадесет години си счупи ръката. Фейт я придържаше, докато майка ѝ го закара в спешното отделение, тогава той я накара да се закълне, че няма да каже на никого, че го е видяла да плаче.

— Аз съм тук с теб... и винаги ще бъда... но не мога да те открадна от нея, Брад. Не е правилно.

— Ще говорим за това по-нататък. — Не искаше да изтърве самолета, нямаше право. Но неочаквано се оказа, че има много неща, които трябва да решат, трябва да обмислят, а никой нямаше представа кога ще се видят отново. Брад можеше да отсъства няколко месеца и един господ знаеше какво можеше да се случи дотогава.

— Просто искам да знаеш, че може да съм си изгубил половината ум, но не съм луд. Искях да ти го кажа от дълго време. Но се страхувах, че няма да бъде честно спрямо теб. — Наистина не беше, и за двамата. Любовта им беше забранен плод.

— А аз се молих това да не се случва. Вината е моя. Не трябваше да...

Но Брад отново я прегърна и целуна за последен път, след което затича. Погледна веднъж през рамото си и я видя, че плаче. Махна ѝ с ръка и изчезна. Фейт плака в таксито през целия път до града. Бяха извършили нещо ужасно. Беше му позволила да премине границата на приятелството и не само го бе сторила, но и го беше предизвикала. Нямаше съмнение, че за случилото се бе виновна единствено тя. Обеща си, че когато той се върне, ще трябва да върнат думите си назад и да се закълнат никога да не го правят отново. Иначе не биваше повече да се виждат. Това беше още един проблем, добавен към безпокойството за Джейсън. Единственото, което ѝ оставаше сега, бе да се моли.

Тя слезе от таксито пред „Свети Патрик“. Беше единадесет през нощта, но наоколо все още имаше хора, повечето туристи. Фейт влезе в църквата, отиде направо пред олтара на Свети Джуд и запали свещ, а после коленичи, наведе глава и заплака. Носеше броаницата със себе си. Сега ѝ изглеждаше светотатство да я държи, след греха, който току-що бе извършила. Той беше женен мъж и двамата знаеха, че ще остане такъв до края на живота си.

Фейт стоя на колене цял час, молейки се за Джейсън. Молеше Бог да вдъхне кураж и мъдрост на Дилан и спокойствие на Брад, докато пътува към децата си. Напусна църквата в полунощ и се прибра с такси. Влезе в къщата и се качи по стълбите. Изглеждаше така, сякаш бе умрял някой близък. Беше напълно опустошена от ужасните новини, от тревогата, от шока и страха, които видя в очите на Брад, от

глупавата постъпка, която извърши. Без значение колко го обичаше, тя трябваше да изчезне от живота му. Знаеше това след молитвите. Свети Джуд беше светецът закрилник на невъзможните каузи. Фейт нямаше друг избор. Представляваше опасност за Брад. Остана в тъмнината на стаята и запали лампата чак когато чу Зоуи да излиза от своята стая и да прекосява коридора. Момичето не бе виждало майка си да изглежда така от деня, в който Алекс я напусна преди месеци.

— Добре ли си, мамо? — попита уплашено тя.

— Не — отвърна тъжно Фейт, погледът ѝ изразяваше пълно отчаяние.

И без повече думи затвори вратата.

23.

Когато смени самолета в Лондон, Брад нямаше време да се обади на Фейт. Трябваше да тича към другия терминал и едва не изтърва самолета. Успя да се обади на Пам, но от Дилан все още нямаше никакви новини.

По време на дългия полет към Лусака той седеше безмълвно като тежко ранен човек. През повечето време мислеше за Джейсън. Въображението му препускаше диво от мига, в който научи първите новини за инцидента. Понякога мисълта му се отклоняваше и към Фейт. Искаше да я увери, че онова, което направиха, не бе неправилно, нито грешно. Но нямаше как да ѝ го каже. Брад нямаше представа какво щяха да правят занапред, но не се съмняваше, че я обича. Знаеше го дълбоко в душата си от много дълго време.

Поспа малко по време на полета и пристигна сутринта. Отново смени самолета с една нещастна щайга за яйца, която щеше да го пренесе през последния участък от пътуването. Този път, когато пристигна в Калабо, нямаше кой да го посрещне — нито Джейсън, нито Дилан. Нае един човек с камион да го закара до резервата. Когато минаха през града, видя какво се бе случило. Покривът на църквата, която поправяха в Нгулвана, се бе срутил заедно с острия връх на кулата. Гледката го накара да се разплаче.

— Случи се нещастие, бамбо — рече мъжът, който караше камиона, когато Брад му каза да спре. — Пострада мъже. Четири.

Брад кимна. Думата, която човекът използва, на местния език означаваше *татко*, което бе знак на уважение.

— Знам. Единият от тях е моят син.

Мъжът кимна в отговор.

Брад отиде да потърси някого, когото да попита къде са настанени пострадалите. Накрая откри един местен, само по шорти и сандали и с белези по лицето. Мъжът посочи сградата, където били закарани ранените. Брад влезе вътре, видя жени да плачат, деца да викат и да гонят мухите от лицата на ранените. Зърна Дилан,

коленичил до Джейсън, който бе в безсъзнание. На главата му имаше огромна, пропита с кръв превръзка. Дилан скочи и се хвърли с ридания в прегръдките на баща си. Беше ужасно изтощен. Единствената добра новина бе, че Джейсън все още беше жив. Но очевидно бе близо до смъртта. Дилан каза, че един от другите работници е починал преди няколко часа.

— Докторът прегледа ли го? — попита Брад, опитвайки да се пребори с паниката. Знаеше, че трябва да е силен заради децата си, особено заради Дилан, който се бе държал като истински смел мъж цели два дни.

— Дойде вчера, но трябваше да си тръгне.

— Какво каза? — попита напрегнато баща му.

— Не много. Опитах се да намеря самолета, но не успях.

— Знаеш ли къде се намира?

— Казаха, че вероятно е някъде край водопада Виктория, но никой не знае със сигурност.

— Добре. Да видим какво мога да направя аз.

Брад излезе на яркото слънце, без да знае откъде да започне. В този момент сякаш чу гласа на Фейт и започна да се моли. Отиде до пощата и попита единствения човек, който работеше там, с кого да говори за самолета. Служителят му даде един номер и му обясни как да се свърже. Отне му половин час да получи линия и тогава се сети, че в резервата има радио. Понеже на телефона, на който звънеше, никой не отговаряше, човекът в пощата го посъветва да намери радио. Брад се обади в резервата и ги помоли да се свържат със самолета по радиото. После се върна при Дилан и остана да бди край Джейсън. Въпреки тъмния загар на лицето Брад можеше да види, че синът му е по-скоро сив. Дилан каза, че от два дни не е идвал в съзнание.

На хората в резервата бяха необходими цели шест часа, за да открият самолета по радиото. Изпратиха едно момче с джип да му съобщи, че в единадесет вечерта трябва да бъдат на летището. Ако можеха да закарат ранените мъже дотам, щяха да ги превозят до болницата в Лукулу. Брад помогна да натоварят двама от ранените в джипа заедно с роднините им. А за Джейсън нае камион, като внимателно го положи на едно одеяло и го качи отзад в каросерията. Дилан остана коленичил до него, а баща им се настани на предната

седалка. На летището се бе събрала доста разнородна тълпа, когато самолетът пристигна, макар и с два часа закъснение.

Отне им почти час, докато настанят всички. Малко след това излетяха. Самолетът кацна на едно открито място, върху терен, който пилотът познаваше. Там ги чакаше линейка. Някой се бе обадил предварително по радиото. Линейката направи три курса до болницата, за да пренесе ранените, а Брад плати на пилота и тръгна заедно с Джейсън и Дилан. След като стигнаха в болницата, в сърцето му разцъфтя надежда, че синът му е в сигурни ръце. По-голямата част от персонала на болницата бяха англичани, имаше един новозеландски и един австралийски лекар. Стана му ясно защо Джейсън искаше да учи медицина и да се върне в страна като тази. Тук отчаяно се нуждаеха от помощ, а един лекар можеше много да помогне. Ако оживееше сега, разбира се.

След като го прегледа, докторът съобщи на Брад и Дилан, че Джейсън има нараняване на главата от средна степен, оток и течност в мозъка. Единственият начин да му се помогне, е да се източат течността. При нормални условия това не било сложна операция, но в места като това дори наместването на една счупена ръка било опасна интервенция. Брад им даде разрешение и след секунди Джейсън бе отведен в операционната. Двамата с Дилан седнаха, като си разменяха тихо по някоя дума и гледаха хората, които влизаха и излизаха. Чакаха. Денят им се стори безкраен.

Слънцето залезе, а новини за Джейсън все още нямаше. Часове по-късно им съобщиха, че процедурата е минала успешно, младежът все още е жив, но в състоянието му няма видима промяна. Не знаеха повече, когато слънцето изгря отново.

Двамата се редуваха край леглото на Джейсън, но той не помръдваше и не идваше в съзнание. Не излязоха от болницата цели три дни. Брад се чувстваше изморен и мръсен. Не бе сменил дрехите си, не беше се бръснал, нито къпал, но не можеше да остави сина си нито за минута. Ядяха онова, което сестрите им носеха.

На третия ден той осъзна, че Пам няма да дойде. Изобщо. Отначало смяташе, че е отишла направо в резервата, но нямаше как да се увери. Помоли някой от персонала да се свърже по радиото и от резервата отговориха, че не е пристигнала. Не знаеха нищо повече. Беше невъзможно да ѝ се обади от мястото, където се намираха.

На четвъртия ден Джейсън леко простена, отвори очи и им се усмихна, сетне въздъхна и отново потъна в сън. За един ужасяващ миг Брад помисли, че синът му е умрял, стисна ръката на Дилан и загледа с диви очи. Но сестрата ги успокои, че пациентът е излязъл от комата и сега спи нормално. Беше се измъкнал от ноктите на смъртта. Щеше да живее.

Брад и Дилан излязоха навън, крещяха, плакаха и се смяха, викаха и пяха. Това беше най-прекрасният ден в живота им.

— Миришеш на умрял плъх — рече с усмивка Дилан на баща си, когато седнаха навън, след като се уталожиха буйната им радост от избавлението на Джейсън. Някой им донесе парче твърдо сирене и комат хляб. Болницата беше примитивна и бедна до крайност, зле снабдена, но медицинският персонал бе съставен от истински професионалисти. Те спасиха живота на Джейсън.

— И ти не миришеш по-хубаво — ухили се на сина си Брад.

След като провери още веднъж състоянието на Джейсън, Брад помоли сестрата за съдействие и тя ги заведе до един душ навън. Тъй като носеше чантата със себе си, даде на сина си част от своите дрехи. Поне щяха да бъдат чисти. Когато се върнаха при Джейсън, той се бе събудил и се опитваше да говори, а лекарят бе много доволен.

— Имаш корава глава, момко — каза новозеландецът, усмихвайки се. — Беше ударен много лошо.

Брад го дръпна встрани и научи, че оздравяването на момчето било истинско чудо. От всички пострадали в катастрофата Джейсън бил най-лошо ранен и с най-голяма опасност за живота.

По-късно Брад попита дали има телефон, за да се обади в Щатите, при което всички се разсмяха. Единствената възможност бе да позвъни в пощата в Нгулвана, откъдето някой да се свърже по радиото с резервата и да помоли да открият майката на Джейсън в Щатите.

Мина цял ден, преди да получи отговор. Бяха използвали сложна обиколна връзка, за да се обадят на Пам в Сан Франциско, и тя с облекчение научи, че синът ѝ е „окей“. За Брад стана ясно, че изобщо не е напускала града. Зачуди се какво ли означава за нея това „окей“. Жена му нямаше никаква представа през какво бяха минали, какво бяха преживели. Според него тя нямаше никакво извинение за това, че не дойде. Без значение, че мразеше страните от третия свят или Африка, в която бе преди два месеца, Пам трябваше да бъде тук. Не

каза нищо на синовете си, но осъзна, че никога няма да ѝ прости. Дори да не бе в състояние да помогне с нещо, тя беше длъжна да бъде до децата си и до съпруга си в този момент.

На следващия ден използва същата обиколна връзка, за да се обади на Фейт в Ню Йорк и да ѝ съобщи, че Джейсън е жив, както и да ѝ благодари за молитвите. Не се съмняваше, че промяната в състоянието на сина му се дължеше точно на нейните молитви, и ужасно съжаляваше, че не може да ѝ се обади лично и да говори с нея. Но докато беше тук, нямаше друг начин.

След три дни сестрата ги уведоми, че майката на Джейсън е изпратила съобщение за тях. Не можела да дойде, но била щастлива, че всичко е наред. Щели да се видят, когато се приберат в Щатите. Точно това съобщение преобърна всичко в Брад. За нея нямаше никакво извинение, че не пристигна, освен ако самата не бе изпаднала в кома. Не го спомена пред Дилан, но в този ден бракът му умря. Казаха на Джейсън, че майка му е много заета в Сан Франциско, пък и за нея е прекалено сложно да стигне дотук. Младежът не попита нищо. Дилан видя по лицето на баща си как се чувства и се опита да го успокои, доколкото можеше.

— Сигурно щеше да ѝ бъде много тежко тук — рече момчето, за да извини Пам.

Брад само кимна. Не му оставаше нищо друго. Бяха прекарвали двадесет и пет години заедно и той винаги бе смятал, че когато се случи нещастие, човекът, за който си женен, би трябвало да е до теб. Дори ако през другото време не проявяваха много любов и грижа един за друг. Но ако не можеш да разчиташ на човека до теб, когато наистина е важно, тогава става ясно, че подобен брак е напълно безсмислен. Брад вече знаеше това. Пам не само не му беше жена, оказа се, че не е и приятел. Откритието го натъжи, но разочарованието от нея като човек бе толкова огромно, че дори не искаше да ѝ се обади. Нямаше какво повече да ѝ каже.

Лекарят прецени, че Джейсън трябва да остане в болницата около месец, и осигури две легла за Брад и Дилан. Двамата седяха всеки ден при болния, а вечер отиваха да се разходят по хлад. Всеки ден при изгрев-слънце Брад правеше дълги разходки сам. Никога не бе виждал по-красиво място, а сега му изглеждаше дори още по-красиво, защото Джейсън не бе умрял тук, макар че за малко щеше да го загуби.

Сякаш се беше родил отново. Брад се чувстваше така, като че собственият му дух се бе преродил. Неочаквано бе се изпълнил с надежда и живот, с обещание за бъдеще. Чудото бе докоснало не само Джейсън, бе преобразило и тримата. Никога нямаше да забравят това време.

Когато се връщаше след всяка своя сутрешна разходка, Брад откриваше, че мисли и благодари на Бог не само за децата си, но и за Фейт. Копнееше тя да бъде тук с него, да види красотата на природата. Сигурно щеше да оцени великолепието, което ги заобикаляше. И щеше да разбере какво означава то за него.

След месец отведоха Джейсън обратно в Калабо. Той бе уморен и бледен, пък и доста бе отслабнал. Все още бе прекалено изтощен, за да пътува, но лекарят смяташе, че след няколко седмици почивка в резервата и подходяща силна храна ще може да понесе дългото пътешествие до дома. Три седмици след като го върнаха от болницата в резервата, Джейсън каза, че се чувства достатъчно силен да издържи пътуването. Главоболието, което го мъчеше от седмици, най-сетне бе преминало.

Когато напуснаха резервата и тръгнаха на дългото пътуване към дома, всички бяха силно развълнувани. Брад отиде до пощата и на два пъти се опита да се обади на Фейт. Чака с часове за външна международна линия и накрая се отказа. Нямаше начин да я получи. Изобщо не се опита да се свърже с Пам. Имаше прекалено много и важни неща да ѝ казва, за да ѝ звъни по лоша линия от далечна Африка.

Връщането също им отне два дни, със смяна на два полета, за да стигнат до Лондон, където Брад бе уредил да останат в хотела. Бяха минали два месеца откакто тръгна от Америка. Преди да продължат към къщи, искаше Джейсън да си почине и да отидат на лекар в Лондон. За голяма радост и учудване на всички се оказа, че момчето е в чудесно здраве. Те описаха инцидента, процедурата, която го спаси, показаха енцефалограмите, рентгеновите снимки и цялата документация, която носеха със себе си. Лондонският специалист бе изненадан, според него момчето бе имало невероятен късмет. Можело е да умре от удара, който бе получило. Нямаше опасност от дълготрайни поражения, макар че трябваше да бъде внимателен през

следващите месеци. Джейсън се съгласи със слаба усмивка. Чувстваше се така, сякаш е бил прегазен от влак.

Когато се прибраха в „Кларидж“, той се обади на майка си и плака, докато говори с нея. След това Дилан ѝ разказа всичко и подаде телефона на баща си. Брад помоли Пам да изчака и отиде в другата стая. Не искаше децата да слушат разговора им. Вече дори не ѝ беше сърдит. Не повиши глас, не я обвини в нищо. Не искаше да слуша извиненията, които бе сигурен, че е приготвила.

— Слава богу, че той е добре — рече Пам. Беше нервна.

— Какво очакваш да ти кажа, Пам? — Имаше хиляди жестоки обвинения и обиди, които можеше да хвърли в лицето ѝ. Но за него ситуацията бе далеч по-сериозна от размяна на обвинения и обиди. Това би имало някакъв смисъл, ако все още държеше на тази жена. Но той вече не държеше на нея. Постъпката ѝ бе последната капка, която преля чашата.

— Съжалявам... Не успях да го направя, Брад. Бях много заета тук.

Според Брад извинение от рода на „не успях“ можеше да бъде казано, когато не отидеш на вечерно парти или балет, но не и когато синът ти умира на друг континент.

— Опитах се, но когато имах възможност да тръгна, той вече беше добре.

— Той все още не е добре, Пам. И няма да бъде месеци наред.

— Знаеш какво имам предвид — прекъсна го тя. — Че няма да умре.

— Това за теб е достатъчно, така ли?

— Не знам, Брад... може би просто бях уплашена... Ненавиждам това място... то ме ужасява и освен това знаеш, че никога не съм била особено добра с болни деца. Изнервям се — отвърна искрено тя, но без капчица разкаяние или угризения на съвестта.

— Той умираше, Пам. На два пъти реших, че вече няма да го бъде, че си е отишъл. — Брад никога нямаше да забрави тези моменти, нито пък Дилан щеше да го стори. — Най-лошото от всичко е, че през останалата част от живота си той ще знае, че майка му не дава и пукната пара за него. Не си помръдна и малкото пръстче да дойдеш, когато детето ти имаше най-голяма нужда от теб. А това чувство е ужасно. Горкото ни дете, ще му бъде трудно да живее с него. За мен не

говорим. Но ти си негова майка, за бога, ще останеш такава винаги. — Дори ако предпочетеше да не бъде повече негова жена.

— Съжалявам — рече накрая тя. — Мисля, че ще ме разбере.

— Ако те разбере, значи си голяма щастливка. На негово място аз нямаше да ти простя. Но дори и да го направи, как мислиш, че ще се чувства?

— О, я стига! Не бъди толкова драматичен! За бога! Ти нали беше там? — Това беше най-неуместното нещо, което можеше да каже. То го ядоса и той реши да приключи разговора. Нямаше смисъл да говори с нея.

— Да, бях там. Но ти не беше. Мисля, че това обяснява всичко.

— Как е той? Как изглежда? — попита все пак загрижено тя. Явно не бе способна на повече.

— Като пребит с тръби. Но мисля, че е щастлив, защото е жив. Ще си бъдем вкъщи след няколко дни.

— Брад! — Тя сякаш долови нещо в гласа му, което я разтревожи. Звучеше абсолютно чуждо и безизразно. — А ти добре ли си?

— Не се безпокой за мен — твърдо и кратко отговори той. — Джейсън е жив, това е важното. Ще се видим, като се върна. — Гласът му беше леден.

Пам затвори телефона и се намръщи. Не бе заминала не защото не я бе грижа за сина им. Просто не искаше да отиде. Почувства се леко виновна, но тя винаги мислеше първо и само за себе си и какво я устройва. Винаги бе правила така.

След като приключи разговора с Пам, Брад се обади на Фейт. С голямо разочарование откри, че не си е вкъщи. Късно същата нощ, след като Джейсън легна да спи, а Дилан излезе да се види с приятели, той отново позвъни. За него това обаждане беше много важно.

— Брад? — Беше зашеметена, когато го чу, сякаш се връщаше от оня свят, от света на мъртвите. Беше отсъствал цели седем седмици. Сега бе средата на юли. Не бяха говорили от май. — Как е Джейсън?

— Удивително добре. Липсваш ми, Фред. — Почувства как цялото напрежение изтича от него, така му въздействаше гласът ѝ.

— Ще се оправи ли? — Беше се молила безспирно, по два пъти на ден ходеше на литургия.

— Да, добре е! — Той се засмя за пръв път от много време. Почти се просълзи — толкова бе щастлив, че говори с нея. — Ако покривът на камбанарията на някоя църква ще пада върху главата ти, най-добре е това да стане, докато си млад.

— Толкова много се тревожих за него. За всички вас. — В негово отсъствие беше взела решение. Щом научеше, че синът му е жив и здрав, повече нямаше да говори с него. Това решение бе болезнено, но сцената на летището, когато го изпрати за Африка, показа, че вече не може да се бори с любовта. — Как е Дилан?

— Истински герой. Прекарахме изключителни моменти заедно. Това бе невероятно преживяване за мен и за тях. Лекарите казаха, че само чудо е спасило Джейсън. Затова мисля, че го дължим на теб. На теб и твоите молитви.

Фейт се засмя, беше дълбоко трогната.

— Почти скъсах броеницата, която ми подари.

— Сигурен съм. — Колко хубаво бе да слуша гласа ѝ.

— А как е Пам? Как понесе пътуването този път? — Тя нямаше представа как са се развили събитията и не знаеше, че Пам въобще не бе пътувала за Африка.

— Тя не дойде — отвърна кратко той.

Но Фейт и без думи разбра всичко. Познаваше го достатъчно добре. Много неща се бяха променили в Африка.

— Разбирам. Сигурно много те е заболяло.

— Всичко е наред. Най-лошото бе, че не можех да ти се обадя. При теб как са нещата?

— Добре. Нищо особено в сравнение с онова, което ти си преживял. С Алекс постигнахме споразумение за къщата. Той ми позволи да я запазя.

— О, много щедро от негова страна!

— Мисля, че се е почувствал виновен, защото съвсем скоро — през октомври, ще се жени.

— Би трябвало да се чувства виновен.

— Кога се връщаш в Сан Франциско? — Беше странно да говори така с него, особено след като взе окончателно решение. Но сега беше още по-сигурна в правилността му, защото можеше да долови чувствата в гласа му и да разпознае, че са същите, каквито и тя изпитваше към него.

— След два дни. Не искам да натоварвам прекалено Джейсън. Пътуването е дълго и уморително. Той се нуждае от почивка. Ще ти се обадя утре. — Беше изтощен до краен предел и се нуждаеше от хубав сън. От истинско легло. А онова, което искаше да ѝ каже, можеше да почака.

— Пожелавам ви приятен полет. — Когато се обади на другия ден, тя нямаше намерение да си бъде вкъщи. Щеше да включи телефона на секретар. После щеше да му изпрати писмо в Сан Франциско. И нищо нямаше да промени решението ѝ. Знаеше, че постъпва правилно, и за двамата. Тя не беше Алекс. Нито Лесли. Нямаше да позволи Брад да изневери на жена си, нито щеше да предизвика развод, без значение колко нещастен казваше той, че е. Това беше въпрос на уважение към всички и към себе си. Беше говорила дълго със свещеника и накрая бе открила правилния път. Единственият избор, който можеше да направи. Заради доброто на всички.

Брад се хвърли изтощен в леглото и заспа, сънувайки Фейт, както се случваше вече от седмици наред. А в Ню Йорк Фейт отиде на църква и запали една свещ, като помоли Бог да ѝ даде сили. Защото, когато чу гласа му, разбра колко трудно ще ѝ бъде да доведе решението си докрай.

24.

Самолетът, с който Брад, Дилан и Джейсън се връщаха в Сан Франциско на седемнадесети юли, кацна на летището. Когато се обърна към Джейсън, който седеше на седалката до него, Брад видя, че плаче.

— Мислех, че никога няма да се върна къщи, татко — рече през сълзи момчето, а той стисна ръката му. Не искаше да признае, че и той се бе страхувал от същото. Но вече си бяха у дома — живи, здрави и в безопасност.

Пам ги чакаше на летището. Тя простря ръце към Джейсън, прегърна Дилан, а Брад се отдръпна и отиде да вземе багажа, без да й продума нито дума. По пътя към къщи Пам и момчетата говореха един през друг. Тя задаваше безброй въпроси и не сваляше очи от Джейсън, сякаш да се увери, че наистина е жив.

Момчетата без съмнение бяха щастливи да видят майка си, както и тя тях. Самият Брад почти не продума. Изчака синовете да се качат по стайте си и тогава се обърна към жена си.

— Много ли си сърдит? — попита рязко тя.

Той дори не беше я доближил на летището, а когато се опита да го прегърне, я отблъсна и се отдалечи. Повече нямаше да се преструва, нито да играе игрички с нея.

— Не, Пам. Наистина не съм. Аз приключих.

— Какво искаш да кажеш? — изуми се тя.

— Това, което казах. Не съм засегнат, че не дойде в Африка, и тук не става дума дали аз ще ти простя, а дали Джейсън ще ти прости. Но разбрах, че повече не мога да остана с теб. И двамата сме били луди да поддържахме този ялов брак толкова време. Никой от нас не влага нищо в него. Теб все те няма. Не се интересуваш от мен, не се интересуваш дори от децата ни. Не искам повече да живея в лъжа. Наблюдавах как синът ни умираше на края на света. Всички казват, че оздравяването му е истинско чудо. Без това чудо нищо не можех да направя, за да го спася. Просто седях и гледах как си отива. Не знаех

къде си ти, не проумявах защо не си с мен. С нас. Но истината е, че вече не ме интересува и никога няма да ме интересува. Ти заслужаваш някой по-разбиращ и прощаващ от мен. Аз също заслужавам нещо друго. Щом не можем да си го дадем един на друг, най-добре да се откажем. Всъщност трябваше да го направим много отдавна.

— Мисля, че това положение ни устройваше. И двамата. Винаги е било така — отвърна благоразумно Пам, но той долови паниката в гласа ѝ.

— Може би. Но поради напълно погрешни причини. Главно защото бяхме прекалено мързеливи и се страхувахме да предприемем някаква стъпка. Това обаче не е достатъчно основание да останем женени. Поне за мен. — Най-накрая се беше решил на развод. Осъзнаваше, че предприемането на тази стъпка не бе заради родителите му и ужасната им раздяла. Беше заради него и Пам. И заради никого друг, дори не и заради Фейт.

— Имаш ли си вече нещо по-добро? — попита тя. В гласа ѝ се промъкваше обвинителна нотка, беше готова да го сръфа. Но този път злостта ѝ нямаше никакъв ефект, не подейства. Брад вече бе недосегаем за нея.

— Нямам представа. Но осъзнавам какво нямам с теб. Ние нямаме абсолютно нищо общо, Пам. Знаеш го толкова добре, колкото и аз. Това е напълно достатъчно. Този брак е мъртъв, при това от много дълго време. Време е да бъде погребан. Той умря преди години. Аз повече не искам да умирам заедно с него. Човек има само един живот. Само един. А ние го пропиляваме. Осъзнах това един ден около пет часа сутринта в едно африканско село, чието име дори не мога да произнеса. И си обещах, че когато се върна вкъщи, ще ти кажа, че съм дотук. Време е да бъдем честни.

— Ти си просто прекалено изнервен заради Джейсън. За всички вас беше много травматизиращо — рече тя, надявайки се да го успокои. Не беше подготвена за думите му, макар че очакваше да бъде ядосан и разстроен. Но не и до такава степен. Разчиташе на добрия му характер, на това, че винаги е бил разбран и склонен към компромиси.

— Да, беше травматизиращо — съгласи се безстрастно той. Пам нямаше да постигне нищо, нямаше шансове, каквото и да правеше. — За теб беше по-добре, че не дойде там. Смешното е, че на мен ми е жал, че не беше. Това бе най-прекрасното преживяване в моя живот.

Нещо, което никой от нас тримата никога няма да забрави. Ти загуби много, Пам. Остана тук в безопасност, защото не пожела да се лишиш от удобствата. И изгърва лодката. Изпусна влака.

— Знам — рече тъжно тя. Но всъщност беше облекчена, че не отиде и остави всичко на него. Просто не бе искала да го направи. — Съжалявам, Брад.

— Аз също. — Наистина съжаляваше. — Вероятно въобще не трябваше да се женим. Но децата ни са страхотни.

— Ти сериозно ли говориш? — Пам най-сетне започваше да проумява какво иска да каже и мисълта я уплаши и стресна. Беше свикнала да бъде омъжена за него. Бракът ѝ бе един удобен навик, на който бе разчитала години наред, но нищо повече.

— Съвсем сериозно. — Лицето му потвърждаваше, че е така.

— И какво смяташ да правиш? — попита тихо тя.

— Ще се изнеса, когато се върна. Сега заминавам за Ню Йорк с нощния полет.

— Какво ще правиш там? — Беше подозрителна, но той нямаше намерение да крие от нея.

— Отивам да видя Фейт. Искам да я помоля за много неща. Да ѝ кажа много неща.

— Винаги съм знаела, че си влюбен в нея — рече саркастично Пам. Изглеждаше едновременно ядосана и доволна, но нищо повече. Това не можеше да я разчувства. От много години вече не можеше да чувства.

— Е, ти винаги си била по-умна от мен. Аз го открих неотдавна. Нямам представа дали тя ще ме иска, но трябва да опитам. Ако имам късмет...

Пам го гледеше мълчаливо, сетне кимна. Осъзнаваше, че няма смисъл да го разубеждава или да се противопоставя.

— Каза ли на момчетата?

— Мисля да го направим заедно, когато се върна.

— Колко време смяташ да отсъстваш?

— Зависи от това, какво ще стане. — Беше напълно откровен и тя го знаеше. Брад смяташе, че ѝ го дължи, макар да бе много повече, отколкото заслужаваше. — Няколко дни, може би седмица. Ще видим. Ще ти съобщя.

— Бих искала първо да кажа на баща ми, преди да съобщим на децата.

— Твоя воля.

— Тя знае ли, че отиваш? — Сега я измъчваше чисто любопитство.

— Не, не знае.

Пам кимна, а след минута излезе от стаята. Изглеждаше объркана и нещастна, но не се разплака, нито го помоли да промени решението си. Знаеше, че ще си отиде. Беше загубила.

Брад прекара следобеда с Джейсън и Дилан и се обади на двамата свои колеги, които бяха поели случаите, докато го нямаше. Те бяха продължили вместо него почти всички дела, с изключение на един по-лек случай, който се развиваше добре. Той им обеща да се върне до седмица. Тогава щеше да си събере багажа и да се изнесе от къщата. Беше решил да я остави на Пам, както бе постъпил и Алекс, макар и не с толкова благородство. Не си струваше да се карат за нея. Нищо материално не си струваше. Бяха живели с илюзии толкова години. Сега той искаше нещо истинско.

Същата вечер каза на момчетата, че заминава за Ню Йорк, и те малко се изненадаха, но не бяха разочаровани. През последните два месеца баща им бе непрекъснато с тях, бе дал всичко от себе си. Брад ги прегърна и им обеща да се върне след седмица. Отби се и в тяхната спалня, за да види Пам, но тя бе излязла. Имаше дългосрочна програма от вечери и коктейли с приятели, на която нищо не можеше да попречи. Той сложи малко дрехи в един куфар и тръгна за летището, за да хване нощния полет за Ню Йорк, като заспа почти в мига, в който седна в самолета. Когато стюардът го събуди, преди да кацнат в Ню Йорк, беше шест сутринта и над града имаше забележителен изгрев.

В седем беше пред къщата на Източна Седемдесет и четвърта улица. Не беше говорил с Фейт, след като ѝ се обади от Лондон, но предполагаше, че си е вкъщи. Не искаше да ѝ казва нищо, докато не я види лице в лице. Със силно вълнение натисна звънеца. Докато стоеше пред вратата, знаеше, че след малко целият му живот ще се промени по един или друг начин.

Беше изненадан да види пред себе си близначката на момичето, което бе познавал преди години. Сякаш някой бе върнал часовника назад. Зоуи бе пълно копие на Фейт на същата възраст. Изглеждаше съннена, загърната в розов халат.

— Здравейте. Извинете, че ви събудих — рече той.

Беше нервен, но тя веднага забеляза, че е много хубав мъж.

— Дойдох да видя майка ви. Казвам се Брад Патерсън. Току-що слизам от самолета от Сан Франциско. Тя будна ли е?

— А, мъжът с броеницата — промърмори със съннена усмивка момичето и отвори вратата, за да го пусне да влезе. — Ще ѝ съобщя, че сте тук. Тя знае ли, че ще пристигнете? — Майка ѝ не беше казала нищо. Брад обаче поклати глава. — О, значи изненада. — Сетне го погледна дяволито. — А не искате ли вие да я събудите? — Кой знае защо си помисли, че на майка ѝ това ще ѝ хареса. Зоуи вече знаеше, че този мъж ѝ допада. Изглеждаше много добър човек.

— Защо не — прие поканата Брад, надявайки се Фейт да не се разсърди.

Качи се по стълбите, почука на вратата на стаята и я отвори. Тя се завъртя в леглото със затворени очи. Стоеше и я гледаше, никога не бе виждал по-красива гледка в живота си. После Фейт отвори очи и го видя. Един дълъг миг не беше сигурна дали не сънува. Той не помръдна от мястото си. Просто стоеше и ѝ се усмихваше.

— Какво правиш тук? — Фейт седна в леглото и го загледа с невярващи очи.

— Дойдох да те видя.

— Мислех, че си в Сан Франциско.

— Бях. Вчера.

— Когато пристигна?

— Преди час.

— Нищо не разбирам.

— Нито пък аз. Трябваше ми много време, докато проумея всичко. Надявам се ти да си по-схватлива от мен. Загубихме толкова много години. Трябваше да избягам с теб още когато беше на четиринайсет.

— Джак щеше да те убие — отвърна съннено тя.

— Тогава на осемнайсет.

— Това вече е по-приемливо. — Тя потупа леглото до себе си, като моментално забрави решенията и клетвите, които бе дала, никога повече да не го вижда. Той прие поканата и седна.

— Обичам те, Фред.

— И аз те обичам — отвърна искрено Фейт, — но това не променя нищо. Не мога да те виждам повече. Нито да говоря с теб. Реших го.

— Това е много лошо. — Но не изглеждаше никак разочарован. Защото тя не знаеше много неща. — И защо реши така?

— Защото си женен, а аз не искам да проваляя живота ти. Молих се през цялото време, докато те нямаше.

— И за какво се моли?

— За мъдрост. За кураж. Мъдростта, за да разбере какво да направя, а куражът, за да го изпълня. Ние нямаме никакъв шанс.

— Аз се развеждам.

— Какво правиш? — Очите ѝ станаха огромни. — Как така... или кога?

— Реших го в Африка, когато Пам не дойде. Не искам да живея повече в лъжа. Не мога. Казах на Пам. Край, приключих. Това съвпада ли с твоите планове?

— Ами... не знам. — Тя изглеждаше смутена. — Мислех, че ще бъдеш женен за нея цял живот. Нали винаги това казваше!

— Така мислех и аз. Но този брак вече няма смисъл. Въпросът не е защо го правя. Аз го искам, Фред. А ти?... Би ли могла?

— Ти сериозно ли говориш? — Не можеше да повярва нито на очите, нито на ушите си.

— Затова дойдох. Да те видя и да говоря с теб. Да направим планове. Ще се омъжиш ли за мен?

— Сигурен ли си? — Нямаше смисъл да пита, защото виждаше колко я обича, така както и Пам го бе видяла предната вечер. За него нямаше съмнение, че иска да се ожени за Фейт. Тя беше жената, която обичаше.

— Престани да ми задаваш въпроси и ми отговори. Сега! — рече Брад, опитвайки се да изглежда ядосан, а тя се разсмя. Спомни си, че лицето му беше същото, когато бе на дванадесет, а тя на десет.

— Добре... добре... Да.

— Да? — Сега пък той бе изненадан.

— Ами да!

Брад се наведе да я целуне, а тя подскочи и се отдалечи от него.

— Не може да ме целунеш.

— Защо да не мога? — Беше разочарован. — Ще се омъжиш ли за мен или не?

— Казах ти, че... че бях... че да. — Приличаше отново на малко дете, но никога не бе изпитвала подобно щастие в живота си. Нито пък той.

— Тогава защо не искаш да ме целунеш?

— Първо трябва да си измия зъбите. След това трябва да се сгодим.

Тя затвори вратата на банята, а той се изтегна на леглото и се усмихна. В този момент Зоуи надникна в стаята.

— Как върви?

— Много добре — смигна ѝ Брад.

— Къде е мама?

— В банята, мие си зъбите.

Зоуи кимна. Струваше ѝ, че познава този човек от сто години. Че го е познавала вечно. Е, все пак беше слушала за него от месеци.

— Желая ви късмет — рече тя и се върна в своята стая, когато Фейт излезе от банята измита, сресана, с халат върху нощницата.

Брад стана и я взе в прегръдките си.

— Обичам те, Фред — прошепна. Искаше да повтаря тези думи през остатъка от живота си, защото тази любов беше нещо, което и двамата бяха чакали и досега не бяха имали.

— И аз те обичам — прошепна в отговор Фейт.

Тогава той я целуна продължително. Бяха се надявали на тази любов, но не вярваха, че някога ще я имат. Тя беше отговорът на техните молитви. Понякога е нужно доста дълго време, за да получат молитвите отговор. Но горещите молитви винаги се сбъдват.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.